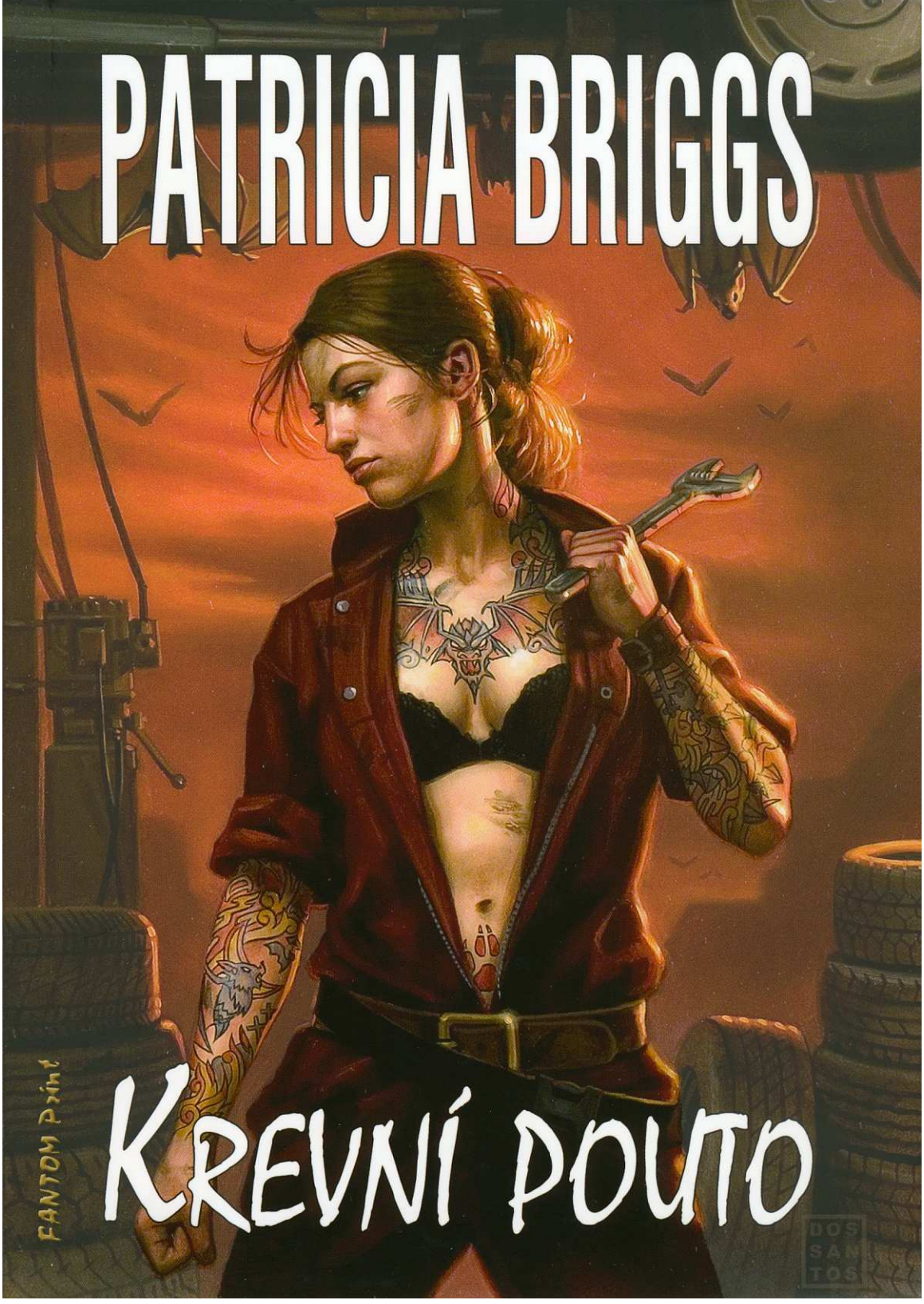

PATRICIA BRIGGS
KREVNÍ POUTO
FANTOM Print
DOS SANTOS

PATRICIA BRIGGS

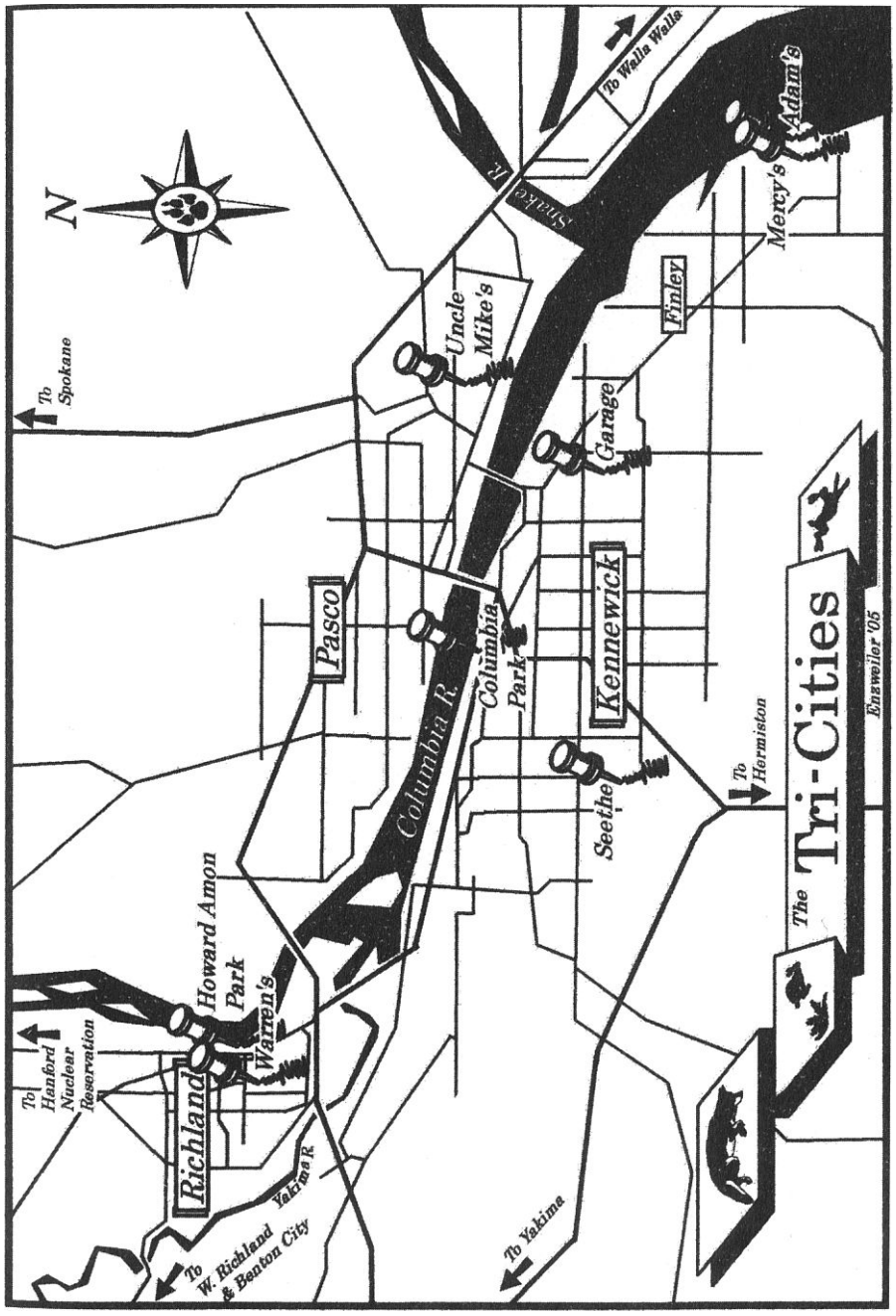
KREVNÍ POUTO

FANTOM Print
2010

Copyright © 2007 Patricia Briggs
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Daniel Dos Santos
Map by Michael Enzweiler
ISBN 978-80-7398-073-3

www.fantomprint.cz

Tuto knihu s láskou věnuji lidem
z Tri-Cities ve Washingtonu, kteří
netuší, co mezi nimi žije.

N
To Spokane
To Walla Walla
Snake R.
Uncle Mike's
Garage
Finley
Mercy's
Adam's
Pasco
Columbia R.
Columbia Park
Kennewick
Seethe
To Hermiston
The Tri-Cities
Enweiler '05
Howard Amon Park
Warren's
To Hanford Nuclear Reservation
Richland
Yakima R.
To W. Richland & Benton City
To Yakima

1.

Jako většina lidí vlastnících firmu pracuji i já dlouhé hodiny a vstávám brzy ráno. A tak když mi někdo zavolá uprostřed noci, raději by měl být na smrtelné posteli.

„Ahoj, Mercy," ozval se Stefanův přátelský hlas. „Chtěl jsem se zeptat, jestli bys mi nemohla prokázat laskavost."

Stefan umřel už dávno, takže jsem neviděla důvod být na něj milá. „Zvedla jsem sluchátko," ospale jsem zamžourala na rudé číslice budíku vedle postele, „ve *tři* ráno."

Dobrá, přesně takhle jsem to neformulovala. Možná jsem přidala pár slov, která si automechanik schovává pro vzdorné šrouby a alternátory, jež mu spadnou přímo na palec.

„*Mohl* bys zkusit požádat o další laskavost," pokračovala jsem, „ale byla bych radši, kdybys zavěsil a znovu zavolal v civilizovanější hodinu."

Zasmál se. Možná si myslel, že žertuji. „Dostal jsem úkol a věřím, že tvé mimořádné schopnosti by velkou měrou přispěly k jeho úspěšnému dokončení.“

Ze zkušenosti vím, že staří tvorové vždycky trochu mlží, když o něco žádají. Ale já jsem obchodnice a k jádru věci se snažím proniknout co nejrychleji.

„Ve tři ráno potřebuješ automechanika?“

„Jsem upír, Mercedes,“ připomněl jemně. „Ve tři ráno mám poledne. A nepotřebuji mechanika, ale tebe. Dlužíš mi.“

K čertu s ním, měl pravdu. Pomohl mi, když unesli dceru místního alfy. Varoval mě, že bude chtít něco na oplátku.

Zívla jsem, posadila se a vzdala se veškeré naděje na další spánek. „Dobrá. Co mám udělat?“

„Musím doručit zprávu upírovi, který přebývá ve městě bez svolení paní,“ řekl a přešel tak rovnou k věci. „Potřebuji svědka, kterého si nevšimne.“

Zavěsil, aniž by počkal na odpověď nebo mi oznámil, kdy mě vyzvedne. Zasloužil by si, abych šla prostě zase spát.

Bručela jsem si pod vousy a natáhla na sebe oblečení: džíny, triko ze včerejška i se skvrnou od hořčice a ponožky, které měly jenom jednu díru. Jakmile jsem byla víceméně oblečená, odšourala jsem se do kuchyně a nalila si sklenici brusinkového džusu.

Byl úplněk a můj spolubydlící, vlkodlak, běhal někde venku s místní smečkou, takže jsem mu nemusela vysvětlovat, proč se Stefanem jdu. Což bylo jen dobře.

Samuel není nejhorší spolubydlící, ale má sklony k majetnictví a panovačnosti. Ne že bych mu to trpěla, ale k hádce s vlkodlakem je zapotřebí důvtip, kterého se mi − zkontrolovala jsem hodinky − ve 3.15 nedostávalo.

Přestože mě vlkodlaci vychovali, nejsem jednou z nich. Nepodléhám fázím měsíce a v kojotí podobě, která je mou druhou přirozeností, vypadám jako kterýkoli jiný *canis latrans.* Jizvy po brocích na mém zadku to dokazují.

Vlkodlaky si s obyčejnými vlky rozhodně nespletete, jsou mnohem větší než jejich bratři a mnohem děsivější.

Jsem totiž kožoměnec, i když dříve pro mě určitě existovalo i jiné pojmenování − indiánský pojem, který vymizel, když Evropané pohltili Nový svět. Možná by mi ho mohl prozradit otec, kdyby nezemřel při automobilové nehodě, aniž by se dozvěděl, že je matka těhotná. Takže vím jen to, co mi řekli vlkodlaci, což není právě mnoho.

Kožoměnci mají svůj původ u jihozápadních indiánských kmenů, ale podle toho, co jsem si přečetla, s nimi mám ještě méně společného než s vlkodlaky. Nepoužívám magii, k proměně nepotřebuji kojotí kůži − a nejsem zlá.

Popíjela jsem džus a vyhlížela ven z kuchyňského okna. Samotný měsíc jsem neviděla, jen jeho svit, který postříbřoval noční krajinu. Docela se hodilo, že jsem při čekání na upíra přemýšlela o zlu. Alespoň zůstanu vzhůru − strach už tak na mě působí. Bojím se totiž zla.

V moderním světě se i to slovo zdá… zastaralé. Když se krátce projeví u lidí jako Charles Manson nebo Jeffrey Dahmer[1], snažíme se ho vysvětlit drogovou závislostí, nešťastným dětstvím nebo duševní nemocí.

Obzvláště Američané jsou zvláštně nevinní ve svém přesvědčení, že věda dokáže vysvětlit cokoli. Když vlkodlaci před několika měsíci konečně vystoupili na veřejnost, vědci ihned začali pátrat po viru nebo bakterii, která by proměnu způsobovala − magii totiž počítače a laboratoře vysvětlit nedokáží. Slyšela jsem, že univerzita Johnse Hopkinse ustanovila dokonce tým, který se měl tou věcí zabývat. Nepochybuji o tom, že nakonec něco odhalí, ale vsadím se, že nedokáží vysvětlit, jak se může osmdesátikilový chlap proměnit ve stodesetikilového vlkodlaka. Věda nepřipouští ani magii, ani zlo.

Zapálená víra v to, že všechno na světě se dá nějak vysvětlit, dělá lidi strašlivě zranitelnými, zároveň jim ale dává mocný štít. Zlo upřednostňuje, když v ně lidé nevěří. Třeba upíři jen zřídkakdy vraždí lidi na ulicích. Když už se vydají na lov, najdou

[1] Dva z nejznámějších brutálních vrahů v USA. Dahmer byl dokonce kanibal (pozn. red.).

si někoho, koho nebude nikdo postrádat, odvedou si ho domů a tam o něj pečují − jako o krávu v ohradě.

V dnešní době vládne světu věda, která zakazuje upalování, topení nebo veřejné lynčování čarodějnic. A průměrný zákona dbalý občan se naopak nemusí bát příšer ve tmě. Někdy lituji, že nejsem průměrný občan.

Průměrné občany upíři nenavštěvují.

A nemusí si ani dělat starosti s vlkodlačí smečkou − alespoň ne tak jako já.

Vystoupení na veřejnost bylo pro vlkodlaky odvážným krokem, který se mohl snadno obrátit proti nim. Hleděla jsem na měsícem ozářenou krajinu a dělala si starosti s tím, co by se stalo, kdyby se lidé znovu začali bát. Vlkodlaci nejsou zlí, ale na druhu stranu nejsou ani mírumilovní zákona dbalí hrdinové, za něž se snaží vydávat.

Ozvalo se zaťukání na dveře.

Upíři *jsou* zlí. Vím to, ale Stefan není jen upír. Někdy jsem si skoro jistá, že je můj přítel. Proto jsem se tak docela nebála, dokud jsem neotevřela dveře a nespatřila, co čeká na verandě.

Stefan si uhladil tmavé vlasy dozadu, takže mu velmi bledá pleť v měsíčním svitu přímo zářila. Od hlavy k patě byl oblečený do černé a měl tak připomínat spíše postavu ze špatného hororu o Drákulovi. V černém koženém plášti a hedvábných rukavicích však vypadal opravdověji než v pestrobarevném tričku a ušmudlaných džínech, které nosil obvykle. Připadalo mi, jako by kostým spíše odložil, než si ho navlékl.

Vypadal, jako by dokázal zabít stejně snadno jako já vyměnit pneumatiku, a vůbec by o tom nepřemýšlel ani toho nelitoval.

Potom ale povytáhl obočí a zase byl upír, který pomaloval svůj starý VW mikrobus jako Scoobyho dodávku.

„Mám dojem, že nejsi šťastná, že mě vidíš," prohlásil a zazubil se, špičáky ale neodhalil. Ve tmě vypadaly jeho oči spíše černé než hnědé − ale to i ty moje.

„Pojď dovnitř." Ucouvla jsem, aby mohl vejít, a protože mě vylekal, obořila jsem se na něj: „A pokud toužíš po lepším přivítání, zkus se zastavit v rozumnou hodinu."

Na prahu zaváhal, usmál se na mě a řekl: „Na tvé pozvání.“ Pak vešel do mého domu.

„Ta věc s prahem fakt funguje?“ zeptala jsem se.

Znovu se zakřenil a tentokrát jsem zahlédla záblesk bílé. „Ne potom, cos mě pozvala dovnitř.“

Prošel okolo mě do obýváku a provedl otočku jako model na molu. Kožený kabát mu zavlál skoro jako plášť.

„Jak se ti líbí moje imitace Nosferatu?“

Povzdychla jsem si a přiznala: „Vyděsila mě. Myslela jsem, že se snažíš vyvarovat všeho gotického.“ Jen zřídka jsem ho vídala v něčem jiném než v džínech a triku.

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Obvykle ano. Ale někdy je nutné imitovat Drákulu. Zvláštní je, že co se takhle oblékám jen jednou za čas, děsím tím ostatní upíry skoro stejně jako tebe. Neboj, i pro tebe mám kostým.“

Sáhl do pláště a vytáhl kožený postroj se stříbrnými cvočky.

Chvíli jsem na něj zírala. „Chceš si snad zaskočit do S&M klubu? Nevěděla jsem, že v okolí nějaký je.“ Byla jsem si skoro jistá, že není. Východní Washington je prudérnější než Seattle nebo Portland.

Zasmál se. „Dnes v noci ne, srdíčko. Tohle je pro tvé druhé já.“ Zatřásl postrojem, aby ukázal, že je psí.

Vzala jsem ho do ruky. Byl ušitý z měkké, pružné kůže a ozdobený takovým množstvím stříbra, že připomínal spíše šperk. Kdybych byla obyčejný člověk, asi by mě šokovalo, že bych si měla obléct něco podobného. Když ale trávíte spoustu času tím, že pobíháte po okolí v kojotí podobě, zjistíte, že obojky a podobné věci jsou docela užitečné.

Marok, vůdce severoamerických vlkodlaků, trvá na tom, aby všichni vlci nosili při běhání po městě obojek se známkou, která je identifikuje jako něčího mazlíčka. A trvá i na tom, aby na známkách stála jména jako Punťa nebo Alík, rozhodně ne Trhač nebo Tesák. Je to bezpečnější jak pro vlkodlaky, tak pro policisty, kteří by je mohli objevit. Vlkodlakům se to líbí asi stejně, jako se motorkářům líbilo zavedení ochranných přileb. Ne že by některého z nich napadlo neuposlechnout maroka.

Nejsem vlkodlak, proto se na mě marokova pravidla nevztahují. Zároveň ale nerada zbytečně riskuji. Obojek mám v zásuvce v kuchyni, není ale z nejkvalitnější černé kůže.

„Takže jsem součástí tvého kostýmu?“ zeptala jsem se.

„Řekněme to takhle. Tuším, že ten upír bude potřebovat zastrašit víc než jiní,“ prohlásil lehce, ale něco v jeho očích mě varovalo, že tu jde o víc.

Odněkud se přišourala Médea. Pravděpodobně spala na Samuelově posteli. S hlasitým předením se obtočila Stefanovi okolo levé nohy a otřela se mu hlavou o botu, aby si ho označila jako jednoho ze svých.

„Kočky a duchové nemají upíry rádi,“ upozornil Stefan a zíral na ni.

„Médea miluje každého, kdo by ji mohl nakrmit nebo pohladit,“ odpověděla jsem. „Není vybíravá.“

Sehnul se a zvedl ji. Médea se nerada nosí, proto chvíli kvílela, pak se vrátila k předení a zaryla mu drápy do rukávu drahého koženého kabátu.

„Nepřišel sis vybrat dluh, abys s mojí pomocí někoho zastrašil,“ vzhlédla jsem od měkkého koženého postroje a zadívala se mu do očí. Sám mě kdysi nabádal, že to není rozumné, ale jediné, co jsem v jeho očích viděla, byla matná temnota. „Zmínil ses o tom, že potřebuješ svědka. Svědka čeho?“

„Ne, nepotřebuji, abys vypadala hrozivě,“ souhlasil Stefan tiše poté, co jsem na něj několik vteřin hleděla. „Ale *on* si bude myslet, že se ho snažím zastrašit, a proto jsem si na vodítku přivedl kojota.“ Zaváhal, pak pokrčil rameny. „Ten upír není ve městě poprvé a myslím, že se mu podařilo oklamat jednoho z našich mladých. Ty jsi díky svým schopnostem imunní vůči mnohým upírským silám, obzvláště pokud upír neví, co jsi. Pokud tě bude považovat za obyčejného kojota, pravděpodobně na tebe nebude vůbec plýtvat magií. I když je to nepravděpodobné, mohlo by se mu podařit ošálit mě stejně jako Daniela. Ale myslím, že u tebe se mu to nepodaří.“

Právě jsem zjistila, že jsem odolná vůči upírské magii. Ne že by mi to k něčemu bylo, upíři jsou totiž tak silní, že by mi

dokázali zlámat vaz stejně lehce, jako já zlomím suchou větvičku.

„Neublíží ti," ujistil mě Stefan, když jsem mlčela příliš dlouho. „Máš mé čestné slovo."

Nevím, jak starý Stefan je, ale pronesl tu frázi jako někdo, kdo ji myslí smrtelně vážně. V jeho společnosti bylo někdy snadné zapomenout, že upíři jsou zlí. V každém případě na tom nezáleželo. Dlužila jsem mu.

„Dobrá," řekla jsem.

Pohlédla jsem na postroj a napadlo mě, že bych mohla raději použít vlastní obojek. Dokázala jsem se totiž proměnit i s ním − můj krk nebyl v lidské podobě o mnoho silnější než v kojotí. Stefanův postroj byl ale ušitý pro patnáctikilového kojota a bude příliš těsný na to, abych se proměnila zpátky v člověka, dokud ho budu mít na sobě. Výhodou bylo, že mě tak Stefan nepovede za krk.

Můj obojek je jasně fialový a zdobí ho vyšité růžové kytičky. K Nosferatovi se rozhodně nehodí.

Vrátila jsem postroj Stefanovi. „Budeš mi ho muset nasadit, až se proměním," řekla jsem mu. „Hned jsem zpátky."

Proměnila jsem se v ložnici, protože jsem se musela svléknout. Nejsem sice cudná, kožoměnec podobné zábrany rychle překoná, ale snažím se nesvlékat před někým, kdo by si mohl moji neformálnost špatně vyložit.

*

Věděla jsem, že Stefan má přinejmenším tři auta, přenesl se ke mně ale „rychlejším způsobem", jak tomu říká, takže jsme na schůzku museli jet rabbitem.

Několik minut jsem se obávala, že se mu nepodaří nastartovat. Starému dieselu se brzké ranní vstávání nelíbilo o nic víc než mně. Stefan si pod vousy klel v italštině, ale nakonec motor naskočil a my vyrazili.

Nikdy nejezděte v autě s upírem, který má naspěch. Netušila jsem, že rabbit dokáže takhle vystřelit. Se řvoucím motorem jsme

zabočili na dálnici a jen taktak jsme se udrželi na všech čtyřech kolech.

Zdálo se, že se rabbitovi jízda líbí víc než mně. Motor přestal drnčet, o což jsem se snažila už roky, a šlapal jako hodinky. Zavřela jsem oči a doufala, že nám neupadnou kola.

Stefan přejel řeku po visutém mostě, který nás zavedl rovnou do centra Pasca, a rychlostní limit přitom překročil o dobrých šedesát kilometrů v hodině. Aniž by výrazně zpomalil, prosvištěl průmyslovou čtvrtí ke shluku hotelů, které vyrostly na okraji města poblíž nájezdu na dálnici do Spokane a k dalším místům na severu. Jen zázrakem − asi díky nekřesťansky brzké hodině − nás nezastavili za překročení rychlosti.

Hotel, ke kterému Stefan zamířil, nepatřil k nejlepším, ale ani k nejhorším. Hlavní klientelu tvořili řidiči nákladáků, na parkovišti ale stál jediný tirák. Možná tu v úterý v noci není zrovna velký provoz. Stefan zaparkoval rabbita vedle jediného dalšího auta na parkovišti, černého BMW, a to navzdory spoustě prázdných parkovacích míst.

Vyskočila jsem ven otevřeným okýnkem a ihned mě zasáhl pach upíra a krve. Mám dobrý čich, obzvláště v kojotí podobě, ale jako kdokoli jiný vždy nevnímám, co zrovna cítím. Po většinu času je to jako snažit se poslouchat všechny rozhovory v přecpané restauraci. Tohle mi ale uniknout nemohlo.

Možná se tu odehrálo něco natolik strašlivého, že to všechny normální lidi zahnalo, a proto bylo parkoviště skoro prázdné.

Pohlédla jsem na Stefana, abych zjistila, jestli pach taky zachytil, on se ale soustředil na vůz, vedle kterého jsme zaparkovali. Jakmile mě na něj upozornil, uvědomila jsem si, že se zápach line právě z BMW. Jak je možné, že auto páchlo upírem víc než Stefan?

Zachytila jsem ještě jiný, jemnější pach a vycenila jsem zuby, i když jsem netušila, co temná, hořká vůně znamená. Sotva se dotkla mého čenichu, obklopila mě, až jsem nic jiného necítila.

Stefan oběhl auto, chytil vodítko a trhl, aby mě umlčel. Ucukla jsem a chňapla po něm. Nejsem žádný zatracený pes. Mohl mě požádat, abych zmlkla.

„Klid," řekl, ale nedíval se na mě. Upíral pohled na hotel. V tu chvíli jsem ucítila něco dalšího, jen slabý náznak, který vzápětí znovu přehlušil hořký puch. Ale i krátký závan stačil k tomu, abych poznala strach, Stefanův strach. Co mohlo vyděsit upíra?

„Pojď," řekl, vykročil k hotelu a táhl mě za sebou. Cítila jsem se zmatená.

Jakmile jsem se přestala vzpírat, rychle a tiše promluvil: „Mercy, bez ohledu na to, co uvidíš nebo uslyšíš, vůbec nic nedělej. S tímhle nemůžeš bojovat. Potřebuji nezaujatého svědka, který se nenechá zabít. Takže ze všech sil předstírej, že jsi kojot, a pokud se odsud nedostanu živý, zajdi za paní a pověz jí, oč jsem tě požádal. A co jsi viděla."

Jak jsem podle něj měla utéct něčemu, co by ho dokázalo zabít? Takhle předtím nemluvil a ani se nebál. Možná cítil totéž co já − a věděl, oč jde. Nemohla jsem se ale zeptat, protože kojot není schopen lidské řeči.

Mířil ke dveřím s kouřovým sklem. Byly zamčené, na stěně vedle se ale nacházel snímač karet s blikajícím rudým světýlkem. Zaťukal na krabičku prstem a světlo přebliklo na zelenou, jako by snímačem protáhl magnetickou kartu.

Dveře se bez protestu otevřely a se strašidelným kliknutím za námi zase zapadly. Na vstupní hale nebylo nic děsivého, přesto mě ovládl neklid. Možná na mě působila Stefanova nervozita. *Co mohlo vyděsit upíra?*

Někdo někde práskl dveřmi a já vyskočila.

Buďto Stefan věděl, ve kterém pokoji se upír ubytoval, nebo mu zvláštní cizí puch nezahltil čich. Rychlým krokem mě vedl dlouhou chodbou a asi v její polovině se zastavil. Zaklepal, i když jsem jasně slyšela − a Stefan pravděpodobně taky − že tvor, který na nás v pokoji čekal, vykročil ke dveřím, sotva jsme se před nimi zastavili.

Po všem tom očekávání mě upír, který nám otevřel, docela zklamal. Bylo to, jako byste očekávali, že Pavarotti zazpívá Wagnera, a místo toho vám naservírovali králíka Bugse a Elmera Fudda.

Upír byl čistě oholený a vlasy měl stažené do krátkého culíku. Na sobě měl slušivé a čisté, i když trochu pokrčené oblečení, jako by ho vytáhl z kufru. Přesto na mě působil neupraveným, špinavým dojmem. Byl mnohem menší než Stefan a také méně působivý. Bod pro Stefana, což bylo jen dobře, protože si dal na vzhledu Prince temnoty dost záležet.

Úpletová košile na cizinci přímo visela, jako kdyby na kostech neměl žádné maso. Když se pohnul, vykasal se mu rukáv a odhalil paži tak vyzáblou, že byl vidět prostor mezi kostmi na předloktí. Trochu se hrbil, jako by neměl sílu narovnat se.

V minulosti jsem se kromě Stefana setkala i s jinými upíry. Byli to děsiví tvorové se svítícíma očima a špičáky. Tenhle ale vypadal jako smažka, která propadla droze do té míry, že z osoby, kterou bývala dříve, nic nezůstalo. Vypadal, jako by se měl každým okamžikem rozplynout a zanechat po sobě prázdné tělo.

Stefana ale upírova zjevná křehkost neuklidnila, naopak se ještě víc napjal. Fakt, že jsem kvůli nepříjemné, pronikavé hořkosti nic necítila, mi vadil víc než upír, protože ten nevypadal jako zvlášť silný protivník.

„Paní se doslechla o tom, že jsi dorazil," pronesl Stefan klidně, i když úsečněji než obvykle. „Zklamalo ji, že jsi nepovažoval za nutné oznámit jí, že hodláš navštívit její teritorium."

„Pojď dovnitř, pojď," řekl upír a ucouvl ode dveří, aby Stefan mohl vstoupit. „Není nutné, abys stál na chodbě a budil lidi, kteří se snaží spát."

Nedokázala jsem říct, jestli ví, že se Stefan bojí, nebo ne. Nejsem si jistá, jak dobrý mají upíři čich − rozhodně ale lepší než lidé. Stefan ani jeho černé oblečení na upíra nijak nezapůsobili. Jeho hlas zněl spíše roztržitě, jako bychom ho vyrušili při něčem důležitém.

Prošli jsme okolo zavřených dveří koupelny. Nastražila jsem uši, ale nic jsem za nimi neslyšela. Můj čenich byl k ničemu. Stefan mě odvedl na opačnou stranu pokoje a zastavil se nedaleko posunovacích dveří ukrytých za závěsy sahajícími od

stropu až k podlaze. Pokoj byl prázdný a až na kufr na komodě neosobní.

Stefan počkal, až upír zavře dveře, pak chladně prohlásil: „Dnes se tady v hotelu nikdo spát nesnaží.“

Byla to podivná poznámka, ale cizinec asi věděl, co tím Stefan myslel, protože se zachichotal a zakryl si ústa stydlivě rukou, což bylo gesto, které se hodilo spíše k dvanáctileté dívce než k muži jakéhokoli věku. Chvíli mi proto trvalo, než jsem si Stefanova slova přebrala.

Určitě to nemyslel tak, jak to vyznělo. Žádný upír při smyslech by nevyvraždil celý hotel. Upíři vynucovali dodržování pravidel, která zakazovala budit pozornost, stejně nemilosrdně jako vlkodlaci − a masová vražda by pozornost rozhodně upoutala. I kdyby tu nebylo mnoho hostů, zbýval ještě personál.

Upír nechal ruku klesnout a odhalil tvář, v níž nebyla ani stopa po veselí. Necítila jsem se líp. Bylo to jako sledovat doktora Jekylla a pana Hydea, proměna byla tak výrazná.

„Nikoho neprobudíme?“ zeptal se, jako by na Stefanovu poznámku jinak vůbec nezareagoval. „Možná máš pravdu. Ale přesto není slušné nechat někoho čekat přede dveřmi, ne? Který z jejích poskoků jsi?“ Zvedl ruku. „Ne, počkej, neříkej mi to. Nech mě hádat.“

Stefan čekal a potlačil v sobě všechny známky života. Cizinec ho zatím obešel a těsně za námi se na okamžik zastavil. Můj pohyb omezovalo jen vodítko, proto jsem se točila a sledovala ho.

Když se upír ocitl za Stefanem, sehnul se a podrbal mě za ušima.

Dotyky mi obvykle nevadí, ale sotva se o mě otřel prsty, poznala jsem, že nechci, aby se mě dotýkal. Nevědomky jsem ucukla a přitiskla se Stefanovi k noze. Díky srsti jsem necítila jeho dotyk na kůži, ale přesto na mě působil špinavě, nečistě.

Jeho pach mi uvízl na kožichu a já si uvědomila, že nepříjemný zápach, který mi ucpával nos, se line z něj.

„Opatrně,“ varoval Stefan, aniž by na něj pohlédl. „Kouše.“

„Zvířata mě *milují*.“ Z jeho poznámky mě zamrazilo, protože mi připadala naprosto nemístná z úst takového… odpudivého netvora. Dřepl si a znovu mě poškrábal za ušima. Nedokázala jsem říct, jestli Stefan chce, abych ho kousla, nebo ne. Rozhodla jsem se to neudělat, protože jsem nechtěla vědět, jak chutná. Kdyby bylo třeba, mohla jsem ho kousnout později.

Stefan nic neřekl a dál hleděl přímo před sebe. Přemýšlela jsem, jestli by se ponížil, kdyby se ohlédl. Vlkodlaci taky hrají mocenské hry, ale já znám jejich pravidla. Vlkodlak by si nikdy nepustil cizího vlka za záda.

Upír mě přestal hladit, vstal, obešel Stefana a postavil se mu čelem. „Takže jsi Stefan, Marsiliin malý vojáček. *Slyšel* jsem o tobě, i když tvá reputace už není, co bývala, že? Podobný útěk z Itálie by pošpinil čest každého muže. Ale přesto jsem očekával víc. Po všech těch historkách jsem očekával… strašlivého netvora, příšeru z nočních můr, která děsí i ostatní upíry − a co najdu? Ubohou trosku. Co z tebe neudělá pár století v nějakém zapadákově.“

Upír se krátce odmlčel.

Stefan se zasmál a řekl: „Kdežto *tebe* neprovází žádná pověst.“ Jeho hlas byl lehčí než obvykle, skoro uspěchaný, jako by na tom, co říkal, nezáleželo. Aniž bych si to uvědomila, ustoupila jsem od něj, protože mě jeho lehký, pobavený hlas děsil. Něžně se na druhého upíra usmál a hlas mu ještě víc zjihl. „Tak to dopadne, když někoho hned po proměně opustí.“

Mezi upíry muselo jít o strašlivou urážku, protože druhý upír vybuchl, jako by ho Stefan zasáhl elektrickým proudem. Nenapadl ale Stefana.

Místo toho se sehnul, popadl postel a celou ji zvedl nad hlavu. Máchnul jí ke dveřím, pak ji roztočil, až rošty, matrace i peřiny zůstaly na okamžik viset ve vzduchu.

Bleskurychle změnil úchop a prohodil postel zdí do prázdného sousedního pokoje, kde přistála v oblaku prachu. Z díry ve zdi zůstaly trčet dva přeražené trámy, takže připomínala zubící se halloweenskou dýni. Falešná pelest postele na stěně

vypadala hloupě a ztraceně, jak tam visela asi třicet centimetrů nad podstavcem, na kterém lůžko dříve stálo.

Upírova rychlost a síla mě nepřekvapily. Viděla jsem rozzuřit se už nejednoho vlkodlaka, bylo mi jasné, že kdyby byl opravdu vzteklý, neovládal by se natolik, aby prohodil stěnou najednou dvě volně ložené matrace. Souboj upírů se asi v mnohém podobal rvačce mezi vlkodlaky, hlavní události předcházel působivý ohňostroj.

V následném tichu jsem za zavřenými dveřmi koupelny uslyšela chraplavé kňučení − znělo to, jako by se tvor, který ho vydával, nakřičel už tolik, že se teď zmohl jen na tiché kňourání, které však v sobě neslo víc hrůzy než hrdelní řev.

Napadlo mě, jestli Stefan ví, co se v koupelně ukrývá, a proto dostal na parkovišti strach − některých věcí by se měli bát i upíři. Zhluboka jsem se nadechla, ale stále jsem cítila jen hořkou temnotu, která sílila. Kýchla jsem, abych si pročistila čenich, ale nepomohlo to. Oba upíři stáli bez hnutí, dokud fňukání neutichlo. Pak se cizí upír lehce oprášil a usmál se, jako by před okamžikem vůbec nezuřil.

„Pardon," řekl, ale starobylé slovo znělo z jeho úst falešně, jako by si na upíra jen hrál, podobně jako si staří upíři hrají na lidi. „Očividně nevíš, kdo jsem."

Mírně se Stefanovi uklonil. Dokonce i já poznala, že vyrostl v době a na místě, kde se lidé klaněli už jen v kung-fu filmech, ne v běžném životě. „Jmenuji se Asmodeus," představil se vznešeně jako dítě hrající si na krále.

„Řekl jsem, že nemáš žádnou pověst," odvětil Stefan stále lehce a bezstarostně. „Neřekl jsem, že tě neznám, Cory Littletone. Asmodeus byl zničen už před staletími."

„Tak tedy Kurfel," řekl Cory a v jeho chování nezůstalo vůbec nic dětského.

Znala jsem obě jména, Asmodeovo i Kurfelovo, a jakmile jsem si vzpomněla odkud, pochopila jsem, co cítím. Nemohlo to být nic jiného. Najednou mě Stefanův strach nijak nepřekvapoval. Démon by vyděsil každého.

Démon je podobně všeobecné pojmenování jako fae a zahrnuje všechny tvory, kteří se nedokáží pohybovat v našem světě ve fyzické podobě. Místo toho posednou oběť a vysávají ji, až z ní nic nezůstane. Tenhle se určitě nejmenoval Kurfel o nic víc než Asmodeus − démonovo pravé jméno dává člověku nad ním moc. Ještě nikdy jsem neslyšela o tom, že by démon posedl upíra. Snažila jsem se tu představu přijmout.

„Nejsi ani Kurfel," řekl Stefan. „Ale nějaký podobný tvor ti propůjčuje sílu, protože ho bavíš." Pohlédl ke koupelně. „*Jak* ho bavíš, kouzelníku?"

Kouzelník. Černokněžník.

Myslela jsem, že jde jen o historky. Chci říct, kdo by byl tak hloupý, aby nabídl své tělo démonovi? A proč by démon, který může posednout jakoukoli zkorumpovanou duši (a ten, kdo nabídne své tělo démonovi, musí mít temnou duši, ne?), uzavíral s někým dohodu? Nevěřila jsem v kouzelníky, a už vůbec ne v upírské.

Někdo, koho vychovali vlkodlaci, by asi neměl být tak předpojatý, ale všechno má své meze.

„Nelíbíš se mi," prohlásil Littleton chladně. Začala se okolo něj sbírat magie a mně se naježily chlupy na šíji. „Vůbec se mi nelíbíš."

Natáhl se a dotkl se Stefanova čela. Očekávala jsem, že Stefan srazí jeho ruku stranou, ale nijak se nebránil, jen s tupou ránou padl na kolena.

„Myslel jsem, že budeš zajímavější," řekl Cory a jeho výslovnost i tón se úplně změnily. „Není s tebou žádná zábava. Budu to muset změnit."

Nechal Stefana klečet v pokoji a zmizel v koupelně.

Zakňučela jsem, postavila se na zadní a olízla Stefanovi obličej, ale ani se na mě nepodíval. Měl rozostřený pohled a nedýchal. Upíři samozřejmě dýchat nepotřebují, ale Stefan to většinou dělal.

Kouzelník ho nějak zaklel.

Zatahala jsem za vodítko, ale Stefan ho pevně držel. Upíři jsou silní a já s ním nepohnula, ani když jsem se do postroje

zapřela celými svými patnácti kily. Kdybych měla půl hodiny, dokázala bych kůži překousat, ale nechtěla jsem, aby mě tu kouzelník po návratu načapal.

Udýchaně jsem se zadívala na otevřené dveře koupelny. Jaký netvor se schovával uvnitř? Pokud tohle přežiji, už nikdy si nenechám nasadit vodítko. Vlkodlaci mají obrovskou sílu, zčásti zatahovatelné drápy a skoro tři centimetry dlouhé tesáky. Samuela by ten pitomý postroj a vodítko nezastavily. Stačilo by jedno kousnutí a byl by ten tam. Já se mohla spolehnout jen na rychlost a tu vodítko účinně limitovalo.

Očekávala jsem něco strašlivého, něco, co Stefana zabije. Ale to, co Cory Littleton přivlekl do pokoje, mě šokovalo a vyděsilo úplně jiným způsobem.

Žena měla na sobě livrej pokojské ve stylu padesátých let, do které hotely rády oblékaly své zaměstnance. Ta její byla mátově zelená s naškrobenou modrou zástěrou. Barvy ladily se závěsy a koberci v chodbě, ale zakrvácený provaz, kterým měla spoutané ruce, rozhodně ne.

Až na krvácející zápěstí se zdála nezraněná, při zvucích, které vyrážela, mě ale napadlo, jestli tomu tak skutečně je. Hruď se jí nadouvala, jak se snažila křičet, ale i bez dveří mezi námi nedělala velký hluk, spíše jen chroptěla.

Znovu jsem trhla za vodítko, a když se Stefan pořád nepohnul, kousla jsem ho tak silně, až mu z rány vytryskla krev. Ani sebou netrhl.

Nedokázala jsem snést ženinu hrůzu. Chraplavě lapala po dechu, vzpírala se Littletonovu sevření a soustředila se jen na něj, takže si Stefana ani mě vůbec nevšimla.

Opět jsem se dostala na konec vodítka. Trhla jsem, a když to nepomohlo, s vrčením jsem se otočila, chňapla po něm a pokusila se kůži přehryzat. Můj obojek je vybavený bezpečnostním uzávěrem, který mohu snadno rozepnout, Stefanův postroj měl ale staromódní kovové spony.

Kouzelník povalil oběť na podlahu těsně mimo můj dosah − i když netuším, co bych pro ni mohla udělat, kdybych na ni dosáhla. Ani si mě nevšimla, protože se soustředila jen na to, aby

se nedívala na Littletona. Můj zápas s vodítkem ale upoutal kouzelníkovu pozornost, proto si dřepl blíž ke mně.

„Co bys udělala, kdybych tě pustil?“ zeptal se mě. „Bojíš se? Utekla bys? Napadla bys mě, anebo tě pach krve vzrušuje stejně jako upíra?“ Vzhlédl ke Stefanovi. „Vidím tvé špičáky. Pronikavá vůně krve a hrůzy tě vábí, že? Drží nás pevně na vodítku jako ty svého kojota.“ Poslední slovo pronesl se španělskou výslovností místo anglické. „Požadují, abychom si jen srkli, ale naše srdce chtějí víc. Samotná krev nás nezasytí, že ne? Potřebujeme zabíjet. Jsi dost starý na to, aby sis pamatoval, jaké to bylo dřív, že ano, Stefane? Když se upíři krmili, jak chtěli, a vyžívali se v hrůze a smrtelné křeči obětí. Když se mohli doopravdy nasytit.“

Stefan vydal zvuk a já zariskovala a pohlédla na něj. Jeho oči se změnily. Nevím, proč to byla první věc, které jsem si všimla. Stefanovy oči mají obvykle barvu vlašského ořechu, ale teď zářily jako krvavě rudé rubíny. Ohrnul rty a odhalil špičáky kratší a jemnější než vlkodlačí. Na ruce, kterou pevně svíral vodítko, se mu protáhly prsty a narostly mu na nich zahnuté drápy. Musela jsem se odvrátit, protože jsem se ho bála skoro stejně jako kouzelníka.

„Ano, Stefane,“ řekl Littleton a rozchechtal se jako padouch ve starém černobílém filmu. „Vidím, že si pamatuješ, jak chutná smrt. Benjamin Franklin kdysi řekl, že kdo se vzdá svobody kvůli bezpečí, ten si nezaslouží ani jedno.“ Naklonil se blíž. „Cítíš se v bezpečí, Stefane? Nebo ti chybí, co jsi míval, co nám všem ukradli?“

Littleton se otočil k oběti. Když se jí dotkl, vydala tichý zvuk. Hlas měla tak ochraptělý, že by ho za zdmi pokoje nikdo neslyšel. Vzpírala jsem se, až se mi postroj zařízl do kůže, ale marně. Drápy jsem rozdírala koberec, Stefan byl však příliš těžký na to, abych s ním pohnula.

Littleton si dal s jejím zabíjením na čas. Přestala se vzpouzet dlouho přede mnou. Jediné zvuky, které se nakonec místností rozléhaly, vydávali sami upíři. Jeden se přímo přede mnou

chlemtavě krmil, druhý bezmocně, dychtivě sténal, i když se jinak nepohnul.

Žena se křečovitě zazmítala a její oči se na okamžik zadívaly do mých, než je zkalila smrt. Když znehybněla, ucítila jsem nával magie a žluklá hořkost, démonův puch, ustoupila, až po ní v pokoji skoro nic nezůstalo.

Vrátil se mi čich a já skoro zalitovala. Zápach smrti není o nic lepší než démonův.

Lapala jsem po dechu, třásla se a kašlala, protože jsem se málem uškrtila. Lehla jsem si na podlahu. Teď už jsem jí nemohla pomoct, možná jsem nemohla nikdy.

Littleton se dál krmil. Střelila jsem pohledem po Stefanovi. Přestal vydávat znepokojivé zvuky a opět ztuhl. Přestože jsem věděla, že sledoval strašlivou scénu s chtíčem místo hrůzy, byl mi milejší než Littleton, proto jsem k němu zacouvala a bokem se mu opřela o stehno.

Krčila jsem se vedle něj, když Littleton, jehož bílou košili zmáčela krev mrtvé ženy, vzhlédl od oběti a prostudoval Stefanovu tvář. Nervózně se chichotal. Tolik jsem se ho bála, tolik jsem se děsila stvoření, jež ho posedlo, že jsem se sotva odvažovala dýchat.

„Ach, chtěl jsi to," zabroukal, natáhl ruku a otřel ji Stefanovi o rty. Stefan si je po chvíli olízl.

„Dovol, ať se s tebou podělím," řekl upír tiše. Naklonil se ke Stefanovi a vášnivě ho políbil. Zavřel oči a já si uvědomila, že se konečně ocitl na dosah.

Zuřivost a strach od sebe někdy dělí jen vlásek. Vrhla jsem se na Littletona a zahryzla se mu do krku. Napřed jsem okusila lidskou krev na jeho kůži, pak něco jiného, hořkého a strašlivého, co prolétlo mým tělem jako blesk. Snažila jsem se sevřít čelisti, ale vyklouzl mi a já horními tesáky zavadila o páteř tak tvrdě, až se od ní mé zuby odrazily.

Nejsem ani vlkodlak, ani buldok, abych rozdrtila kost, pevně jsem se ale zakousla. Upír mě chytil za ramena, vzepřel se, vyškubl vodítko Stefanovi z ruky a vyrval si přitom z krku kus masa.

Košili mu zbrotila čerstvá krev, tentokrát jeho vlastní, ale rána se začala ihned hojit. Upíři se uzdravují ještě rychleji než vlkodlaci. V zoufalství jsem si uvědomila, že jsem ho nijak vážně nezranila. Pustil mě na zem, ucouvl a rukama si zakryl ránu, kterou jsem mu způsobila. Cítila jsem příval magie, a když spustil ruce, zranění na krku bylo pryč.

Zavrčel na mě, vycenil zuby a já zareagovala stejně. Nevzpomínám si, že bych ho viděla pohnout se, prostě jsem na bocích najednou ucítila jeho ruce. Zvedl mě a odhodil stranou. Nic víc už jsem nevnímala.

2.

Probudila jsem se na svém gauči. Na obličeji jsem cítila Médein drsný jazyk a slyšela, jak hlasitě přede. Vzápětí jsem zaslechla Stefana a ulevilo se mi, protože to znamenalo, že rovněž přežil. Odpověděl mu ale Samuel a jeho tichý hlas nezněl vůbec chlácholivě. Bručivý tón se sice podobal předení mé kočky, čišela z něj však ledová hrozba.

Žilami mi začal kolovat adrenalin. Vzpomínku na noční hrůzu jsem odsunula stranou. V tu chvíli záleželo jen na tom, že je úplněk a ani ne metr ode mě se nachází rozzuřený vlkodlak.

Pokusila jsem se otevřít oči a vstát, ale narazila jsem na několik problémů. Za prvé se zdálo, že mám jedno oko slepené. Za druhé jen vzácně spím v kojotí podobě, a tak jsem se pokusila posadit jako člověk. Moje zmítání ještě zhoršoval fakt, že jsem byla celá ztuhlá a rozbolavělá a moje tělo protestovalo proti jakémukoli pohybu. A nakonec tu byla nevolnost a tepající

bolest, které mě přepadly, sotva jsem pohnula hlavou. Médea mi svým kočičím způsobem vynadala a uraženě seskočila z gauče.

„Klid, Mercy," broukl Samuel, klekl si vedle gauče a z hlasu mu zmizel výhrůžný tón. Něžnýma, schopnýma rukama mi opatrně přejížděl po bolavém těle.

Otevřela jsem zdravé oko a obezřetně na něj pohlédla, protože jsem nevěřila, že tón jeho hlasu odpovídá jeho náladě. Oči schovával ve stínu, ale široká ústa pod dlouhým aristokratickým nosem neměl přísně stažená. Mimoděk jsem si všimla, že potřebuje ostříhat, popelavě hnědé vlasy mu totiž zakrývaly obočí. Široká ramena měl napjatá, a když jsem teď byla plně při vědomí, cítila jsem agresi, která se hromadila v místnosti. Otočil hlavu, aby prozkoumal moje zadní nohy nejen rukama, nýbrž i pohledem, a já spatřila jeho oči.

Byly světle modré, ne bílé, takže nehrozilo, že by vlk převzal kontrolu.

Uvolnila jsem se a byla jsem upřímně ráda, že jsem doma, i když potlučená a rozbolavělá, že nejsem mrtvá − anebo hůř, stále ve společnosti Coryho Littletona, upíra a kouzelníka.

Samuel se dotkl mé hlavy a já zakňourala.

Můj spolubydlící není jen vlkodlak, nýbrž i doktor, a zatraceně dobrý. No, asi by měl být, je jím totiž už strašně dlouho − získal aspoň tři tituly ve dvou různých stoletích. Vlkodlaci žijí opravdu velmi dlouho.

„Je v pořádku?" zeptal se Stefan. Něco v jeho hlase mě znepokojilo.

Samuel stáhl ústa. „Nejsem veterinář, ale doktor. Vím, že nemá zlomené kosti, ale víc zjistím, až se mnou bude moct promluvit."

Pokusila jsem se proměnit a pomoct mu, ale ucítila jsem jen pálivou bolest na hrudi a žebrech. Zděšeně jsem vyjekla.

„Co se děje?" Samuel mě něžně pohladil prstem po čelisti.

Bolelo to. Trhla jsem sebou a on zvedl ruce.

„Počkej," řekl Stefan z opačné strany gauče.

Jeho hlas zněl divně. Po tom, co mu démonem posedlý upír provedl, jsem se potřebovala ujistit, že je v pořádku. S

bolestivým kňučením jsem se zkroutila a pohlédla na něj zdravým okem.

Seděl na podlaze vedle gauče, když jsem se na něj ale podívala, zvedl se na kolena − klečel přesně tak, jak ho přinutil klečet kouzelník.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Samuel vrhl vpřed, ale Stefan zmizel dřív, než ho Samuel mohl chytit. Pohyboval se však divně. Napřed mě napadlo, že je zraněný, že už mu Samuel ublížil, pak jsem si ale uvědomila, že se pohybuje jako Marsilie, paní místního klanu − jako loutka nebo starý, prastarý upír, který už zapomněl, jaké to je být člověkem.

„Mír, vlku," řekl Stefan a já poznala, co mi na jeho hlase vadí. Byl mrtvý, prázdný, bez emocí. „Zkuste jí sundat postroj. Myslím, že se chtěla proměnit, ale v postroji to nedokáže."

Neuvědomila jsem si, že ho mám stále na sobě. Samuel zasyčel, když se dotkl spon.

„Jsou ze stříbra," vysvětlil Stefan, aniž by se přiblížil. „Pokud dovolíte, rozepnu je."

„Najednou jste se nějak rozpovídal, upíre," zavrčel Samuel.

Samuel je ten nejklidnější, nejvyrovnanější vlkodlak, jakého znám − to ale zrovna moc neznamená − teď jsem v jeho hlase slyšela příslib násilí, který mi rozechvěl hrudní koš.

„Kladl jste mi otázky, na které neznám odpověď," opáčil Stefan klidně, hlas mu ale zjihl do lidštější podoby. „Doufám, že Mercedes ukojí zvědavost nás obou. Ale napřed musí někdo odstranit postroj, aby se mohla proměnit zpátky v člověka."

Samuel zaváhal, nakonec ode mě poodstoupil. „Udělejte to," zavrčel.

Stefan se pomalu pohnul a počkal, dokud Samuel neucouvl, teprve pak se mě dotkl. Voněl mým šampónem a vlasy měl mokré. Musel se osprchovat − a najít někde čisté oblečení. Nic v hotelovém pokoji neuniklo krvi zavražděné ženy. Měla jsem od ní ulepené i tlapy.

Zničehonic jsem si vzpomněla na to, jak koberec promočený tmavou, vazkou tekutinou čvachtal. Málem jsem se pozvracela,

ostrá bolest v hlavě však přemohla nevolnost a já rozptýlení uvítala.

Stefanovi netrvalo dlouho postroj rozepnout. Jakmile mi ho sundal, proměnila jsem se. Stefan ustoupil a přenechal místo vedle mě Samuelovi.

Samuelova ústa se stáhla vzteky, když se dotkl mého ramene. Podívala jsem se dolů a zjistila, že mi postroj zhmoždil a rozedřel kůži a jsem celá potřísněná zaschlou rezavou krví. Vypadala jsem jako oběť autonehody.

To mi připomnělo práci. Vyhlédla jsem z okna, ale nebe bylo pořád tmavé.

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se. Hlas jsem měla nakřáplý.

„Pět čtyřicet pět,“ odpověděl upír.

„Musím se obléct,“ prohlásila jsem a rychle vstala, což byla chyba. Chytila jsem se za hlavu, zaklela a okamžitě se posadila, abych neupadla.

Samuel mi sundal ruce z čela. „Otevři oči, Mercy.“

Snažila jsem se, ale levé oko odmítlo uposlechnout. Když se mi ho nakonec přece jen podařilo otevřít, oslepil mě kapesní baterkou.

„Zatraceně, Same,“ protestovala jsem a pokusila se mu vykroutit.

„Naposledy.“ Byl neoblomný a tentokrát mi bolavé oko otevřel sám. Pak baterku odložil a přejel mi rukama po hlavě. Zasyčela jsem, když prsty zavadil o bolavé místo. „Není to sice otřes mozku, Mercy, ale vzadu na hlavě máš velkou bouli, na oku pořádný monokl, a pokud se nemýlím, než se rozední, zfialoví ti celá levá strana obličeje. Tak proč ten krvežíznivec tvrdí, že jsi byla čtyřicet pět minut v bezvědomí?“

„Teď už skoro hodinu,“ opravil ho Stefan z podlahy. Seděl ode mě dál než předtím, ale pozoroval mě s dravčí intenzitou.

„Nevím,“ řekla jsem, ale znělo to roztřeseněji, než jsem zamýšlela.

Samuel se posadil vedle mě na gauč, stáhl z něj přehoz, který schovával škody napáchané Médeou, a zabalil mě do něj. Natáhl se po mně, ale já se odsunula. Ochranitelské pudy jsou

u dominantního vlka nesmírně silné − a Samuel je *velice* dominantní. Stačilo by ustoupit o píď, převzal by nadvládu nad celým světem, nebo spíše nad mým životem, kdybych mu to dovolila.

Voněl ale řekou, pouští a srstí − a něčím sladkým, co patří jen jemu. Přestala jsem se bránit a opřela si rozbolavělou hlavu o jeho paži. Síla a teplo, které z něj sálaly, mi ulevily od bolesti. Když se nepohnu, možná mi neupadne hlava. Samuel vydal tichý, chlácholivý zvuk, prohrábl mi vlasy a vyhnul se přitom bolavému místu.

Nezapomněla jsem ani jsem mu neodpustila, že mě oslnil baterkou, ale rozhodla jsem se nechat pomstu na později. Už dlouho jsem se o nikoho neopřela, a přestože jsem věděla, že je hloupé odhalit před Samuelem slabost, nedokázala jsem se přinutit odtáhnout.

Slyšela jsem, jak se Stefan zvedl, zamířil do kuchyně, otevřel ledničku a chvíli se přehraboval v kredenci. Potom se upíří pach přiblížil a Stefan řekl: „Přinuťte ji to vypít. Pomůže to.“

„Pomůže s čím?“ Samuelův hlas byl mnohem hlubší než obvykle. Kdyby mě tolik nebolela hlava, odtáhla bych se od něj.

„S dehydratací. Kousli ji.“

Stefan měl štěstí, že jsem se o Samuela opírala. Pokusil se totiž vyskočit na nohy, ale zarazil se, když jsem při jeho náhlém pohybu zafňukala.

No dobře, nehrála jsem fér, ale zabránila jsem Samuelovi zaútočit. Stefan nebyl ten špatný. Pokud se napil mojí krve, byla jsem si jistá, že neměl na vybranou. Nebyla jsem ve stavu, abych se postavila mezi ně, a tak jsem se rozhodla hrát bezmocnou. Jenom mě zlobilo, že jsem nemusela zas tolik předstírat.

Samuel se znovu usadil a odhrnul mi vlasy z hrdla. Špičkami prstů mi přejel po bolavém místě na krku, které předtím splývalo s ostatními bolístkami. Sotva se ho ale dotkl, začalo pálit a ostře bolet až dolů ke klíční kosti.

„Nebyl jsem to já,“ prohlásil Stefan, ale jeho hlas postrádal klid − jako by si tím nebyl tak úplně jistý. Zvedla jsem hlavu

a podívala se na něj. Emoce v jeho hlase se však nijak neprojevily na jeho tváři.

„Až na anémii jí nic nehrozí," řekl Samuelovi. „Je potřeba víc než jedno kousnutí, aby se člověk proměnil v upíra − a nejsem si jistý, jestli by Mercy vůbec mohla být proměněna. Kdyby byla člověk, existovala by možnost, že by ji k sobě mohl přivolat a vynutit si její poslušnost, ale kožoměnci nejsou tak citliví na magii. Prostě potřebuje doplnit tekutiny a odpočinout si."

Samuel na upíra ostře pohlédl. „Najednou jste sdílný, co? Pokud jste ji nekousl vy, tak kdo?"

Stefan se chabě, falešně pousmál a podal Samuelovi sklenici s pomerančovým džusem, kterou mu nabízel už dřív. Vím, proč ji podal Samuelovi, a ne mně. Samuel se začínal chovat teritoriálně − udělalo na mě dojem, že si toho všiml upír.

„Myslím, že Mercy to dokáže vysvětlit líp," řekl Stefan. Jeho hlas zněl netypicky úzkostně, a to odvedlo moji pozornost od Samuelova majetnického chování.

Proč se Stefan bál toho, co uslyší? Byl tam přece taky.

Vzala jsem si od Samuela sklenici a odtáhla se od něj. Dokud jsem nezačala pít, neuvědomila jsem si, jak jsem žíznivá. Nemám pomerančový džus zrovna v lásce − obvykle ho pije jenom Samuel − ale teď chutnal jako nektar.

Nebyl však magický. Když jsem dopila, hlava mě stále bolela a já toužila zalézt do postele a zachumlat se do peřin, věděla jsem ale, že mi Samuel nedá pokoj, dokud se všechno nedozví − a Stefan očividně odmítal cokoli prozradit.

„Před několika hodinami mi Stefan zavolal," začala jsem. „Dlužila jsem mu laskavost za pomoc po únosu Jesse."

Oba pozorně naslouchali a Stefan občas přitakal. Když jsem se dostala k našemu příchodu do hotelového pokoje, posadil se Stefan na podlahu u mých nohou, opřel se zády o gauč, odvrátil se a zakryl si oči rukou. Možná začínal být unavený − když jsem skončila svým nepovedeným pokusem o zabití Littletona a následným nárazem do zdi, začínaly už první náznaky úsvitu prosvětlovat žaluzie na oknech.

„Opravdu se to stalo takhle?“ zeptal se Stefan, aniž by si sundal ruku z očí.

Zamračila jsem se na něj a napřímila jsem se. „Samozřejmě.“ Byl přece u toho, tak proč to znělo, jako by si myslel, že lžu?

Promnul si oči, vzhlédl ke mně a v jeho hlase zněla úleva. „Nechtěl jsem tě urazit, Mercy. Pamatuješ si totiž smrt té ženy úplně jinak než já.“

Mračila jsem se. „Jak jinak?“

„Říkáš, že jsem jen klečel na zemi, zatímco Littleton vraždil pokojskou?“

„Správně.“

„Já si to takhle nepamatuji,“ řekl a sotva přitom šeptal. „Podle mých vzpomínek kouzelník ženu přivlekl, já uslyšel volání její krve a podlehl jsem mu.“ Olízl si rty a spojení hrůzy a hladu v jeho očích mě přimělo odvrátit se. Pokračoval šeptem, jako by hovořil sám se sebou: „Krvežíznivost mě neovládla už hodně, hodně dlouho.“

„No,“ řekla jsem, protože jsem si nebyla jistá, jestli mu moje následující slova pomůžou, nebo ublíží, „nevypadal jsi zrovna dobře. Svítily ti oči a odhalil jsi špičáky. Ale nic jsi jí neudělal.“

Duhovky mu na okamžik prozářil rubínový svit, ale ne tak silný jako tehdy v hotelovém pokoji. „Vzpomínám si, že jsem se vyžíval v její krvi, že jsem si ji rozetřel po rukou a po tváři. Byl jsem od ní celý umazaný, když jsem tě přinesl domů. Musel jsem ji smýt.“ Zavřel oči. „Existuje starý obřad… Je už dlouho zakázaný, ale já si *pamatuji*…“ Zavrtěl hlavou a pohled upřel na ruce, kterými si volně sepnul kolena. „*Pořád cítím její chuť*.“

Jeho slova chvíli visela nepříjemně ve vzduchu, než pokračoval.

„Ztratil jsem se v krvi.“ Pronesl tu frázi, jako by měla ještě jiný význam než doslovný. „Když jsem přišel k sobě, upír byl pryč. Žena ležela přesně tak, jak jsem si pamatoval, že jsem ji zanechal, a ty jsi byla v bezvědomí.“

Polkl, zadíval se na okno, které začínalo světlat úsvitem, a hlas mu klesl o celou oktávu, jak se to někdy stává vlkodlakům. „Nedokázal jsem si vzpomenout, co se ti stalo.“

Natáhl ruku a dotkl se mého chodidla, protože bylo nejblíže. Když znovu promluvil, hlas už měl zase skoro normální. „Ztráta paměti není při krvežíznivosti nijak neobvyklá.“ Pohnul rukou a stiskl mi prsty u nohou. Cítila jsem, jak je studený. „Krvežíznivost však obvykle vymaže jen nepodstatné věci. Ty jsi pro mě důležitá, Mercy. Napadlo mě ale, že jsi nebyla důležitá pro Coryho Littletona. A to mi cestou sem dodávalo naději.“

Já že jsem pro Stefana důležitá? Jsem přece jenom jeho automechanik. Prokázal mi laskavost a já mu ji dneska v noci splatila. Možná jsme přátelé, ale nemyslela jsem si, že upíři mají přátele. Chvíli jsem o tom uvažovala a uvědomila si, že mi na Stefanovi záleží. Kdyby se mu dneska v noci něco stalo, něco nezvratného, bolelo by mě to. Možná to cítil stejně.

„Myslíte, že si pohrál s vašimi vzpomínkami?“ zeptal se Samuel, zatímco já přemýšlela. Přisedl si blíž a objal mě paží okolo ramen. Byl to dobrý pocit. Příliš dobrý. Předklonila jsem se a odsedla si od něj, a když jsem se pohnula, nechal Stefan sklouznout ruku z mé nohy.

Stefan kývl. „Buď jsou lživé moje vzpomínky, nebo Mercyiny. Nemyslím si, že by dokázal ovlivnit podobným způsobem Mercy, ani jako kouzelník. Podobné věci na kožoměnce prostě nepůsobí, musel by vynaložit obrovskou námahu, aby se mu to povedlo.“

Samuel vydal zadumaný zvuk. „Nevidím důvod, proč by se měl pokoušet Mercy přesvědčit, že jste nespáchal vraždu − obzvláště pokud si myslel, že je obyčejný kojot.“ Pohlédl na Stefana a ten pokrčil rameny.

„Kožoměnci ohrožovali upíry jen několik desetiletí, a to před dlouhými staletími. Littleton je velmi mladý. Překvapilo by mě, kdyby o někom, jako je Mercy, třeba jen slyšel. Démon by o ní vědět mohl, jeden nikdy netuší, co démoni ví. Ale nejlepším důkazem toho, že Littleton považoval Mercy za kojota, je fakt, že je stále naživu.“

Paráda.

„Dobrá.“ Samuel si promnul obličej. „Raději zavolám Adamovi. Musí poslat někoho do hotelu, aby tam uklidil, než to

někdo uvidí a hodí na vlkodlaky.“ Povytáhl obočí a pohlédl na Stefana. „I když bychom mohli policii prostě říct, že vraždy spáchal upír.“

Není tomu ani šest měsíců, co vlkodlaci následovali fae a vystoupili na veřejnost. Neprozradili lidské populaci vše, a totožnost odhalili jen vlkodlaci, kteří si to přáli − většinou vojáci, kteří tak jako tak žili v odloučení od lidí. A tak jsme teď všichni tajili dech a čekali, co se stane, zatím ale nedošlo k nepokojům, které provázely zveřejnění existence fae před několika desetiletími.

K tiché akceptaci přispělo velkým dílem marokovo pečlivé plánování. Američané se cítí v moderním světě bezpečně. Bran se snažil tuto iluzi ochránit, a proto představil vlky jako oběti, které se smířily se svým údělem a odvážně brání ostatní. Alespoň prozatím chtěl, aby společnost věřila, že vlkodlaci jsou prostě lidé, jimž za úplňku narostou chlupy. Vlkodlaci, kteří se odhalili jako první, byli hrdinové, kteří každodenně riskovali životy a chránili slabší. Marok se stejně jako fae před ním rozhodl pečlivě skrýt temnější aspekty života vlkodlaků.

Myslím ale, že největší zásluhu na mírumilovném přijetí vlkodlaků nesou fae. Víc než deset let se fae dařilo předstírat, že jsou slabí, hodní a něžní − a každý, kdo četl bratry Grimmovy nebo Andrewa Langa, ví, že to chtělo spoustu práce.

Bez ohledu na Samuelovy hrozby by jeho otec marok odhalení upírů nikdy nepřipustil. Neexistoval způsob, jak omluvit fakt, že se upíři živí lidskou krví.

A jakmile si lidé uvědomí, že netvoři skutečně existují, mohlo by je napadnout, že k nim patří i vlkodlaci.

Stefan znal marokův názor stejně dobře jako Samuel. Nepříjemně se na vlkodlaka usmál a odhalil špičáky. „Už jsem se o to postaral. Ještě než jsem odvezl Mercy domů, zavolal jsem paní. Nepotřebujeme, aby po nás uklízeli vlkodlaci.“ Stefan se obvykle chová zdvořileji, ale i on měl za sebou špatnou noc.

„Upír ti vnutil falešné vzpomínky,“ pronesla jsem, abych muže rozptýlila. „Podařilo se mu to, protože je kouzelník?“

Stefan sklopil hlavu, jako by se styděl. „Upíři umí podobně ovlivňovat lidi," řekl. Zrovna tohle jsem vědět nechtěla. Všiml si mé reakce a vysvětlil: „Díky tomu můžeme nechat žít lidi, jejichž krve se napijeme, Mercedes. Ale lidé jsou jedna věc, upíři něco docela jiného. Neměli bychom být schopni provést něco takového jeden druhému. Ale nemusíš si dělat starosti. Žádný upír nedokáže změnit *tvé* vzpomínky − a pravděpodobně ani kouzelník."

Zalila mě úleva. Na seznamu věcí, které bych nechtěla, aby mi upír provedl, patřilo přehrabování v myšlenkách mezi ty úplně první. Dotkla jsem se krku.

„Proto jsi mě chtěl mít s sebou." Napřímila jsem se. „Zmínil ses o tom, že to udělal už jinému upírovi. Co mu vsugeroval?"

Stefan se zatvářil ostražitě… a provinile.

„Věděl jsi, že někoho zabije, že?" obvinila jsem ho. „Provedl něco podobného už někomu jinému? Přesvědčil ho, že vraždil?" Vzpomínka na pomalou smrt, které jsem nedokázala zabránit, mě přinutila zatnout ruce v pěst.

„Nevěděl jsem, co udělá. Ale ano, věřil jsem, že někoho zabil a přesvědčil mého přítele, že vraždu spáchal on." Znělo to, jako by mu slova zanechala na jazyku hořkou pachuť. „Ale nemohl jsem jednat bez důkazu. A tak zbytečně zemřeli další lidé."

„Jste upír," řekl Samuel. „Nesnažte se nás přesvědčit o tom, že vám smrt nevinných dělá na čele vrásky."

Stefan se zadíval Samuelovi do očí. „Během let jsem zažil tolik umírání, že je mi ze smrti zle, ale myslete si, co chcete. Masakr ohrožuje naše utajení, vlkodlaku. I kdyby mě lidé nezajímali, nechtěl bych, aby jich zemřelo tolik najednou, protože by to ohrozilo naše tajemství."

Tolik?

Najednou jsem pochopila, proč si byl jistý, že hluk nikoho v hotelu nevzbudí. Tvor, který před mýma očima zavraždil ženu, by neváhal zabít tolik lidí, kolik by jen mohl. „Kdo ještě dneska v noci zemřel?"

„Čtyři lidé." Stefan neodtrhl oči od Samuela. „Recepční a tři hosté. Hotel byl naštěstí skoro prázdný."

Samuel zaklel.

Polkla jsem. „Takže jejich těla prostě zmizí?“

Stefan si povzdychl. „Snažíme se nenechat zmizet nikoho, koho by pohřešovali. Těla se objeví, ale tak, aby vzbudila co nejmenší pozornost. Pokus o loupež, milenecká hádka, která se vymkla kontrole.“

Otevřela jsem ústa, abych něco odsekla, ale zarazila jsem se. Těmito pravidly jsme se řídili všichni a nebyla to Stefanova vina.

„Riskoval jste Mercyin život,“ zavrčel Samuel. „Pokud donutil zabíjet jiného upíra, mohl vás přinutit zabít Mercy.“

„Ne. K tomu by mě nepřinutil.“ Stefanův hlas zněl stejně rozzlobeně jako Samuelův a zanechával tak trochu pochyb o tom, zda si je svojí odpovědí zcela jistý. Asi si to musel uvědomit, protože obrátil pozornost zpátky ke mně. „Na svoji čest jsem odpřísáhl, že se ti dnes v noci nic nestane. Podcenil jsem nepřítele a ty jsi kvůli tomu trpěla. Porušil jsem přísahu.“

„‚Má-li zlo triumfovat, potřebuje jediné − aby slušní lidé nedělali nic‘,“ zamumlala jsem. Na vysoké jsem musela třikrát přečíst *Úvahy o revoluci ve Francii* od Edmunda Burkeho. Některé jeho myšlenky na mě obzvláště zapůsobily, protože jsem od dětství věděla, kolik zla na světě doopravdy je.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Stefan.

„Pomůže ti moje přítomnost v hotelovém pokoji zničit toho netvora?“ zeptala jsem se.

„V to doufám.“

„Pak za to trocha bolesti stojí,“ prohlásila jsem pevně. „Přestaň si to vyčítat.“

„Ztráta cti se nedá napravit tak jednoduše,“ namítl Samuel a pohlédl Stefanovi do očí.

Zdálo se, že s ním Stefan souhlasí, ale s tím už jsem nic nezmohla.

„Jak jsi věděl, že s Littletonem není něco v pořádku?“ zeptala jsem se.

Stefan odtrhl oči od Samuela a sklopil pohled k Médei, která mu vyšplhala na klín, schoulila se a hlasitě předla. Kdyby byl člověk, řekla bych, že vypadá unaveně. A kdyby podobným

způsobem sklopil oči před méně civilizovaným vlkodlakem, mohl by mít problémy, ale Samuel věděl, že když zrak sklopí upír, nepřiznává tím podřízenost.

„Mám přítele jménem Daniel," řekl Stefan po chvíli. „Na naše poměry je velmi mladý − a ty bys řekla, že je to milý kluk. Asi před měsícem se v místním hotelu ubytoval upír a Daniela poslali, aby zjistil, proč se s námi nespojil a nepožádal o svolení."

Stefan pokrčil rameny. „Podobné věci se dějí často. Nemělo to být nebezpečné ani neobvyklé. Byl to přiměřený úkol pro mladého upíra." Ve Stefanově hlase však zaznívalo nesouhlasný tón, který mi prozradil, že on by Daniela za neznámým upírem neposlal.

„Něco Daniela rozptýlilo, už si nepamatuje co. Ovládla ho krvežíznivost. Do hotelu vůbec nedorazil. V třešňovém sadu nedaleko tábořila skupinka sezónních dělníků a čekala tam na začátek sklizně." Vyměnil si přes moji hlavu pohled se Samuelem. „Nebyla to pěkná podívaná, stejně jako dneska v noci, ale dala se snadno uklidit. Odvezli jsme jejich karavany a auta a zbavili se jich. Sadař si prostě myslel, že dělníky čekání unavilo a odjeli. Daniel byl… potrestán. Ne krutě, protože je mladý a chtíč velmi silný. Ale teď z vlastní vůle vůbec nejí. Pocit viny ho zabíjí. Jak jsem řekl, je to milý kluk."

Vtáhl do plic hluboký, očistný nádech. Jak mi Stefan kdysi řekl, většina upírů dýchá jen proto, že by si lidé všimli, kdyby to nedělali. Já si ale myslím, že některým nedýchání vadí stejně jako nám lidem. Samozřejmě pokud chtějí mluvit, musí dýchat alespoň trochu.

„V nastalém zmatku upíra nikdo neprověřil, koneckonců zůstal ve městě jen jednu noc," pokračoval Stefan. „Ani mě nenapadlo ptát se, co se stalo, dokud jsem se před několika dny nepokusil Danielovi pomoct. Pověděl mi, co se stalo − a něco mi na jeho historce prostě nesedělo. Znám krvežíznivost, on ale nedokázal vysvětlit, proč se rozhodl odcestovat až do Benton City, dobrých třicet kilometrů od hotelu. Daniel je stejně poslušný jako jeden z vašich submisivních vlků. Neporušil by

příkazy bezdůvodně. Nedokáže cestovat jako já, musel by na místo dojet autem. A upír, kterého ovládla touha po krvi, prostě řídit nedokáže.

Proto jsem se rozhodl prověřit upíra, se kterým se měl setkat. Jeho jméno jsem snadno získal od recepčního v hotelu, kde se ubytoval. O upírovi jménem Cory Littleton jsem nedokázal nic zjistit − ale muž toho jména nabízel služby v magických záležitostech na internetu.“

Stefan se s očima upřenýma na podlahu pousmál. „Je přísně zakázáno proměnit kohokoli, kdo není úplný člověk. Ve většině případů by to stejně nefungovalo, ale některé historky říkají…“ Pokrčil nešťastně rameny. „Viděl jsem dost na to, abych pochopil, že je to dobré pravidlo. Když jsem se vydal na lov, očekával jsem, že najdu proměněného čaroděje. Ani mě nenapadlo, že by mohl být kouzelník − na toho jsem nenarazil už několik staletí. V dnešní době už většina lidí nevěří ve zlo a postrádá znalosti potřebné k uzavření smlouvy s démonem. Proto jsem si myslel, že je Littleton obyčejný čaroděj. Musel být ale mocný, když se mu podařilo změnit vzpomínky upíra − i třeba jen mladíčka, jako je Daniel.“

„Proč jste po něm šel jen s Mercy?“ zeptal se Samuel. „Nemohl jste požádat jiného upíra?“

„Daniel byl potrestán a tím celá věc skončila.“

Stefan klepal rukou do kolena, očividně nebyl s rozsudkem spokojen. „Paní už o tom nechtěla nic slyšet.“

Znám Marsilii, paní Stefanova klanu. Nepřipadá mi jako žena, kterou by zajímala smrt několika lidí, nebo třeba i několika set.

„Přemýšlel jsem, že se vzepřu jejím příkazům − vtom se ale upír vrátil. Neměl jsem pro své tušení žádné důkazy, víte? Všichni byli přesvědčeni, že Daniel podlehl krvežíznivosti. A tak jsem se dobrovolně nabídl, že s cizincem promluvím. Chtěl jsem si jen ověřit, jestli by dokázal Daniela přinutit pamatovat si věci, které neudělal. Mercy jsem s sebou vzal jen pro jistotu. Opravdu jsem nečekal, že by mě dokázal ošálit stejně jako Daniela.“

„Takže si myslíš, že Daniel ty lidi nezabil?“ zeptala jsem se.

„Čaroděj, který je zároveň upír, by dokázal vsugerovat vzpomínky, ale ne přinutit zabíjet. Kouzelník…“ Stefan roztáhl ruce. „Kouzelník dokáže spoustu věcí. Jsem rád, že tolik toužil zabít tu ženu sám, že nepoužil krvežíznivost, již ve mně vzbudil, k tomu, aby to přinutil udělat mě − byl jsem napůl přesvědčený, že se mu to povedlo. Za ta léta jsem se stal příliš sebejistým, Mercedes. Nevěřil jsem, že by mi mohl něco udělat. Daniel je přece jen mladý. Měla jsi být mojí pojistkou, ale nečekal jsem, že tě budu potřebovat.“

„Littleton byl kouzelník,“ řekla jsem. „A nějaký idiot upír ho proměnil. Kdo? Někdo odsud? A pokud ne, co tu dělá?“

Stefan se znovu usmál. „Tyto otázky předložím paní. Možná byl proměněn omylem − stejně jako naše krásná Lilly.“

Setkala jsem se s Lilly. Už jako člověk byla šílená a ani proměna v upíra na tom nic nezměnila. Zároveň je ale úžasná pianistka. Jejího stvořitele talent natolik uchvátil, že se o nic jiného nezajímal. Stejně jako vlkodlaci i upíři zabíjejí každého, kdo by mohl přitáhnout nechtěnou pozornost. Lilly ochránil mimořádný dar, jejího stvořitele ale za neopatrnost zlikvidovali.

„Jak by k tomu mohlo dojít omylem?“ zeptala jsem se. „Všimla jsem si tvojí reakce. Cítil jsi démona, ještě než jsme vešli do hotelu.“

Zavrtěl hlavou. „Démoni nejsou v současnosti běžní. Lidé posedlí démony končí pod zámkem v psychiatrických léčebnách, kde je napumpují drogami. Většina mladých upírů se s kouzelníkem nikdy dřív nesetkala. Sama jsi řekla, že jsi netušila, co cítíš, dokud jsem ti to neřekl.“

„Proč démon nezabránil tomu, aby se kouzelník stal upírovou obětí?“ zeptal se Samuel. „Démoni obvykle hostitele chrání, dokud s nimi neskončí.“

„Proč by to dělal?“ opáčila jsem a v duchu jsem oprášila vše, co jsem kdy o kouzelnictví slyšela. „Démoni touží jen po jednom, a to páchat co největší škody. Upírství jen posílilo Littletonovy schopnosti.“

„Víte něco o démonech, Samueli Cornicku?“ zeptal se Stefan.

Samuel zavrtěl hlavou. „Ne dost na to, abych pomohl. Ale zavolám otci. Pokud ani on nebude nic vědět, určitě zná někoho, kdo o nich ví.“

„Je to věc upírů.“

Samuelovo obočí vystřelilo vzhůru. „Ne pokud kouzelník masakruje lidi.“

„Postarám se o něj − i o škody, které napáchá.“ Stefan se obrátil ke mně. „Chci tě požádat ještě o dvě laskavosti, i když už mi nic nedlužíš.“

„Co potřebuješ?“ Doufala jsem, že zrovna teď nic. Byla jsem vyčerpaná a toužila jsem ze sebe smýt krev, obrazně i doslova, i když jsem se obávala, že to první nebude tak snadné.

„Předstoupila bys před paní a pověděla jí o všem, co se dneska v noci stalo? Nebude chtít uvěřit, že mladý upír dokázal něco takového. A klan určitě nenadchne, že máme ve svém středu kouzelníka.“

Nijak jsem netoužila setkat se znovu s Marsilií. Asi mi to musel vyčíst z tváře, protože pokračoval: „Musíme ho zastavit, Mercy.“ Zhluboka se nadechl, mnohem víc, než bylo nutné, pokud používal kyslík jen k mluvení. „Z událostí dnešní noci se budu muset zodpovídat před soudem. Povím, co jsem viděl a slyšel − a oni poznají, jestli říkám pravdu, nebo lžu. Můžu jim říct všechno, co jsi mi pověděla, ale pokud nebudeš vypovídat sama, nepoznají, jestli je to pravda. Když to neuděláš, budou považovat moji vzpomínku na smrt pokojské za skutečnost a tvá slova za pouhé tvrzení.“

„Co s tebou udělají, pokud ti neuvěří?“ zeptala jsem se.

„Nejsem mladý upír, Mercedes. Pokud dospějí k názoru, že jsem zabitím ženy ohrozil bezpečnost ostatních, zničí mě − stejně jako vůdce smečky zničí jednoho vlkodlaka, aby ochránil ostatní.“

„Dobrá,“ řekla jsem pomalu.

„Jenom když budu moct jít s ní,“ namítl Samuel.

„Zvol si doprovod,“ souhlasil Stefan. „Možná Adama Hauptmana nebo jednoho z jeho vlků. Doktore Cornicku, prosím, neurazte se, ale myslím, že byste to neměl být vy. Posledně jste

paní uchvátil a sebeovládání v podobných věcech nepatří k jejím silným stránkám.“

„Dej mi vědět, až mě budeš potřebovat,“ řekla jsem, než mohl Samuel něco namítnout. „Najdu si doprovod.“

„Děkuji,“ řekl Stefan, pak zaváhal. „Je nebezpečné připomínat klanu, co jsi.“

Kožoměnci nejsou mezi upíry zrovna populární. Pochopila jsem to tak, že když upíři poprvé přišli do Nového světa, zdejší kožoměnci jim byli takovou osinou v zadku, že je upíři skoro vybili. Stefan mi odmítl sdělit podrobnosti. Některé věci jsem zjistila sama − jako třeba že jsem imunní vůči většině upírské magie. Ale nechápala jsem, jak velké nebezpečí pro ně můžu představovat − třeba vlkodlak mi připadá nebezpečnější.

Stefan věděl celé roky, co jsem, ale klanu to zamlčel, dokud jsem nepřišla požádat o pomoc. Dostal se kvůli tomu do potíží.

„Už ví, co jsem,“ namítla jsem. „Přijdu. A druhá laskavost?“

„Venku už se rozednilo,“ řekl a mávl rukou k oknu. „Nemáš nějaké tmavé místo, kde bych mohl strávit den?“

*

Jediné místo, kde mohl Stefan spát, byla moje skříň. Skříně v Samuelově pokoji a ve třetí ložnici měly laťkové dveře, které propouštěly příliš mnoho světla. Všechna má okna byla opatřená žaluziemi, ale v žádném pokoji nebyla dostatečná tma na to, aby v něm byl upír v bezpečí.

Moje ložnice tvořila jeden konec karavanu − Samuelův pokoj se nacházel na opačném konci. Otevřela jsem dveře a mávnutím pozvala Stefana dovnitř. Samuel se přidal. Povzdychla jsem si, ale nechala to být. Samuel mě nenechá se Stefanem o samotě bez boje a já byla příliš vyčerpaná, než abych si podobnou slovní přestřelku užila.

Moje ložnice byla plná oblečení, čistého i špinavého. Čisté oděvy byly poskládané na hromádkách, jen jsem se ještě nedostala k tomu schovat je do zásuvek. Mezi oblečením ležely

poházené knihy, časopisy a neroztříděná pošta. Kdybych věděla, že budu mít v ložnici muže, uklidila bych.

Otevřela jsem skříň a vytáhla několik krabic a dva páry bot. Skříň tak zůstala až na čtvery šaty visící po straně prázdná. Uvnitř bylo dost prostoru na to, aby si Stefan pohodlně lehl.

„Samuel ti dá náhradní polštář a deku," řekla jsem a sbírala zatím šatstvo. Od chvíle, kdy jsem se probudila, ve mně sílila touha umýt se a teď už začínala být přímo zoufalá. Potřebovala jsem dostat z kůže zápach smrti, protože z hlavy jsem ho dostat nemohla.

„Mercedes," řekl Stefan něžně. „Nepotřebuji přikrývku. Nebudu spát, budu mrtvý."

Nevím, proč to byla ta poslední kapka. Možná za to mohlo to, jak naznačil, že netuším, co je − když jsem právě na vlastní oči viděla, co upíři dokáží. Byla už jsem na cestě do koupelny, ale otočila jsem se a upřeně se na oba muže zadívala.

„Samuel ti přinese deku," řekla jsem mu přísně. „A polštář. Přes den můžeš přespat v mojí skříni. Mrtví lidé nemají u mě v ložnici co dělat."

Zavřela jsem za sebou dveře koupelny a upustila na zem přehoz, do kterého jsem byla po celou dobu zahalená. Slyšela jsem, jak Samuel říká: „Něco vám přinesu." Pak jsem otočila kohoutky ve sprše, aby se voda zahřála.

Na dveřích koupelny viselo velké zrcadlo, jedno z těch levných v imitaci dřevěného rámu. Když jsem se otočila, abych položila oblečení na umyvadlo, kde se nenamočí, dobře jsem si prohlédla svůj odraz.

Napřed jsem viděla jen zaschlou krev. Ve vlasech, na obličeji, na rameni, paži a boku. Na rukách a nohách.

Vyzvracela jsem se do záchodu. Dvakrát. Potom jsem si umyla ruce a obličej a vypláchla si ústa vodou.

Krev pro mě nebyla neznámý pojem. Přece jen se občas měním v kojota. Zabila jsem už pořádnou řádku zajíců a myší. Minulou zimu jsem zabila dva muže, vlkodlaky. Ale tahle smrt byla jiná. Zlá. Nezabil ji kvůli jídlu, z pomsty nebo v sebeobraně.

Zavraždil ji a čtyři další lidi, protože se mu to líbilo. A já ho nedokázala zastavit.

Znovu jsem se zadívala do zrcadla.

Na rameni a na žebrech mi tmavly modřiny. Temně modré pruhy prozrazovaly, kde mi postroj obemykal hruď. Musela jsem si je způsobit, když jsem se snažila vyprostit ze Stefanova sevření. Modřina na vnější straně pravého ramene byla spíše černá než fialová. Levá strana obličeje mi otekla od lícní kosti po čelist a zrudla, což slibovalo další velkou modřinu.

Naklonila jsem se blíž a dotkla se oteklého víčka. Vypadala jsem jako oběť znásilnění − až na dvě tmavé ranky na krku.

Připomínaly kousnutí chřestýše, dva tmavé, napůl zaschlé strupy na napuchlé, rudé kůži. Zakryla jsem je rukou a přemýšlela o tom, jestli věřím Stefanovu tvrzení, že se nestanu upírem ani nebudu podřízena Littletonově kontrole.

Vytáhla jsem peroxid vodíku, lehce ho nanesla na ranky a zasyčela − pálilo to. Necítila jsem se o nic čistší. Vzala jsem lahvičku s sebou do sprchy a vylila si obsah na krk. Potom jsem se pustila do drhnutí.

Krev brzy zmizela, i když na několik vteřin zbarvila vodu u mých nohou do rezava. Ale bez ohledu na to, kolik mýdla nebo šampónu jsem použila, pořád jsem se cítila špinavá. Čím víc jsem se drhla, tím zoufaleji jsem se cítila. Littleton mě sice neznásilnil, ale přesto zneužil mé tělo. Při pomyšlení na to, že se mě dotkl ústy, se mi znovu zvedl žaludek.

Stála jsem ve sprše, dokud voda nevychladla.

3.

Když jsem konečně opustila koupelnu, ložnice byla prázdná a skříň zavřená. Pohlédla jsem na budík. Měla jsem patnáct minut na to, abych se dostala do garáže, pokud jsem chtěla otevřít včas.

Byla jsem ráda, že tu se mnou nikdo není a neslyší tak, jak při oblékání bručím a sténám. Tedy alespoň nikdo živý.

Bolely mě všechny svaly v těle, obzvláště pak pravé rameno, a když jsem se sehnula, abych si natáhla ponožky a obula boty, začalo mi tepat v potlučené tváři. Ale ještě víc by mě bolelo, kdybych přišla o zákazníky, protože bych neotevřela v obvyklou dobu.

Vyšla jsem z ložnice a Samuel vzhlédl z gauče. Taky byl vzhůru celou noc. Měl jít do postele, a ne čekat a mračit se na mě. Vstal a vytáhl z mrazáku sáček s ledem.

„Tady, přilož si to na obličej.“

Byl to úžasný pocit. Opřela jsem se o dveře a užívala si necitlivosti, kterou led vnášel do tepající tváře.

„Zavolal jsem Zeemu a pověděl mu, co se stalo," řekl Samuel. „Můžeš si jít lehnout. Zee slíbil, že na dílnu dohlédne. Říkal, že to klidně udělá i zítra, pokud budeš potřebovat."

Siebold Adelbertsmiter, pro přátele Zee, je dobrý mechanik, ten nejlepší. Naučil mě všechno, co umím, pak mi garáž prodal. A taky je fae − a první osoba, které jsem se chtěla zeptat na kouzelníky.

Někdy za mě zaskakuje, když jsem nemocná, ale ani mě nenapadlo mu zavolat a požádat o pomoc − což jen dokazovalo, že bude lepší, když se dneska vyhnu práci.

„Vrávoráš," řekl Samuel po chvíli. „Jdi do postele. Až se probudíš, bude ti líp."

„Děkuji," zamumlala jsem a zavřela se v ložnici.

Plácla jsem sebou obličejem dolů na postel a zasténala, protože mě znovu rozbolel. Překulila jsem se do pohodlnější pozice, zakryla si hlavu polštářem a usnula možná na půl hodinky.

Cítila jsem Stefana.

Ne že by páchl − voněl sám sebou, upířinou a popcornem. Ale nedokázala jsem z hlavy dostat prohlášení, že je přes den mrtvý. Fuj. Bylo marné snažit se spát s mrtvým chlapem ve skříni.

„Díky, Stefane," zabručela jsem ponuře a zvedla potlučené tělo z postele. Když tak jako tak nespím, můžu jít klidně do práce. Vešla jsem do obýváku a očekávala, že bude prázdný, Samuel byl přece jen celou noc vzhůru.

Místo toho jsem ho našla, jak sedí u kuchyňského stolu a popíjí kafe s Adamem, alfou místní vlkodlačí smečky, který náhodou bydlel na opačné straně mého zadního plotu.

Neslyšela jsem Adama přicházet. Od chvíle, kdy se ke mně nastěhoval Samuel, jsem neopatrná. Ale měla jsem si uvědomit, že se objeví, sotva mu Samuel zavolá − a Samuel mu samozřejmě musel zavolat a povědět mu o masakru v hotelu. Adam je alfa a je zodpovědný za životy všech vlkodlaků v okolí.

Když jsem otevřela dveře, oba na mě pohlédli.

Pocítila jsem nutkání otočit se a zmizet zpátky v ložnici, a to navzdory mrtvole ve skříni. Podívejte, nejsem zrovna ješitná. A i kdybych byla, zaměstnání, při kterém jsem neustále upatlaná od vazelíny a jiné špíny, by mě ješitnosti rychle zbavilo. Ale necítila jsem se na to postavit se tváří v tvář dvěma sexy chlapům s monoklem na oku a černomodrou polovinou obličeje.

Stefan byl mrtvý, proto by si nevšiml, jak vypadám − a se Stefanem jsem nikdy nerandila. Ne že bych zrovna teď s Adamem nebo Samuelem chodila.

Poslední rande se Samuelem jsem měla v šestnácti.

Samuela znám, co si pamatuji. Vyrostla jsem v marokově smečce v severozápadní Montaně − moje mladičká matka nic bližšího mému původu nenašla. Byla čirá náhoda, že její prastrýc patřil marokovi. Dospěla jsem k názoru, že jsem měla skutečné štěstí. Spousta vlkodlaků by mě prostě zabila, stejně jako vlci zabíjejí kojoty, kteří vniknou na jejich území.

Bran není jen marok, vládce všech vlkodlaků v Severní Americe, ale taky dobrý chlap. Umístil mě do rodiny jednoho z vlkodlaků a vychoval mě, skoro jako bych k nim patřila. Skoro.

Samuel je marokův syn. Byl tu pro mě, když jsem se učila žít ve světě, kde pro mě nebylo místo. Smečka mě sice vychovala, ale já nikdy nebyla její součástí. Matka mě milovala, ale nepatřila jsem ani do jejího obyčejného lidského světa.

V šestnácti jsem věřila, že jsem našla domov u Samuela. Dokud mi marok neukázal, že Samuel chce děti, a ne moji lásku. V tu chvíli jsem pochopila, že si musím vyšlapat vlastní cestičku a nežít ve stínu někoho jiného.

Opustila jsem Samuela i smečku a neviděla jsem je víc než patnáct let, téměř půlku života. To se změnilo minulou zimu. Teď mám marokovo číslo na rychlém vytáčení a Samuel se rozhodl přestěhovat do Tri-Cities. Přesněji nastěhovat se ke mně.

Pořád jsem tak docela nepochopila proč. Mám sice svůj dům ráda, je to ale obyčejný karavan starý jako já.

Jako doktor je Samuel zvyklý na lepší bydlení. Pravda, vyřízení všech potřebných papírů byla jedna dlouhá noční můra. Teprve před měsícem získal licenci, která mu umožnila

provozovat lékařskou profesi nejen v Montaně a v Texasu, nýbrž i ve Washingtonu. Dal výpověď ve večerce a začal pracovat na pohotovosti nemocnice v Kennewicku. Navzdory vyššímu výdělku však neprojevil touhu odejít. Dočasný pobyt tak trval už víc než šest měsíců.

Zpočátku jsem ho odmítala.

„Proč nechceš bydlet u Adama?“ zeptala jsem se. Jako alfa místní vlkodlačí smečky byl Adam zvyklý ubytovávat u sebe krátkodobě hosty a měl víc ložnic než já. Nezeptala jsem se, proč si Samuel nekoupí vlastní dům − už mi řekl, že během posledních několika let strávil příliš mnoho času sám. Vlkodlaci nezvládají samotu dobře. Potřebují někoho, smečku nebo rodinu, jinak začnou být divní. A divní vlkodlaci často končí mrtví − a s sebou vezmou spoustu jiných lidí.

Samuel povytáhl obočí a řekl: „Opravdu chceš, abychom se pozabíjeli? Adam je alfa − a já jsem dominantnější než on. Oba jsme dost staří na to, abychom se ovládali − do jisté míry. Ale pokud budeme žít spolu, dřív nebo později si půjdeme po krku.“

„Adamův dům stojí sotva sto metrů odsud,“ podotkla jsem suše. Samuel by měl pravdu, kdyby se jednalo o kteréhokoli jiného vlkodlaka, on se ale řídil vlastními pravidly. Kdyby chtěl žít s Adamem v míru, zvládl by to.

„Prosím.“ Jeho tón se prosbě nepodobal ani vzdáleně.

„Ne,“ odmítla jsem.

Rozhostila se další, delší odmlka.

„Jak tedy vysvětlíš sousedům, že ti na verandě spí cizí mužský?“

Opravdu by to udělal − a tak jsem mu dovolila nastěhovat se.

Pohrozila jsem, že jakmile se se mnou pokusí flirtovat, vyhodím ho na mráz. Pověděla jsem mu, že už ho nemiluji, moje tvrzení by ale asi působilo přesvědčivěji, kdybych mu sama věřila. Pomohlo mi ale vědomí, že mě nemiluje, že mě nemiloval, ani když mi bylo šestnáct a jemu… kdovíkolik a chtěl se mnou utéct.

Opravdu to nebylo tak zlé, jak to zní. Vyrostl v dobách, kdy se ženy vdávaly mnohem dřív než v šestnácti. Pro starší

vlkodlaky je obtížné přizpůsobit se moderním způsobům myšlení.

Přála bych si, abych mu to mohla zazlívat. Pomohlo by mi to nezapomenout, že mě pořád chce jen kvůli jedné věci: protože mu můžu dát živé děti.

Vlkodlaci vznikají proměnou, nerodí se. Abyste se stali vlkodlakem, musíte přežít útok tak brutální, že málem zemřete − což umožní vlkodlačí magii překonat váš imunitní systém. Spousta, spousta příbuzných vlkodlaků, kteří se sami pokusí o Proměnu, přitom zemře. Samuel přežil všechny své manželky i děti. Ty, které se pokusily stát vlkodlaky, zemřely.

Vlkodlačice nemohou mít děti. Při proměně za úplňku totiž samovolně potratí. Lidské ženy mohou vlkodlakům porodit děti, ale donosí jen ty s čistě lidskou DNA.

Ale já nejsem ani člověk, ani vlkodlak.

Samuel byl přesvědčen, že se mnou to bude jiné. Neslyšela jsem volání měsíce, proto mé proměny nebyly tak násilné − a vlastně ani potřebné. Jednou jsem vydržela v lidské podobě celé tři roky. Vlci a kojoti se v divočině páří, tak proč ne vlkodlaci a kožoměnci?

Nevím, jaká by byla biologická odpověď, ale moje zněla, že odmítám být chovnou klisnou, děkuji pěkně. Takže Samuel pro mě nebyl.

Moje city k Samuelovi měly být minulostí − až na to, že jsem nedokázala přesvědčit sama sebe, že přetrvávající vřelost, kterou jsem k němu chovala, by někdo cítil ke starému příteli.

Možná že bych nějak vyřešila svůj vztah se Samuelem, který koneckonců žil v mém domě už skoro půl roku, kdyby nebylo Adama.

Adam byl zhoubou mé existence po většinu mého života v Tri-Cities, kde vládne železnou rukou. Stejně jako marok i on si zvykl jednat se mnou v jednu chvíli jako s jedním ze svých poskoků, vzápětí jako s lidským nalezencem podle toho, jak se mu to hodilo. Přinejmenším byl panovačný. Před smečkou mě prohlásil za svoji družku a pak měl tu drzost říct mi, že to udělal pro moji ochranu, aby mě jeho vlci neobtěžovali, protože jsem

kojot žijící na jejich území. A protože jeho slovo bylo zákon, moje námitky na tom v očích smečky nic neměnily.

Ale loni v zimě mě potřeboval, a to náš vztah změnilo.

Třikrát jsme si spolu vyšli. Během první schůzky jsem měla zlomenou paži a on byl velice opatrný. Na druhé mě s dcerou Jesse vzal na muzikál *Piráti z Penzance* a já se úžasně bavila. Na třetí schůzce byla moje paže skoro zahojená, Jesse s námi nešla a nenavštívili jsme ani koncertní sál střední školy, který by zchladil naše vášně. Šli jsme si zatancovat a jen díky tomu, že na něj doma čekala dcera a na mě Samuel, jsme zůstali oblečení.

Potom, co mě odvezl domů a já se vzpamatovala, jsem dostala strach. Zamilovat se do vlkodlaka není právě nejbezpečnější − ale propadnout alfovi je ještě mnohem horší. Obzvláště pro někoho, jako jsem já. Bojovala jsem příliš dlouho, abych byla svojí vlastní paní, než abych se postavila do řady se zbytkem smečky.

A tak když mi zase zavolal, aby mě někam pozval, měla jsem nečekaně spoustu práce. Je dost obtížné vyhýbat se někomu, kdo žije hned vedle vás, ale já to zvládla. Pomohl i fakt, že když vlkodlaci vystoupili na veřejnost, Adam měl najednou plné ruce práce a neustále cestoval mezi Washingtonem D. C. a Tri-Cities.

Přestože Adam patřil mezi asi stovku vlkodlaků, kteří se odhalili lidem, nebyl jedním z Branových hlavních aktérů − neměl temperament na to být celebrita. Přes čtyřicet let ale pracoval pro vládu, nejdřív v armádě, později jako bezpečnostní poradce, a vybudoval si tak síť kontaktů, díky nimž byl pro maroka nedocenitelný − a stejně tak i pro vládu, která musela přijít na způsob, jak se vypořádat s další skupinou nadpřirozených bytostí.

Díky jeho plnému kalendáři a mému manévrování jsem ho neviděla skoro dva měsíce.

I když jsem na něj teď hleděla jedním okem, připadal mi krásný, krásnější, než jsem si pamatovala. Zatraceně, jeho slovanské rysy a vášnivá ústa mě vábily. Přesunula jsem pohled k Samuelovi, což nebylo o nic bezpečnější. Nebyl sice tak pěkný, ale mým praštěným hormonům na tom nezáleželo.

Jako první přerušil ticho Samuel. „Proč nejsi v posteli, Mercy?“ zeptal se líně. „Vypadáš hůř než oběť autonehody, která mi umřela na operačním stole minulý týden.“

Adam vyskočil na nohy a čtyřmi dlouhými kroky překonal vzdálenost mezi námi. Strnula jsem jako králík v pasti. Věděla jsem, že bych se měla dát na útěk, ale nemohla jsem. Zastavil se přímo přede mnou a s tichým hvízdnutím si prohlédl můj potlučený obličej. Když se naklonil blíž a dotkl se mé tváře, ozval se z kuchyně zvuk.

Samuel rozbil šálek s kávou. Aniž by se na mě podíval, pustil se do úklidu.

„Ošklivé,“ prohlásil Adam a obrátil moji pozornost zpátky k sobě. „Vidíš na to oko vůbec?“

„Ne zrovna nejlíp,“ přiznala jsem. „Ale dost dobře na to, abych poznala, že nejsi na cestě do D. C., jak bys měl být.“ Musel se vrátit kvůli Měsíční noci, ale věděla jsem, že přiletěl včera odpoledne a před hodinou už měl být na cestě zpátky.

Zkroutil koutek úst nahoru a já se málem kousla do jazyku, protože jsem si uvědomila, že jsem mu právě prozradila, že sleduji všechny jeho pohyby. „Plány se změnily. Před několika hodinami jsem měl zamířit do Los Angeles. D. C. bylo minulý týden a příští.“

„Tak co tu děláš?“

Z tváře mu vyprchalo pobavení, přimhouřil oči a úsečně prohlásil: „Moje bývalá se rozhodla, že je zase zamilovaná. S novým přítelem si vyjeli na blíže neurčenou dobu do Itálie. Když jsem zavolal, Jesse byla sama už tři dny.“ Jesse, jeho patnáctiletá dcera, bydlela přes léto s matkou v Eugene. „Koupil jsem jí letenku a během několika hodin by měla dorazit. Řekl jsem Branovi, že si beru volno. Chvíli si bude muset poradit s politiky sám.“

„Chudák Jesse,“ řekla jsem. Jesse byla jeden z důvodů, proč jsem si Adama vždy vážila, a to i ve chvílích, kdy mě příšerně rozčiloval. Nikdy pro něj nebylo nic důležitější než dcera, ani obchody, ani smečka.

„Takže tady ještě chvíli zůstanu.“ Nebyla to jeho slova, nýbrž pohled, co mě přinutilo o krok ustoupit. Nenávidím, když se to stane.

Rozhodla jsem se změnit téma. „To je dobře. Darryl je fajn chlap, ale chová se k Warrenovi dost drsně, když nejsi poblíž.“

Darryl je Adamův zástupce a Warren třetí v hierarchii. Ve většině smeček jsou tyto dvě pozice téměř vyrovnané, proto panuje mezi vlky, kteří je zastávají, vždy jisté napětí, obzvláště když alfa není přítomen. Warrenova sexuální orientace napětí ještě zhoršovala.

Být jiný mezi lidmi je těžké. Být jiný mezi vlky je obvykle smrtící. Homosexuální vlkodlaci dlouho nepřežijí. Warren je houževnatý, sebejistý a Adamův nejlepší přítel. Díky tomu přežívá, ale neznamená to, že by se ve smečce vždy cítil příjemně.

„Já vím,“ řekl Adam.

„Pomohlo by, kdyby Darryl nebyl tak roztomilý,“ nadhodil Samuel, prošel obývákem a zastavil se vedle Adama.

Technicky vzato měl stát za ním, protože Adam je alfa a Samuel vlk samotář a stojí tedy mimo smečku. Ale Samuel není obyčejný vlk samotář, je marokův syn a taky je dominantnější než Adam, kdyby chtěl prosadit svá práva.

„Vsadím se, že se neodvážíš říct to Darrylovi do očí,“ vyzvala jsem ho.

„Raději ne.“ Adam se usmál, ale hlas měl vážný. Promluvil sice na Samuela, ale neodtrhl oči ze mě. Mně pak sdělil: „Samuel říkal, že budeš v brzké době potřebovat doprovod na setkání s klanem upírů. Zavolej mi a já najdu někoho, kdo tě doprovodí.“

„Děkuji.“

Lehce se dotkl mé zhmožděné tváře. „Udělal bych to sám, ale asi by to nebylo moudré.“

Z celého srdce jsem souhlasila. Když mě doprovodí obyčejný vlkodlak, poslouží mi zároveň jako tělesná stráž i důkaz, že nejsem bez přátel. Kdyby se mnou šel sám alfa, stala by se ze schůzky mocenská hra mezi ním a vůdci upírů a Stefan by uvízl uprostřed.

„Já vím," řekla jsem. „Díky."

Nemohla jsem zůstat v jednom pokoji s oběma muži už ani minutu. Dokonce i lidská žena by se udusila vším tím testosteronem ve vzduchu. Když neodejdu, pustí se do sebe − neuniklo mi, jak Samuelovi zbělely oči, když se Adam dotkl mé tváře.

A pak tu byla má touha zabořit Adamovi nos do krku a vdechnout jeho exotickou vůni. Odvrátila jsem se od něj a zadívala se do Samuelových bílých očí. Byl tak blízko proměně, že mu okolo zřítelnic jasně vystupoval výrazný černý kruh. Mělo mě to děsit.

Samuelovo chřípí se zachvělo − taky jsem to cítila. Vzrušení.

„Musím jít," prohlásila jsem se správnou dávkou paniky v hlase.

Zběžně jsem jim zamávala, vystřelila z domu a bleskurychle za sebou zavřela. Sotva se mezi mnou a oběma muži ocitly dveře, hluboce se mi ulevilo. Těžce jsem dýchala, jako bych právě běžela o život, a adrenalin v krvi potlačoval bolest po kouzelníkově útoku. Zhluboka jsem se nadechla ranního vzduchu, abych zbavila plíce vlkodlačího pachu, pak jsem zamířila k autu.

Otevřela jsem dveře rabbita, ale nečekaný zápach krve mě přinutil couvnout. Vůz parkoval na místě, kde jsem ho obvykle nechávala. Zapomněla jsem, že mě v něm Stefan dopravil domů. Na potazích předních sedadel ulpěla krev − oba jsme museli být pěkně zakrvácení. Ale nejvíce na mě zapůsobil důlek ve tvaru pěsti v přístrojové desce přímo nad rádiem.

Stefan se skutečně zlobil.

*

Zabočila jsem ke garáži a zastavila na vzdáleném konci parkoviště vedle Zeeho starého trucku. Nikdy nevěřte mechanikovi, který řídí nové auto. Buďto si účtuje příliš mnoho za práci, anebo nedokáže udržet starý vůz v chodu, možná obojí.

Volkswageny jsou dobrá auta. Bývala to dobrá a levná auta. Teď jsou to dobrá a drahá auta. Ale každé značce se občas něco nepovede. VW měl stoosmdesátjedničku (ta aspoň *vypadala* dobře), foxe a rabbita. Spočítala jsem si, že do několika let bude můj vůz jediný pojízdný rabbit v Tri-Cities.

Nechala jsem rabbita chvíli běžet naprázdno a přemýšlela, jestli jít dovnitř, nebo ne. Zastavila jsem se v nejbližší prodejně autodílů a koupila nové potahy, protože staré jsem musela vyhodit. Podle smutného výrazu, který se objevil na tváři prodavače, když uviděl můj potlučený obličej, v nejbližší době nové zákazníky asi nepřitáhnu.

Před dílnou ale parkovaly čtyři vozy, což znamenalo, že máme práci. Když se schovám v garáži, nikdo můj obličej neuvidí.

Pomalu jsem vystoupila. Obklopilo mě suché teplo pozdního dopoledne a já zavřela oči a chvíli si ho užívala.

„Dobré ráno, Mercedes," ozval se sladký starý hlas. „Krásný den."

Otevřela jsem oči a usmála se. „Ano, paní Hannaová, krásný."

Tri-Cities nemá na rozdíl od Portlandu nebo Seattlu mnoho bezdomovců. Teploty tu v létě přesahují čtyřicítku a v zimě klesají hluboko pod nulu, takže tudy většina bezdomovců jen prochází.

Paní Hannaová vypadala se svým otlučeným nákupním vozíkem plným plastových pytlů s plechovkami a jinými užitečnými věcmi jako bezdomovec, ale někdo mi kdysi řekl, že žije v malém přívěsu v kempu u řeky a že učila hru na klavír, dokud jí to artritida neznemožnila. Potom začala procházet ulicemi kennewického předměstí, kde sbírala plechovky a prodávala obrázky, aby mohla nakoupit žrádlo pro kočky.

Bílošedé vlasy si splétala a schovávala pod ošumělou starou kšiltovkou, která jí chránila obličej před sluncem. Oblékala se do dlouhé vlněné sukně, kotníčkových ponožek a o číslo větších tenisek. Její triko lákalo na nějaký dávno zapomenulý šeříkový festival ve Spokane a jeho levandulová barva tvořila zajímavý

kontrast s černočervenou flanelovou košilí, která jí visela z ramen.

Věk ji nahrbil, takže byla jen o málo vyšší než vozík, který před sebou strkala. Měla opálené ruce s velkými klouby a oprýskaný rudý lak na nehtech odpovídal barvou její rtěnce. Voněla po růžích a po kočkách.

Zamračila se na mě a zamžourala. „Chlapci nechtějí děvčata s většími svaly, než mají oni, Mercedes. Chlapcům se líbí dívky, které umí tančit a hrát na piáno. Pan Hanna, Bůh dej pokoj jeho duši, říkával, že se po tanečním parketu doslova vznáším."

O tom jsme se spolu přely už odedávna. Paní Hannaová vyrostla v době, kdy pro ženu existovalo jediné místo, a sice vedle manžela.

„Tentokrát za to nemůže karate," řekla jsem jí a lehce se dotkla své tváře.

„Přilož si k tomu zmražený hrášek, drahá," řekla. „Zmenší otok."

„Děkuji," řekla jsem.

Úsečně kývla a znovu se vydala i se skřípajícím vozíkem na cestu. Na flanel a vlnu bylo příliš horko, když ale před několika měsíci zemřela, byl studený jarní večer.

Většina duchů se časem rozplyne, takže bylo pravděpodobné, že spolu za pár měsíců už nebudeme schopny hovořit. Nevím, proč za mnou chodila a pouštěla se se mnou do řeči, možná si pořád dělala starosti s tím, že jsem svobodná.

S úsměvem jsem vstoupila do kanceláře.

Gabriel, můj pomocník a recepční v jedné osobě, pracoval přes léto na plný úvazek. Když jsem vešla, vzhlédl a šokovaně vykulil oči.

„Karate," zalhala jsem inspirována mylným předpokladem paní Hannaové a on se uvolnil.

Je to hodný kluk a skrz naskrz člověk. Samozřejmě věděl, že Zee je fae, protože Zeeho donutili odhalit se před pár lety Šedí páni, co vládli fae (stejně jako vlkodlaci i fae se odhalovali postupně, aby nevyděsili veřejnost).

Gabriel věděl i o Adamovi, protože se o něm psalo v novinách. Neměla jsem ale v plánu prozradit mu víc, bylo to příliš nebezpečné. Pokud to půjde, nepovím mu nic ani o upírech, ani o kouzelnících − obzvláště se zákazníky na doslech.

„Ježíši," řekl. „Doufám, že ten druhý chlápek vypadá hůř."

Zavrtěla jsem hlavou. „Hloupý bílý pásek."

Na otlučených, ale pohodlných židlích v koutě kanceláře seděli dva muži. Jeden se při mé poznámce naklonil vpřed a řekl: „Raději bych bojoval s tuctem černých pásků najednou než s jedním bílým."

Byl pečlivě upravený, takže vypadal přitažlivě i navzdory příliš širokému nosu a hluboko posazeným očím.

Věnovala jsem mu zářivý úsměv dobré obchodnice a procítěně odpověděla: „To já taky."

„Asi jste Mercedes Thompsonová, že?" zeptal se, vstal a s napřaženou rukou vykročil k pultu.

„Správně." Podala jsem mu ruku. Měl pevný stisk, za který by se nemusel stydět žádný politik.

„Tom Black." Usmál se a odhalil perlově bílé zuby. „Hodně jsem o vás slyšel. Mercedes opravující volkswageny."

Jako bych to nikdy dřív neslyšela. Ale nepronesl to urážlivě, spíše jako by se mnou flirtoval.

„Ráda vás poznávám." Já neměla o flirtování zájem, proto jsem obrátila pozornost ke Gabrielovi. „Byly dneska ráno problémy?"

Usmál se. „Když je tady Zee? Poslyš, Mercy, máma mě požádala, abych se zeptal, jestli by jedna z holek nemohla přijít o víkendu zase uklidit."

Gabriel měl houf sourozenců a všechno to byla děvčata, nejmladší chodila do školky, nejstarší se chystala do prvního ročníku střední. Živila je ovdovělá matka, která pracovala jako spojovatelka na policejním oddělení v Kennewicku, což nebyla zrovna dobře placená práce. Dvě nejstarší děvčata sem občas zašla a uklidila kancelář.

A odváděla dobrou práci. Nevěděla jsem, že povlak na oknech tvořila mastnota − myslela jsem si, že je Zee nějak ošetřil proti slunci.

„Proč ne?“ řekla jsem mu. „Kdybych tu nebyla, ať použijí tvůj klíč.“

„Povím jí to.“

„Dobře. Zajdu do garáže a budu se držet z dohledu, nechci děsit zákazníky.“

Kývla jsem na Toma Blacka, přátelsky, ale rezervovaně. Prohodila jsem pár slov i s druhým mužem, který v kanceláři čekal. Byl to starý zákazník, který si rád poklábosil. Potom jsem rychle zmizela v garáži, než se mohl objevit někdo další.

Zeeho jsem našla na zádech pod autem, takže jsem ho viděla jen od pasu dolů.

Siebold Adelbertsmiter, můj bývalý šéf, je starý fae. Dokáže obrábět kov, což je u fae neobvyklé, protože většina nedokáže snést chladné železo. Říká si gremlin, i když je mnohem starší než samotný název, se kterým přišli letci v první světové. Vystudovala jsem historii, takže vím podobně neužitečné věci.

Vypadal jako nabručený vyzáblý padesátník s malým pivním břichem. Skutečná na něm byla jen jeho nabručenost. Díky maskovacímu kouzlu mohou fae převzít jakoukoli podobu. Touto schopností se fae liší například od čarodějek nebo vlkodlaků.

„Hej, Zee,“ oslovila jsem ho, když to nevypadalo, že vezme moji přítomnost na vědomí. „Díky, žes sem dneska ráno zaskočil.“

Vyjel zpod auta a přísně se na mě zamračil. „Musíš se držet dál od upírů, Mercedes Atheno Thompsonová.“ Stejně jako moje matka i on používal mé plné jméno, jen když se na mě zlobil. Nikdy jsem mu to neřekla, ale docela se mi líbilo, když ho vyslovoval s německým přízvukem.

Prohlédl si můj obličej a pokračoval: „Měla bys být doma a spát. K čemu je ti chlap v domě, když se o tebe nemůže chvíli starat?“

„Hm,“ řekla jsem. „Vzdávám se. K čemu je mužský v domě?“

Neusmál se, ale na to jsem si už zvykla.

„No,“ pokračovala jsem rázně, ale mluvila jsem potichu, aby lidé v kanceláři nic neslyšeli. „Mám doma dva vlkodlaky a mrtvého upíra, a tak mě napadlo, že bude lepší, když se na chvíli někam uklidím.“

„Zabila jsi upíra?“ Zadíval se na mě s úctou, což nebylo nijak snadné, když ležel na zádech na vozíku.

„Ne. Stefana zabilo slunce. Ale měl by se vzpamatovat včas na to, aby dnes večer předstoupil před Marsilii.“

Tedy aspoň jsem předpokládala, že k tomu dojde dnes večer. Nevím, jak to chodí u upírů, ale u vlkodlaků se soud koná okamžitě, ne až šest měsíců po činu. A obvykle trvá jen několik hodin, někdy jen minuty, a netáhne se měsíce. Nedokážeš přesvědčit alfu, aby tě nechal žít? Škoda. Zákon smečky byl z nezbytnosti brutální a patřil k věcem, které Bran prozatím tajil veřejnosti.

„Samuel říkal, že budeš svědčit pro upíra.“

„Volal ti?“ rozzlobila jsem se. „Co chtěl? Abys mu brnknul, až bezpečně dorazím?“

Zee se na mě poprvé usmál a vytáhl mobil. Od oleje umaštěnými prsty vyťukal moje číslo. „Je tady,“ řekl. „A v pořádku.“

Aniž by počkal na odpověď, zavěsil, zakřenil se a vytočil další číslo. I to jsem znala. Ale pro případ, že by mi uniklo, použil jméno. „Ahoj, Adame,“ řekl. „Je tady.“ Chvíli poslouchal. I já naškpicovala uši, ale musel snížit hlasitost na minimum, protože jsem slyšela jen bručení mužského hlasu. Zeeho úsměv se proměnil v zlomyslný úšklebek. Podíval se na mě a řekl: „Adam chce vědět, proč ti to trvalo tak dlouho?“

Chystala jsem se obrátit oči v sloup, ale jen mě z toho ještě víc rozbolela hlava, a tak jsem toho raději nechala. „Pověz mu, že jsem měla divoký, vášnivý sex s naprosto cizím chlápkem.“

Nezdržela jsem se, abych zjistila, jestli Zee moji odpověď předal, nebo ne. Sebrala jsem z věšáku overal a odpochodovala do koupelny.

Vlkodlaci jsou posedlí kontrolou, připomínala jsem si při oblékání. Díky tomu ovládají svého vlka, což je dobře. Pokud se

mi nelíbí průvodní jevy, neměla bych trčet s vlkodlaky. Což bych nedělala, kdyby jeden nebydlel přímo se mnou a druhý za mým pozemkem.

Ale o samotě v koupelně jsem si mohla přiznat, že i když jsem se velice, velice zlobila… zklamalo by mě, kdyby nezavolali. Je to logické?

Vyšla jsem ven a Zee mi zadal další opravu. Sice jsem od něj autodílnu koupila, ale kdykoli jsme pracovali spolu, pořád vydával rozkazy. Zčásti to asi bylo ze zvyku, ale hlavně proto, že jsem možná dobrý mechanik, ale Zee dokáže zázraky. Obrazně i doslova.

Kdyby nebylo toho, že ho všechno rychle znudilo, nikdy by mě nenajal. Já bych tak musela vzít svůj titul a najít si práci u McDonalda nebo u Burger Kingu jako ostatní vystudovaní historici.

Chvíli jsme pracovali v přátelském tichu, dokud jsem nenarazila na věc, při které byly potřebné čtyři ruce místo dvou.

Zatímco já otáčela klíčem, Zee mi přidržoval díl na místě a řekl: „Podíval jsem se pod kapotu.“ Kývl na kout garáže, kde čekal na restaurování můj nejnovější projekt.

„Je hezký, že?“ řekla jsem. „Nebo aspoň bude, až s ním skončím.“ Mluvila jsem o karmannu ghia[2] z šedesátého osmého v téměř dokonalém stavu.

„Restauruješ všechno, nebo některé díly vyměníš?“

„Ještě nevím,“ řekla jsem. „Barva je původní a kapota jenom trochu popraskaná. Pokud nebudu muset, raději bych do ní nezasahovala. Pokud se mi ho podaří rozchodit s původními díly a Kim sešije potahy, nechám ho tak, jak je.“

Existují tři skupiny nadšenců pro stará auta. Do první spadají lidé přesvědčení o tom, že by na voze mělo zůstat co nejvíce originálních dílů. Do druhé ti, kdo auto restaurují líp než továrna. A do třetí ti, kdo ho vykuchají, nahradí brzdy, motor i tlumiče modernější výbavou. Zee patří do poslední skupiny.

Není sentimentální. Když něco funguje líp, mělo by se to použít. Čtyřicet nebo padesát let pro něj neznamená totéž jako

[2] Sportovní automobil z produkce VW (pozn. red.).

pro nás ostatní, pro jednoho člověka je to starožitnost, pro druhého rezivějící křáp.

Velká část mých příjmů pochází právě z restaurování rezavých křápů, takže nejsem vybíravá. Uzavřela jsem smlouvu s čalounickým géniem Kimem a lakýrníkem, který se v autech rád i projíždí a předvádí je, abychom je mohli prodat. Po odečtení nákladů na restaurování a předvádění si zisk rozdělíme podle hodin strávených na projektu.

„Chlazení vzduchem potřebuje neustálou údržbu," namítl Zee.

„Toho, kdo hledá ghiu v původním stavu, to zajímat nebude," odvětila jsem. Zamručel, očividně jsem ho nepřesvědčila, a vrátil se k práci.

Gabriel vzal rabbita a skočil pro sendviče, pak s námi v garáži pojedl. Odkryla jsem ghiu a jedli jsme a debatovali o tom, co s autem udělat, dokud nebyl čas vrátit se zpátky k práci.

„Zee?" řekla jsem, když zvedl do vzduchu passata, aby se podíval na výfuk.

Zamručel a dál klepal ukazovákem na výfuk, který byl ošklivě promáčklý přímo před předním tlumičem.

„Co víš o kouzelnících?"

Přestal klepat a vzdychl. „Staří gremlini jdou démonským hostitelům z cesty a je tomu tak už od dob, kdy lidé uvěřili v ďábla a zaprodali mu duši."

Zatočila se mi hlava. Nebylo to tím, že bych nevěřila ve zlo, právě naopak. Viděla jsem důkaz toho, že existuje Bůh, proto jsem přijala fakt, že existují i jeho protivníci. Prostě jsem nechtěla vědět, že se patnáct kilometrů od mého domu skrývá někdo, kdo se spřáhl se Satanem, a zabíjí pokojské.

„Myslela jsem, že je to jenom démon," hlesla jsem.

„*Ja*," řekl, otočil se a spatřil můj výraz. „Ďábel, démon − angličtina je v tomhle ohledu nepřesná. Existují stvoření, která slouží velkému netvorovi z křesťanského Písma. Vyšší i nižší duchové, démoni nebo ďáblové, ti všichni slouží zlu. Mocnějším sluhům je náš svět uzavřen, ale mohou do něj být pozváni − stejně jako upíři musí být pozváni do domu."

„Dobře," řekla jsem a zhluboka se nadechla. „Co ještě víš?"

Zee zvedl ruku a položil ji na výfuk. „Nic moc, *liebchen.* Setkal jsem se s několika lidmi, kteří o sobě tvrdili, že jsou kouzelníci, ale ve skutečnosti byli jen hostiteli démonů.“

„A jaký je mezi tím rozdíl?“

„Rozdíl je v tom, kdo drží otěže.“ Výfuk se pod Zeeho rukou rozžhavil do ruda. „Démoni slouží jen jednomu pánovi a lidé, kteří na to zapomenou, se rychle stanou otroky. Ti, kdo nezapomenou, si podrží kontrolu o něco déle.“

Zamračila jsem se na něj. „Takže všichni posedlí démonem byli na počátku kouzelníky?“

Zee zavrtěl hlavou. „Existuje mnoho druhů pozvání, úmyslných i neúmyslných. Kouzelník, člověk posedlý démonem, nezáleží na tom. Démon nakonec vždy převezme kontrolu.“

Ozvalo se hlasité lupnutí a výfuk se vyrovnal do původního tvaru. Zee mi pohlédl do očí. „Tenhle netvor si zahrává s upíry, Mercy. Nepleť se do toho. Klan je lépe připravený vypořádat se s ním než ty.“

*

V pět třicet jsem byla až po lokty zahrabaná v motoru vanagonu, proto jsem požádala Gabriela, aby zavřel kancelář, a poslala jsem jej i Zeeho domů. Kvůli mému potlučenému obličeji se zdráhali nechat mě pracovat o samotě víc než obvykle, ale nakonec jsem je přesvědčila.

Dokud byl se mnou v garáži Zee, měla jsem puštěnou klimatizaci a velká vrata zavřená, ale na rozdíl od vlkodlaků si letní horko užívám. Jakmile jsem osaměla, vypnula jsem proto klimatizaci a otevřela garážová vrata.

„Pomáhá to?“

Vzhlédla jsem a uviděla v otevřených dveřích zákazníka, se kterým jsem se ten den seznámila.

„Tom Black,“ připomněl mi.

„Co jestli pomáhá?“ zeptala jsem se, utřela si ruce a usrkla vody z lahve, která nejistě balancovala na nárazníku.

„Pobrukování,“ řekl. „Zajímalo by mě, jestli pomáhá.“

Něco na tom, jak to řekl, mě znepokojilo − choval se, jako bychom byli dobří přátelé, a ne cizinci, kteří spolu prohodili jen několik slov. Jeho dřívější poznámka o bílých páscích z něj nedělala vyznavače bojových umění, ale způsob, jakým se pohyboval, když vešel do garáže, ano.

Tvářila jsem se zdvořile, přestože kojot v mém nitru toužil vycenit zuby. Vetřel se do mého teritoria.

„Neuvědomila jsem si, že si pobrukuji," řekla jsem. „Tohle je pro dnešek poslední auto." Věděla jsem, že nepatří jemu, protože jsem na tom voze pracovala pravidelně. „Pokud vám Gabriel nezavolal, pak asi nebude vaše auto hotové dřív než zítra."

„Jak se z tak pěkné ženy stala automechanička?" zajímal se.

Naklonila jsem hlavu na stranu, abych na něj lépe viděla zdravým okem. Gabriel říkal, že kdybych si ho ledovala déle, tolik by neoteklo. Normálně nevypadám špatně, ale dneska bych sama sebe popsala jako *děsivá* a *příšerná*.

Kdybychom byli na neutrálním území, odsekla bych asi něco ve smyslu: „Bože, já nevím. Jak se z takového fešáka stane tak vlezlý bastard?" Ale já byla v práci a on byl zákazník.

„Asi stejně jako u všech ostatních hezkých mechaniků," řekla jsem. „Podívejte, potřebuji to tu dodělat. Zavolejte zítra ráno a Gabriel vám poví, kdy asi bude vaše auto hotové."

Zatímco jsem mluvila, vykročila jsem vpřed. Můj pohyb ho měl přimět ucouvnout, on se ale ani nepohnul, a tak jsem musela zůstat stát, jinak bych se k němu dostala příliš blízko. Voněl kokosovým opalovacím olejem a cigaretovým kouřem.

„Vlastně už jsem si vůz vyzvedl," řekl. „Vrátil jsem se, abych si s vámi promluvil."

Byl člověk, ale já v jeho očích viděla stejně dravčí pohled, jaký mají vlkodlaci, když se vydají na lov. V garáži jsem se cítila v bezpečí, proto jsem se zachovala neopatrně a příliš jsem se k němu přiblížila. Měla jsem tu spoustu klíčů a páčidel, které se daly použít jako zbraň, ale všechny byly mimo můj dosah.

„Opravdu?" řekla jsem. „Proč?"

„Chtěl jsem se zeptat, jak se vám líbí randit s vlkodlakem? Věděla jste, že je vlkodlak, ještě než jste si spolu vyšli? Měli jste spolu sex?“ Do hlasu se mu nečekaně vloudilo ostří.

Náhlá změna tématu mě tak zaskočila, že jsem chvíli jen hloupě mrkala.

Necítila jsem z něj fanatismus − nenávist má vlastní pach. Když se Zee odhalil, pochodovala před garáží skupina lidí s plakáty. Někteří se jednou v noci vrátili a nastříkali mi na vrata rudým sprejem hanlivá hesla.

Z Toma Blacka jsem cítila intenzitu − jako by mu na odpovědích skutečně záleželo.

Venku zajelo na parkoviště auto s motorem z Chevy 350 a já poznala jeho předení. Poslední stopy mého neklidu zmizely a já si uvědomila, že existuje jen jediný důvod, proč by se tak vyptával.

Přimhouřila jsem oči. „Do pekel,“ zaklela jsem znechuceně. „Vy jste novinář.“

Několik vlkodlaků, kteří vystoupili na veřejnost, k sobě na marokův příkaz úmyslně přitahovali pozornost: hrdinové v armádě, u policie a u hasičů nebo filmové hvězdy. Adam k nim nepatřil. Ale uměla jsem si představit, proč by někdo poslal novináře, aby na něj něco vyčenichal. Nejenže je alfa, ale je i fešák. Nemohla jsem se dočkat Adamovy reakce, až mu povím, že někdo strká nos do jeho milostného života.

„Můžu vám zaplatit,“ řekl mi Black. Asi ho povzbudil můj úsměv. „Až s vámi skončím, budete stejně slavná jako on. Budete moct prodat svůj příběh studiu.“

Odfrkla jsem si. „Jděte pryč.“

„Problémy, Mercy?“ zeptal se hluboký hlas s líným texaským přízvukem a reportér se otočil. Asi neslyšel Warrena a jeho společníka vejít.

„Žádné problémy,“ ujistila jsem ho. „Pan Black právě odchází.“

Warren vypadal, jako by vystoupil z reklamy na Divoký západ, jako skutečný kovboj včetně rozšlápnutých bot a omšelého slamáku. Měl na to právo. Když ho proměnili, byl

skutečným kovbojem na starém Divokém západě. Byl mým nejoblíbenějším členem Adamovy smečky. Vedle něj stál Ben, nedávný import z Velké Británie − a kandidát na mého nejméně oblíbeného vlkodlaka. Žádný z nich nepatřil mezi „odhalené“, ještě ne. V Benově případě k tomu asi ani nikdy nedojde. Ve své domovině se jen taktak vyhnul zatčení, proto ho potichu poslali do Ameriky, aby tady zmizel.

Novinář vytáhl z peněženky vizitku a podal mi ji. Vzala jsem si ji, protože mě matka naučila zdvořilosti.

„Uvidíme se,“ řekl. „Zavolejte mi, pokud změníte názor.“

„Udělám to,“ odpověděla jsem.

Vlkodlaci se otočili a dívali se, jak odchází. Teprve až jeho vůz zmizel v dálce, obrátili se zpátky ke mně.

„Líbí se mi, co sis udělala s obličejem,“ řekl Ben a poklepal si na oko.

Možná mi zachránil život a zastavil kulku určenou Adamovi, ale to neznamenalo, že bych ho musela mít ráda. Nešlo tu jen o to, že ho poslali k Adamově smečce, aby nemohl být vyslechnut v souvislosti se sérií brutálních znásilnění v Londýně. Věřím, že lidé jsou nevinní, dokud jim není prokázána vina. Šlo mi hlavně o jeho vlastnosti, díky nimž se o něj londýnská policie začala vůbec zajímat: byl malicherný, protivný a násilnický. Všechno, co řekl, vyznívalo jako pošklebek nebo hrozba, i když mluvil s takovým fajn britským přízvukem. Kdyby byl jen o trochu příjemnější, mluvila bych s ním už jen proto, abych slyšela jeho hlas, i kdybych ho neměla ráda.

„Já si ho nezmalovala, ale dík.“ Vrátila jsem se k dodávce, abych ji na noc zamkla. Setrvačnost, která mě udržovala v chodu, byla pryč a teď už jsem se jen toužila někam zahrabat a spát. Někam, kde by ve skříni neležel mrtvý upír. Zatraceně. Kde vlastně budu spát?

„Co tady vy dva děláte?“ zeptala jsem se Warrena, když jsem zavírala zadní dveře dodávky.

„Adam přikázal, že s tebou máme zůstat, dokud se ti neozvou upíři − myslí si, že tě kontaktují krátce po setmění. Nechce, aby tě zastihli samotnou.“

„Nemáš dnes večer směnu?“ Warren pracoval na benzínové pumpě s celonočním provozem jen kousek ode mě − když se Samuel přistěhoval, Warren mu tam sehnal práci.

„Ne, minulý týden jsem dal výpověď. Zase změnili manažera a tenhle plánoval, že to tam celé předělá. A tak jsem se rozhodl dát výpověď dřív, než mě vyhodí.“ Odmlčel se, pak pokračoval: „Dělal jsem pár věcí pro Kylea. Na půl úvazku jsem si u něj vydělal víc než na plný úvazek ve večerce.“

„U Kylea?“ zeptala jsem se s nadějí.

Znám Warrena už dost dlouho a setkala jsem se možná s tuctem jeho přátel. Většina za nic nestála, ale Kyle se mi líbil. Byl právnické eso, úžasně se oblékal a byla s ním velká zábava. Nějakou dobu spolu žili, než Kyle zjistil, že Warren je vlkodlak. Potom se Kyle odstěhoval. Vím, že si od té doby několikrát vyšli, ale nic víc.

Warren sklopil oči. „Jen pár sledovaček a jednou jsem dělal ochranku ženě, která se bála svého brzy už bývalého manžela.“

„Kyle z nás má strach,“ prohlásil Ben a vycenil zuby v ostrém úsměvu.

Warren po něm střelil pohledem a Ben se přestal usmívat.

„Očividně ses nikdy nesetkal s Kylem,“ řekla jsem Benovi. „Je rozvodový právník už tak dlouho, že se jen tak něčeho nevyleká.“

„Lhal jsem mu,“ řekl mi Warren. „Taková věc se nedá jen tak přejít.“

Nastal čas změnit téma. Ben se možná stáhl, ale rozhodně ne na dlouho.

„Půjdu se umýt a převléknout,“ řekla jsem. „Hned jsem zpátky.“

„Samuel říkal, že ses včera v noci vůbec nevyspala,“ řekl Warren. „Bude trvat ještě pár hodin, než se upíři ozvou. Zastavíme se někde, koupíme večeři a zamíříme k tobě domů, aby sis mohla zdřímnout?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžu spát s mrtvolou ve skříni.“

„Tys někoho zabila?“ zeptal se Ben se zájmem.

Warren se zazubil a okolo očí mu naskočily vějířky vrásek. „Ne, tentokrát ne. Samuel říkal, že Stefan tráví den u Mercy ve skříni. Zapomněl jsem. Chceš si lehnout u mě? Tam žádní mrtví nejsou.“ Pohlédl na Bena. „Aspoň zatím.“

Byla jsem vyčerpaná, bolel mě obličej a opouštěl mě adrenalin, který ve mně rozproudil reportér. „To zní úžasně. Díky, Warrene.“

Warren bydlí v Richlandu, v půlce jednopatrového dvojdomku, který už zažil šťastnější časy. Uvnitř vypadal dům lépe než zvenku, ale kvůli hromadám knih a použitému nábytku působil dojmem, jako by v něm bydlel student.

Ložnice pro hosty, kam mě Warren uložil, voněla po něm − asi spal raději tady než v pokoji, který kdysi sdílel s Kylem. Jeho vůně mě uklidňovala, *on* neležel mrtvý ve skříni. Do spánku mě ukolébaly tiché zvuky dvou vlkodlaků hrajících šachy v přízemí.

Když jsem se probudila, v pokoji byla tma a ve vzduchu jsem cítila papriku a sezamový olej. Někdo zajel pro čínu. Od oběda uběhla už dlouhá doba.

Vykulila jsem se z postele a odšourala se dolů po schodech v naději, že nesnědli úplně všechno. Vešla jsem do kuchyně, právě když Warren rozděloval obsah polystyrénových krabic na tři talíře.

„Hm,“ řekla jsem a opřela se o Warrena, abych lépe viděla na jídlo. „Hovězí po mongolsku. Myslím, že jsem se zamilovala.“

„Jeho srdce už patří někomu jinému,“ ozval se za mnou Ben. „A i kdyby tomu tak nebylo, nehraje tvoji ligu. Ale já ti jsem k dispozici.“

„Ty nemáš srdce,“ řekla jsem mu. „Jenom díru tam, kde by mělo být.“

„Jen další důvod, abys mi dala to svoje.“

Zabušila jsem čelem do Warrenových zad. „Řekni mi, že se mnou Ben neflirtuje.“

„Hej,“ namítl Ben ublíženě. „Mluvil jsem o kanibalismu, ne o románku.“

Byl to dobrý žert. Kdybych ho měla víc ráda, zasmála bych se.

Warren mě poplácal po hlavě a řekl: „To je v pořádku, Mercy. Byl to jen špatný sen. Až se najíš, bude pryč.“

Vysypal zbytek rýže na talíř. „Před několika minutami volal Adam. Řekl jsem mu, že spíš, a on tě nechtěl budit. Stefan prý asi před půl hodinou odešel z tvého domu.“

Vyhlédla jsem z okna a viděla, že se venku stmívá.

Warren si všiml mého pohledu a řekl: „Někteří staří upíři se probouzejí dřív. Myslím, že nezavolají, dokud se úplně nesetmí.“

Podal nám talíře, příbory a ubrousky a vyhnal nás z kuchyně do jídelny.

„Tak,“ řekl Ben poté, co jsme několik minut jedli v tichosti. „Proč mě nemáš ráda, Mercy? Jsem pohledný, chytrý, zábavný… A zachránil jsem ti život.“

„O tom už raději nemluvme,“ řekla jsem a strčila si do úst kořeněné maso. „Mohlo by se mi udělat zle.“

„Nenávidíš ženy,“ nadhodil Warren.

„To není pravda,“ odmítl Ben pobouřeně.

Polkla jsem, povytáhla obočí a hleděla na něj, dokud se neodvrátil. Jakmile si uvědomil, co udělal, zvedl rychle bradu a znovu se mi zadíval do očí. Ale příliš pozdě. Vyhrála jsem a oba jsme to věděli. U vlků na podobných věcech záleží. Kdybych na něj narazila o samotě v temné uličce, možná by mě stejně sežral − ale zaváhal by.

Samolibě jsem se usmála. „Každý, kdo s tebou mluví déle než dvě minuty, pozná, že nenávidíš ženy. Myslím, že bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát jsi vyslovil slovo ‚žena‘ a nenahradil ho přídomkem pro ženské genitálie.“

„Hej, není to tak zlé,“ namítl Warren. „Někdy jim nadává do krav nebo děvek.“

Ben ukázal prstem na Warrena − matka ho asi nikdy nenaučila zdvořilým způsobům. „A to říká někdo, kdo nemá rád…“ Odmlčel se a zvolil jiné slovo, než hodlal použít. „Ženy.“

„Mám je rád,“ řekl Warren a shrábl zbytky rýže na hromádku, aby je mohl nabrat na vidličku. „Víc než většinu mužů. Jenom s nimi prostě nechci spát.“

Zazvonil mi mobil. Zprudka jsem vtáhla vzduch do plic a vdechla přitom zrníčko pepře. Kašlala jsem, dusila se a oči mi slzely, našla jsem ale telefon a podala ho Warrenovi, aby mohl odpovědět, zatímco já hltala vodu.

„Dobrá," řekl. „Odvezeme ji tam. Ví, kde to je?" Zachytil můj pohled a bezhlesně pronesl „klan".

Kývla jsem a stáhl se mi žaludek. Vím, kde hledat jeho sídlo.

4.

Projeli jsme otevřenou kovanou bránou na jasně osvětlené nádvoří před obrovskou haciendou z nepálených cihel, která sloužila za sídlo upírskému klanu v Tri-Cities. Warren zaparkoval otlučený truck za BMW na příjezdové cestě, která už byla plná aut.

Když jsem tu byla naposledy, doprovázel mě Stefan. Zavedl nás do menšího domku pro hosty na zadním dvoře. Tentokrát jsme zamířili k hlavním dveřím a Warren zazvonil.

Ben nervózně zavětřil. „Sledují nás.“ Já je taky cítila.

„Ano.“ Warren z nás vypadal nejméně ustaraně. Nepatřil k lidem, kteří lomí rukama nad něčím, co se ještě nestalo.

Nevadilo mi, že nás sledují. Ale co se stane, pokud mi upíři neuvěří? Pokud dospějí k přesvědčení, že Stefanovy vzpomínky jsou pravdivé, že se přestal ovládat, a popraví ho? Dneska v noci.

Upíři nebudou tolerovat nikoho, kdo by ohrožoval bezpečí a utajení klanu.

A protože nejsem upír, moje slovo pro ně bude znamenat jen málo, možná mě ani nevyslechnou.

Nevím, co ke mně Stefan cítí. Učili mě, že upíři nedokáží milovat nikoho kromě sebe. Mohou city předstírat, ale vždy budou mít pro své chování nějaký skrytý motiv. Ale i kdyby nebyl můj přítel, já byla jeho. Pokud zaviním jeho smrt tím, že řeknu nebo udělám něco špatně… Prostě to budu muset udělat správně a přinutit je, aby si mě poslechli.

Dveře se s tajuplným zasténáním otevřely. Nikdo v nich nestál.

„Už chybí jenom strašidelná hudba," poznamenala jsem.

„Opravdu do toho jdou naplno," souhlasil Warren. „Zajímalo by mě, proč se tě tolik snaží zastrašit."

Ben se trochu uklidnil, možná díky tomu, jak nevzrušeně působil Warren. „Možná se nás bojí."

Vzpomněla jsem si na upíry, které jsem tu viděla posledně, a věděla jsem, že se Ben mýlí. Nebáli se ani Samuela. Stefan dokázal bez heveru zvednout mikrobus a sídlo bylo upírů plné až po střechu. Klidně by mě mohli roztrhat na kusy a Warren ani Ben (kdyby se mu chtělo) by s tím naprosto nic nezmohli. Nebáli se nás. Možná prostě rádi děsili lidi.

Warrena muselo napadnout totéž, protože řekl: „Ne, prostě si s námi hrají."

Opatrně jsme vstoupili. Warren šel první, pak já a nakonec Ben. Byla bych šťastnější, kdyby Ben šel přede mnou. Možná zastavil kulku určenou Adamovi, ale byla jsem si docela jistá, že mě by nejraději sežral.

V síni ani v malém salónku nikdo nebyl, a tak jsme pokračovali dál chodbou. Na jedné straně se nacházely troje obloukové dveře, všechny byly zavřené, ale opačná strana se otvírala do velkého, vzdušného pokoje s vysokým stropem a do něj zasazenými světly. Stěny zdobily pestrobarevné obrazy, z nichž mnohé sahaly od podlahy až ke stropu. Místnost byla

vylíčená měkce žlutou, která jí dodávala veselý a jasný ráz, i když tu nebyla žádná okna.

Podlahu tvořily tmavé hliněné kachle v různých odstínech červené a hnědé. Téměř nahodile ji pokrývaly světlé pletené koberce neutrálních barev. Tři gauče a pět pohodlně vypadajících židlí v překvapivém odstínu korálové, která nějak ladila s jihozápadním motivem pokoje, stály rozestavené ve volném půlkruhu okolo velkého dřevěného křesla, které se hodilo spíše do gotického sídla než mezi pestré barvy pokoje.

Warren vykročil dál chodbou, ale já zůstala stát. Něco na tom křesle…

Dřevo bylo tmavé, ale žilkování připomínalo dub. Zdobily ho řezby, od lvích pracek na nohách po chrlič dřepící na vysokém opěradle. Do mosazných opěrek na ruce byly vytepané šlahouny, malé květiny a trny. Na konci každé z nich trčel jeden z trnů ostře vzhůru.

Až když jsem se ke křeslu přiblížila téměř na dotyk, uvědomila jsem si, že jsem už z chodby cítila jeho magii, jenom jsem nevěděla, oč jde. Obyčejně cítím magii jako šimrání, jako bych se nořila do bublinkové lázně. Tahle magie ale působila jako hluboké basové dunění, jako by někdo bušil do obrovského bubnu, zatímco já si zacpávala uši, takže jsem ho sice neslyšela, ale cítila.

„Mercy?“ zavolal Warren ode dveří. „Myslím, že bychom se tady neměli zdržovat.“

„Cítíš to?“ zeptal se Ben u mého kolena. Pohlédla jsem dolů a uviděla, že klečí na zemi a natahuje lehce nakloněnou hlavu. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Na tom křesle je krev,“ řekl.

Chystala jsem se ho na to zeptat, vtom se ale objevil první upír. Nikdy dřív jsem ho neviděla. Za života byl prostřední výšky a podle rusých vlasů Ir. Pohyboval se ztuhle, ale zároveň elegantně jako velký pavouk. Protáhl se okolo Warrena a prošel pokojem, aniž by na někoho z nás pohlédl. Posadil se na malou lavici u protější stěny, které jsem si předtím nevšimla.

Upírův příchod očividně rozptýlil Warrenovy pochybnosti. Následoval upíra do místnosti a zůstal po mé pravici. Ben vstal

a postavil se trochu za mě po mé levici, takže jsem byla z obou stran obklopená vlkodlaky.

Během několika následujících minut upíři zabrali i ostatní místa k sezení. Nikdo nám při vstupu nevěnoval pozornost. Urazila bych se, kdyby se nevyhýbali i pohledu jeden na druhého.

V duchu jsem napočítala patnáct upírů. Vypadali působivě, přinejmenším jejich oblečení. Hedvábí, satén a brokát ve všech barvách duhy. Jeden nebo dva si oblékli moderní obleky, ale většina se dostavila v dobovém kostýmu od středověkého po současnost.

Nějak jsem očekávala tmavé barvy, ale neviděla jsem žádnou černou ani šedou. Vlkodlaci i já jsme očividně nebyli vhodně oblečeni. Ne že by mě to zajímalo.

Do místnosti vstoupila žena a já v ní poznala upírku, která při naší poslední návštěvě zabavila Samuelovi křížek. Posadila se do jednoho z korálových křesel a seděla naprosto vzpřímeně jako viktoriánská dáma v upnutém korzetu, i když na sobě měla akvamarínové hedvábné šaty s perličkami zdobeným řasením z dvacátých let, které na její ztuhlé postavě vypadaly zvláštně frivolně. Rozhlédla jsem se po pianistce Lilly, ale nikde jsem ji neviděla.

Očima jsem přelétla po starém muži s chomáči šedivých vlasů. Na rozdíl od vlkodlaků si upíři ponechávali vzezření, které měli v okamžiku smrti. Vypadal prastaře, ale klidně to mohl být nejmladší upír v místnosti.

Pohlédla jsem mu do tváře a uvědomila si, že mě na rozdíl od ostatních v pokoji pozoruje. Olízl si rty a já k němu vykročila, pak se mi ale podařilo sklopit pohled k podlaze.

Vlkodlaci si hledí do očí, aby dokázali svoji dominanci, ale neovládnou vám pohledem mysl.

Jako kožoměnec jsem měla být vůči podobnému vlivu imunní, přesto jsem cítila jeho vábení.

Zatímco jsem si hrála na schovávanou se starcem, vešel tmavovlasý mladík s útlými rameny. Stejně jako Stefan se víc než ostatní podobal člověku. Pamatovala jsem si spíše jeho oděv

než tvář. Pokud na sobě Andre neměl tutéž košili jako v noci, kdy jsem ho poznala, pak se muselo jednat o věrnou kopii. Usadil se v polstrovaném křesle poblíž středu místnosti a na rozdíl od ostatních upírů na mě zpříma pohlédl a přátelsky se usmál. Neznala jsem ho dost dobře na to, abych odhadla, jestli je přítel, nebo nepřítel.

Než jsem se mohla rozhodnout, jestli na jeho pozdrav odpovědět, nebo ne, vstoupila Marsilie, paní klanu střední Columbie. Na sobě měla zářivě rudou jezdeckou sukni ve španělském stylu, nabíranou bílou blůzku a černý šál, který se hodil k jejím světlým vlasům a tmavým očím lépe, než jsem očekávala.

Na rozdíl od našeho posledního setkání se pohybovala s ladnou grácií. Ze všech upírů v místnosti byla jen Marsilie skutečně krásná. Dala si na čas s úpravou sukní, než se posadila do křesla ve středu půlkruhu. Červená sukně se ostře tloukla s korálovou barvou polstrování. Nevím, proč jsem se hned cítila líp.

Zírala na nás, ne, na vlkodlaky, se zaníceným, téměř hladovým pohledem. Vzpomněla jsem si, jak se chovala k Samuelovi, a napadlo mě, jestli dává vlkodlakům přednost. Stefan mi prozradil, že kvůli vlkodlakovi ji vykázali z Itálie. Upíři nemají zakázáno pít vlkodlačí krev, ale ten, kterého unesla, patřil mocnějšímu upírovi s vyšším postavením.

Ben s Warrenem měli dost rozumu na to, aby se jejímu pohledu vyhnuli. Instinkt by je donutil pokusit se zvítězit v souboji vůlí, což by mělo katastrofické následky.

Ticho nakonec přerušil Marsiliin hluboký hlas s jemným přízvukem. „Přiveďte Stefana. Povězte mu, že jeho mazlíček dorazil a už nás unavuje čekat.“

Nedokázala jsem říct, komu rozkaz vydala, protože pohled upírala na Warrena, kterému dala přednost před Benem. Andre vstal a řekl: „Bude s sebou chtít vzít Daniela.“

„Daniel podstupuje trest. Nesmí sem,“ promluvil upír po Marsiliině levici. Na sobě měl hnědožlutý oblek obchodníka devatenáctého století, a to včetně kapesních hodinek a vesty

s modrým proužkem. Hnědý knír mu prokvétal stříbrem. Vlasy si sčesal dozadu, aby zakryl malou pleš.

Marsilie stáhla ústa. „Navzdory tvé snaze tady pořád vládnu já, Bernarde. Andre, přiveď i Daniela.“ Rozhlédla se po místnosti. „Estelle, jdi s ním. Daniel by mohl dělat potíže.“

Žena středního věku v perličkových šatech ihned vstala, jako by někdo zatáhl za drátky. Perličky při chůzi tiše chrastily − připomínalo mi to chřestýše. Nevzpomínala jsem si, že by vydávaly nějaký zvuk, když vstoupila.

Když mě Andre míjel, věnoval mi chlácholivý úsměv, který nikdo jiný neviděl. Estelle nás opět ignorovala. Dospěla jsem k názoru, že se chová úmyslně hrubě, bylo mi to ale milejší než Marsiliin hladový pohled. Musela jsem bojovat s nutkáním postavit se před Warrena.

Kdybych tu nebyla kvůli Stefanovi, asi bych přitáhla pár židlí i pro nás, nebo si prostě sedla na podlahu, nechtěla jsem si ale nikoho znepřátelit, dokud nebude Stefan v bezpečí. A tak jsem prostě stála na místě a čekala, až se objeví.

Minuty se plížily. Nejsem zrovna trpělivá a ze všech sil jsem se snažila nevrtět. Myslela bych si, že Ben na tom bude hůř než já, ale vypadalo to, že jemu ani Warrenovi nečiní potíže stát bez hnutí, a to ani pod tíhou Marsiliina pohledu.

Ale ani vlkodlaci nebyli tak nehybní jako upíři. Žádný z upírů se na rozdíl od Stefana neobtěžoval s drobnými gesty, která uklidňují lidi, jako jsou třeba mrkání nebo dýchání.

Jako kdyby Andreho odchod byl nějakým znamením, začali se upíři jeden po druhém otáčet ke mně. Ve tvářích měli prázdný výraz. Jedinými výjimkami byli Marsilie a upír po její pravici, asi patnáctiletý chlapec. A tak jsem se dívala na ně.

Marsilie pozorovala Warrena a občas pohnula dlouhými, pečlivě nalakovanými nehty. Chlapec prostě zíral do prázdna a lehce se kolébal. Napadlo mě, jestli není duševně narušený jako klavíristka Lilly. Pak jsem si uvědomila, že se kolébá do rytmu tlukotu mého srdce, a rychle jsem ucouvla k Warrenovi. Chlapec se začal kolébat rychleji.

Ve chvíli, kdy jsem v chodbě za sebou uslyšela pohyb, už téměř kmital. Nic tak nezrychlí srdeční tep jako být kořistí v místnosti plné upírů.

Slyšela jsem Stefana s doprovodem přicházet dlouho předtím, než vstoupili do místnosti.

Estelle okolo nás prošla jako první a znovu usedla do křesla. Andre zaujal pozici na gauči poblíž podivné dřevěné židle. Nemusela jsem se otáčet, abych poznala, že Stefan zůstal stát asi metr za mnou, cítila jsem ho. Přesto jsem se otočila.

Pořád měl na sobě oblečení, ve kterém jsem ho viděla naposledy, ale zdál se nezraněný. V náručí nesl mladého muže. Musel to být jeho přítel Daniel, Littletonova první oběť.

Džínsy a triko s nápisem „Dáte si mlíko?“ vypadaly na někom, kdo připomínal vězně z koncentračního tábora, nepřiměřeně. Oholili mu hlavu a tmavé strniště dodávalo kůži na hlavě modrý nádech. Napadlo mě, jestli upírům rostou vlasy.

Daniel měl tak vpadlé tváře, že jsem skrz ně skoro viděla jeho zuby. Jeho oči se zdály slepé, měly překvapivě bílé duhovky a žádné zorničky. Bylo těžké odhadnout, v kolika letech zemřel, ale nemohlo mu být víc než dvacet.

Bernard, muž v pruhované věstě, vstal a Marsilie konečně přestala zírat na Warrena a zaměřila se na naléhavější záležitosti.

Bernard si odkašlal a náležitě věcně řekl: „Sešli jsme se tady, protože nám Stefan dnes ráno zavolal, abychom uklidili *jeho* svinčík v motelu v Paseu. Pět mrtvých a značné škody na majetku. Byli jsme nuceni povolat Elizavetu Arkaděvnu…“ Nevěděla jsem, že Elizaveta pracuje pro klan i pro Adamovu smečku, ale dávalo to smysl. Stará ruská čarodějka byla nejmocnější mág na pacifickém severozápadě, „…protože jsme nedokázali přijít na žádný způsob, jak celou věc vysvětlit, aniž bychom přitáhli pozornost policie. Místní autority naši historku přijaly a podle našich kontaktů tím vyšetřování skončilo. Kromě finančních ztrát vzniklých najmutím čarodějky nebyla klanu způsobena trvalá újma.“ Poslední část pronesl příliš úsečně, jako by s tvrzením nesouhlasil.

„Stefane," řekla Marsilie. „Ohrozil jsi klan. Jak na to odpovíš?"

Stefan postoupil vpřed, pak zaváhal a zadíval se na upíra v náručí.

„Já ho podržím," nabídl se Warren.

Stefan zavrtěl hlavou. „Daniel už příliš dlouho nepil krev, mohl by vás ohrozit. Andre?"

Andre se zamračil, ale vstal a vzal hladovějícího upíra do náruče, aby Stefan mohl předstoupit před ostatní. Očekávala jsem, že se Stefan postaví na místo, kde předtím stál Bernard, ale on se místo toho posadil do dřevěného křesla. Posunul se, až se zády dotkl opěradla, pak sevřel zahnuté mosazné opěrky a dlaně přitiskl na jejich konce, jako by neviděl vyčnívající trny.

Anebo je možná viděl. Dunění magie zesílilo a zrychlilo, až mi hrudník vibroval mocí. Snažila jsem se nezalapat po dechu, ale Marsilie na mě pohlédla, jako bych udělala něco zajímavého.

Vzápětí však obrátila pozornost zpět ke Stefanovi. „Nabízíš pravdu dobrovolně?"

„Ano."

Křeslo na jeho prohlášení zareagovalo. Ale než jsem mohla přijít na to, co vzplanutí energie znamená, mladě vypadající upír, který se stále kolébal do rytmu mého srdce, oznámil: „Pravda."

Většina vlkodlaků pozná, když někdo lže, uhádne to podle pachu potu a tlukotu srdce − ale upíři se nepotí a nemají ani srdeční tep. Věděla jsem, že existují i magické způsoby, jak poznat, jestli někdo lže. Jak patřičné, že upírské kouzlo pravdy vyžaduje krev.

„Mluv." Z Marsiliina hlasu jsem nepoznala, jestli doufá, že Stefan dokáže svoji nevinu, nebo ne.

Stefan začal tím, že se mu na Danielově příběhu o krvežíznivosti něco nezdálo. Vysvětlil, že se upír, s nímž se měl Daniel setkat, vrátil, proto se Stefan rozhodl využít příležitost a zjistit víc.

„Napadlo mě," pokračoval neuspěchaným hlasem vypravěče, „že pokud se mé podezření potvrdí, setkám se s upírem, který dokáže očarovat jednoho ze svých − i když je Daniel velmi

mladý. V tu dobu jsem si myslel, že by upír mohl být čaroděj, než ho proměnili.“

„Považoval jsi ho za tak nebezpečného, že jsi s sebou vzal *ji* místo jiného upíra?“ Bernardův hlas ztěžkl pohrdáním.

Stefan pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, myslel jsem, že Littleton je čaroděj. S těmi jsem jednal už v minulosti. Popravdě jsem si nemyslel, že bych si s ním nedokázal poradit. Mercedes byla mojí pojistkou, ale nepředpokládal jsem, že ji budu potřebovat.“

„Ano,“ řekla Marsilie ostře. „Pověz ostatním, proč jsi požádal o pomoc zrovna Mercedes Thompsonovou.“ Přimhouřila oči a prsty si pohrávala s okrajem černého španělského šálu. Nechápala jsem, proč se tak zlobí. Přece věděla, co jsem.

„Mercedes je kožoměnec,“ řekl Stefan.

Místnost zalila vlna energie, nikdo se ale nepohnul. Myslela jsem, že už o mně všichni upíři vědí, ale očividně ne. Možná se zlobila proto, že ji Stefan přinutil odhalit moji existenci ostatním. Ráda bych věděla, proč jim dělám takové vrásky na čele − pak bych se možná necítila jako kuře v liščí noře.

Chlapec vedle Marsilie se přestal kolébat. Pohlédl na mě a já měla pocit, jako by mě na kůži zamrazil led. „Jak zajímavé,“ řekl.

Stefan rychle pokračoval, jako by se snažil odvést chlapcovu pozornost. „Souhlasila, že mě doprovodí v kojotí podobě, aby ji upír považoval jen za součást mého kostýmu. Byl jsem přesvědčen, že ji lest ochrání, a její částečná imunita naopak pomůže mně. Měl jsem pravdu, ale zároveň jsem se mýlil.“

Jeho další vyprávění bylo velmi podrobné. Když se zmínil o tom, že sotva zaparkoval vůz před hotelem, ucítil zápach démona, a to mu prozradilo, že Littleton je kouzelník, skočil mu do řeči Bernard.

„Kouzelníci neexistují,“ prohlásil.

Chlapec vedle Marsilie zavrtěl hlavou a lehkým tenorem, který se nikdy neprohloubí v dospělý hlas, řekl: „Existují. Setkal jsem se s nimi a stejně tak i většina z těch, kdo jsou starší než

několik století. Bylo by velmi zlé, kdyby jeden z nás byl kouzelník, paní.“

V reakci na chlapcovu poznámku se rozhostilo tíživé ticho, nedokázala jsem ale říct, co znamená.

„Pokračuj, prosím,“ řekla Marsilie nakonec.

Stefan poslechl. Ještě než vstoupil do hotelu, věděl, že uvnitř jsou skoro všichni mrtví. Proto našel Littletona tak snadno, nacházel se totiž v jediném pokoji, kde ještě stále někdo žil. Stefan věděl o ženě v koupelně dřív než já. Zdá se, že upíří smysly jsou lepší než moje.

Očekávala jsem, že Stefan skončí s vyprávěním ve chvíli, kdy ho Littleton zastavil a změnil mu vzpomínky, ale neudělal to. Pokračoval, jako by falešné vzpomínky byly skutečné, dokud chlapec vedle Marsilie neřekl: „Počkej.“

Stefan zmlkl.

Chlapec naklonil hlavu na stranu, zavřel oči a tiše si pro sebe broukal. Nakonec, aniž by oči otevřel, prohlásil: „Tak si to pamatuješ, ale nevěříš tomu.“

„Správně,“ souhlasil Stefan.

„Co to má být?“ zeptal se Bernard. Začínala jsem mít dojem, že Bernard není Stefanův přítel. „Proč jsi dobrovolně souhlasil, že se posadíš do křesla, když nám lžeš?“

„Nelže.“ Chlapec se naklonil vpřed. „Pokračuj. Pověz nám, co si pamatuješ.“

„Co si pamatuji,“ souhlasil Stefan a pokračoval. Jeho vzpomínky na vraždu pokojské byly horší, než nám řekl, horší, než co jsem viděla já, protože v jeho podání byl vrah on, liboval si v její smrti a koupal se v její krvi. Vypadalo to, jako by ho bolelo na to vzpomínat. Vystačila bych si se zkrácenou verzí. Některé ze scén, které popisoval, mě určitě budou pronásledovat v nočních můrách.

Když skončil, Marsilie na něj hleděla, bubnovala prsty do područky, ale jinak seděla naprosto nehybně. „Pamatuješ si, že se celá věc odehrála přesně tímto způsobem, ale Wulfe si myslí, že tomu nevěříš. Máme si snad myslet, že tenhle… *kouzelník*, změnil tvé vzpomínky stejně jako Danielovy? Ty, který se

nezodpovídáš ani svému stvořiteli, *ty* věříš, že tě nedávno proměněný upír, ach, promiň, *kouzelník* dokázal zotročit?“

Bernard dodal: „A proč ti nevsugeroval vzpomínky na smrt ostatních lidí v hotelu? Kdyby chtěl, aby vina padla na tebe, určitě by ti připsal na vrub i ostatní mrtvé.“

Stefan naklonil hlavu na stranu a uvážlivě odpověděl: „Nevím, proč mě nepřesvědčil o tom, že jsem zabil i ostatní. Možná bych musel být u toho, když umírali. Mám určité důkazy o tom, že si pohrál se vzpomínkami jiného upíra. Rád bych, aby promluvil Daniel.“

Marsilie přimhouřila oči, ale kývla.

Stefan opatrně sňal ruce z područek. Mosazné trny se leskly černou krví.

Andre postoupil vpřed a posadil Danielovo vyzáblé tělo do křesla, v němž předtím seděl Stefan. Daniel se schoulil do klubíčka a ochranitelsky si přitáhl ruce k tělu, co nejdále od područek. Když se po něm Stefan natáhl, natočil se k němu ramenem.

„Andre?“ požádal Stefan.

Andre po něm střelil nenávistným pohledem, ale otočil se k Danielovi. „Danieli, zaujmeš místo ve Výslechovém křesle.“

Mladý upír se rozplakal. Napřímil se pomalu jako chromý stařec. Dvakrát se pokusil zvednout ruce, než je Andre prostě popadl a narazil mu je na trny. Daniel se roztřásl.

„Je příliš slabý,“ řekl Andre Stefanovi.

„Jsi jeho stvořitel,“ prohlásila Marsilie chladně. „Udělej s tím něco.“

Andre sevřel pevně rty, ale pak přitiskl zápěstí Danielovi k ústům. „Pij,“ rozkázal.

Daniel se odvrátil.

„Danieli, pij.“

Nikdy jsem neviděla upíra zakousnout se do oběti. Rychlost, s jakou Daniel trhl hlavou, mě přiměla dotknout se obvazu, který zakrýval stopy po Littletonových špičácích na mém krku. Andre se zašklebil, když do něj Daniel zabořil zuby, ale neucuknul.

Trvalo dlouho, než se Daniel nakrmil. Po celou dobu se nikdo nepohnul, jen Marsilie netrpělivě poklepávala pestrými nehty na polstrovanou područku židle. Nikdo se nevrtěl ani nešoupal nohama. Ustoupila jsem k Warrenovi a on mi položil ruku na rameno. Pohlédla jsem na Stefana, který obvykle vibroval energií jako štěně, ale zdálo se, že ho uchvátilo stejné kouzlo jako ostatní.

„Dost.“ Andre se chystal odtáhnout, ale Daniel měl zuby stále zabořené v jeho zápěstí. Daniel strhl ruce z křesla, v té, kterou jsem viděla, si způsobil velkou tržnou ránu, a oběma chytil Andreho předloktí.

„Danieli, to stačí.“

Upír zafňukal, ale zvedl hlavu. Rukama stále držel Andreho. Třásl se a oči, které se třpytily jako diamanty, upíral na krev prýštící z ranek po zubech. Andre se mu vyškubl, chytil Daniela za ruce a znovu je narazil na trny.

„Zůstaň tady,“ zasyčel Andre.

Daniel lapal po dechu a hruď se mu trhaně nadouvala.

„Ptej se, Stefane,“ řekla Marsilie. „Tohle představení už mě začíná unavovat.“

„Danieli,“ řekl Stefan. „Chci, aby sis vzpomněl na noc, kdy jsi podle svého přesvědčení zabil ty lidi.“

Stefanův hlas byl něžný, ale Danielovy oči se znovu zalily slzami. Učili mě, že upíři nedokáží plakat.

„Nechci,“ řekl.

„Pravda,“ ozval se Wulfe.

„Chápu,“ řekl Stefan. „Přesto nám prozraď poslední věc, na kterou si vzpomínáš, než tě zachvátila krvežíznivost.“

„Ne,“ řekl chlapec.

„Chtěl bys, aby tě raději vyslechl Andre?“

„Hotelové parkoviště.“ Danielův hlas zněl chraplavě, jako by ho už dlouho nepoužíval.

„V Paseu? U hotelu, kde bydlel Cory Littleton, upír, kterého jsi měl prověřit?“

„Ano.“

„Krvežíznivost má vždy svoji příčinu. Nakrmil ses tu noc?“

„Ano.“ Daniel kývl. „Andre mi dal jednu ze svých ovcí, když jsem se vzbudil.“

Byla jsem si jistá, že nemluví o ovci se čtyřma nohama.

„Tak co způsobilo tvůj hlad? Vzpomínáš si?“

Daniel zavřel oči. „Bylo tam tolik krve.“ Vzlykl. „Věděl jsem, že je to špatné. Stefane, bylo to dítě. Plakalo… a vonělo tak dobře.“

Rozhlédla jsem se po davu a všimla si, jak si starý upír olízl rty. Rychle jsem se otočila zpátky k Danielovi. Nechtěla jsem vědět, v kolika upírech vzbudilo Danielovo vyprávění hlad.

„Dítě, které jsi zabil v sadu?“ zeptal se Stefan.

Daniel přitakal a zašeptal: „Ano.“

„Danieli, sad leží za Benton City, půl hodiny cesty od Pasea. Jak ses tam dostal?“

Marsilie přestala bubnovat prsty. Vzpomněla jsem si na Stefanovu zmínku o tom, že upíři v zajetí krvežíznivosti by nedokázali řídit vůz. Marsilie s ním očividně souhlasila.

„Musel jsem jet autem. Bylo tam, když jsem… když jsem přišel k sobě.“

„Proč jsi jel do Benton City, Danieli?“

Daniel chvíli mlčel. Nakonec řekl: „Nevím. Vzpomínám si jen na krev.“

„Kolik benzínu jsi měl v nádrži, když jsi zastavil u hotelu v Paseu?“ zajímal se Stefan.

„Nádrž byla skoro prázdná,“ řekl Daniel pomalu. „Pamatuji si to, protože jsem si řekl, že budu muset natankovat… potom.“

Stefan se obrátil k mlčícímu publiku. „Bernarde. Kolik benzínu bylo v nádrži Danielova auta, když jsi ho našel?“

Nechtěl odpovědět. „Byla z půlky plná.“

Stefan pohlédl na Marsilii a čekal.

Usmála se a díky sladkému úsměvu najednou vypadala jako nevinné děvče. „Dobrá. Věřím, že s Danielem tu noc někdo byl. Ty bys asi dokázal ujet třicet kilometrů a natankovat i v záchvatu krvežíznivosti, ale mladý upír jako Daniel ne.“

Daniel trhl hlavou ke Stefanovi. „Ale to neznamená, že jsem je nezabil. *Vzpomínám* si na to, Stefane.“

„Já vím, že ano," souhlasil. „Můžeš vstát − pokud je Wulfe spokojený s tvou výpovědí." Vzhlédl.

Mladík vedle Marsilie si zrovna zuby vytahoval něco zpod nehtu. Kývl.

„Pane?" zašeptal Daniel.

Andre upíral pohled na podlahu, ale po Danielově dotazu řekl: „Můžeš vstát, Danieli."

„Dokazuje to jen jedno, že tam tu noc s Danielem někdo byl. Někdo, kdo řídil a natankoval," namítl Bernard.

„Správně," souhlasil Stefan mírně.

Daniel se pokusil vstát, ale podlomila se mu kolena. A taky se zdálo, že mu ruce uvízly na trnech. Stefan mu ruce vyprostil, a když se ukázalo, že Daniel je navzdory Andreho krvi stále příliš slabý, než aby vstal, zvedl ho z křesla.

Stefan vykročil k Andremu, ale pak zaváhal a vrátil se zpět k místu, kde jsem stála já a vlci.

Položil Daniela na zem asi metr od Warrena. „Zůstaň tu, Danieli," řekl. „Uděláš to pro mě?"

Mladík kývl. „Ano." Odmítl se ale Stefana pustit a Stefan se musel z jeho sevření vyprostit, aby se mohl vrátit ke křeslu. Vytáhl ze zadní kapsy kalhot kapesník a očistil područky, až se mosaz leskla. Nikdo si na zdržení nestěžoval.

„Mercy," řekl Stefan a schoval kapesník do kapsy. „Mohla bys prosím přednést svoji pravdu mé paní?"

Chtěl, abych narazila ruce na trny. Nejenže mi to připadalo kacířské, trny a probodnuté dlaně, ale taky to bude bolet. Po Stefanově a Danielově výslechu mě ale jeho žádost zas tak nepřekvapila.

„Pojď," řekl. „Očistil jsem je, aby ses neušpinila."

Dřevo bylo chladné a sedadlo trochu příliš velké. Připomínalo mi oblíbenou židli mého nevlastního otce. Po jeho smrti jsem na ní trávila celé hodiny a nasávala jeho pach, který za dlouhá léta používání vsákl do naleštěného dřeva. Vzpomínka na něj mě uklidnila. Potřebovala jsem všechnu pomoc, které se mi mohlo dostat.

Trny mi najednou připadaly delší a ostřejší než dřív. Raději to udělat rychle než nad tím dlouze uvažovat. Položila jsem ruce na područky a přitlačila.

Napřed to nebolelo. Znenadání mi ale ranami pronikly do těla žhavé úponky magie, plazily se vzhůru žilami v mých pažích a obemkly mi srdce jako ohnivá pěst.

„Jsi v pořádku, Mercy?“ zeptal se Warren a v hlase mu zaduněl první náznak výzvy.

„Vlci nemají právo ujmout se u našeho soudu slova,“ vyštěkl Bernard. „Pokud nedokážete zůstat zticha, budete vykázáni.“

Byla jsem ráda, že Bernard promluvil. Získala jsem tak čas pochopit, že mi magie neubližuje. Nebyl to zrovna příjemný pocit, ale nebolelo to. A rozhodně to nestálo za rvačku, kterou se Warren chystal vyvolat. Adam ho se mnou poslal, aby mě hlídal, ne aby rozpoutal válku kvůli troše nepohodlí.

„Je mi fajn,“ ujistila jsem ho.

Mladík se zavrtěl. „Lež,“ řekl.

Tak pravdu, jo? Fajn. „Bolí mě obličej, rameno i krk od toho, jak se do mě zakousl ten zatracený démonem posedlý upír, a magie tohohle křesla je asi stejně jemná jako zásah bleskem, ale nezůstanou mi žádné trvalé následky.“

Wulfe se opět začal katatonicky kolébat. „Ano,“ řekl. „Pravda.“

„Co se stalo včera v noci?“ zeptal se Stefan. „Prosím, začni mým telefonátem.“

Pustila jsem se do podrobnějšího vyprávění, než jsem zamýšlela. Rozhodně jsem jim nemusela vykládat o tom, že mě vyděsilo Stefanovo řidičské umění, nebo o zápachu ženiny smrti. Ale nedokázala jsem třídit vzpomínky, které mi letěly hlavou a doslova tryskaly z úst. Vypadalo to, že některá upírská kouzla si s krví kožoměnce snadno poradí.

Ale to nezabránilo Bernardovi prohlásit, že tomu tak není. „Nemůžeš tvrdit obojí,“ ozval se, jakmile jsem skončila. „Nemůžeš tvrdit, že křeslo nad ní má moc, když dokázala vzdorovat upírovi, co nakrmil Stefana falešnými vzpomínkami.

Stefana, který jako jediný z nás dokáže odolat rozkazům paní, své *stvořitelky*.“

„Magie křesla nepochází od upírů,“ řekl Stefan. „Vyplývá z krve, ale je dílem čarodějky. A nevím, jestli by kouzelník dokázal ovlivnit Mercedes stejně jako mě. Netušil, co je, proto se o to ani nepokusil.“

Bernard se chystal něco namítnout, ale Marsilie zvedla ruku. „Dost.“

„Dokonce i před pěti sty lety byli kouzelníci vzácní,“ řekla Stefanovi. „Od chvíle, kdy jsme se přistěhovali do této pustiny, jsem na žádného nenarazila. Křeslo dokázalo, že věříš tomu, že kouzelník existuje a jeden z nás ho proměnil v upíra. Musíš mi odpustit, ale já tomu nevěřím.“

Bernard se skoro usmál. Litovala jsem, že nevím víc o tom, jak funguje spravedlnost klanu. Netušila jsem, co říct, abych Stefana zachránila.

„Svědectví kožoměnce zní zajímavě, ale stejně jako Bernard se musím ptát, jaký vliv na ni křeslo má. Viděla jsem kožoměnce vzdorovat mnohem nebezpečnější magii.“

„Cítím její pravdu,“ zašeptal chlapec a dál se kolébal. „Jasněji než u ostatních. Je ostrá a pronikavá. Pokud dneska v noci Stefana zabijete, budete muset zabít i ji. Kojoti zpívají i ve dne. Taková je její pravda.“

Marsilie vstala a přistoupila ke křeslu, které mě stále drželo v zajetí. „Udělala byste to? Zabila byste nás ve spánku?“

Otevřela jsem ústa, abych to popřela jako každá jiná příčetná osoba, která se kdy ocitla tváří v tvář vzteklému upírovi, ale pak jsem je znovu zavřela. Křeslo mi bránilo lhát.

„To by ode mě bylo hloupé,“ odpověděla jsem nakonec a myslela to vážně. „Nevyhledávám potíže.“

„Wulfe?“ Pohlédla na chlapce, ale ten se jen dál kolébal.

„Nezáleží na tom,“ prohlásila nakonec, mávla rukou a obrátila se k ostatním. „Wulfe jí věří. Ať už je to pravda, nebo ne, nemůžeme dopustit, aby nějaký upír, kterýkoli upír,“ pohlédla krátce na Stefana a zdůraznila tak svá slova, „pobíhal kolem a zabíjel bez dovolení. To nesmíme riskovat.“ Chvíli hleděla na

sedící upíry, pak se otočila zpátky ke Stefanovi. „Dobrá. Věřím, že lidi zabil jiný upír, ne ty. Máš čtyři týdny na to, abys kouzelníka našel a předvedl nám ho − anebo přinesl jeho tělo. Pokud to nedokážeš, budeme muset předpokládat, že neexistuje, a poneseš trest za ohrožení klanu.“

„Souhlasím.“ Stefan se uklonil, zatímco já horečnatě přemýšlela. Čtyři týdny.

„Můžeš si zvolit pomocníka.“

Stefan přelétl pohledem sedící upíry, aniž by se u některého zastavil. „Daniela,“ řekl nakonec.

Andre byl tak překvapen, že zaprotestoval: „Daniel se sotva udrží na nohou.“

„Máš ho mít,“ řekla Marsilie. Oprášila si ruce, jako by tím pro ni celá věc skončila, vstala a opustila místnost.

Chystala jsem se také vstát, ale nedokázala jsem zvednout ruce. Uvízly na trnech a i sebemenší pohyb *bolel*. Nedokázala jsem se přinutit trhnout a osvobodit se. Stefan si toho všiml a jemně mi ruce zvedl, jako to udělal s Danielem. Teplo, které mě zalilo, když nade mnou kouzlo ztratilo moc, mě přinutilo zalapat po dechu.

Vstala jsem a pohled mi padl na Wulfeho, jediného upíra, který zůstal sedět na místě. Hladově na mě zíral. Napadlo mě, že krvácet v místnosti plné upírů není zrovna nejrozumnější.

„Děkuji, že jsi přišla,“ řekl Stefan, vzal mě za loket a odvrátil mě od Wulfeho.

„Myslím, že jsem ti moc nepomohla,“ namítla jsem. Buďto křeslo, nebo oční kontakt s Wulfem ve mně vyvolaly mdlobu, a tak jsem se o Stefana opřela víc, než jsem zamýšlela. „Pořád musíš chytit kouzelníka.“

Stefan se usmál. „To bych udělal v každém případě. Teď ale mám pomocníka.“

Andre stál do té chvíle stranou, teď ale přistoupil. „Nijak zvlášť schopného. I dokud byl Daniel zdravý, nebyl o moc silnější než člověk − a teď je tak vyhladovělý, že je slabý jako kotě.“

„Mohl jsi tomu zabránit.“ Stefanův hlas nezněl vyčítavě, ale něco mi říkalo, že se na Andreho kvůli Danielovu stavu zlobí.

Andre pokrčil rameny. „Měl nachystanou potravu. Odmítal pít a já ho nemínil nutit. Hlad by ho k tomu nakonec dohnal.“

Stefan mě předal Warrenovi a sehnul se, aby pomohl Danielovi na nohy. „Ty jsi ho proměnil, proto je tvojí povinností chránit ho − i před ním samotným.“

„Moc se taháš s vlkodlaky, *amico mio*,“ odpověděl Andre. „Upíři nejsou tak křehcí. Pokud jsi ho chtěl proměnit sám, měl jsi k tomu dost příležitostí.“

Stefan stál k Andremu zády, když pomáhal Danielovi nabýt rovnováhu, ale já viděla rudou zář doutnající hluboko v jeho čokoládových očích. „Byl můj.“

Andre pokrčil rameny. „Stará záležitost. A já nikdy netvrdil, že tomu tak není. Byla to nehoda. Nechtěl jsem ho proměnit, ale jedinou další možností bylo nechat ho zemřít. Myslím, že už jsem se za to dostatečně omluvil.“

Stefan kývl. „Promiň, že jsem to znovu vytáhl.“ Neznělo to upřímně. „Až splním vůli naší paní, vrátím ti ho.“

Andre nás nedoprovodil ke dveřím. Nedokázala jsem říct, jestli se zlobí, nebo ne. Upíři postrádají obvyklé tělesné pachy, takže je problematické odhadnout jejich emoce.

Warren počkal, dokud jsme se nevrátili k trucku, pak promluvil. „Stefane, rád bych vám pomohl. Adam by, myslím, souhlasil, že upíra posedlého démonem je třeba brát vážně.“

„Já taky,“ ozval se Ben nečekaně. Když uviděl můj výraz, zasmál se. „V poslední době je tu dost nuda. Adam je příliš na očích. Od počátku roku nám dovoluje lovit jen za úplňku.“

„Děkuji,“ řekl Stefan a jeho slova zněla upřímně.

Otevřela jsem ústa, ale než jsem mohla cokoli říct, přitiskl mi Stefan studený prst na rty.

„Ne,“ řekl. „Samuel má pravdu. Včera v noci jsi kvůli mně málem zemřela. Kdyby Littleton tušil, co jsi, nenechal by tě naživu. Jsi příliš křehká a já nechci rozpoutat válku s Adamem, nebo ještě hůř, se samotným marokem.“

Obrátila jsem oči v sloup. Jako bych byla pro maroka tak důležitá, aby se pustil do klanu upírů, když se ze všech sil snaží předvést vlkodlaky v pozitivním světle. Na to je Bran příliš pragmaticky založený. Ale Stefan měl pravdu. A kromě toho neexistovalo nic, co by dva upíři a dva vlkodlaci nezvládli líp než já.

„Dostaň ho už kvůli ní," řekla jsem mu. „Za tu pokojskou a za všechny ostatní, kteří by měli být dneska v noci se svými milovanými, a ne ležet ve studené zemi."

Stefan mě vzal za ruku, hluboce se uklonil a vtiskl mi na ni polibek. Díky jeho galantnímu gestu jsem si uvědomila, jak drsnou mám kůži − práce automechanika není k rukám zrovna něžná.

„Jak si má paní přeje," řekl a mně se zdálo, že to myslí naprosto vážně.

5.

„Haló?“ Adamův hlas zněl úsečně.

„Už je to skoro týden,“ řekla jsem. „Littleton po mně nejde, je zaměstnaný hraním her s Warrenem a Stefanem.“ Warren mě tak trochu informoval o tom, jak lov na upířího kouzelníka pokračuje − nebo spíše nepokračuje. Littletonovi se neustále dařilo být o krok před nimi. „Odvolej moje osobní strážce.“

Na opačné straně linky se na okamžik rozhostilo ticho, pak Adam řekl: „Ne. O podobných věcech se nebudeme bavit po telefonu. Pokud se mnou chceš mluvit, přijď za mnou a promluvíme si. Vezmi si cvičební úbor, budu trénovat v garáži.“ Zavěsil.

„A co takhle jiné osobní strážce?“ naříkala jsem do hluchého telefonu. „Někoho, s kým vycházím? Přece nežádám tolik, ne?“

Zavěsila jsem a zamračila se na telefon. „Fajn. Tak s ní prostě budu muset nějak vyjít.“

Když jsem se následujícího dne vrátila z práce, oblékla jsem si kimono a znovu mu zavolala. „Vyhráls,“ řekla jsem.

„Počkám na tebe u sebe v garáži.“ Bylo mu ke cti, že to neřekl samolibě − což jen dokazovalo, že se Adam umí nesmírně ovládat.

Zatímco jsem se plahočila přes zadní zahradu, říkala jsem si, jak je hloupé dělat si starosti s tím, že s ním budu muset mluvit. Bez svolení se na mě vrhne těžko. Stačí jen udržet naši schůzku na obchodní úrovni.

Našla jsem Adama, jak cvičí vysoké výkopy na boxovacím pytli v doju, ve které proměnil polovinu garáže. Měl v něm všechno, zrcadla, žíněnky i klimatizaci. Jeho výkopy byly naprosto dokonalé − moje by taky byly, kdybych je trénovala třicet, čtyřicet let. Možná.

Dokončil cvičení, přistoupil ke mně a dotkl se mojí tváře. Obklopil mě jeho pach, který cvičením ještě zesílil. Musela jsem bojovat s nutkáním přitisknout mu tvář na ruku.

„Co hlava?“ zeptal se. Modřiny začínaly mizet, takže už zákazníci nevypadali tak rozpačitě, když mě viděli.

„Fajn.“ Dneska ráno jsem se poprvé probudila bez příšerné bolesti hlavy.

„Dobrá.“ Odstoupil ode mě a zůstal stát uprostřed žíněnky. „Zacvičíme si.“

Už několik let trénuji karate v doju na opačné straně tratě kousek od dílny, přesto mě ovládly pochybnosti. Ukázalo se ale, že je dokonalý tréninkový partner.

Můj trenér, sensei Johanson, nevyučuje „pěkné“ karate, které se předvádí na exhibicích a turnajích. Shi sei kai kan je zvláštní odnoží karate, které sensei říká „jak protivníkovi zlámat pár kostí“. Původně bylo vymyšleno pro vojáky, kteří měli bojovat s více protivníky najednou. Podstatou je zneškodnit nepřátele co nejrychleji a zajistit, aby už se nezapojili znovu do boje. Já byla ve skupině jediná žena.

Mým největším problémem bylo zpomalit natolik, abych nevzbudila zvědavost, ale zároveň si neublížila. To při tréninku s Adamem nebyl problém. Poprvé jsem mohla bojovat s plným nasazením a strašně se mi to líbilo.

„Používáš aikido?“ zeptala jsem se po bleskurychlé výměně.

Aikido je laskavější, jemnější metoda boje. Taky se dá použít ke zlámání kostí, ale většina úderů má slabší variantu. Takže můžete paži buďto zkroutit a protivníka znehybnit, nebo trochu víc přitlačit a zlomit ji v lokti.

„Řídím bezpečnostní firmu a zaměstnávám bandu bývalých vojáků. Zjistil jsem, že je potřeba občas s někým vymést podlahu. Pročistí to vzduch,“ řekl. „Díky aikidu jim můžu nakopat zadek a neublížit jim. A do letošního roku mi umožňovalo utajit, že už nejsem tak docela člověk.“

Znovu ke mně přiskočil, zazubil se, zachytil můj úder a svedl si ho za rameno. Podřepla jsem a vykopla nízko u země, čímž jsem ho přinutila odkulit se stranou, než mi mohl něco provést. Když vyskočil na nohy, všimla jsem si, že je taky zadýchaný. Vzala jsem to jako kompliment.

Oba jsme bojovali v plné rychlosti, ale dávali jsme si dobrý pozor na to, kolik síly do úderů vkládáme. Vlkodlaci se sice rychle uzdravují, ale kosti se jim přesto lámou a rány bolí. A kdyby Adam praštil vší silou mě, tušila jsem, že bych jen tak nevstala.

„Chtěla jsi, abych stáhl tvoji tělesnou stráž?“ zeptal se Adam uprostřed rychlé výměny měkce vykrytých úderů.

„Ano.“

„Ne.“

„Kouzelník si myslí, že jsem kojot,“ vysvětlila jsem netrpělivě. „Nepůjde po mně.“

„Ne.“

Podařilo se mi zasadit úder a vyvést ho z rovnováhy, ale nesedla jsem mu na lep a nepřiblížila se na dosah. Pošťuchovat se s vlkodlakem je pitomost − obzvláště když je trénovaný v aikidu.

„Podívej, Warren nebo Mary Jo mi nevadili. Mary Jo dokonce pozná jeden konec hasáku od druhého a pomohla. Ale Honey… Nepotřebuje její druh, aby krásou okouzlovala jeho zákazníky?“

Honeyin druh a manžel, Peter Jorgenson, má instalatérskou firmu. Je to pohledný, šlachovitý, tichý muž, který udělá za hodinu víc práce než většina lidí za celý život. Honey má sice prázdnou hlavu a zajímá se jen o svůj vzhled, manžela ale miluje. Ovšem *pokaždé,* když se o tom zmíní, dodá, že jí nevadí, že na rozdíl od ní není Peter dominantní vlk. Ne že by se mnou mluvila, nemá mě o nic radši než já ji.

„Peter se řídí mými rozkazy,“ opáčil Adam.

Adam je alfa, proto Peter poslouchá jeho příkazy. A Honey je Peterova manželka, proto jí rozkazuje a ona poslouchá. Vlkodlaci se k družkám chovají jako k milovaným otrokyním. Ježily se mi z toho chlupy.

Není to ale ani Adamova, ani Peterova vina, že vlkodlaci zakrněli v době kamenné. Opravdu. Měli ale štěstí, že nejsem vlkodlak, jinak by došlo k povstání otroků.

Kopla jsem Adama do kolene, on ale kopnutí vykryl, chytil mě za nohu a trhl dopředu. Potom provedl něco komplikovaného a já skončila stočená do preclíku obličejem na žíněnce. Na zemi mě držel jen rukou a kolenem.

Voněl jako les v noci.

Rychle jsem plácla do žíněnky a on mě nechal vstát.

„Adame. Zavři oči a představ si Honey v garáži. Dneska měla na nohách lodičky s jehlovými podpatky.“ Vzpomínka na ni zafungovala jako studená sprcha, přesně to jsem potřebovala.

Zasmál se. „Nezapadala, co?“

„Celý den stála, protože se bála, že si umaže sukni o jednu z mých židlí. Gabriel se do ní zakoukal.“ Zamračila jsem se na něj, když se znovu rozesmál. „Gabrielovi je šestnáct a půl a je to chlap. Pokud jeho matka zjistí, že flirtuje s vlkodlačicí, zakáže mu u mě pracovat.“

„Nedozví se, že je Honey vlkodlak. Honey ještě nevystoupila. A kromě toho je na pozornost mužů zvyklá, nebude brát Gabriela vážně,“ řekl Adam, jako by mi šlo zrovna o tohle.

„*Já* to vím a *Gabriel* to ví, ale jeho matku to nebude zajímat. A dozví se to. Tak už to u mě chodí. Pokud Gabriel odejde, budu muset dělat papírování *sama*.“ Nechtěla jsem kňourat, ale nenáviděla jsem papírování, a ono nenávidělo mě.

Sylvie, Gabrielova matka, teprve nedávno zjistila, že Zee je fae. Nevadilo jí to, protože už ho znala a oblíbila si ho. Ale pochybovala jsem, že by měla stejný názor na vlkodlaky, a hlavně pěkné vlkodlačice, které by mohly slintat po jejím synovi.

„Nechci přijít o Gabriela jen kvůli tvé paranoii. Už žádní další strážci, Adame. A Honey by mi v boji stejně zrovna nepomohla.“

Nespokojeně si povzdychl. „Stefan dělá, co může, aby kouzelníka našel. Pomáhají mu Warren, Ben a několik dalších vlků, takže už by nemělo trvat dlouho, než se ho zbaví, a pak budeš volná. A Honey je dobrý tělesný strážce, nebojuje fér. Při tréninku dokonce jednou nebo dvakrát skolila Darryla.“ Většina smeček „netrénuje“. Adamova vojenská průprava se někdy opravdu projevuje. „Kdyby Honey nebyla žena, zastávala by druhou nebo třetí pozici v nějaké smečce.“

Nepřekvapilo mě, že Honey bojuje zákeřně. Ale zaskočilo mě, že je dost dobrá na to, aby dostala Darryla, i když jen jednou nebo dvakrát. Jako Adamův zástupce má zkušenosti ze skutečných soubojů, nejen z tréninku.

Věděla jsem, proč mi Adam posílá jako osobní strážce jen ženy − ze stejného důvodu, proč se mnou za upíry poslal Warrena s Benem. Warren by se mě nepokusil svést, protože o ženy prostě nestojí − a Adam věděl, jak moc nesnáším Bena.

Vlkodlaci jsou nesmírně teritoriální. A protože mě Adam před smečkou prohlásil za družku, prý pro moji vlastní ochranu, byla jsem jeho. Pro smečku představovalo Adamovo slovo zákon. Já nesouhlasila, ale to smečku nezajímalo. Adamovi se podařilo o celé věci se Samuelem nějak dohodnout. Nechtěla jsem vědět jak, protože by mě to jenom rozčílilo.

A tak mi pověsil na krk Honey, protože Mary Jo měla čtyřiadvacetihodinové služby na požární stanici a Darrylova družka Auriel byla na školení v Ellensburgu, aby si obnovila

učitelské osvědčení. Stížnostmi na Honey nového strážce nezískám − Adam neměl nikoho jiného, koho by mohl poslat.

„Littleton je *upír*," připomněla jsem ve snaze vrátit situaci logiku. „Nenapadne mě ve dne. Mohla bych slíbit, že než ho chytí, budu pokaždé před setměním doma. Do domu se bez pozvání nedostane. Ne že by chtěl, protože mě považuje jen za součást Stefanova kostýmu."

„Mluvil jsem o kouzelnících s marokem," řekl Adam něžně. „To on mi řekl, abych ti dal tělesnou stráž, která by tě hlídala dnem i nocí. Říkal, že nikdo neví, v jakého netvora se může upír posedlý démonem proměnit."

„Já *vím*," vyštěkla jsem. Pokud rozkaz k mojí ochraně vydal Bran, můžu šetřit dechem. Adam to věděl taky.

„Elizaveta mi řekla, že jsi jí volala a ptala se na kouzelníky," nadhodil.

„No, měl bys být rád. Řekla jen, že jsi jí zakázal mi cokoli prozradit." Což nebyla tak docela pravda.

Čarodějka mi doslova odpověděla: „*Adamija chce, abys to nechala být. Je to chytrý mužský. Přenechej kouzelníka vlkům, Mercedes Thompsonová. Kojot proti démonovi nic nezmůže.*"

„Warren se Stefanem se o Littletona postarají," řekl Adam soucitně. Mohl si dovolit se mnou soucítit, protože věděl, že umlčel všechny moje námitky.

„Stefan s Warrenem loví tygra prakem," odsekla jsem. „Možná se jim poštěstí a skolí ho, ale možná se tygr otočí a oba je sežere. A Honey se přitom bude v bílém kostýmku dívat, jak ladím auta."

Přikročila jsem k boxovacímu pytli a začala do něj bušit. Nechtěla jsem to říct, neuvědomila jsem si, jaké si dělám starosti. Adam sice překypoval sebejistotou, neocitl se ale v jedné místnosti s tou *věcí*.

„Mercy," řekl Adam poté, co mě chvíli sledoval.

Začala jsem do pytle kopat.

„Šroubovák je užitečný nástroj, ale je ti k ničemu, když potřebuješ plamenomet," řekl. „Vím, že jsi podrážděná. Vím, že po tom, co jsi viděla Littletona udělat, chceš být u toho, až ho

zabijí. Ale kdybys šla s nimi, někdo by mohl zemřít ve snaze chránit tě.“

„Myslíš, že mi to není jasné?“ vybuchla jsem. Děsilo mě, že mě zná tak dobře a ví, jak mi ze všeho nejvíce vadí fakt, že můžu jenom nečinně sedět, zatímco ostatní pronásledují Littletona. Přestala jsem kopat, hleděla na rozhoupaný černý pytel a bojovala s nutkáním nakopnout Adama.

Mohla jsem se proměnit v kojota. V kojotí podobě jsem byla rychlejší než v lidské. Byla jsem částečně imunní vůči upírské magii, ale netušila jsem do jaké míry. To byl souhrn všech mých nadpřirozených schopností. Na to, abych šla po Littletonovi, to nestačilo.

Kdyby se mi tehdy v noci podařilo přetrhnout postroj, kouzelník by mě zabil. Věděla jsem to, ale nijak to nezmenšilo pocit viny, který mě ovládl pokaždé, když jsem si vzpomněla na smrt pokojské. Chtěla jsem jít po kouzelníkovi sama.

Toužila jsem se mu zakousnout do krku a ochutnat jeho krev. Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. Co jsem skutečně chtěla, po čem jsem přímo hladověla, bylo zabít toho usměvavého, vyzáblého zkurvysyna.

„Elizaveta po něm nepůjde,“ řekl Adam. „Démoni prý mají na čarodějnictví zvláštní vliv. Nejsi jediná, kdo musí jen přihlížet.“

„Víš, že dneska ve zprávách mluvili se sestrou muže, na kterého upíři vraždy svalili?“ Znovu jsem dvakrát nakopla pytel. „Plakala. Připustila, že bratr měl manželské problémy, ale nikdy by ji nenapadlo, že udělá něco takového.“ Znovu jsem vykopla a zabručela námahou. „Víš, proč ji to nikdy nenapadlo? Protože to ten ubohý bastard neudělal, prostě byl ve špatnou dobu na špatném místě.“

„Nemůžeme si dovolit, aby se teď veřejnost dozvěděla o upírech,“ připomněl Adam.

Věděla jsem, že mu lži taky vadí. Adam byl přímý muž, měl však pochopení pro nutné zlo. Já taky. Neznamenalo to ale, že se mi to musí líbit.

„Já *vím,* že upíři musí skrývat svoji existenci,“ řekla jsem boxovacímu pytli. „Vím, že lidé ještě nejsou připraveni dozvědět

se o všem, co se ukrývá ve tmě. Vím, že když pomáháme jejich utajení, zabraňujeme masové hysterii, která by vedla ke smrti mnoha lidí. Ale… ten řidič, kterého z vražd obvinili, má děti. Budou vyrůstat s vědomím, že otec zavraždil jejich matku.“ Zapsala jsem si jejich jména. Jednoho dne, až to bude bezpečné, se postarám o to, aby se dozvěděly pravdu.

Jejich bolest, vraždy i to, že jsem se neustále probouzela se vzpomínkami na pach smrti té ubohé ženy a Littletonův popichující smích, to všechno byla kouzelníkova vina. Chtěla jsem být u toho, až se budou vyrovnávat účty.

„Pohrával si s ní.“ Provedla jsem otočku a výkop, můj nejlepší, a doufala jsem, že když nahlas popíšu hrůzy oné noci, nebudu je vidět ve snu. „Vsadila bych se, že věděla, že před ní zabil všechny ty ostatní lidi. Vsadila bych se, že věděla, že zabije i ji. Mučil ji, řezal ji po kouscích, aby co nejvíce protáhl její umírání.“

„Mercy.“ Adam doslova vrněl, jak byl připraven poskytnout mi útěchu, ale já odmítala spadnout do jeho pasti. Pro vlkodlaky znamenalo všechno příliš mnoho, a zároveň příliš málo. Kdybych Adamovi dovolila, aby mě utěšil, pravděpodobně by to pochopil tak, že ho přijímám za vůdce, za druha. Nemohl za to, že vlkodlačí instinkty jsou tak silné. Se Samuelem to bylo bezpečnější, i když byl dominantnější, protože nebyl alfou smečky.

Být alfou znamenalo víc než být jen dominantní. Alfu poutá ke smečce magie, může ze svých vlků čerpat sílu, a zároveň jim ji předávat. Viděla jsem, jak smečka Adama vyléčila a dala mu sílu vnutit svoji nadvládu jiné skupině vlkodlaků.

Alfa má zároveň potřebu chránit − a ovládat − každého, kdo podle jeho názoru spadá pod jeho kontrolu. Na mě se to nevztahovalo. Adam mě ale prohlásil za svoji družku, takže byl zřejmě jiného názoru. Nemohla jsem si dovolit podkopat své postavení.

Couvla jsem ke stěně garáže, pak jsem se vší silou rozběhla k pytli. Výkop z výskoku a otočky sloužil podle senseie pouze jednomu účelu, a to zastrašení protivníka. Jasně, kdyby kopnutí

zasáhlo cíl, bylo by zničující, ale nikdo, kdo se poctivě věnuje bojovému umění, by zásah nepřipustil, protože okázalé výkopy jsou příliš pomalé. Obvykle.

Odrazila jsem se vší silou a otočila se tak rychle, až se mi zamotala hlava. Patou jsem zasáhla pytel těsně pod horním okrajem, přesně jak jsem chtěla. Kdyby pytel byl člověk, zlámala bych mu vaz. A možná bych dokonce přistála na nohách.

Řetěz, na kterém pytel visel, ale zabránil tomu, aby uhnul dozadu, jako by to udělal člověk, a já nepočítala s tím, jakou sílu vyvinu. Přistála jsem bolestivě na zadku.

Rychle jsem se rozplácla na zemi, ale Adam pytel zachytil, než se mohl zhoupnout a uhodit mě. Tiše hvízdl, když se z malé trhliny ve švu začal sypat písek. „Pěkný kopanec."

„Adame," řekla jsem s pohledem upřeným na strop. „Schoval si ji jako zákusek."

„Co? Kdo si schoval koho?"

„Pokojskou. Littleton si ji schoval jako dítě kus čokolády. Zavřel ji do koupelny, z dohledu, protože ji nechtěl zabít příliš rychle. Čekal na Stefana." Mohl k tomu mít i jiný důvod − třeba už se nasytil krve lidí, které zabil před ní − ale něco v jeho tváři, když ji vyvlekl ven, říkalo „konečně".

„Čekal přímo na Stefana? Nebo prostě na nějakého Marsiliina posla?" zeptal se Adam, protože mu důležitá část došla dřív než mě.

Vzpomněla jsem si, kolik toho Littleton o Stefanovi věděl, přestože se s ním Stefan nikdy předtím nesetkal. Ale nešlo jen o to, co řekl. Vypadal tak spokojeně, jako by vše probíhalo podle plánu.

„Na Stefana," řekla jsem a pokračovala očividnou otázkou: „Kdo mu asi řekl, že Stefan přijde?"

„Zavolám Warrenovi a povím mu o tvém podezření, že Littletona před Stefanem někdo varoval," řekl Adam. „Stefan bude možná vědět, jak to mohl zjistit, a jestli to znamená, že má v táboře zrádce."

Zůstala jsem ležet, zatímco Adam sundal ze stěny telefon a začal vytáčet číslo.

Dlouhé roky jsme byli protivníky, dva dravci sdílející jedno území a do jisté míry i nevítanou vzájemnou přitažlivost. Za ta léta, během nichž jsem se navenek přizpůsobovala jeho požadavkům, i když ve skutečnosti jsem jednala podle svého přesvědčení, jsem si získala jeho úctu. V minulosti mě vlkodlaci milovali i nenáviděli, ale ještě nikdy mě žádný z nich nerespektoval. Dokonce ani Samuel.

Adam si mě vážil natolik, že se řídil mým tušením. A to pro mě hodně znamenalo.

Zavřela jsem oči, naslouchala jeho hlasu a dovolila, aby zahnal moji frustraci. Adam má pravdu. Skutečně jsem neměla na to, abych šla po upírovi, po jakémkoli upírovi, a už vůbec ne po upírovi posedlém démonem. Prostě se budu muset spokojit s tím, že ho zlikviduje Warren nebo Stefan. Ale pokud Littletona zabije Ben… Nevím, jestli bych se spokojila s tímhle. Nenáviděla jsem představu, že bych Benovi něco dlužila.

Adam zavěsil. Slyšela jsem, jak tiše kráčí ke mně, pak žíněnka zasyčela, jak se vedle mě posadil. Po chvíli rozvázal horní část mého kimona a stáhl ho ze mě, takže jsem zůstala jen v tričku a bílých kalhotách. Nechala jsem ho.

„Pasivita ti nesluší," řekl.

Zavrčela jsem na něj, ale neotevřela jsem oči. „Sklapni. Utápím se ve své mizérii. Měl bys mi projevit trochu úcty."

Zasmál se a překulil mě, takže jsem ležela s obličejem přitisknutým k propocené žíněnce. Teplýma, silnýma rukama mi začal masírovat ztuhlé svaly dole na zádech. Když mi zaryl prsty do ramen, úplně jsem se uvolnila.

Jeho dotyk byl zpočátku neosobní, vyhledával svalstvo ztuhlé bezesnými nocemi a dny strávenými fyzicky náročnou prací. Potom ale jeho ruce zněžněly a z masáže se stalo lehké hlazení.

„Jsi cítit spáleným olejem a WD-40," řekl a já v jeho hlase slyšela úsměv.

„Tak si zacpi nos," odsekla jsem. Pozlobilo mě, že má slova vyzněla spíše sladce než kysele.

Jsem tak povolná. Stačila jedna masáž a byla jsem jeho. A právě kvůli téhle náklonnosti jsem se mu vyhýbala. Jak jsem tam

teď ležela na břiše a cítila na zádech jeho ruce, nepřipadalo mi to jako dost dobrý důvod.

On nepáchl po oleji. Voněl lesem, vlkem a divokou, exotickou vůní, která patřila jen jemu. Jeho ruce vklouzly pod mé tričko. Položil mi je na dolní část zad, pak se lehce dotkl mé podprsenky. Mohla jsem mu říct, že sportovní podprsenky nemají zapínání, ale to bych se musela aktivně podílet na vlastním svádění. Chtěla jsem, aby byl agresorem − a malá část mě, ta velmi malá část, která se nerozplývala pod jeho dotykem, přemýšlela proč.

Líně jsem se rozhodla, že nechci nechat všechno na něm. Byla jsem víc než ochotná převzít odpovědnost za své činy − a to, že jsem mu dovolila, aby mi teplýma, mozolnatýma rukama prohrábl vlasy, rozhodně bylo činem z mé strany. Dospěla jsem k názoru, že se mi líbí, když se dotýká mých vlasů. Milovala jsem Adamovy ruce.

Kousl mě zezadu do krku a já zasténala.

Znenadání se otevřely dveře mezi garáží a domem. „Ahoj, tati. Ahoj, Mercy.“

Ani ledová sprcha by nezapůsobila účinněji.

Ruce na mém pozadí ztuhly, když se rychlé kroky Adamovy dcery zastavily. Otevřela jsem oči a pohlédla na ni. Od našeho posledního setkání si změnila účes z šokujícího na ještě víc šokující. Střapaté vlasy si obarvila na žluto − a nemyslím blonďatě žlutou, ale pampeliškově žlutou. Působila tak okouzlujícím, i když poněkud bizarním dojmem. Takhle by rozhodně neměl vypadat zachránce.

Tvář se jí vyprázdnila, když si uvědomila, do čeho vpadla. „Já… ach, půjdu nahoru a kouknu se na televizi,“ řekla a vůbec to neznělo, jako by to myslela upřímně.

Vyklouzla jsem zpod Adama. „Jesse, má zachránkyně,“ prohlásila jsem lehce. „Děkuji. Začínalo se nám to vymykat z rukou.“

Zaváhala a zatvářila se… překvapeně.

Nemilosrdně mě napadlo, kolikrát asi načapala v podobné situaci matku a jak reagovala ona. Nikdy jsem neměla Jessinu

matku ráda a s potěšením jsem věřila všemu špatnému, co o ní kdo vykládal. Při představě, jaké hry asi s dcerou hrála, mě popadla zlost. Když žijete s vlkodlaky, naučíte se skrývat pocity − například vztek dobře zastírá paniku, a jakmile jsem unikla zpod Adamových svůdných rukou, ovládla mě dost velká panika.

Adam si odfrkl. „Taky se to tak dá říct.“ Ulevilo se mi, že zůstal na místě, jen padl obličejem na žíněnku.

„Svým kouzlem přemohl i moji silnou vůli,“ prohlásila jsem melodramaticky a přitiskla si zápěstí k čelu. Když o tom budu mluvit v žertu, neuvědomí si, že říkám pravdu.

Po Jessině tváři se rozlil úsměv a už nevypadala, jako by se chystala uprchnout. „Táta je chlapák, to jo.“

„Jesse,“ varoval Adam a žíněnka tlumila jeho hlas. Zachichotala se.

„Musím souhlasit,“ řekla jsem až příliš vážným hlasem. „Jako z kalendáře.“

„Mercedes,“ zahromoval Adam a vyskočil na nohy.

Mrkla jsem na Jesse, zvedla jsem na prstu vršek svého kimona, přehodila jsem si ho přes rameno a vydala se uvolněně k zadním dveřím garáže. Neplánovala jsem to, ale když jsem je za sebou zavírala, otočila jsem se a pohlédla Adamovi do obličeje. Z jeho výrazu mě zamrazilo.

Netvářil se rozzlobeně ani ublíženě. Vypadal zamyšleně, jako by právě získal odpověď na otázku, která ho už dlouho trápila. *Věděl* to.

*

Když jsem opatrně přelézala plot s ostnatým drátem mezi Adamovým pozemkem a mým, ještě pořád jsem se třásla.

Celý život jsem splývala s okolím. Takový je dar kojotů. Pomáhá jim přežít.

Rychle jsem se naučila imitovat vlky. Dokud se řídili pravidly, dělala jsem to i já. Jakmile ale překročili stanovené hranice, protože mě považovali za nižšího tvora, neboť jsem byla kojot, a ne vlk, nebo ze žárlivosti na to, že nepodléhám volání

měsíce, končily tím všechny ohledy. Lhala jsem tělem i očima a olizovala jim boty − a trápila je, jak jen jsem mohla.

Vlčí etiketa se pro mě stala hrou se srozumitelnými pravidly. Myslela jsem, že jsem imunní vůči celé té hloupé dominanci a submisivitě, imunní vůči alfově moci. Právě se mi ale dostalo jasné lekce, že tomu tak není. Nelíbilo se mi to. Vůbec se mi to nelíbilo.

Kdyby se neobjevila Jesse, odevzdala bych se Adamovi jako hrdinka z románů, které milovala moje nevlastní matka. Fuj.

Prošla jsem zahradou a zastavila se vedle vraku rabbita, který jsem používala na náhradní díly a jako prostředek pomsty, když se Adam stal příliš panovačný. Kdykoli vyhlédl z okna, byla to první věc, kterou spatřil.

Vytlačila jsem ho z garáže, když si Adam před několika lety stěžoval na to, že mu můj karavan hyzdí výhled. A pokaždé, když mě rozzlobil, jsem vrak přikrášlila. Právě teď mu chyběla tři kola a zadní nárazník, které jsem bezpečně uložila v garáži. Na kapotě byl červeným sprejem nastříkaný vzkaz „pro pobavení zavolejte“ a Adamovo telefonní číslo. Graffiti navrhla Jesse.

Sedla jsem si na zem vedle rabbita, opřela si hlavu o blatník a snažila se přijít na to, proč mě najednou ovládla taková touha podřídit se Adamovi. Proč jsem nic podobného necítila už dřív? Anebo jsem se právě proto dala na útěk? Zadumala jsem se, ale vzpomněla jsem si jen na své obavy, že si znovu začnu něco s vlkodlakem.

Mohl mě k podřízení přinutit? Byla to fyziologická, nebo parapsychologická záležitost? Věda, nebo magie? A když teď vím, že je to možné, dokážu vzdorovat?

Koho bych se mohla zeptat?

Pohlédla jsem na auto zaparkované na příjezdové cestě. Samuel se vrátil ze směny na pohotovosti.

Pokud mi může někdo poradit, je to Samuel. Budu muset prostě vymyslet, jak na celou věc zavést řeč. Vstala jsem a zamířila domů s úmyslem zeptat se vlkodlaka, který mi dal jasně najevo svůj zájem, jak se ve mně jinému vlkodlakovi

podařilo vzbudit touhu. Dokazovalo to, jak jsem byla otřesená. Obvykle nejednám tak hloupě.

Už na přední verandě jsem začala pochybovat o moudrosti svého plánu. Otevřela jsem dveře a do tváře mě udeřil závan mrazivého vzduchu.

Díky staré klimatizaci bývalo v mé ložnici obvykle o deset stupňů chladněji než venku, což mi vyhovovalo. Mám ráda horko, ale většině vlkodlaků nedělá dobře, proto nechal Samuel nainstalovat novou klimatizaci a taky za ni zaplatil. Byl ohleduplný spolubydlící a obyčejně nechával termostat na teplotě, kterou jsem nastavila.

Podívala jsem se na termostat a zjistila, že Samuel snížil teplotu, jak to jen šlo. Uvnitř sice nemrzlo, ale ne proto, že by se klimatizace nesnažila. Byl to docela dobrý výkon, když vezmeme v úvahu, že venku bylo přes třicet a karavan vyrobili v sedmdesátém osmém, kdy se domy ještě tepelně neizolovaly. Nastavila jsem rozumnější teplotu.

„Samueli? Proč jsi stáhl teplotu tak nízko?“ zavolala jsem a odhodila kimono na gauč.

Neodpověděl, přestože mě musel slyšet. Prošla jsem kuchyní do chodby. Samuelovy dveře byly jen přivřené.

„Samueli?“ Dotkla jsem se dveří a pootevřela je natolik, abych zahlédla Samuela nataženého na posteli. Pořád byl v nemocničním úboru a byl cítit mýdlem a krví.

Přes oči měl přehozenou paži.

„Samueli?“ Zastavila jsem se ve dveřích a zavětřila, abych zjistila, jak na tom je. Neodhalila jsem ale obvyklé věci. Nebyl rozzlobený ani vyděšený. Bylo tu něco… Byl cítit bolestí.

„Samueli, jsi v pořádku?“

„Voníš Adamem.“ Sklonil paži a zadíval se na mě bílýma vlčíma očima s černým kroužkem okolo duhovek.

Samuel není doma, pomyslela jsem si a snažila se nepanikařit ani neudělat žádnou hloupost. Jako dítě jsem si s ostatní dětmi v Aspen Creeku se Samuelovým vlkem hrávala. Teprve mnohem později jsem pochopila, jak nebezpečné by podobné hrátky byly s kterýmkoli jiným. Cítila bych se mnohem lépe, kdybych vlčí

oči viděla u vlka. Vlčí oči u člověka znamenaly, že tělu vládne vlk.

Mladí vlci občas ztratí sebekontrolu. Když se jim to stává příliš často, jsou eliminováni pro dobro smečky i všech svých blízkých. Zatím jsem viděla Samuela ztratit kontrolu jen jednou, a to po útoku upíra.

Klesla jsem na podlahu a ujistila se, že mám hlavu níž než on. Byl to zajímavý pocit vydat se na milost někomu, kdo by mi mohl snadno rozsápat hrdlo. Jak tak o tom přemýšlím, naposledy jsem se podobně podřídila rovněž Samuelovi. Alespoň že jsem jednala z pudu sebezáchovy, ne z hluboko zakořeněné potřeby podřídit se dominantnímu vlkovi. Jen jsem to hrála, poslouchala jsem nějaký zatracený instinkt.

Sotva mě to napadlo, uvědomila jsem si, že je to pravda. Necítila jsem potřebu plazit se před Samuelem. Za jiných, méně znepokojivých okolností by mě to potěšilo.

„Promiň," zašeptal Samuel a znovu si zakryl oči paží. „Špatný den. V blízkosti křižovatky na Dvěstěčtyřicáté došlo k autonehodě. Dva mladí v jednom autě, osmnáct a devatenáct roků. Matka s miminem v druhém. Všichni jsou stále v kritickém stavu. Možná to zvládnou."

Je doktor už velmi dlouho. Netušila jsem, co ho na téhle nehodě vyvedlo z míry. Vydala jsem povzbudivý zvuk.

„Bylo tam tolik krve," pokračoval nakonec. „Sklo dítě ošklivě pořezalo, bylo potřeba třiceti stehů, abychom zastavili krvácení. Jedna ze sester na pohotovosti je nová, právě vyšla ze školy. Musela uprostřed odejít. Potom se mě zeptala, jak to zvládám, když oběťmi jsou děti." Hlas mu zhořkl, což jsem u něj často neslyšela. „Skoro jsem jí řekl, že jsem viděl už i horší věci − že jsem je sežral. Dítě by bylo obyčejný zákusek."

Mohla jsem odejít. Samuel se ovládal natolik, aby po mně nešel − možná. Ale nemohla jsem ho opustit v takovém stavu.

Opatrně jsem se plížila blíž a bedlivě vyhlížela zacukání svalů, které by prozradilo, že se na mě chystá vrhnout. Pomalu jsem zvedla ruku a dotkla se ho. Vůbec nezareagoval.

Kdyby byl mladý vlk, věděla bych, co říct. Ale pomáhat mladým v podobných situacích byl jeden ze Samuelových úkolů ve smečce, kde jsem vyrostla. Nemohla jsem říct nic, co by sám nevěděl.

„Vlk je praktické zvíře," řekla jsem, protože mě napadlo, že ho rozrušilo pomyšlení na sežrání dítěte. „Ty si dáváš velký pozor na to, co jíš. Je nepravděpodobné, že by ses vrhl na někoho na operačním stole a sežral ho, pokud bys neměl hlad." Téměř slovo od slova jsem mu odrecitovala řeč, kterou chlácholil mladé vlky.

„Jsem tak unavený," řekl a já cítila, jak se mi ježí chlupy vzadu na krku. „Příliš unavený. Myslím, že nastal čas, abych si odpočinul." Nemluvil o fyzickém odpočinku.

Vlkodlaci nejsou nesmrtelní, jen nestárnou. Ale čas zůstává jejich nepřítelem. Jeden vlk mi kdysi řekl, že po čase už na ničem nezáleží a smrt se zdá každým dnem lákavější než život. Samuel je hodně starý.

Samuelův otec, marok, si zvykl jednou za měsíc zavolat, aby zjistil, „jak si stojíme", jak tomu říkal. Poprvé mě napadlo, že nekontroluje mě, nýbrž svého syna.

„Jak dlouho už se tak cítíš?" zeptala jsem se a opatrně, abych ho nevylekala, jsem se posadila na postel. „Opustil jsi Montanu proto, že už jsi to nedokázal skrývat před Branem?"

„Ne. Chci tebe," odvětil prostě, pohnul paží a já uviděla, že jeho oči změnily barvu zpátky na lidskou šedomodrou.

„Opravdu?" zeptala jsem se, protože jsem věděla, že to není tak docela pravda. „Tvůj vlk mě možná pořád chce, ale myslím, že ty už ne. *Proč* jsi opustil maroka a přestěhoval se sem?"

Překulil se a otočil se ke mně zády. Nepohnula jsem se a dávala si dobrý pozor, abych na něj netlačila. Ale taky jsem neustoupila, prostě jsem čekala na odpověď.

Nakonec přišla. „Bylo to zlé. Po Texasu. Ale když ses k nám vrátila, pominulo to. Byl jsem v pořádku. Až do toho dítěte."

„Mluvil jsi o tom s Branem?" *Ať už to je cokoli.* Přitiskla jsem tvář k dolní části jeho zad a zahřívala ho dechem. Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že Samuel považuje sebevraždu za

zbabělost a zbabělce nesnáší. Možná jsem nechtěla Samuela milovat − ne po tom, jak jsme si kdysi ublížili − ale ani jsem ho nechtěla ztratit.

„Marok ví," zašeptal. „Vždycky všechno ví. Ostatní věřili, že jsem stejný jako dřív. Otec ale poznal, že něco není v pořádku, že nejsem v pořádku. Chystal jsem se odejít, ale pak ses vrátila ty."

Pokud mu nedokázal pomoct Bran, co zmůžu já?

„Dlouho jsi žil mimo smečku," tápala jsem. Odešel krátce po mně, před víc než patnácti lety. A skoro patnáct let se nevrátil. „Bran říkal, že jsi v Texasu žil jako vlk samotář." Vlci potřebují smečku, jinak se stanou trochu divní. Vlci samotáři byli všeobecně podivíni a představovali nebezpečí jak sami pro sebe, tak pro ostatní.

„Ano." Všechny svaly v těle se mu napjaly, jako by čekal na úder. Znamenalo to, že jsem na správné stopě.

„Není snadné být sám, ne celé roky." Posunula jsem se nahoru, objala ho a nohy vtiskla za jeho. Paži, na které jsem neležela, jsem mu přitiskla na břicho, abych mu ukázala, že není sám, ne dokud žije v mém domě.

Roztřásl se. Chvěl se tak silně, až celá postel vibrovala. Zesílila jsem objetí, ale nic jsem neřekla. Zašla jsem dost daleko. Některé rány je třeba otevřít, aby z nich vytekl hnis, jiné je nutné nechat být − nevěděla jsem dost na to, abych poznala rozdíl.

Oběma pažemi objal moji. „Schovával jsem se před vlky. Schovával jsem se mezi lidmi." Odmlčel se. „Schovával jsem se sám před sebou. To, co jsem ti provedl, bylo špatné, Mercedes. Říkal jsem si, že nemůžu čekat, že nemůžu riskovat, že mi tě někdo sebere. Musel jsem tě získat, aby moje děti mohly žít, ale věděl jsem, že tě využívám. Nebyla jsi dost stará na to, aby ses mohla bránit."

Otřela jsem se mu nosem o záda, abych ho utěšila, ale mlčela jsem. Měl pravdu a já si ho příliš vážila, než abych lhala.

„Zradil jsem tvoji důvěru i otcovu. S tím jsem nedokázal žít. Musel jsem odejít. Odcestoval jsem do vzdáleného koutu země a stal se někým jiným: Samuelem Cornickem, prvákem na

vysoké, který právě udělal maturitu. Jen za úplňku jsem si dovolil vzpomenout, co jsem.“

Svaly pod mýma rukama se dvakrát křečovitě stáhly. „Na medicíně jsem potkal dívku. Připomínala mi tebe. Byla tichá a měla potměšilý smysl pro humor. Taky se ti trochu podobala. Připadalo mi, že jsem dostal druhou šanci, šanci udělat to správně. Anebo jsem možná jenom zapomněl. Napřed se z nás stali přátelé, byli jsme ve stejném programu ve škole. Pak se z přátelství stalo něco víc. Nastěhovali jsme se k sobě.“

Věděla jsem, co přijde, protože nic horšího se Samuelovi nemohlo stát. Cítila jsem jeho slzy, přestože hlas měl pečlivě vyrovnaný.

„Byli jsme opatrní, ale ne dost. Otěhotněla.“ Hlas mu zdrsněl. „Zrovna jsme měli praxi v nemocnici. Měli jsme tolik práce, že jsme si sotva řekli ‚ahoj‘. Ničeho si nevšimla, dokud nebyla skoro ve třetím měsíci. Myslela si, že za symptomy může stres. Byl jsem tak šťastný.“

Samuel miluje děti. Někde jsem měla fotku, na níž mu pětiletá Elise Smithersová narazila na hlavu kšiltovku a jela na něm jako na poníkovi. Odhodil všechny zásady, protože si myslel, že mu na rozdíl od lidských žen nebo vlkodlačic dám děti, které přežijí.

Snažila jsem se nedát najevo, že taky pláču.

„Měli jsme praxi.“ Mluvil nyní tiše. „Zabírá spoustu času a je stresující. Dlouhá, nepravidelná pracovní doba. Pracoval jsem s ortopedem dobré dvě hodiny cesty od našeho bytu. Jednou v noci jsem se vrátil domů a našel vzkaz.“

Objala jsem ho pevněji, jako bych dokázala zastavit to, co se stalo.

„Dítě by jí překáželo ve studiu,“ řekl. „Mohli jsme to zkusit znovu později. Až… až by měla kariéru. Až by měla peníze. Až…“ Hovořil dál, ale přešel do cizího jazyka, který vyjádřil jeho muka lépe než angličtina.

Kletbou dlouhého života je, že všichni okolo umírají. Musíte být silní, abyste přežili, a ještě silnější, abyste chtěli přežít. Bran mi kdysi řekl, že Samuel viděl příliš mnoho svých dětí zemřít.

„To dítě dnes večer…“

„Přežije,“ řekla jsem. „Díky tobě. Vyroste a bude zdravé a silné.“

„Žil jsem jako student, Mercy,“ řekl mi. „Předstíral jsem, že jsem chudý jako ostatní. Kdyby věděla, že mám peníze, zabila by moje dítě taky? Nechal bych školy, abych se o dítě postaral. Byla to moje vina?“

Samuel se stočil do klubíčka okolo mojí paže, jako by ho někdo uhodil do žaludku. Držela jsem ho.

Nemohla jsem říct nic, čím bych ho utěšila. Věděl lépe než já, jaká existovala šance, že se dítě narodí zdravé. Nezáleželo na tom, protože ani nedostalo šanci.

Venku zapadalo slunce, já držela Samuela a utěšovala ho, jak nejlépe jsem uměla.

6.

Nechala jsem Samuela spát. K večeři jsem připravila sendviče s tuňákem a schovala je do ledničky pro případ, že by se probudil hladový, ten večer už ale z pokoje nevyšel.

Nastavila jsem si budík na pozdější hodinu než obvykle. Zítra totiž byla sobota, a to jsem měla oficiálně zavřeno. Měla jsem sice práci, ale nic naléhavého, a Gabriel měl přijít až v deset.

Když jsem před spaním poklekla k modlitbě, jako obyčejně jsem poprosila boha, aby pomohl Warrenovi a Stefanovi chytit démona. Tentokrát jsem se ale pomodlila i za Samuela. A po chvíli váhání jsem přidala i modlitbu za Adama. Ve skutečnosti jsem si nemyslela, že jsem se proměnila v submisivní fňuknu jeho vinou.

Sice jsem se chystala vstát pozdě (na své poměry), nakonec jsem ale byla vzhůru už před svítáním, protože mi někdo ťukal na okno. Přetáhla jsem si přes hlavu polštář.

„Mercy.“ Muž za oknem se snažil ztišit hlas, ale já ho přesto poznala. Stefan.

Promnula jsem si oči. „Další laskavost? Necítím se zrovna štědře.“ Na laskavosti jsem rozhodně neměla náladu.

Slyšela jsem jeho smích. „Možná. Aspoň mě vyslechni.“

Stefan má jednu moc milou vlastnost, a to, že se dokáže zasmát i mým nejubožejším vtipům. A co víc, žertuje se mnou.

„Potřebuješ peníze?“ zeptala jsem se naoko překvapeně. „Můžu ti vypsat šek, ale v hotovosti mám jenom pár dolarů.“

„Potřebuji někde strávit den, lásko. Poskytneš mi přístřeší?“

„Dobrá.“ Odhodila jsem přikrývky a vydala se k hlavním dveřím. A bylo po lenošení.

Když jsem otevřela, noční nebe už prosvětloval úsvit.

„Čekal jsi do poslední chvíle, Stefane,“ řekla jsem. Schválně jsem vyslovila jeho jméno, abych uklidnila Samuela, který mě určitě slyšel otvírat dveře.

Nezdálo se, že by Stefan pospíchal, ale ani se nezdržel na prahu.

Od nočního soudu jsem ho neviděla. Vypadal unaveně. Ramena měl schoulená a nepohyboval se s obvyklou nespoutanou energií. „Daniela jsem poslal domů, ale dostal jsem tip a potřeboval jsem ho ověřit. Myslel jsem, že budu mít dost času, ale moje schopnosti s blížícím se úsvitem slábnou a já se tak ocitl na tvém prahu.“ Zazubil se.

Odvedla jsem ho do své ložnice. „Myslela jsem si, že ti pomáhají Warren s Benem. Proč to nemohli ověřit oni?“

„Už předtím jsem je poslal domů. Mají dneska práci, a dokonce i vlkodlaci potřebují spát.“

„Oni pracují v sobotu?“

„Warren dostal úkol od přítele právníka a Ben potřeboval udělat nějaké věci, se kterými musel počkat, dokud ostatní nešli domů.“

Ben pracuje jako počítačový expert v Pacifických laboratořích, v sesterské společnosti Hanfordské nukleární. Práci mu sehnal Adamův zástupce Darryl a zdálo se, že Ben je v tom, co dělá, docela dobrý. Myslím, že Darryla překvapil, a ten na to není zvyklý.

Otevřela jsem dveře skříně − Stefanův polštář a přikrývka byly stále uvnitř. „Určitě je kouzelník pořád tady? Mohl se přesunout jinam.“

Stefan se tvářil pochmurně. „Podívej se ráno na zprávy,“ řekl, vešel do skříně a zavřel dveře.

*

Autonehoda, která tolik rozrušila Samuela, se dostala do ranních zpráv. Stejně tak i násilná smrt tří mladíků, mezi nimiž došlo k hádce, a předpověď počasí − vlna veder trvala bez přestávky už dva týdny a nezdálo se, že by nás v nejbližší době čekalo ochlazení. A o víkendu se v parku Howarda Amona konal další umělecký festival.

Předpokládala jsem, že Littleton nemá nic společného ani s festivalem, ani s počasím (alespoň jsem doufala, že není natolik mocný, aby dokázal ovlivnit počasí), a tak jsem se zaměřila na zprávu o mrtvých mužích.

„Drogový problém narůstá,“ prohlašoval novinář, zatímco záchranáři za ním odnášeli na nosítkách těla v černých pytlích. „Jedná se především o metamfetamin. Za posledních šest měsíců uzavřela policie v okolí Tri-Cities tři laboratoře na výrobu drog. Spor v metamfetaminové laboratoři se podle svědků rozpoutal proto, že jeden z mužů pronesl nemístnou poznámku na adresu přítelkyně druhého z nich. Všichni tři muži byli zdrogovaní a hádka tak brzy přerostla v násilí, které skončilo jejich smrtí. V souvislosti s úmrtími byli zatčeni další dva muži.“

Pozitivní bylo, že všichni Samuelovi pacienti žili, i když dítě zůstávalo v kritickém stavu.

Vypnula jsem televizi, nasypala si do misky cereálie a sedla si k počítači v ložnici pro hosty. Zatímco jsem jedla, brouzdala jsem po internetu.

Zprávy on-line byly ještě méně detailní než ty v televizi. Napadlo mě podívat se na Littletona a našla jsem jeho webovou stránku, kde nabízel výklad karet on-line jen za $19.95. Přijímal kreditky všech bank, ale ne šeky. Náš kouzelník nebyl zrovna důvěřivá duše.

Pak jsem se pustila do hledání informací o démonech a kouzelnících, protože Elizaveta mi odmítla cokoli prozradit, našla jsem ale jen hromady protichůdných nesmyslů.

„Každý idiot má dneska webovou stránku," zavrčela jsem a vypnula počítač. Médea soucitně mňoukla, vylízala zbytky mléka z mojí misky a očistila si čenich tlapkou.

Se špinavou miskou v ruce jsem se vydala zkontrolovat Samuela, ale jeho ložnice byla prázdná. Měla jsem si uvědomit, že je pryč, když se neobjevil při Stefanově příchodu. Dneska nemusel do práce.

Dělalo mi to starosti, ale nejsem jeho matka. Nemusel mi říkat, kam jde, já to obyčejně taky nedělala. Takže jsem se nemohla vyptávat, i když jsem se o něj bála. Nezapomněla jsem mu ale nechat vzkaz.

S. spí u mě ve skříni.
Budu v dílně.
Když budeš něco potřebovat, zastav se.

Já

Nechala jsem mu vzkaz na posteli, pak jsem opláchla misku a vložila ji do myčky. Chystala jsem se vyrazit ke dveřím, pohlédla jsem ale na telefon na stolku u dveří a zastavila se.

Samuel na tom byl včera v noci dost zle. Věděla jsem, že by o tom chtěl jeho otec vědět. Hleděla jsem na telefon. Nejsem donašeč. Kdyby Samuel chtěl, aby marok o jeho problémech věděl, zůstal by v Aspen Creeku. Samuel u sebe nosí mobil −

mohl Branovi zavolat, kdyby potřeboval pomoc. To dřív zamrzne peklo. Samuel je nesmírně nezávislý, což je u vlkodlaka velmi nezvyklé.

Bran by mu možná dokázal pomoct. Ale nebylo by správné, abych mu volala za Samuelovými zády. Zaváhala jsem, pak jsem si vzpomněla, že Samuel zavolal Zeemu, aby mě zkontroloval.

Zvedla jsem sluchátko a vyťukala číslo do Montany.

„Ano?“

Když Bran chce, jeho hlas nezní, jako by patřil nejmocnějšímu vlkodlakovi v Severní Americe, nýbrž příjemnému mladému muži. Bran je záludný, milý a zdvořilý. Oklamal už spoustu vlkodlaků a přiměl je udělat nějakou pitomost. Já věděla, co se za maskou ukrývá.

„To jsem já,“ řekla jsem. „Jde o Samuela.“

Čekal.

Chystala jsem se promluvit, ale provinile jsem zmlkla. Zatraceně dobře jsem věděla, že mi Samuel svěřil tajemství.

„Mercedes.“ Teď už Bran milého mladého muže nepředstíral.

„Včera v noci měl trochu potíže,“ řekla jsem nakonec. „Víš, co se mu stalo v Texasu?“

„Odmítá o tom mluvit.“

Bubnovala jsem prsty do kuchyňského pultu, pak jsem toho ale nechala, protože mi to připomnělo paní upírů.

„Musíš se ho zeptat na Texas,“ řekla jsem. Jedním z Branových pravidel je, že se lidí nikdy neptá na minulost. Má to hodně společného s jeho věkem, ale především s tím, že je vlk. Vlci se soustředí na přítomnost.

„Je v pořádku?“

„Já nevím.“

„Nějaká těla?“ zeptal se suše.

„Ne. Nic takového. Neměla jsem volat.“

„Samuel je můj syn,“ řekl Bran tiše. „Udělala jsi dobře, že jsi zavolala. Mercy, kouzelník ve městě z něj nedělá nejbezpečnějšího spolubydlícího, pokud ho něco trápí. Možná by ses měla nastěhovat k Adamovi, než najdou démonova pána.“

„Démonova pána?“ zeptala jsem se, ale přemýšlela jsem o tom, co řekl.

„Kouzelník, démonův pán, se liší od posedlého. Není o nic lepší, ale posedlý se dá snadněji vystopovat. Obvykle se nachází uprostřed dění, nesleduje ho jen z boční linie.“

„Chceš tím říct, že kouzelník přitahuje násilí?“ zeptala jsem se. Měla jsem Branovi zavolat a zeptat se ho na kouzelníky už dřív.

„Přitahuje cukrová voda sršně? Násilí, krev a zlo všeho druhu. Myslíš, že jsem Adama požádal, aby jeho vlci upírům pomohli, protože mám upíry tak rád?“ Vlastně jsem si myslela, že se Warren s Benem nabídli. „S kouzelníkem v blízkosti si vlci budou muset dávat větší pozor na to, aby neztratili sebekontrolu. Takže je neprovokuj, poklade. Obzvláště ne mladší vlky. Přijdeš k úhoně − nebo tě rovnou zabijí.“

Odjakživa mě varoval, abych ostatní „neprovokovala“. Nevím proč. Nejsem hloupá. Když trápím vlkodlaky, dávám si dobrý pozor… Pak jsem si vzpomněla na Samuelovy oči včera v noci.

„Nebudu,“ slíbila jsem a myslela to vážně.

Ale on pak řekl: „Hodná holka,“ a zavěsil.

Jako by nepochyboval o tom, že poslechnu. Bran si musel jen zřídkakdy dělat starosti s tím, že by ho někdo neposlechl. Až na mě. Asi už zapomněl.

Bylo jen dobře, že jsem neměla po ruce žádné vlkodlaky, které bych mohla provokovat. Ráda bych si myslela, že jsem natolik dospělá, abych se nepustila do šarvátky jen proto, že mi to Bran zakázal, přesto… Samuela bych v jeho současném stavu neškádlila, ale byla jsem ráda, že poblíž není Ben.

*

Nebylo ještě osm ráno, přesto už na parkovišti čekal vůz, nebesky modrý kabriolet miata. I po našem včerejším rozhovoru postavil Adam na stráž Honey.

Někdy přemýšlíte, co rodiče posedlo, když pojmenovávali své děti. Znala jsem dívku jménem Helga, která v dospělosti měřila

metr padesát a vážila sotva pětačtyřicet kilo. Ale někdy se rodiče opravdu trefí.

Záplava zlatohnědých vlasů padala Honey přes ramena až k bokům a jemné rysy její tváře doplňovaly našpulené rty. Podobné dívky očekáváte mezi profesionálními roztleskávačkami, nikdy jsem ale neviděla Honey v ničem, co by nebylo skutečně nóbl.

„Čekám tu už hodinu a půl," prohlásila naštvaně, když vystoupila z vozu. Dneska měla na sobě krémově bílé plátěné šortky, na kterých bude vidět každá šmouha − pokud mi poleze příliš na nervy, můžu se do ní pustit mazací pistolí.

„Je sobota," opáčila jsem přátelsky, protože mě ta představa rozveselila. „V sobotu pracuji, jak se mi zlíbí. Ale chci být fér. Musela jsi na mě čekat, tak co kdyby sis připsala body za snahu a šla domů?"

Povytáhla obočí. „Adam mě sem poslal, abych tě hlídala a postarala se o to, že tě nesežere strašák. A přestože by mi to osobně nevadilo, nemůžu neuposlechnout alfu."

Existovala spousta důvodů, proč jsem Honey neměla ráda.

*

Auto, na kterém jsem pracovala, potřebovalo nový startér. Tak to začalo. O tři hodiny později jsem se pořád přehrabovala nepopsanými, zaprášenými krabicemi ve skladišti, které se sem dostaly ještě předtím, než Gabriel nastolil pořádek v dodávkách náhradních dílů.

„Někde by tu měly být tři startéry, které by se hodily do foxe z osmdesátého sedmého," řekla jsem Gabrielovi a utřela si čelo rukávem. Obvykle mi horko nevadí, ale teploměr venku ukazoval dvaačtyřicet.

„Kdybys mi řekla, že tu někde máš Excalibur a Svatý grál, uvěřil bych ti." Zazubil se na mě. Přišel mi pomoct až potom, co dokončil objednávky na náhradní díly, takže měl ještě pořád dost energie na to, aby byl šťastný. „Opravdu nemám zaběhnout do obchodu a koupit nový?"

„Tak jo,“ ustoupila jsem a hodila krabici s různými šrouby na zem. Zavřela jsem dveře a zamkla je. Na druhou stranu, kdybych to neudělala, možná by sem zaskočili nějací milí zloději a uklidili tu za mě. „A mohl bys nám zároveň koupit oběd, když už budeš venku? U myčky dole na První prodávají dobré taco.“

„Pro Honey taky?“

Pohlédla jsem jejím směrem. Seděla v klimatizovaném pohodlí auta už od chvíle, kdy jsem vyšla ven. Doufala jsem, že jí nedávno vyměnili olej − nechat motor běžet naprázdno celé hodiny není dobré.

Všimla si, že na ni hledím, a nepříjemně se na mě usmála. Pořád neměla rozcuchaný ani vlásek. Já se celé dopoledne potila v zaprášeném, umaštěném skladišti a modřiny, které mi Littleton zanechal na obličeji, měly ten den krásně žlutý odstín.

„Jo,“ řekla jsem neochotně. „Peníze na oběd si vezmi z hotovosti. Startér zaplať kreditkou.“

Gabriel odběhl do kanceláře, a když jsem vešla dovnitř, byl už pryč. Klimatizace působila božsky a já vypila dvě sklenice vody, než jsem se vrátila k práci. V garáži nebylo tak chladno jako v kanceláři, ale pořád o mnoho líp než venku.

Honey mě následovala do dílny, ale zároveň se jí dařilo mě ignorovat. S jistým uspokojením jsem si všimla, že sotva opustila kancelář, začala se potit.

Právě jsem se pustila do brzd, když promluvila: „Někdo je v kanceláři.“

Nikoho jsem neslyšela, ale taky jsem neposlouchala. Rychle jsem si utřela ruce a zamířila do kanceláře. Sice jsem neměla oficiálně otevřeno, ale spousta pravidelných zákazníků ví, že tu o sobotách častokrát jsem.

A opravdu to byl někdo známý.

„Pane Blacku,“ řekla jsem. „Další problémy s vozem?“

Chystal se ke mně otočit, pohledem ale uvízl u Honey a nedokázal od ní odtrhnout oči. Nebyla to neobvyklá reakce. Další důvod nenávidět ji − ne že bych nějaký další potřebovala.

„Honey, tohle je Tom Black, novinář. Zajímají ho podrobnosti o tom, jaké to je chodit s Adamem Hauptmanem,

s princem vlkodlaků.“ Chtěla jsem Honey vyprovokovat, ale zklamala mě.

„Pane Blacku,“ řekla a chladně napřáhla ruku.

Potřásl jí rukou, ještě chvíli na ni zíral, pak se ale vzpamatoval a odkašlal si. „Princ vlkodlaků? Je jím?“

„Nemůže s vámi mluvit, pane Blacku,“ prohlásila Honey, ale střelila pohledem po mně, aby zdůraznila, komu slova patří. Pokud si nedá pozor, odhalí se jako vlkodlak. Kdyby nebyla hloupá husa, věděla by, že si nenechám rozkazovat. Od Brana, od Adama ani od Samuela − a už vůbec ne od Honey.

„Nikdo mi nezakázal mluvit s novináři,“ namítla jsem.

„Postarám se, aby se vám to vyplatilo,“ ujistil mě Black, jako by prodával ojetá auta. Sáhl do saka, vytáhl svazek bankovek sepnutý zlatou klipsou a položil ho na pult. Kdybych nebyla rozzlobená na Honey − a na Adama za to, že mi ji pověsil na krk − rozesmála bych se. Ale Honey na mě hleděla, a tak jsem si olízla rty a zatvářila se zaujatě.

„No…“ začala jsem.

Honey se ke mně otočila a doslova vibrovala vzteky. „Doufám, že Adam dovolí, abych ti osobně zlámala vaz.“

Jo. Nebude trvat dlouho a Honey se prozradí. Bylo tak snadné ji vytočit. Měla jsem se cítit provinile za to, že jsem ji provokovala.

Místo toho jsem obrátila oči v sloup. „*Prosím.*“

Black Honey ignoroval. „Chci vědět, co si myslíte o něm osobně. Jaké to je randit s vlkodlakem?“ Šarmantně se na mě usmál, v očích však měl i nadále obezřetný pohled. „Veřejnost má právo na informace.“

Jeho poslední věta byla jako z komiksu, a to už jsem nedokázala ignorovat. Odtrhla jsem oči od Honey a chvíli na Blacka pozorně hleděla. Cítila jsem z něj úzkost − a vztek. Rozhodně nevoněl jako novinář s reportáží na dosah.

Šoupla jsem peníze zpátky k němu. „Schovejte to. Zrovna teď jsem na Adama dost naštvaná, takže bych vám ráda řekla pár věcí.“ Obzvláště s Honey na doslech. „Nemusíte mě citovat, ale pravda je, že na panovačného mužského posedlého pocitem, že

musí mít vše pod kontrolou, je to zatraceně fajn chlap. Je čestný, štědrý a tvrdě dře. Je dobrý otec. Je věrný svým lidem a stará se o ně. Nezní to jako materiál na dobrý příběh, ale to je vaše věc, ne moje. Pokud hledáte na Adama Hauptmana špínu, ušetřím vám práci. Žádnou nenajdete."

Nevím, jakou reakci jsem očekávala, ale rozhodně ne tu, které jsem se dočkala. Ignoroval peníze na pultu, naklonil se blíž a vnikl tak do mého osobního prostoru.

„Je dobrý otec?" zeptal se naléhavě. Z tváře mu zmizel falešný úsměv. Cítila jsem, že jeho úzkost zvítězila nad vztekem.

Neodpověděla jsem. Nemínila jsem si vzít na svědomí to, že se novináři soustředí na Jesse, když Adam dělal, co mohl, aby ji udržel stranou dění. A kromě toho mě novinářovy zvláštní reakce varovaly, že se tu děje ještě něco jiného.

Black krátce zavřel oči. „Prosím," řekl. „Je to důležité."

Zhluboka jsem se nadechla a ucítila, že říká pravdu. První úplnou pravdu, kterou v mé přítomnosti pronesl. Bylo to pro něj nesmírně důležité.

Probrala jsem si v duchu možnosti a zeptala se: „Kdo z vašich blízkých je vlkodlak?"

„Jste vy vlkodlak?" zeptal se.

„Ne." Ne že by poznal, kdybych zalhala, byl obyčejný člověk.

Asi ho napadla stejná věc. Mávl nad poslední otázkou netrpělivě rukou. „To je jedno. Povězte mi, proč ho považujete za dobrého otce… A já vám povím o vlkodlakovi, kterého znám."

Strach. Nebyl to strach, který vás ovládne, když vás ve tmě nečekaně napadne netvor, ale plíživější, silnější strach z něčeho strašného, co se může stát. Strach a bolest staré rány, linul se z něj stejný pach jako včera v noci ze Samuela. Samuelovi jsem pomoct nedokázala, ne dost.

Zadívala jsem se na pana Blacka, který mohl, ale nemusel být novinář.

„Vaše slovo, že to nepoužijete v článku," řekla jsem a ignorovala Honeyino povytažené obočí.

„Máte ho."

„Jste novinář?“ zajímala jsem se.

Kývl a zamračil se, aby mě pobídl pokračovat.

Zamyslela jsem se. „Dám vám příklad. Adam by měl zrovna teď jednat s vládními úředníky o legislativě týkající se vlkodlaků. Vězí až po krk v citlivých jednáních. Jeho dcera ho ale potřebovala, a tak všeho nechal a vrátil se sem, i když má řadu důvěryhodných osob, kterým mohl zavolat, aby se o ni postarali.“

„Ale je člověk, že? Jeho dcera. Četl jsem o tom, že vlkodlaci nemohou mít vlkodlačí děti.“

Zamračila jsem se a snažila se pochopit, kam míří. „Záleží na tom?“

Unaveně si promnul obličej. „Nevím. Záleží? Choval by se k ní jinak, kdyby byla vlkodlak?“

„Ne,“ řekla Honey. Black ve mně vzbudil takovou zvědavost, že jsem na ni dočista zapomněla. „Ne. Adam se stará o své lidi. Nezáleží na tom, jestli jsou vlkodlaci, nebo ne.“ Významně se na mě zadívala. „Stará se o ně, i když oni sami nechtějí.“

Připadalo mi divné vyměňovat si úsměvy s Honey, proto jsem toho co nejrychleji nechala. Asi to cítila stejně, protože se odvrátila a zadívala se ven z okna.

„Anebo mu nepatří,“ opáčila jsem. Poté jsem se otočila k Blackovi. „Teď mi povězte o svém vlkodlakovi.“

„Před třemi lety přežila moje dcera útok vlkodlaka,“ řekl a mluvil rychle, jako by to tak bylo snazší. „Bylo jí deset.“

„Deset?“ zašeptala Honey. „A to přežila?“

Stejně jako Honey jsem nikdy neslyšela o tom, že by někdo tak mladý přežil útok − obzvláště ne dívka. Ženy umírají při proměně častěji než muži. Proto čítala Adamova smečka jen tři ženy a skoro desetkrát tolik mužů.

Black byl ztracený v tragickém příběhu, a tak Honeyinu poznámku neslyšel. „Byl u toho další vlkodlak. Zabil útočníka dřív, než mohl dílo dokončit. Přivedl ji zpátky k nám a pověděl mi, co pro ni musíme udělat. Poradil mi, abych ji ukryl. Říkal, že pro mladé děvče může být život ve smečce… těžký.“

„Ano,“ souhlasila Honey ohnivě. Na můj tázavý pohled odpověděla: „Nespářené ženy patří alfovi. Vlčí instinkty převezmou kontrolu, takže to není tak strašné,“ její oči říkaly něco jiného, „i když alfu nemáš zrovna ráda. Ale tak mladé děvče… nejsem si jistá, jestli by ji alfa ušetřil.“ Zhluboka se nadechla a zašeptala: „Vím o některých, kteří by si to dokonce užili.“

Black kývl, jako by to pro něj nebylo nic nového − pro mě ale ano. Myslela jsem si, že o vlkodlacích vím všechno.

„A co její první proměna?“ zeptala jsem se. Lidé nejsou vybavení na to, aby se vypořádali s úplně novým vlkodlakem.

„Postavil jsem ve sklepě klec,“ řekl. „A za úplňku jsem ji pokaždé spoutal řetězy a zamkl uvnitř.“

Celé tři roky? přemýšlela jsem. Za tu dobu už měla svého vlka ovládnout.

„Před dvěma měsíci přetrhla řetěz na obojku.“ Black vypadal, jako by mu bylo zle. „Sehnal jsem silnější, ale tentokrát… Manželka říkala, že vydrásala díru do cementu. Já byl kvůli obchodní konferenci v Portlandu. Zavolal jsem vlkodlakovi, který ji zachránil. Řekl mi, že se stává silnější a že jí musím najít smečku. Náš místní alfa by prý nebyl dobrou volbou. Když zjistil, že jsem v Portlandu, dal mi Hauptmanovo jméno − a vaše.“

Bylo mi jej i jeho dcery líto. A litovala jsem je ještě víc, když jsem si uvědomila, že pokud se ještě nenaučila ovládat svého vlka, mohlo by být nalezení alfy, který by ji netýral, jejich nejmenším problémem. Vlci bez sebekontroly jsou zabiti, aby nemohli nikomu ublížit.

Nechtěla jsem na Adama svalit odpovědnost za smrt mladé dívky.

„Možná najdeme alternativu blíž vašemu bydlišti,“ řekla jsem. „Zavolám někomu.“

„Ne,“ řekl Black a o dva kroky ustoupil. Možná nebyl vlkodlak, ale byl rychlý. Dokud na nás nenamířil, vůbec jsem si nevšimla, že má zbraň. „Je nabitá stříbrem,“ řekl. Ucítila jsem, jak jeho strach sílí, a zatoužila jsem ho poplácat po zádech a říct

mu, že všechno bude v pořádku − tedy pokud mě nezastřelí a Honey ho za to nezabije.

Asi nebyl zvyklý na podobné situace, protože mířil jen na mě a Honey naprosto ignoroval.

„Nikoho nezastřelí, Honey," řekla jsem jí, když se pohnula. „To je v pořádku, pane Blacku, nezmíním vaše jméno. Pověděl vám váš kontakt o marokovi?"

Zavrtěl hlavou.

Honey čekala a oči upírala na zbraň.

„Dobrá. Marok je něco jako alfa všech alfů." Skutečnost, že existuje jeden vlkodlak, který všem vládne, bylo veřejným tajemstvím. Všichni věděli, že někdo v pozadí tahá za drátky, a existovala spousta spekulací o tom, kdo to asi je. Takže jsem nevyzradila žádné velké tajemství.

Bran na veřejnost nevystoupil − pokud by celá věc dopadla špatně, chtěl si být jistý, že útočiště, které zřídil v Montaně, zůstane bezpečné. Ale i kdyby se odhalil, nikdo by ho nepovažoval za maroka. Bran měl skutečný talent být nenápadný.

„Bude vědět lépe než jakýkoli vlk samotář, který alfa se o vaši dceru postará, a od kterého je lepší držet se dál. Je to jeho práce, pane Blacku, starat se o vlkodlaky a zajistit, že vlci jako vaše dcera jsou v bezpečí."

A taky se stará o to, aby ti, kdo nedokáží udržet svého vlka pod kontrolou, zemřeli rychle a bezbolestně dřív, než začnou vraždit lidi, lidi jako své rodiče a další příbuzné.

„Dobrá," řekl nakonec. „Zavolejte mu. Ale pokud řeknete něco, co se mi nebude líbit, zabiji vás."

Věřila jsem mu. Vypadal jako muž zahnaný do kouta. Honey se přesunula blíž, dost blízko na to, aby ho zastavila dřív, než by stiskl spoušť. Pravděpodobně. Kdyby opravdu chtěla.

Vytáhla jsem mobil a vytočila číslo.

„Haló?" ozval se ženský hlas.

Zatraceně. Branova manželka mě nemá ráda. Ne jako Honey. Kdyby mohla, zabila by mě. Několikrát se o to už pokusila. Proto jsem Branovi vždy volala na mobil, ne na pevnou linku.

„Tady je Mercedes," řekla jsem. „Volám v oficiální věci. Potřebuji mluvit s vaším mužem." Slyšela jsem Brana, mluvil ale příliš potichu, než abych rozluštila jeho slova, zachytila jsem ale rozkaz v jeho hlase. Ozvalo se několik cvaknutí a neidentifikovatelné zvuky, pak sluchátko převzal Bran.

„Jak ti můžu pomoct?" zeptal se klidně, i když jsem v pozadí slyšela hořký hlas jeho družky.

V krátkosti jsem mu vysvětlila situaci. Neřekla jsem mu, že si dělám starosti o vlčici, která se ani po třech letech nedokáže ovládat, musel ale v mém hlase slyšet obavy, protože mě přerušil.

„To je v pořádku, Mercy. Dítě spoutané ve sklepě se nenaučí ovládat, protože to po něm nikdo nevyžaduje. Každé dítě, které ještě před adolescencí přežije útok vlkodlaka, má vůle na rozdávání. Kde žije?"

Předala jsem Branovu otázku.

Black zavrtěl hlavou. Pořád na mě mířil pistolí.

Teatrálně jsem si povzdychla. „Nikdo nechce vaší dceři ublížit."

„Dobrá," ozval se Bran. „Zhruba před třemi lety? Odpadlík zabitý vlkem samotářem. Došlo ke dvěma podobným incidentům, ale jen jeden z těch vlků by pomohl dívce. Pověz tomu pánovi, že žije někde poblíž Washingtonu D. C., pravděpodobně ve Virginii, a jeho vlkodlačí přítel se jmenuje Josef Riddelsback."

„To není dobrý nápad," řekla jsem Branovi s pohledem upřeným do Blackových očí. Bylo těžké vyčítat mu, že na mě míří zbraní, když se tvářil tak vyděšeně. „Dělá si starosti o dceru. Její třináct a on nechce, aby jí někdo ublížil." Tónem hlasu jsem se pokusila vysvětlit, jak moc je Black ustaraný. Příliš ustaraný, než aby užasl nad Branovou schopností dedukce.

„Chápu. Je trochu paranoidní, že?"

„Naprosto," souhlasila jsem.

Bran se nakrátko odmlčel, pak řekl: „Máš po ruce kus papíru?"

„Ano."

„Dobře. Josef má pravdu, žádnému alfovi v okolí bych dítě nesvěřil. Nadiktuji ti jména vůdců smeček, u nichž by dítě bylo v bezpečí. Vůdců, kterým nebude vadit, když se o nich dozví novinář. Je jich hrstka a nikdo z nich nežije blízko Virginie. Jsou tu i další. Věříš jeho historce?“

„Ano,“ řekla jsem.

„Pak ti prozradím i místa, kde ještě alfové nevystoupili na veřejnost a nemají v úmyslu to udělat, ale postarají se o mladé děvče. Pokud to chce riskovat, může se pokusit tam zajet a uvidí, jestli místní alfové budou ochotní se s ním setkat.“

Zapsala jsem si jména, která mi nadiktoval, jména čtyř mužů i s telefonními čísly. Byl mezi nimi i Adam. Pak jsem si zapsala patnáct měst. Devatenáct alfů z asi sto padesáti, kterým by Bran svěřil dítě s vírou, že ho nezneužijí.

Pochopila jsem, jaké jsem měla štěstí, že vlkodlak, za kterým matka zašla, když si uvědomila, že se dokážu měnit v kojota, patřil marokovi, a ne k jiné smečce.

„Můžeš je poslat i za mnou,“ řekl, když skončil.

„Ale…“ Kousla jsem se do jazyka. Nemínila jsem prozradit novináři, že marok patří k vlkodlakům, kteří ještě nevystoupili na veřejnost.

„Věřím tvému úsudku, Mercy. Už jsem vychoval pár zbloudilých štěňat.“ Jako mě.

„Já vím.“

Musel slyšet vděk v mém hlase, protože já slyšela úsměv v tom jeho. „Jedno nebo dvě. Mercy, pověz tomu pánovi, že musí co nejrychleji najít někoho, kdo by mu pomohl. Pokud nepoužije stříbro, které by jí ublížilo, pochybuji, že ji dokáže udržet v kleci navěky. A kromě toho nepotřebuje k proměně úplněk. Jednoho dne jí někdo ublíží nebo ji vyleká, a ona se promění a zabije ho.“ Bran zavěsil.

Podala jsem Tomu Blackovi seznam a vysvětlila mu, co znamená. Potom jsem mu předala Branovo varování. Když pochopil, sklonil zbraň, ale pochybuji, že to udělal úmyslně. Vypadalo to, jako by propadl zoufalství a na ničem už mu nezáleželo.

„Poslyšte," řekla jsem mu. „S tím, že je vlkodlak, nic nezmůžete…"

„Pokusila se spáchat sebevraždu," řekl mi a do očí mu vyhrkly slzy. „Den po úplňku. Bojí se, že někomu ublíží. Podřízla si zápěstí, ale rány se rychle hojily. Vzal bych ji k psychiatrovi, ale nechci riskovat, že někomu poví, co je. Už tak si myslí, že je netvor, nepotřebuje, aby jí to tvrdil někdo jiný."

Viděla jsem, jak Honey rozevřela oči, když se Black zmínil o netvorovi. Podle jejího výrazu jsem uhádla, že si to samé myslí i o sobě.

Zamračila jsem se na ni. Nechtěla jsem s Honey soucítit, bylo mnohem snazší ji nenávidět. Opětovala mi zamračení.

„Schovejte zbraň," řekla jsem Blackovi pevným hlasem, který někdy funguje i na vlkodlaky. Asi fungoval i na truchlící otce, protože zasunul pistoli zpátky do pouzdra v podpaží.

„Nepotřebuje psychiatra," řekla jsem mu. „Každou třináctiletou holku někdy napadne, že se zabije."

Vzpomněla jsem si na sebe v jejím věku. Když mi bylo čtrnáct, spáchal sebevraždu můj nevlastní otec, a to mě navždycky zbavilo pokušení. Nikdy bych svým milovaným neudělala něco takového.

„A to, že ji zamykáte jednou za měsíc ve sklepě, asi nepomáhá," pokračovala jsem. „Marok říkal, že neexistuje důvod, proč by se neměla naučit ovládat svého vlka, pokud jí najdete alfu, který by ji vedl."

Odvrátil se a zakryl si rukama tvář. Když se otočil zpátky, slzy byly pryč, oči měl ale stále zvlhlé. Vzal si ode mě papír a teprve pak i svazek peněz. „Děkuji vám za pomoc."

„Počkejte," řekla jsem a pohlédla na Honey. „Pane Blacku, vlkodlak, který vám poradil, ukázal vám svého vlka?"

„Ne."

„Ukázal ho vaší dceři?"

„Viděli jsme ho jen jednou, tu noc, kdy nám ji přivedl zpátky. Kdy došlo k útoku. Nechal nám číslo, na kterém ho zastihneme."

„Takže jediný vlk, kterého jste kdy spatřil, je vaše dcera, spoutaná a rozzuřená v kleci. A jediný vlk, kterého kdy viděla ona, byl ten, který ji napadl?“

„Správně.“

Honey byla ve vlčí podobě ještě krásnější než v lidské, pokud to vůbec bylo možné. Podívala jsem se na ni. Vlci spolu dobře komunikují i beze slov. Pochopila, oč ji žádám. A zcela očividně nechápala proč.

Chvíli jsme na sebe mlčky zíraly, zatímco Black byl čím dál zmatenější. Nakonec jsem řekla: „Honey, neříkám to ráda, ale tvůj vlk je nádherný. Nikdo by tě nikdy nepovažoval za netvora − o nic víc než sibiřského tygra nebo zlatého orla.“

Otevřela ústa, zase je zavřela a pohlédla na Blacka. „Dobrá,“ řekla podivně stydlivým hlasem. „Můžu si půjčit koupelnu?“

„Bude jí to chvíli trvat,“ řekla jsem Blackovi, když odešla. „Asi patnáct minut − a možná pak ještě pár minut počká. Proměna je bolestivá a mladí vlkodlaci jsou po ní obyčejně dost nabručení.“

„Víte toho o vlkodlacích hodně,“ nadhodil.

„Vychovali mě,“ řekla jsem mu. Chvíli jsem čekala, ale nezeptal se proč. Asi mu dělaly starosti jiné věci.

„Kdybych byla vámi,“ řekla jsem mu, „svěřila bych dceru Adamovi.“ Bran si myslel, že to děvče s trochou pomoci zvládne, že není ztracený případ. Adam je velmi silný a má tu Samuela, který to s mladými vlky umí. V Adamově smečce bude mít větší šanci přežít než kdekoli jinde. „Adam má velký dům, protože členové smečky i jiní vlkodlaci k němu občas bez varování zaskočí. Dost velký na to, abyste u něj mohli s manželkou nějaký čas bydlet.“ Adam vyhoví mému přání. Znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že mu to nebude ani vadit. „V Adamově blízkosti by se vaše dcera nemusela zavírat do klece a myslím, že by jí i zbytku vaší rodiny jen prospělo, kdybyste strávili nějaký čas se smečkou. Jsou nebezpeční a hroziví, ale dokážou být i krásní.“ Adam by nedovolil, aby smečka děsila lidi.

„Josef, vlkodlak, kterého znám, říkal, že být vlkodlakem má i své přednosti. Řekl…“ Blackův hlas se napjal a musel se na

chvíli odmlčet. „Prý neexistuje nic úžasnějšího než lov. Zabíjení. Krev.“

Hlupák, pomyslela jsem si. Takové věci se rodičům třináctileté holky neříkají, ať už jsou pravdivé, nebo ne.

„Vlkodlaci se neuvěřitelně rychle uzdravují,“ řekla jsem mu. „Jsou silní a ladní. Nestárnou. A smečka… Nevím, jak vám to vysvětlit, protože to sama tak docela nechápu, ale vlk s dobrou smečkou není nikdy sám.“

Pohlédla jsem mu zpříma do očí a řekla: „Může být šťastná, pane Blacku. V bezpečí a šťastná a neohrožovat ostatní. Je hrůzné, že ji napadli, a zázrak, že přežila − ještě nikdy jsem neslyšela, že by tak malé dítě přežilo útok. Být vlkodlak je jiné, ale ne špatné.“

Ucítila jsem srst a otočila se ke dveřím, kterými vzápětí prošla Honey. Ve vlkodlačí podobě je velká jen asi jako německý ovčák, ale statnější. Srst má světle hnědou, u kořínků tmavší, a přes hřbet se jí táhne stříbřitý pruh skoro stejné barvy, jakou mají její křišťálově šedé oči.

Vlkodlaci jsou v ramenou stavění spíše jako tygři nebo medvědi, takže se mohou pohybovat i do stran a používat působivé drápy. U větších samců to může působit až groteskně, ale Honey to dokonale sluší. Při pohybu vypadá útle a silně, jen ne úplně psovitě.

Usmála jsem se na ni a ona zavrtěla ocasem a sklonila hlavu. Chvíli trvalo, než jsem pochopila, proč to udělala. Od doby, kdy mě Adam prohlásil za svoji družku, jsem v hierarchii nad ní.

Nevzpomínala jsem si ale, že by se vůči mně zbytek Adamovy smečky choval submisivně. Na druhou stranu jsem se s Adamovou smečkou setkávala jen zřídkakdy, když byla ve vlčí podobě, a v té lidské… No, teoreticky se měli chovat vždy stejně. Ale některé věci byly pro lidskou mysl hůř přijatelné než pro vlčí. Dokážu si představit, že měli problém chovat se submisivně ke kojotovi, obzvláště když věděli, že jsem Adamovou družkou jen ze zdvořilosti.

Zazubila jsem se, když jsem si představila, jaké boží dopuštění bych mohla napáchat, kdybych trvala na tom, aby se

ke mně všichni chovali podle etikety smečky. Nefungovalo by to. Vlastně mě překvapilo, že mě po Adamově prohlášení skutečně přestali otravovat, ale měla bych se o to pokusit už jen proto, abych viděla Adamův výraz.

Honeyina letní srst nebyla tak skvostná jako zimní, odhalovala ale hru svalů mnohem lépe než hustší kožich. Věděla to, proto se postavila do slunečního svitu, aby se předvedla.

Black o krok ucouvl, když se přiblížila, dál ale neustoupil. Honey počkala, až si na ni zvykne, pak přistoupila blíž a posadila se na dosah.

„Je krásná," řekl a jeho hlas zněl jen trochu napjatě. Kdybych neslyšela, jak zběsile mu tluče srdce, nepoznala bych, že je vyděšený. Pokud reagoval tímto způsobem i na dceru, není divu, že má problémy.

Honey ale byla vlkodlak už hodně dlouho a dokonale se ovládala. Nedala nijak najevo, jak moc ji pach strachu vzrušuje, a on se po několika minutách uklidnil.

„Moje dcera by mohla být taky taková?" zeptal se mě a vypadal zranitelněji, než by kdokoli měl v přítomnosti cizích lidí.

Kývla jsem.

„Za jak dlouho?"

„Bez pomoci? To záleží na ní. Ale v přítomnosti alfy okamžitě."

„Už žádné klece," zašeptal.

Nemohla jsem dovolit, aby si to myslel. „Žádné kovové," opravila jsem ho. „Ale jakmile vstoupí do smečky, odevzdáte kontrolu nad ní alfovi. To je v jistém smyslu také klec, i když pohodlnější."

Zhluboka, roztřeseně se nadechl. „Rozumí mi?" zeptal se a kývl na Honey.

„Ano, ale nemůže mluvit."

„Dobrá." Pohlédl jí zpříma do očí, protože si neuvědomil, že ji tím vyzývá. Skoro jsem něco řekla, ale nezdálo se, že by to Honey vadilo, a tak jsem to nechala být.

„Kdybyste měla dceru," zeptal se jí, „přivedla byste ji sem? Svěřila byste ji Hauptmanovi?"

Usmála se na něj, ale ne moc zeširoka, aby neodhalila ostré zuby, a zavrtěla ocasem.

Podíval se na mě. „Když ji sem přivedu, vezme nám ji?"

Nevěděla jsem, jak mu odpovědět. Adam by to tak neviděl, pro něj jsou všichni vlci rodina, bylo ale obtížné vysvětlit to někomu, kdo nevyrůstal se smečkou − a otec to asi nevezme o nic lépe. Jak se vzdát dítěte, i když je to pro jeho dobro? To byla jedna z otázek, které jsem nikdy nepoložila matce.

„Vezme si ji pod křídlo," řekla jsem nakonec. „Převezme zodpovědnost za její blaho − a nevzdá se jí snadno. Nikdy by vám nezakázal se s ní stýkat. Pokud bude v Adamově smečce nešťastná, existují i jiné možnosti, obzvláště až se naučí kontrole."

„Může se stát vlkem samotářem," řekl a uvolnil se.

Zavrtěla jsem hlavou. Nemínila jsem mu lhát. „Ne. Ženě by nikdy nedovolili žít o samotě. Za prvé je jich příliš málo a za druhé jsou vlci… příliš ochranitelští, než aby ponechali ženu jejímu osudu. Ale mohla by požádat o změnu smečky."

Vrásky na jeho tváři se prohloubily a zaklel. Třikrát. Honey zakňučela. Možná soucítila, možná jen protestovala proti jeho slovníku. Už jsem nevěřila, že dokážu odhadnout její reakci.

„Máte snad na vybranou?" zeptala jsem se. „Pokud někoho zabije, vlci ji budou muset zlikvidovat. Jak by se cítila, kdyby ublížila vám nebo své matce?"

Vytáhl mobil a chvíli na něj zíral.

„Mám mu za vás zavolat?" zeptala jsem se.

„Ne," řekl, prohrabal kapsu a vytáhl lístek s Adamovým telefonním číslem. Zahleděl se na něj, pak téměř zašeptal: „Zavolám mu dneska večer."

7.

„Hej, Mercy. Na čem to děláš? Vypadá to jako miniaturní corvetta.“

Vzhlédla jsem a uviděla, že se o jeden z ponků opírá Tony, polda a starý přítel − obvykle v tomto pořadí. Dneska byl oblečený neformálně do trika a khaki šortek odpovídajících horkému letnímu dni. Vypadal trochu utahaně. Od chvíle, kdy se kouzelník nastěhoval do města, uplynuly už dva týdny a podle místních zpráv trhala zločinnost rekordy.

„Dobré oko,“ řekla jsem mu. „Je to Opel GT ze sedmdesátého prvního. Design vymyslel stejný chlápek, který přišel s corvettou. Jeden kamarád ho koupil od nějakého chlápka, který nahradil původní slabý motor motorem z hondy.“

„A neudělal to správně?“

„Víceméně jo. Vlastně odvedl výtečnou práci. Sama bych to nezvládla líp.“ Zazubila jsem se na něj. „Jediný problém je v tom, že motor z hondy točí doprava, opel opačným směrem.“

„Což znamená?“

Poplácala jsem hladký blatník a zakřenila se. „Dopředu jede nanejvýš třicítkou, ale kdybys mohl při zpátečce zařadit všechny rychlosti, vytáhl bys to na sto šedesát.“

Zasmál se. „Roztomilé.“ Chvíli hleděl na vůz, pak mu z tváře zmizel úsměv. „Poslyš, můžu tě vzít na oběd? Pracovně, takže platím.“

„Kennewická policie potřebuje automechanika?“ zeptala jsem se.

„Ne. Ale myslím, že bys nám mohla pomoct.“

Umyla jsem se, převlékla a sešla se s ním v kanceláři. Když jsem vešla, Honey vzhlédla. Minulý týden, druhý, co působila jako moje ochranka, se objevila v džínech (vyžehlených) a přinesla si skládací židli, malý stolek, notebook a mobil. Řekla, že když už nemůže pracovat ve své kanceláři, může to stejně dobře dělat v mé. Od události s Blackem mezi námi zavládlo opatrné přátelství.

„Jdu na oběd s Tonym,“ oznámila jsem. „Vrátím se asi za hodinu. Gabrieli, mohl bys zavolat Charliemu kvůli jeho opelu a říct mu, kolik by stál použitý motor z Mazdy RX7? Nepotěší ho to, ale RX padne jako ulitý.“

Honey na mě pohlédla, proti mému odchodu ale nic nenamítla, přestože jsem to tak trochu očekávala.

„Doufám, že ti nebude vadit, když půjdeme pěšky,“ řekl Tony, jakmile jsme vyšli do parného vedra. „Za chůze mi to líp myslí.“

„To mi vyhovuje.“

Do centra Kennewicku jsme to vzali zkratkou přes trať a několik prázdných pozemků. Honey nás sledovala, ale byla tak dobrá, že si jí Tony nevšiml.

Centrum patří ke starším částem města a tvoří ho malé obchůdky ve starých budovách obklopených viktoriánskými domy z dvacátých a třicátých let. Město se snažilo dát obchodní

čtvrti lákavý vzhled, bylo tu ale příliš mnoho prázdných výkladních skříní, než aby budila dojem, že prosperuje.

Očekávala jsem, že si promluvíme už za chůze, ale mlčel. Nechala jsem ho přemýšlet.

„Na procházku je docela horko," prohlásil nakonec.

„Mám horko ráda," řekla jsem. „A zimu taky. Líbí se mi žít v oblasti, kde se střídají čtyři roční období. Montana má jenom dvě. Devět měsíců tam vládne zima, pak se na tři měsíce skoro oteplí, a zase nastane zima. Někdy listí dokonce změní barvu, než napadne první sníh. Vzpomínám si, že jednou sněžilo i na čtvrtého července."

Víc neřekl, takže si asi jen nekrátil čas − netušila jsem, na co tedy svojí poznámkou narážel.

Vzal mě do malé kavárny, kde jsme si objednali u pultu a nechali se odvést do tmavé, chladné místnosti s malými stolky. Majitelé se asi snažili navodit atmosféru anglické hospůdky. Já v Anglii nikdy nebyla, takže jsem nedokázala říct, jestli se jim to povedlo, ale výsledek se mi líbil.

„Proč jsem tady?" zeptala jsem se, když se přede mnou objevila polévka a větší sendvič a servírka nás nechala o samotě. Na oběd už bylo pozdě a na večeři brzy, takže jsme měli celou místnost pro sebe.

„Podívej," řekl po chvíli. „Ten zatrpklý starý chlápek, tvůj bývalý šéf, který občas zaskočí do dílny, je fae, že?"

Zee už dávno veřejně přiznal svůj původ, proto jsem kývla a ukousla si ze sendviče.

Napil se vody. „Aspoň dvakrát jsem u tebe viděl Hauptmana a ten je vlkodlak."

„Je to můj soused," vysvětlila jsem. Sendvič byl docela dobrý. Vsadila bych se, že si pekli vlastní chleba. Ale měla už jsem lepší polévky, v téhle bylo příliš moc soli.

Tony se na mě zamračil a naléhavě řekl: „Jsi jediná, která ví, kdo jsem, bez ohledu na to, co mám na sobě." Tony pracoval v utajení a pro změnu vzezření měl talent. Spřátelili jsme se potom, co jsem ho poznala a málem ho prozradila.

„Hm?“ Nacpala jsem si do úst jídlo, abych nemusela odpovědět, dokud se nedostane k jádru věci.

„Fae prý dokáží měnit vzezření. Proto mě vždycky poznáš?“

„Nejsem fae, Tony,“ řekla jsem mu, když jsem polkla. „Zee je. Fae mění vzhled maskovacím kouzlem. Nejsem si jistá, jestli dokáží prohlédnout maskování někoho jiného. Já to teda nedokážu.“

Rozhostilo se ticho, jak Tony přehodnocoval, co se chystal říct.

„Ale o fae něco víš. A o vlkodlacích taky.“

„Protože Hauptman je můj sousedʔ“

„Protože s ním randíš. Kamarád tě s ním viděl v restauraci.“

Podívala jsem se na něj, pak jsem se významně rozhlédla okolo. Taky jsme byli v restauraci.

Došlo mu to. „Tvrdil, že jste do sebe byli dost zakoukaní.“

Poraženě jsem přiznala: „Několikrát jsme si vyšli.“

„Pořád spolu chodíte?“

„Ne.“ Vložila jsem do toho prohlášení příliš velký důraz.

Ode dne, kdy jsme se s Adamem málem pomilovali v garáži, jsem se mu klidila z cesty. Když jsem si na to vzpomněla, cítila jsem se jako zbabělec. Pokud to šlo, raději jsem o Adamovi vůbec nemluvila. Popravdě řečeno jsem nevěděla, co s ním dělat.

„Nejsem fae.“ Nechala jsem polévku být, ale otevřela jsem suchary a pustila se do nich. „A nejsem ani vlkodlak.“

Nezdálo se, že by mi věřil, ale rozhodl se nezeptat přímo. „Ale některé z nich znáš. Fae a vlkodlaky.“

„Ano.“

Tony odložil lžíci a sevřel okraj stolu oběma rukama. „Podívej, Mercy. Počet násilných činů v létě vždycky stoupá. Vedro leze všem na mozek. Víme to. Ale něco takového jsem ještě nezažil. Začalo to vraždou a sebevraždou v hotelu v Paseu před několika týdny, ale tím to neskončilo. Děláme na dvě směny, abychom stačili všechno pokrýt. Včera v noci jsem zabásl chlápka, kterého znám už roky. Má tři děti a manželku, která ho zbožňuje. Včera se vrátil domů z práce a pokusil se z ní vymlátit duši. Tohle není normální ani uprostřed vlny veder.“

Pokrčila jsem rameny, vypadala jsem ale asi stejně bezmocně, jak jsem se cítila. Věděla jsem, že situace je špatná, ale ne, jak moc špatná.

„Zeptám se Zeeho, ale nemyslím, že za to můžou fae.“ Tohle podezření jsem musela zadusit v zárodku. Tony by se mohl ocitnout v nebezpečí, kdyby začal strkat nos tam, kam nemá. Fae se nelíbí, když se jim do věcí plete policie. „Poslední, po čem touží, je děsit veřejnost. Kdyby tohle působil jeden z nich, celá komunita by se pustila po jeho stopě a postarala se o to, aby už nedělal potíže.“

Se Zeem jsem nemluvila už několik dní. Možná bych mu měla zavolat a varovat ho, že se policie začíná zajímat o fae v souvislosti s nárůstem násilí − ani bych nemusela zmínit Tonyho jméno. Nevěděla jsem, jestli by něco zmohli s upírským kouzelníkem. Fae nebyli zrovna organizovaní a problémy ostatních je moc nezajímaly. Věděli o Littletonovi − protože o něm věděl Zee − ale nevadilo jim přenechat ho upírům a vlkům. Jenže pokud by se celá situace začala obracet proti nim, mohli by jim pomoct ho najít − Warren se Stefanem zatím neučinili velký pokrok. Musela bych se však postarat o to, aby se fae zaměřili na darebáka, ne na policii.

„Co?“ zeptal se Tony ostře. „O čem přemýšlíš?“

Hopla. „Napadlo mě, že by nebylo špatné povědět tohle všechno Zeemu. Jen pro případ, že by přece jen něco zmohli.“ Umím lhát, ale život mezi vlkodlaky, kteří často umí vyčenichat lež, mě naučil používat pravdu ve vlastní prospěch.

„A vlkodlaci?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vlkodlaci jsou docela prostí tvorové, proto jsou z nich tak dobří vojáci. Kdyby se v okolí potuloval odpadlý vlkodlak, možná byste našli mrtvá…“ Rychle jsem hledala náhradu za *těla*, „…zvířata. Normální lidi by se kvůli němu ale nepomátli. Vlkodlaci neovládají magii jako fae.“

Plácla jsem se rukama lehce do stehen a naklonila se blíž. „Poslyš. Ráda ti pomůžu, i když toho o fae a vlkodlacích zas tolik nevím. Promluvím se Zeem, ale jak jsi sám řekl, jsme

uprostřed vlny veder. Venku je přes čtyřicet a v nejbližší době se neochladí. Z toho by se pomátl každý.“

Zavrtěl hlavou. „Mike ne. Nepraskly mu nervy, ani když mu manželka roztřískala jeho milovaný T-Bird z padesátého sedmého. Říkám ti, já ho znám. Na střední jsem s ním hrával basket. V životě jsem neviděl, že by se rozčílil. Nepřeskočilo by mu a nezmlátil by manželku jenom proto, že mu vybouchla klimatizace.“

Nenávidím pocit viny. A nenávidím ho ještě víc, když nemám důvod cítit se provinile. Nenesla jsem za Littletona *žádnou* odpovědnost.

Přesto, jaký by to byl pocit ublížit milované osobě? Viděla jsem, že přítelova situace Tonyho užírá − a zalily mě soucit a vina. Ale nemohla jsem pro něj nic udělat.

„Sežeň příteli dobrého právníka a přinuť ho navštívit terapeuta. Pokud potřebuješ jména, mám přítele, který je rozvodový právník. Zná poradce, jež doporučuje klientům.“

Tony trhl hlavou, což jsem pochopila jako přikývnutí, a zbytek oběda jsme dojedli mlčky. Vytáhla jsem z kapsy pár dolarů a vsunula je pod talíř jako spropitné. Bankovky byly zvlhlé potem, ale číšnice asi byly v létě na podobné věci zvyklé.

Sotva jsme vyšli z restaurace, ucítila jsem vlkodlaka − a nebyla to Honey. Rozhlédla jsem se a uviděla jednoho z Adamových vlků, jak hledí do výkladní skříně secondhandu. Nevypadal jako někdo, koho by zajímaly staré dětské kočárky, takže mě asi hlídal. Napadlo mě, kam se poděla Honey.

„Co se děje?“ zeptal se Tony, když jsme procházeli okolo mé tělesné stráže.

„Zamyslela jsem se,“ odpověděla jsem. „Horko asi leze na nervy už i mně.“

„Poslyš, Mercy,“ řekl. „Vážím si toho, že jsi se mnou šla. A rád bych přijal tvoji nabídku pomoct nám. Seattle a Spokane mají specialisty, kteří za ně jednají s fae − někteří jejich poldové *jsou* fae. My nikoho takového nemáme. A nemáme ani žádné vlkodlaky.“ Mají, tedy alespoň richlandská policie má, ale pokud

to neví, já je na to neupozorním. „A bylo by dobré, kdybychom pro jednou netápali ve tmě.“

Nemínila jsem nabídnout pomoc policii − bylo by to příliš nebezpečné. Otevřela jsem ústa, abych mu to řekla, ale pak jsem se zarazila.

Bran kdysi řekl, že nejlepší způsob, jak se vyhnout potížím, je nestrkat nos do cizích věcí. Kdyby se rozneslo, že pomáhám policii, mohla bych se dostat do pořádného průšvihu.

S Adamem si poradím, to fae mi dělali starosti, fae a upíři. Vím příliš mnoho a neočekávám, že by mi důvěřovali, že toho policii neprozradím příliš.

Přesto mi nepřipadalo fér, aby policie byla zodpovědná za udržování pořádku a věděla přitom jen to, co fae a vlkodlaci chtějí. Kdyby se něco stalo Tonymu nebo jinému poldovi a já tomu přitom mohla zabránit, už nikdy bych se pořádně nevyspala. Ne že by se mi to v poslední době nějak dařilo.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Dám ti radu. Postarej se o to, aby žádný z tvých kolegů nezačal kvůli téhle věci otravovat fae.“

„Proč?“ zeptal se.

Udělala jsem první krok do propasti a pověděla mu něco, co by mě mohlo dostat do opravdových potíží. Rozhlédla jsem se, ale pokud nás vlkodlak dál sledoval, byl fakt dobrý. Adamovi lidé byli obvykle velmi kompetentní, proto jsem ztišila hlas do šepotu: „Protože fae nejsou tak něžní a bezmocní, jak se tváří. Bylo by zlé, kdyby dospěli k názoru, že někdo chce svalit vinu za vlnu násilí na ně.“

Tony špatně našlápl a málem zakopl o kolej. „Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct, aby ses nikdy nedostal do pozice, ve které by újma na tvém zdraví zajistila zdejším fae větší pocit bezpečí.“ Chlácholivě jsem se usmála. „Nijak by jim neprospělo, kdyby někomu ublížili, a obvykle si udržují pořádek mezi sebou sami, abyste se vy mezi ně nemuseli míchat. Když některý z nich porušuje zákon, postarají se o něj. Ty se pro změnu postarej o to, abys je nijak neohrozil.“

Půl bloku o tom přemýšlel. „Co mi můžeš říct o vlkodlacích?“

„Tady ve městě?“ zeptala jsem se a mávla rukou okolo. „Než začneš vyslýchat někoho, kdo by mohl být vlkodlak, spoj se s Adamem Hauptmanem. V jiném městě si napřed zjisti, kdo to tam má pod palcem, a obraťse na něj.“

„Mám získat svolení alfy, než někoho oslovím?“ zeptal se mě trochu nevěřícně. „Stejně jako musíme získat svolení rodičů, abychom si mohli promluvit s nezletilým?“ Bran svolil, aby se veřejnost dozvěděla o alfech, ale zatajil, jak pevná je ve skutečnosti struktura smečky.

„Hm.“ Zadívala jsem se do nebe a hledala inspiraci. Nic mě nenapadlo, a tak jsem se pokusila splácat něco dohromady sama. „Dítě ti neutrhne paži, Tony. Adam se dokáže postarat o to, aby odpověděli na otázky, aniž by někomu ublížili. Vlkodlaci dokáží být… výbušní. Adam může pomoct.“

„Tím chceš říct, že nám povědí jen to, co jim on dovolí.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Je důležité, abys pochopil jedno: Adam je dobrý chlap. Opravdu je. Neplatí to pro všechny vůdce smeček, ale Adam je na vaší straně. Může vám pomoct, a pokud ho neurazíte, taky to udělá. Je vůdce zdejší smečky už hodně dlouho, protože je dobrý v tom, co dělá − dovol mu, ať v tom pokračuje.“

Nevím, jestli se mi Tony rozhodl uvěřit, nebo ne, ale úvahy ho zaměstnaly až do návratu na parkoviště před autodílnou.

„Díky, Mercy.“

„Nepomohla jsem.“ Pokrčila jsem rameny. „Promluvím si se Zeem. Co já vím, možná zná někoho, kdo dokáže ochladit počasí.“ Nebylo to pravděpodobné. Na změnu počasí byla potřeba Velká magie, kterou většina fae neovládala.

„Kdybys byla čistokrevná indiánka, mohla bys zkusit tanec deště.“

Tony mě mohl podobným způsobem škádlit, protože byl z poloviny Venezuelan a indiáni patřili i k jeho předkům.

Vážně jsem zavrtěla hlavou. „V Montaně indiáni netančí, aby přivolali déšť, ale aby zastavili vítr a sníh. Kdybys někdy v zimě navštívil Browning, poznal bys, že jim to moc nejde.“

Tony se zasmál, nasedl do auta a nastartoval. Nechal dveře otevřené, vypustil ven žár a ruku podržel před ventilátorem, aby zachytil první závan studeného vzduchu.

„Vsadím se, že se zchladí, teprve až zajedu ke stanici," řekl.

„Vzmuž se," poradila jsem mu.

Zakřenil se, zabouchl dveře a odjel. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že Honeyino auto není na parkovišti.

Vešla jsem dovnitř a Gabriel vzhlédl. „Volal ti pan Hauptman," řekl. „Prý si máš zkontrolovat vzkazy na mobilu."

Telefon jsem našla přesně tam, kde jsem ho nechala, na vozíku s nářadím v dílně.

„Právě jsme vyzvedli Warrena." Adam mluvil klidně a úsečně, jako pokaždé, když byla situace velice, velice zlá. „Vezeme ho ke mně domů. Měla by ses tam s námi setkat."

Zavolala jsem k Adamovi domů, ale odpověděl záznamník. Vytočila jsem Samuelovo číslo.

„Samueli?"

„Jsem na cestě k Adamovi," řekl. „Dokud se tam nedostanu, nebudu vědět, jak to vypadá."

Nezeptala jsem se, jestli je Warren zraněný. To jsem poznala z Adamova hlasu. „Budu tam za deset minut." Ne že by na tom záleželo, pomyslela jsem si, když jsem ukončila hovor. Nebudu schopná nějak pomoct.

Požádala jsem Gabriela, aby za mě zaskočil a v pět zavřel.

„Potíže s vlkodlaky?" zeptal se.

Kývla jsem. „Warren je zraněný."

„Dokážeš řídit?" zajímal se.

Znovu jsem kývla a rozběhla se ke dveřím. Byla jsem v půli cesty k autu, když jsem si uvědomila, že nikoho nejspíš nenapadlo zavolat Kyleovi. Zaváhala jsem. Warren s Kylem už nebyli pár, ale nemyslela jsem si, že by tomu tak bylo pro nezájem některé ze stran. A tak jsem našla na mobilu číslo Kyleovy kanceláře a spojila se s jeho super výkonnou asistentkou.

„Omlouvám se," řekla. „V tuto chvíli není k zastižení, můžete mi nechat jméno a telefonní číslo?"

„Tady je Mercedes Thompsonová.“ Nebylo jednoduché zapnout pás jednou rukou, ale zvládla jsem to. „Moje telefonní číslo je…“

„Slečna Thompsonová? Počkejte chvíli, přepojím vás.“

Ha. Kyle si mě musel zapsat na seznam důležitých osob. Za zvuků klasické hudby ve sluchátku jsem zabočila na Chemickou a sešlápla plyn až k podlaze. Byla jsem si docela jistá, že řidičem zeleného tauru za mnou je vlkodlak, který mě sledoval.

„Co se děje, Mercy?“ Kyleův chlácholivý hlas nahradil Chopina dřív, než jsem dorazila k ceduli vítající ve Finley.

„Warren je zraněný. Nevím, jak zle, ale Adam svolal smečku.“

„Jsem v autě u Dvacáté sedmé a 395.,“ řekl. „Kde je Warren?“

Viděla jsem, jak se za mnou rozblikal majáček policejního vozu, který se obvykle schovával za železničním nadjezdem. Zastavil taurus na kraji silnice. Sešlápla jsem plyn ještě víc.

„U Adama doma.“

„Za chvíli jsem tam.“ Než zavěsil, uslyšela jsem, jak motor jeho jaguára zaburácel.

Nedorazil na místo přede mnou, ale ještě pořád jsem se dohadovala s idiotem u vstupních dveří, když zastavil tak prudce, až se kolem rozlétl štěrk.

Vytáhla jsem mobil a přehrála strážci u dveří Adamův vzkaz. „Očekává mě,“ procedila jsem skrz zuby.

Idiot zavrtěl hlavou. „Moje rozkazy jasně říkají, že dovnitř můžu vpustit jenom smečku.“

„Elliote, jsi tupec. Ona *patří* ke smečce,“ řekla Honey, když se objevila ve dveřích za ním. „Adam ji prohlásil za družku, což moc dobře víš. Pusť ji dovnitř.“ Honey chytila Elliota za paži a odtáhla ho ode dveří.

Popadla jsem Kylea za ruku a prosmýkla se s ním okolo navztekaného strážce. Vlkodlaci byli všude. Věděla jsem, že v Adamově smečce je asi třicet vlků, ale přísahala bych, že v obýváku jich bylo aspoň dvakrát tolik.

„Tohle je Kyle," řekla jsem Honey, když jsem vedla Kylea ke schodům.

„Ahoj, Kyle," řekla Honey tiše. „Warren mi o tobě vyprávěl." Neuvědomila jsem si, že se s Warrenem přátelí, ale její rozteklá šminka prozrazovala, že plakala.

Nešla s námi nahoru. Nepochybovala jsem o tom, že ji napřed čeká pár nehezkých chvilek s Elliotem. Možná je idiot, ale je dominantní, a proto zastává ve smečce vyšší postavení než Honey, která odvozuje svoji pozici od submisivního manžela. Zmínila jsem se o tom, že vlkodlaci zakrněli v jiném století? Honey pro nás nastavila krk.

Adamův dům má pět ložnic, ale já nemusela hádat, ve které hledat Warrena. Už ze schodiště jsem cítila krev a Darryl, Adamův zástupce, střežil dveře jako Núbijec faraóna.

Ošklivě se na mě mračil. Byla jsem si docela jistá, že tak reaguje proto, že jsem do záležitosti smečky zatáhla člověka. Teď jsem ale na něj neměla náladu.

„Jdi zachránit Honey z rukou toho idiota, co se nás pokusil zastavit."

Zaváhal.

„Jdi." Adama jsem neviděla, ale byl to jeho rozkaz, který přiměl Darryla k činu. Prošel okolo nás a zmizel dolů po schodech.

Kyle vešel do pokoje první, zprudka se ale zastavil a zatarasil mi výhled. Musela jsem se prosmýknout pod jeho paží a obejít ho, abych viděla.

Bylo to zlé.

Shodili z postele všechno až na plachtu a Samuel zběsile pracoval na Warrenově potlučeném, zkrvaveném těle. Nedivila jsem se, že Kyle zaváhal. Kdybych Warrena necítila, nedokázala bych říct, kdo muž na posteli je, vůbec bych ho nepoznala.

Adam se opíral o stěnu a nepletl se Samuelovi pod nohy. Když je někdy člen smečky zraněný, dokáží alfovo maso a krev urychlit jeho uzdravování. Adamovu levou paži zakrýval čerstvý obvaz. Pohlédl na nás a zadíval se na Kylea. Potom obrátil pohled ke mně a kývl na souhlas.

Když Samuel zahlédl Kylea, trhnutím hlavy ukázal na postel vedle Warrenovy hlavy.

„Mluv s ním," řekl Samuel. „Pokud bude opravdu chtít, zvládne to. Musíš mu ale dát dobrý důvod." Mně pak řekl: „Drž se zpátky, dokud po tobě nebudu něco chtít."

Kyle měl na sobě kalhoty, které stály víc, než si já vydělala za měsíc, ani na okamžik ale nezaváhal, sedl si na zakrvácenou podlahu vedle postele a začal tiše hovořit o baseballu. Přestala jsem se o něj zajímat a soustředila se jen na Warrena, jako bych ho dokázala udržet naživu silou vůle. Dýchal mělce a nepravidelně.

„Samuel si myslí, že mu ublížili včera v noci," zamumlal Adam. „Moji lidé teď pátrají po Benovi. Byl s Warrenem, ale zatím ho nenašli."

„A co Stefan?" zeptala jsem se.

Adam přimhouřil oči, ale já neuhnula pohledem. Byla jsem příliš ustaraná, než abych se zajímala o nějakou zatracenou dominanci nebo jiné hry.

„Ani stopa po upírovi," řekl nakonec. „Ať už to Warrenovi provedl kdokoli, odhodil ho U strýčka Mikea." Je to bar v Paseu, místní špeluňka pro fae. „Muž, který dneska otvíral, ho našel v kontejneru, když vynášel odpadky. Zavolal strýčku Mikeovi a ten zase mně."

„Pokud k tomu došlo včera v noci, proč už se neuzdravuje?" zeptala jsem se a pevně se objala. Ať už to Warrenovi způsobilo cokoli, mohlo to stejnou nebo ještě horší věc provést i Stefanovi. Co když už je Stefan mrtvý? Nadobro mrtvý a odhozený v nějakém jiném kontejneru? Proč jsem se jenom nechala přesvědčit, že vlci s upíry se dokážou o tuhle věc postarat?

„Většina ran asi byla způsobená stříbrnou čepelí," odpověděl Samuel roztržitě, soustředil se totiž na práci. „Ostatní zranění, třeba zlomené kosti, se hojí pomaleji, protože se jeho tělo vyčerpává, jak se snaží vyléčit všechno najednou."

„Víš, kam včera v noci šli?" zeptala jsem se. Samuelovy ruce se neuvěřitelně rychle oháněly jehlou. Nedokázala jsem říct, jak

ví, kam zasadit stehy. V mých očích vypadal Warren jako syrový hamburger.

„Nevím," řekl Adam. „Warren podával hlášení o tom, co už udělali, ne o tom, co plánovali."

„Zavolal jsi Stefanovi domů?"

„I kdyby tam byl, nebude ještě vzhůru."

Vytáhla jsem mobil, vytočila Stefanovo číslo a počkala, dokud se neozval záznamník. „Tady Mercedes Thompsonová," představila jsem se zřetelně, protože jsem doufala, že někdo poslouchá. Věděla jsem, že Stefan nežije se zbytkem klanu, ale doufala jsem, že nežije ani sám. Upíři potřebovali dárce krve a bylo mnohem bezpečnější mít dobrovolné oběti než unášet lidi z ulice.

„Včera v noci se Stefan vydal na lov. Jednoho z jeho přátel jsme našli ve velmi špatném stavu, druhého stále pohřešujeme. Potřebuji vědět, jestli se Stefan vrátil včera v noci domů."

Ozvalo se cvaknutí, nějaká žena zvedla telefon a zašeptala: „Ne." Pak zavěsila.

Adam si protáhl prsty, jako by je příliš dlouho zatínal v pěst. „Littleton dostal dva vlkodlaky a starého upíra…"

„Dva upíry," opravila jsem ho. „Stefan si přibral na pomoc dalšího upíra."

„Warren říkal, že druhý upír k ničemu není."

Pokrčila jsem rameny.

„Tak dobrá, dva vlkodlaky a dva upíry." Zdálo se, že si Adam dává celou věc dohromady. „Stefan už mu jednou podlehl, tím pádem z nich byl Warren nejsilnější. Nebyla to náhoda, že nám vrátili zrovna jeho. Littleton nám tím chtěl říct: ‚Vidíte? Poslali jste své nejlepší muže, a takhle vám je vracím.' Littleton ho nezabil, protože chtěl, abychom věděli, že nepovažuje Warrena za hrozbu. Nezajímá ho, jestli Warren přežije a znovu po něm půjde, nebo ne. Tenhle…" Adamův hlas se prohloubil do drsného vrčení. „…*netvor* mi hodil rukavici."

Adam ví, jak hrát psychologické hry. Myslím, že je to dovednost všech alfů. Anebo se to naučil v armádě, která se

z organizačního hlediska, alespoň podle něj, nijak zvlášť neliší od smečky.

„A ostatní?“ zeptala jsem se.

Nic neřekl, jen potřásl hlavou. Znovu jsem se objala, protože mě zamrazilo.

„Takže co uděláš?“ zeptala jsem se.

Nešťastně se usmál. „Přistoupím na Littletonovu hru. Nemám na vybranou. Nemůžu dovolit, aby jen tak pobíhal po mém teritoriu.“

V tu chvíli ztichl Warrenův dech, kterému jedna má část uchváceně naslouchala. Adam to slyšel také, protože přidřepl, jako by se v pokoji objevil nepřítel. Možná ano. Smrt přece je nepřítel, ne?

Samuel zaklel, ale Kyle se zvedl z podlahy, zaklonil Warrenovi hlavu a pustil se v tichém zoufalství do oživování.

Nenaslouchala jsem Warrenovu srdci, ale asi se muselo taky zastavit, protože Samuel začal s jeho masáží.

Mohla jsem jen přihlížet, jak bojují o Warrenův život. Už mě začínalo unavovat, že jsem nedokázala zabránit umírání lidí okolo.

Připadalo mi, že uplynula celá věčnost, než Samuel odtáhl Kylea stranou a řekl: „Už je to v pořádku, dýchá. Můžeš přestat.“ Musel slova několikrát zopakovat, než Kyle pochopil.

„Bude v pořádku?“ zeptal se a jeho hlas postrádal obvyklou lehkost.

„Dýchá a bije mu srdce,“ odpověděl Samuel.

Nebylo to tak docela přitakání, ale Kyle jako by si toho nevšiml. Klesl zpátky na koberec a znovu se pustil do vyprávění, jako by ho ani nepřerušil. V hlase se mu neozývalo nic z napětí, které měl ve tváři.

„Pověz mi všechno, co musím vědět o démonech,“ požádala jsem Adama, i když jsem nedokázala odtrhnout oči od Warrena. Přepadl mě zvláštní pocit, že zemře, pokud ho přestanu sledovat.

Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho. Věděl, na co se ptám. Pokud mi teď nepoví, co ví, pokud mi nepomůže s tím, co jsem hodlala udělat, pak není muž pro mě.

„Démoni jsou zlí, zákeřní, ale taky bezmocní, dokud se jako paraziti nepřilepí na nějakého zatraceného hlupáka. Buďto je někdo do sebe pozve, čímž vznikne kouzelník, anebo někdo se slabou vůlí provede něco zlého. Obyčejná posedlost netrvá dlouho, protože posedlý člověk nedokáže splynout s okolím. Démon totiž touží po jednom, a to ničit. Kouzelník, někdo, kdo démona ovládá prostřednictvím dohody, je mnohem nebezpečnější. Kouzelník může zůstat neodhalen dlouhé roky. Ale nakonec i on ztratí kontrolu a démon převezme moc.“

Nic, co bych nevěděla.

„Jak se dá démon zabít?“ zeptala jsem se. Samuelovy ruce opět protahovaly jehlu s nití zkrvaveným masem.

„Nedá,“ řekl Adam. „Můžeš jen odstranit hrozbu tím, že zabiješ hostitele. V tomto případě Littletona, který je upír a ovládá démonskou magii.“ Nadechl se. „Není to kořist pro kojota. Nechej to na nás, Mercy. Postaráme se o něj.“ Měl pravdu. Věděla jsem to. Nic jsem nezmohla.

Všimla jsem si, že na nás Kyle zírá vytřeštěnýma očima, i když ani na okamžik neustal ve vyprávění o tom, jak v dětství hrával baseball.

„Myslel sis snad, že vlkodlaci jsou nejhorší bestie na světě?“ vyštěkla jsem jedovatě. Dokud jsem nepromluvila, netušila jsem, jaký mám vztek. Nebylo správné, že jsem si ho vybíjela na Kyleovi, ale nedokázala jsem si pomoct. Odmítl Warrena kvůli tomu, že je netvor − možná by se měl o netvorech dozvědět něco víc. „Tam venku jsou mnohem horší věci. Upíři, démoni a jiné stvůry, a to jediné, co stojí mezi nimi a lidstvem, jsou lidé jako Warren.“ Sotva jsem to řekla, věděla jsem, že se nechovám fér. Věděla jsem, že Warrenovo lhaní vadilo Kyleovi stejně jako to, že je Warren vlkodlak.

„Mercy,“ řekl Adam. „Tiše.“

Připadalo mi, jako by s sebou jeho slova přinesla chladivý, mírumilovný vánek, který se přese mě přenesl a odplavil všechen vztek, podráždění a strach. Alfa uklidnil svého vlka − ale já nebyla jeho vlk. Zase to udělal.

S trhnutím jsem se k němu otočila a zírala. Upřeně hleděl na Warrena. Pokud to udělal úmyslně, nijak mu to nevadilo. Ale byla jsem si docela jistá, že to udělal ze zvyku, protože to na mě nemělo působit.

Zatraceně.

Warren vydal zvuk, první, který jsem od něj slyšela od chvíle, kdy jsme vstoupili do pokoje. Měla bych větší radost, kdyby nezněl tak vyděšeně.

„Klid, Warrene," řekl mu Adam. „Jsi v bezpečí."

„Jestli umřeš, tak nebudeš," zavrčel Kyle způsobem, na který by mohl být pyšný kterýkoli vlkodlak v místnosti.

Warrenovy rozbité, zhmožděné a zakrvácené rty se zkroutily v úsměvu. I když jen v maličkém.

*

Samuel dokončil práci a přitáhl si z chodby omšelé houpací křeslo. Postavil ho k nohám Warrenovy postele a hlavu přenechal Kyleovi. Samuel se naklonil vpřed, lokty si opřel o podpěrky a bradu složil do dlaní. Vypadal, jako by sledoval své boty, ale já věděla, že tomu tak není. Plně se soustředil na pacienta a dával pozor, jestli se nezmění jeho dech či tep, což by mohlo znamenat potíže. Dokázal sedět bez hnutí celé hodiny − Samuela provázela pověst velmi trpělivého lovce.

My ostatní ho napodobili a Warren zatím upadl do spánku. Jen Kyle dál vyprávěl o dobrodružství desetiletého lapače na třetí metě.

Během následující hodiny Warren neklidně podřimoval a pokojem proudil tichý zástup návštěvníků. Někteří byli Warrenovi přátelé, ale většina si jen přišla prohlédnout rozsah jeho zranění. Kdyby tu Adam nebo Samuel nebyli, ocitl by se Warren v nebezpečí. V méně organizovaných smečkách vlkodlaci zraněné nebo slabé zabíjeli.

Adam se opíral o stěnu a zachmuřeně návštěvníky pozoroval. Jasně jsem viděla, jak jeho pohled na vlky (i když byli v lidské podobě) působí. Sotva ho spatřili, jejich kroky ještě víc ztichly.

Sklopili hlavy, ruce schovali do podpaží, rychlým pohledem přelétli Warrenova zranění a odešli.

Když dovnitř vešla Honey, na tváři měla rychle se hojící modřinu. Za půl hodiny už po ní nezůstane ani stopa. Pohlédla na Adama z chodby. Kývl − byla to jeho první reakce na některého z návštěvníků.

Obešla Samuelovo křeslo a posadila se na podlahu vedle Kylea. Znovu pohlédla na Adama, a když nic nenamítl, tiše se představila Kyleovi a dotkla se jeho ramene, poté se opřela o zeď, zaklonila hlavu a zavřela oči.

Po několika dalších návštěvnících vešel dovnitř blonďatý muž s krátkým rusým plnovousem. Neznala jsem ho od pohledu, ale podle pachu jsem poznala, že patří k Adamově smečce. Přestala jsem věnovat návštěvám pozornost a ignorovala bych i jeho, kdyby nebylo dvou věcí.

Jeho postoj se nezměnil, když prošel dveřmi − ale Adamův ano. Adam se přitiskl rameny ke stěně a úplně se narovnal. Potom postoupil o dva kroky vpřed, až se ocitl mezi Warrenem a cizincem.

Rudovousý muž byl o dobrou hlavu vyšší než Adam a na vteřinu se pokusil využít výšku ve svůj prospěch, ale s alfou se nemohl měřit. Bez jediného slova či agresivního pohybu ho Adam přinutil ustoupit.

Vypadalo to, že si Samuel ničeho nevšiml. Pochybuji, že někdo jiný v místnosti zaregistroval, jak se mu pomalu napjaly svaly na ramenou. Byl připravený zasáhnout.

„Až bude v pořádku," řekl Adam. „Pokud ho vyzveš na férový souboj, Paule, nebudu vám bránit."

Pod marokovou nadvládou dochází jen k velmi málo povoleným soubojům − skutečným soubojům, ne jen k několika chňapnutím a kousnutím. Je to jeden z důvodů, proč v Novém světě žije víc vlkodlaků než v Evropě, odkud vlkodlaci stejně jako fae pocházejí.

Obvykle dokážu seřadit vlky ve smečce od nejvíce k nejméně dominantnímu (nebo naopak) jen podle řeči těla. Vlci to umí ještě lépe než já. Lidé, pokud tomu zrovna věnují pozornost,

dělají totéž − pro ně to ale není zdaleka tak důležité jako pro vlky. Pro člověka to znamená získat povýšení, nebo ne, vyhrát hádku, nebo ne. U vlkodlaků závisí přežití na smečce − a smečku tvoří komplexní společenská a vojenská hierarchie, která vychází z toho, že každý člen přesně zná své místo.

Dominance mezi vlky je kombinací osobnosti, síly vůle, fyzických schopností a jistého *něčeho*, co nedokážu vysvětlit nikomu, kdo nemá oči, uši a nos, aby to vycítil − a ti, kdo příslušné smysly mají, vysvětlení nepotřebují. Nejlépe se to dá popsat jako ochota bojovat. Právě kvůli tomu *něčemu* se přirozená dominance vlka mimo smečku neustále mění. Stejně jako lidé jsou i vlci unavení, deprimovaní nebo šťastní, což ovlivňuje přirozenou dominanci.

Ve smečce se tyto přirozené výkyvy postupně protřídí. U vlků s podobně dominantními sklony někdy souboj rozhodne o tom, kdo je silnější a kdo tedy zastane vyšší postavení. Vlci zastávající druhé a třetí místo v hierarchii hned po alfovi jsou si dominancí nejblíže.

Warren se mezi nepřáteli choval tiše a ostražitě, ne s agresivitou typickou pro dominantního samce. Jeho řeč těla nebyla ani tak dobrá jako má, protože po proměně strávil jen málo času ve smečce. Běhal vedle smečky, ne s ní. Díky tomu se vystavoval nebezpečí výzvy ze strany vlků, kteří byli přesvědčeni o tom, že jsou silnější, lepší, rychlejší.

Adam řekl ostatním, že Warren je jeho druhý zástupce, to jsem věděla. Kdyby byl Adam méně dominantní, méně oblíbený nebo ctěný, došlo by po jeho prohlášení ke krveprolití. Já věděla, že jeho odhad je správný − ale patřila jsem k několika málo lidem, před nimiž Warren odkládal přetvářku.

Docela podstatná menšina vlků ve smečce si proto myslela, že Warren není dost silný na to, aby zastával pozici, která mu připadla. Dozvěděla jsem se − od Jesse, ne od vlků − že někteří by Warrena ze smečky nejraději vyhnali, nebo ještě líp, rovnou ho zabili.

Očividně k nim patřil i Paul a byl dostatečně dominantní na to, aby Warrena vyzval. A Adam mu k tomu dal právě svolení.

Paul potěšeně kývl a rázně vypochodoval z pokoje, aniž by tušil, že s ním Warren vymete podlahu. Tedy pokud přežije − a podle toho, jak bedlivě se Samuel soustředil, jsem pochopila, že to stále není jisté.

Adam sledoval odcházejícího muže s pochmurným výrazem. Potom se otočil ke mně a všiml si, že ho sleduji. Přimhouřil oči, přikročil ke mně, vzal mě za paži a vyvlekl z ložnice.

Odvedl mě k Jessinu pokoji, zaváhal a pustil mě. Lehce zaklepal a otevřel dveře. Seděla na podlaze, zády se opírala o postel, nos měla rudý a po tvářích se jí kutálely slzy.

„Drží se," řekl jí Adam.

Vyskočila na nohy. „Můžu za ním?"

„Ale buď potichu," svolil.

Kývla a zamířila do Warrenova pokoje. Když mě uviděla, zaváhala, pak se usmála a mně se zdálo, jako by zpoza mračen Warrenova stavu vykouklo slunce. Potom se prosmýkla okolo.

„Pojď." Adam mě vzal znovu za paži − to se mi fakt nelíbilo − a odvedl mě k dalším zavřeným dveřím. Ty otevřel bez klepání.

Podrážděně jsem se mu vyškubla a vešla do místnosti. Dokud budu podrážděná, nebudu se bát. Nenáviděla jsem to, že se Adama bojím.

Založila jsem si paže na hrudi a zůstala k němu stát zády. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že mě zavedl do své ložnice.

Poznala bych, že je Adamova, i kdybych ho tu necítila. Miloval strukturované povrchy a teplé barvy, což odrážel jak tmavě hnědý berberský koberec, tak smetanově bílá štuková omítka. Jednu stěnu zdobila olejomalba vysoká jako já a dvakrát tak široká. Znázorňovala horskou lesní scénu. Umělec odolal nutkání přizdobit ji orlem ve vzduchu nebo jelenem v potoce.

Člověku by podobný obraz mohl připadat nudný.

Ani jsem si neuvědomila, že jsem se pohnula. Dotkla jsem se malby. Neznala jsem malířovo jméno, které bylo skoro nečitelně naškrábané v dolním pravém rohu a stálo i na mosazné cedulce ve středu rámu. Obraz se jmenoval *Útočiště.*

Odvrátila jsem se od obrazu a zjistila, že na mě Adam hledí. Paže měl založené na hrudi a na lícních kostech mu naskákaly bílé skvrny, které mi prozradily, že je vzteklý. To samo o sobě nebylo nijak neobvyklé. Je dost výbušný a já ho dokážu snadno vytočit − i když ne v poslední době. A přísahala bych, že dneska jsem se o to ani nepokusila.

„Neměl jsem na vybranou," vyštěkl.

Zírala jsem na něj a neměla ani zdání, o čem to mluví.

Musela jsem se tvářit dost pitomě, protože se rozzuřil ještě víc. „Zabránil jsem tak Paulovi v tom, aby ho napadl ze zálohy. Bude ho muset vyzvat přesně podle pravidel a souboj se bude muset odehrát před svědky."

„Já vím," řekla jsem. Považoval mě snad za hlupáka?

Adam mě několik vteřin sledoval, pak se odvrátil a začal přecházet sem a tam po místnosti. Když se zastavil, opět se ke mně otočil a řekl: „Warren dokáže svého vlka ovládat lépe než kdokoli jiný ve smečce a Ben je navzdory svému postoji skoro stejně dobrý. Byli ti nejlepší, koho jsem mohl na kouzelníka nasadit."

„Tvrdila jsem snad něco jiného?" odsekla jsem. Obraz mě rozptýlil − ale Adam mi připomněl, že se snažím být na něj naštvaná. Naštěstí to nebyl žádný problém.

„Zlobíš se na mě," řekl.

„Ječíš na mě," opáčila jsem. „Jasně že se zlobím."

Netrpělivě mávl rukou. „Ne kvůli tomu. Naštvala ses už předtím ve Warrenově pokoji."

„Zlobila jsem se na toho tupce, který přijde s výzvou, sotva se Warren nedokáže postavit na nohy." Což mi připomnělo, jak mě Adam vylekal, když použil svou moc alfy, aby mě uklidnil. Ale o tomhle jsem ještě nebyla připravená mluvit. „Nezlobila jsem se na tebe, dokud jsi mě nepopadl za ruku a neodtáhl z pokoje, abys mi vynadal."

„Zatraceně," řekl. „Omlouvám se." Pohlédl na mě, pak se odvrátil. Bez obranného vzteku vypadal vyčerpaně a ustaraně.

„Nemůžeš za to, co se stalo Warrenovi a Benovi," řekla jsem mu. „Přihlásili se dobrovolně."

„Nešli by, kdybych jim to nedovolil. Věděl jsem, že je to nebezpečné," zavrčel a stejně rychle, jako se uklidnil, se znovu naštval.

„Myslíš, že jsi jediný, kdo má právo cítit se provinile za to, co se stalo Warrenovi a Benovi?"

„*Ty* jsi je po jeho stopě neposlala," namítl. „Já ano."

„O kouzelníkovi se dozvěděli jen díky mně," opáčila jsem. A protože jsem si všimla, že ho skutečně tíží vina, přiznala jsem svůj nejhorší čin. „*Modlila* jsem se za to, aby ho našli."

Nevěřícně na mě pohlédl, pak se drsně, hořce zasmál. „Ty si myslíš, že kvůli *modlení* neseš zodpovědnost za Warrenův stav?"

Není věřící. Nevím, proč mě to tak šokovalo. Vím, že spousta lidí nevěří v Boha, v žádného Boha. Ale vlci, se kterými jsem vyrostla, v něj věřili. Adam se na mě zadíval a zasmál se mému výrazu.

„Jsi takové neviňátko," zapředl rozzlobeně. „Už dávno vím, že Bůh je obyčejný mýtus. Modlil jsem se k němu hodinu za hodinou dlouhých šest měsíců ve smradlavé bažině, než jsem konečně prozřel − a šílený vlkodlak mi jednou provždy dokázal, že žádný Bůh není." Oči mu zesvětlaly z teple hnědé do chladné žluté. „Nevím. Možná existuje. Pokud tomu tak je, pak je to sadista, kterému nevadí dívat se, jak po sobě jeho děti střílí a vyhazují se do vzduchu, a nehne přitom ani prstem."

Musel být pořádně vytočený, protože jeho slova nedávala smysl − a Adam obvykle srozumitelně i řve. Taky to poznal, protože se nečekaně odvrátil a odpochodoval k velkému oknu, které poskytovalo výhled na Columbii.

Řeka tu byla víc než kilometr široká. Někdy za bouřky voda skoro zčernala, ale nyní se ve slunci třpytila zářivě modře.

„Vyhýbáš se mi," řekl po chvíli klidněji.

Z druhého okna byl vidět můj dům. Pocítila jsem jistou dávku zadostiučinění, když jsem si všimla, že zčásti rozebraný rabbit hyzdí přímo střed výhledu.

„Mercy."

Dál jsem zírala z okna. Bylo marné lhát a pravda by nevyhnutelně vedla k dalším otázkám, na které jsem nebyla připravená odpovědět.

„Proč?“ Stejně se zeptal.

Ohlédla jsem se přes rameno, ale nadále vyhlížel ven z druhého okna. Otočila jsem se a opřela se bokem o okenní parapet. Věděl proč. Viděla jsem mu to na očích, když jsem tehdy odcházela z garáže. A pokud to neví… No, nemínila jsem mu to vysvětlovat.

„Nevím,“ řekla jsem nakonec.

Bleskurychle se otočil a zadíval se na mě, jako by nečekaně zmerčil kořist. Oči měl stále žluté jako lovec. Zmýlila jsem se. Lhaní bylo víc než marné.

„Ale víš,“ řekl. „Proč?“

Promnula jsem si obličej. „Podívej, dneska se necítím na souboj v tvojí váhové kategorii. Nepočká to, dokud na tom Warren nebude líp?“

Pozoroval mě přimhouřenýma očima, ale aspoň už do mě dál nerýpal.

Zoufale jsem toužila změnit téma, proto jsem řekla: „Spojil se s tebou ten novinář? Kvůli dceři?“

Zavřel oči, zhluboka se nadechl a zadržel dech. Když oči znovu otevřel, měly barvu čokoládové tyčinky. „Ano, a díky, žes mi ho bez varování pověsila na krk. Myslel si, že už jsi mi volala. Chvíli nám trvalo, než jsme pochopili, že nemám tušení, o čem mluví.“

„Takže přijedou sem?“

Adam mávl rukou k Warrenově ložnici. „Když tu máme něco, co dokáže provést takovou věc jednomu z mých vlků? Měli sem přijet. Budu mu muset zavolat a říct mu, že to zrovna teď není dobrý nápad. Nevím ale, kam jinam je poslat. Neznám žádného alfu, kterému bych svěřil vlastní dceru − a ta jeho je ještě mladší než Jesse.“

„Pošli ho k Branovi,“ navrhla jsem. „Bran říkal, že už několik štěňat vychoval.“

Adam si mě změřil pohledem. „Ty bys svěřila marokovi dítě?“

„Mně neublížil,“ připomněla jsem. „A hodně alfů by to udělalo.“

Adam se zazubil. „A to už o něčem vypovídá. Opravdu jsi omotala jeho lamborghini kolem stromu?“

„Tak jsem to nemyslela,“ odsekla jsem ohnivě. „Spousta alfů by kojotí štěně prostě zabila.“

Prošla jsem pokojem ke dveřím a zastavila se.

„A bylo to porsche,“ prohlásila jsem důstojně. „Cesta byla zledovatělá. Pokud ti o tom vyprávěl Samuel, doufám, že nezapomněl dodat, že to on mě vyhecoval k tomu, abych auto vzala. Půjdu se podívat, jak je na tom Warren.“

Když jsem za sebou zavírala dveře, Adam se tiše smál.

*

O několik hodin později jsem zamířila domů. Samuel se rozhodl zůstat přes noc, aby se ujistil, že se nic nestane − alespoň nic horšího. Kyle taky zůstal. Vsadila bych se, že by ho z pokoje nedostala ani smečka vlkodlaků.

Pro Warrena ani Stefana jsem nemohla nic udělat. Ani pro Bena. Proč lidi, které jsem měla ráda, nepotřebovali prostě jenom opravit auto? V tom jsem dobrá. A kdy jsem si začala dělat starosti o Bena? Je to přeci prasák.

Nepříjemný pocit, který mi svíral žaludek, mě ale přepadl zčásti i kvůli němu. Zatraceně. K čertu se vším.

Když jsem se vrátila domů, čekaly na mě na záznamníku dva vzkazy. Jeden byl od matky, druhý od Gabriela. Zavolala jsem mu zpátky a řekla mu, že Warren je sice vážně zraněný, ale měl by být v pořádku. Na matku jsem se ale necítila. Určitě bych se rozbrečela a já neměla v úmyslu fňukat, dokud nezjistím, co se doopravdy stalo.

Na večeři jsem si dala čínské nudle, většinu jsem přenechala Médee, která misku s hlasitým předením dočista vylízala. Potom jsem umyla nádobí, vysála a utřela prach. Podle míry čistoty

mého domu poznáte, v jakém jsem rozpoložení. Když jsem rozrušená, vařím nebo uklízím. Na jídlo už jsem neměla chuť, proto jsem se pustila do úklidu.

Vypnula jsem vysavač, abych odsunula stranou gauč, a zjistila jsem, že zvoní telefon. Stalo se ještě něco?

Zvedla jsem sluchátko a stiskla tlačítko. „Thompsonová."

„Mercedes Thompsonová, ráda by s vámi mluvila paní." Hlas zněl kultivovaně a ženský jako hlas sekretářky. Vyhlédla jsem z okna a viděla, že slunce zapadá a zalévá stráně Horse Heaven Hills oslnivou oranžovou září.

Frustrace a vztek, kterých jsem se snažila zbavit prací, se rázem vrátily. Kdyby Stefanova paní nasadila na kouzelníka všechny poskoky a nehrála ubohé mocenské hry, Warren by teď nebojoval o život.

„Promiňte," omluvila jsem se neupřímně. „Prosím, informujte svoji paní, že nemám zájem." Zavěsila jsem. Když telefon znovu zazvonil, vypnula jsem zvonění a sundala z gauče polštáře, abych mohla vysát i pod nimi.

Pak mi zazvonil mobil a já ho skoro ignorovala, protože jsem nepoznala číslo. Ale mohl volat někdo ze smečky nebo Stefan.

„Haló?"

„Mercedes Thompsonová, potřebuji, abyste mi pomohla najít Stefana a zabít kouzelníka," prohlásila Marsilie.

Věděla jsem, co bych měla udělat. Kdyby řekla cokoli jiného, zavěsila bych, a to bez ohledu na to, jako pošetilé by bylo zachovat se takto k paní upírského klanu. Ale ona mě *potřebovala,* potřebovala, abych něco *udělala.*

Zabila kouzelníka.

Jenže to bylo směšné − copak zmůžu něco, co nezmohli dva upíři a dva vlkodlaci?

„Proč já?"

„Vysvětlím vám to tváří v tvář."

Musela jsem uznat, že je dobrá. Kdybych si nedávala tak dobrý pozor, asi bych si uspokojení v jejím hlase ani nevšimla.

8.

Přestože už byla skoro půlnoc, parkoviště baru U strýčka Mikea bylo plné a já tak musela zaparkovat před skladištěm vedle. Můj malý rabbit tu nebyl sám, ale mezi všemi SUV a trucky vypadal ustaraně. Nevím, proč mají fae tak rádi velká auta, ale žádného neuvidíte za volantem geo metra[3].

V blízkosti faeské rezervace Walla Walla, která leží asi o sto kilometrů dál po dálnici, se nachází několik barů, které prohlašují, že jsou oblíbenými místy fae, aby přilákaly hosty. Kousek od mojí garáže nedávno otevřeli bar, který se tvářil jako vlkodlačí pelech. Ale Strýček Mike žádnou reklamu nepotřebuje a lidí tu taky moc nenajdete. Pokud nějakého hloupého človíčka přiláká množství aut na parkovišti, jemné kouzlo ho zase pošle

[3] Jedná se o „náhražku“ pravého sporťáku z produkce Suzuki (pozn. red.).

pryč. Bar U strýčka Mikea je pro fae − toleruje ale většinu nadpřirozených bytostí, pokud nepůsobí potíže.

Bez Stefana jsem odmítla jet do sídla klanu. Možná jsem paličatá, ale ne pitomá. A k sobě domů jsem ji taky odmítla pustit − pozvat zlo dovnitř je mnohem snazší než udržet ho venku.

Tedy později. Netušila jsem, jak zrušit upírovo pozvání, věděla jsem jen, že to nějak jde. Proto jsem navrhla bar U strýčka Mikea jako neutrální území.

Očekávala jsem, že tu ve všední den bude míň narváno. Hosté Strýčka Mikea si očividně nemuseli dělat starosti s brzkým vstáváním jako já.

Otevřela jsem dveře a ven se vyvalil hluk jako voda z přehrady. Hlasitost rámusu mě zaskočila, proto jsem zaváhala − pak mi někdo položil pevnou ruku na hruď a vystrčil mě zpátky ven. Dveře se zavřely a já zůstala na parkovišti sama s útočníkem.

Ustoupila jsem o další krok, abych se od něj vzdálila, a zalitovala jsem, že jsem si nevzala zbraň. Pak jsem se na něj podívala pozorněji a uvolnila se. Byl oblečený do zelené tuniky a punčoch, takže se trochu podobal zbojníkovi z Robina Hooda. Byla to uniforma obsluhy baru.

Vypadal na šestnáct, byl vysoký a vyzáblý a z náznaku chlupů kolem úst za pár let možná bude vous. Měl průměrné rysy, ani příliš ostré, ani příliš jemné, ani příliš souměrné, aby nepůsobil přehnaně atraktivně.

Provedl rukou drobné gesto a já ucítila ostrý, trpký závan faeské magie. Potom se otočil na podpatku a vyrazil zpátky ke dveřím. Byl to vyhazovač. Zatraceně, už podruhé se mě dneska pokusil někdo odněkud vyhodit.

„Nejsem člověk," prohlásila jsem netrpělivě a následovala ho. „Strýčkovi Mikeovi nevadí, že sem chodím." Ne že by mi strýček Mike věnoval mimořádnou pozornost.

Chlapec zasyčel, otočil se ke mně a tvář mu potemněla zlostí. Zvedl mezi nás ruce a sepnul je. Tentokrát magie páchla silně jako čpavek a pročistila mi nosní dutiny. Zalkla jsem se nečekaným zápachem.

Nevím, co se mnou plánoval udělat, protože v tu chvíli se za ním znovu otevřely dveře a ven vyšel sám strýček Mike.

„No tak, klid, Fergusi. Nechceš to udělat, slyšíš? Nech toho. Ze všech… Přece *víš*, že takové věci nemůžeš dělat.“ Irský přízvuk splýval strýčkovi Mikeovi z jazyka sladce jako med. Působil na vyhazovače vlastní magií, protože ten už při prvním slově spustil ruce.

Strýček Mike vypadá přesně tak, jak si představujete hostinského. Připadalo mi, jako by mi sáhl do mysli, našel obrázky všech hostinských, které jsem kdy viděla v knížkách a ve filmu, a stvořil z nich dokonalou karikaturu. Jeho příjemný obličej je spíše charismatický než pohledný. Je prostřední výšky, má široká ramena, statné paže a silné ruce s krátkými prsty. Vlasy má rudohnědé, ale na opálené tváři žádné pihy. Navzdory tomu, že noc okradla jeho oči o barvu, jsem věděla, že jsou světle oříškové a nyní obrátil jejich moc proti nešťastnému zaměstnanci.

„Teď buď užitečný, Fergusi, zajdi za Biddy a pověz jí, že má po zbytek noci na starosti dveře. Pak zajdeš za kuchařem a povíš mu, že tě má zaměstnat, dokud si nevzpomeneš, že zabíjet zákazníky není dobré pro obchod.“

„Ano, pane.“ Vyhazovač se ustrašeně přikrčil, odpelášil ke dveřím a zmizel uvnitř. Litovala bych ho, kdyby se mě nepokusil zabít.

„A teď,“ řekl strýček Mike a obrátil se ke mně. „Odpusť, že jsem zakročil. Démon nám tu působí pořádnou paseku a všichni mají nervy nadranc, jak sama vidíš. Myslím, že by nebylo rozumné, kdyby se někdo z tvých dneska v noci připojil k oslavám.“

Bylo to možná zdvořilejší než smrtící kletba, ale stejně efektivně mi to zatarasilo cestu. Zatraceně.

Spolkla jsem zavrčení a pokusila se promluvit stejně zdvořile jako on. „Pokud tu nejsem vítaná, mohl byste prosím najít Marsilii a říct jí, že čekám venku?“

Obličej se mu překvapením vyprázdnil. „A proč se chceš sejít s upíří královnou? Hraješ příliš vysokou hru, děvčátko.“

Myslím, že „děvčátko“ byla poslední kapka. Anebo za to mohl závan větru, který ke mně donesl zápach odpadků, vlka a krve a také Warrenovu výraznou vůni, což mi připomnělo, že ho tady sotva před několika hodinami krvácejícího a umírajícího odhodili.

„Kdyby fae jednou za čas pohnuli svojí *prdelí*, možná bych nemusela hrát vůbec,“ odsekla jsem a odložila veškerou snahu o zdvořilé jednání. „Znám staré historky. *Vím*, že máte moc, zatraceně. Proč tu všichni jenom tak sedíte a koukáte na to, jak kouzelník zabíjí lidi?“ Snažila jsem se mezi mrtvé nezačlenit i Stefana, ale jedna moje část už pro něj truchlila − což jen zesílilo můj drzý tón. „Ale pokud si myslíte, že vás to dožene ‚na pokraj smrti‘, pak asi bude lepší, když se budete jen dívat.“ Warren mohl taky jen přihlížet. Byl by doma v bezpečí a nekrvácel by v Adamově ložnici pro hosty. „Je to přece záležitost *upírů*. Na lidech, kteří přitom skapou, nezáleží.“

Pousmál se, a to mě ještě víc popíchlo.

„Fajn, *smějte* se. Asi máte na svědomí pěknou řádku mrtvol. Ale ovlivní to i vás. Lidé nejsou hloupí. Vědí, že se tu děje něco neobvyklého, něco zlého − a jediní, kdo jsou podle jejich názoru něčeho podobného schopni, jste vy.“

Teď už se křenil, ale zvedl ruku, aby mě umlčel. „Odpusť, lásko. Ještě nikdy jsem tě neslyšel používat slova jako ‚skapat‘.“

Zírala jsem na něj. Stáří nejspíš mění náhled na věc a já tušila, že strýček Mike je hodně starý, ale…

„Omlouvám se,“ řekla jsem a i já jsem slyšela zuřivost ve svém hlase. „Pokusím se mluvit slušně a na úrovni, až budu příště debatovat o něčem, co už po sobě zanechalo, kolik…?“ Snažila jsem se to v duchu spočítat, ale nedařilo se mi to, protože jsem netušila, kolik lidí zemřelo, když byl pod kouzelníkovou kontrolou Daniel. „Patnáct těl?“

Z tváře mu zmizel úsměv a najednou už nevypadal jako hostinský. „Spíše čtyřicet, i když nepochybuji o tom, že jsme ještě některá nenašli. A ne všechny zabil tady v Tri-Cities. Démoni se zajímají jen o smrt a hnilobu. Není to k smíchu a nedá se to jen tak přejít. Přijmi moji omluvu.“ Uklonil se a jeho trhaný

pohyb byl tak rychlý, že jsem si nebyla úplně jistá, jestli se mi jen nezdál. „Pobavil mě nejen tvůj jazyk, nýbrž i mé vlastní jednání. I po tak dlouhé době pořád zapomínám, že se hrdinové někdy dají najít na nejnepravděpodobnějších místech a v nejpodivnějších podobách − jako třeba v automechaničce, která se mění v kojota.“ Chvíli na mě zíral a v očích se mu šibalsky blýskalo, což se nijak nepodobalo jeho obvyklému výrazu.

„Máš právo hrát si na hrdinku a vrhnout se na granát, abys nás všechny zachránila, proto ti povím, proč se my do celé věci naopak nehrneme.“ Kývl k baru. „Fae zuby nehty bojují o přežití, Mercedes Thompsonová. Umíráme rychleji, než rodíme děti, a to i když připočítáme míšence. Začalo to okamžikem, kdy lidé vykovali první železnou čepel, ale kulka nás zabije stejně snadno jako meč. Gremlini, jako je Siebold Adelbertsmiter, jsou mezi námi výjimkou.“

Zmlkl, ale já čekala. To všechno už jsem věděla stejně jako kdokoli jiný, kdo se obtěžoval zapnout televizi nebo přečíst si noviny.

„Jsou tu mocná stvoření,“ pokračoval. „Stvoření, která by vyděsila lidi tak, že by rozpoutali genocidu a vymazali ze světa všechny fae, kdyby o nich věděli. Pokud se na nás kouzelník zaměří a přiměje jednoho z nás zabít člověka před televizními kamerami − a on to dokáže − fae to zničí.“

„Vlkodlaci jsou na tom stejně,“ namítla jsem. „Ale Adama to nezastavilo. Mohl nechat celou věc na upírech. Vsadila bych se, že tam v baru jsou aspoň čtyři fae, kteří by dokázali netvora zničit dřív, než by si uvědomil, že po něm jdou.“

Zaťal ruce v pěst a odvrátil se, já ale stačila na jeho tváři něco zahlédnout, něco *hladového*. „Ne. Podceňuješ jeho moc, Mercedes. Většina z nás dokáže upírské magii vzdorovat asi stejně jako obyčejní lidé − a není mezi námi dost duší natolik čistých, aby se vzepřely démonovi. Nechceš, aby posedl jednoho z nás.“ Obrátil se zpátky ke mně a vypadal jako obvykle, *něco víc* zmizelo, jako by nikdy neexistovalo.

Přesto jsem ucouvla, protože mě instinkty nabádaly, že tu nejsem nejmocnější predátor.

Hlas mu zněžněl, když řekl: „Ale i kdyby někdo z nás cítil nutkání s kouzelníkem bojovat, Šedí páni prohlásili celou věc za záležitost upírů a zakázali nám zakročit. Šedým pánům nevadí, když lidé *skapou*, Mercy. Považují je za nebezpečné. Proto jim několik mrtvých nepřidělá vrásky na čele."

Zadívala jsem se mu do očí a pochopila tři věci. Za prvé byl strýček Mike jedním z mála, kdo by se po kouzelníkově stopě vydal. Za druhé nenáviděl Šedé pány, a zároveň se jich bál. A za třetí ho zajímalo, co se s lidmi stane.

Nevím, co mě překvapilo nejvíc.

„Takže," řekla jsem. „Znamená to, že mi dovolíte jít dovnitř a najít Marsilii?"

Pomalu kývl. „Nebudu ti stát v cestě." Ve staromódním gestu mi nabídl rámě. Prsty jsem mu lehce položila na paži a dovolila mu, aby mě zavedl zpátky k baru.

Ale než jsme dorazili ke dveřím, zastavil se. „Až půjdeš po kouzelníkovi, neber s sebou vlkodlaky."

„Proč ne?"

„Fergus pro mě pracuje už víc než šedesát let. Za tu dobu ještě nepozvedl proti žádnému zákazníkovi ruku. Démon s sebou nese násilí, jako horská bystřina nese malé ryby. Už jen jeho přítomnost zbavuje sebekontroly a probouzí vztek a krvežíznivost. Démon působí na vlkodlaka stejně jako vodka na oheň."

Znělo to jako Tonyho vyprávění o vlně násilí, kterou se policie snaží potlačit. Bran se zmínil o něčem podobném, ale v jeho podání to neznělo tak divoce. Jak jsem o tom přemýšlela, dnešní Adamův výbuch se dal připsat na vrub hněvu a starostem, ale i Samuel byl v poslední době prchlivější.

„Proč jste Adama nevaroval, že Warren s Benem jsou v nebezpečí?" zeptala jsem se.

„Až do dnešního rána, kdy jsme toho ubohého zraněného mladíka našli na našem prahu, jsem nevěděl, že Adam poslal své chlapce na lov − ale měl jsem."

Věděl o tom Bran, když Adam posílal Warrena a Bena se Stefanem? Zvážila jsem to. Asi ano. Ale Bran svým lidem nikdy neříkal, kde leží hranice jejich možností. A patrně měl i pravdu. Obavy a strach z toho, že démon dokáže nahlodat jejich sebeovládání, by nepříteli jen usnadnily práci.

Rozhodla jsem se, že ani já jim nic nepovím. To znamenalo, že jim nebudu moct říct, že jdu na lov − a bez ohledu na to, co má za lubem Marsilie, jsem už nemínila dál posedávat s rukama v klíně. Kojoti se umí potají plížit okolo a dokáží zabít mnohem větší kořist, než si lidé myslí. Pokud mi Marsilie nabídne pomoc, fajn. Pokud ne, půjdu po něm sama.

Do baru jsem vstoupila spolu se strýčkem Mikem. Dnes večer tu hrála heavymetalová skupina. Z dunění bubnů a kvílení kytary mě okamžitě rozbolela hlavy i uši. Vím, že někteří vlci podobná místa milují, protože tu mohou na chvíli vypnout citlivé smysly. Odpočinou si tak. Já ne. Jsem naopak nervózní, protože neslyším, co se děje za mými zády.

Strýček Mike mě provedl okolo ženy za kasou. Překvapeně na něj pohlédla, on si jí ale nevšímal. Sklonil se, skoro se mi rty dotýkal ucha, a řekl: „Musím za bar, ale dohlídnu na tebe."

Otevřela jsem ústa, abych poděkovala, ale než jsem to mohla udělat, přitiskl mi prsty na rty.

„Nic takového, děvče. Vím, že tě Zee naučil, jak se to dělá. Nikdy neděkuj fae, protože než se vzpamatuješ, budeš mu prát ponožky a platit za něj nájem."

Měl pravdu. Věděla jsem, jak to chodí, a možná bych se zarazila, než bych něco řekla. Přesto jsem ocenila jeho zdvořilost.

Povytáhla jsem obočí a s hranou nevinností řekla: „Ale *vy* byste něco takového přece neudělal."

Uznale se usmál a mávnutím mě poslal pryč. „Jdi najít své upíry, děvče. Musím vydělávat."

Nikdo další už mě neobtěžoval, když jsem se ale prodírala davem, cítila jsem na sobě pohledy fae. V takové tlačenici bylo těžké nevrážet do lidí, ale s varováním strýčka Mikea na mysli jsem si držela všechny části těla pěkně u sebe. V davu

nepanovala zrovna nejlepší nálada. Uši mi sice k ničemu nebyly, ale můj nos nevětřil nic dobrého.

Upíry jsem našla na opačné straně tanečního parketu. Marsilie si oblékla bílé šaty ve stylu padesátých let a Marilyn Monroe, i když postrádala její oblé křivky. I v tlumeném světle měla na bílé šaty příliš bledou pleť.

Někdo by měl Marsilii říct, že jí ten styl nelichotí. Možná mě naštve a vmetu jí to do obličeje.

I já měla nervy v kýblu.

Zaskočilo mě to, proto jsem se zastavila a pomalu se rozhlédla, Littletona jsem nikde neviděla. Ani jsem ho necítila. Znovu jsem vykročila k upírům.

Marsilie si s sebou vzala jen jednoho upíra jako doprovod a mě nijak nepřekvapilo, že to byl zrovna Andre, Stefanův přítel a rival. Chvíli mi trvalo, než jsem se propletla davem, a tak jsem toho využila, abych si rozmyslela, jak se zachovám. Marsilie věděla, že mě navnadila, takže jsme se jen musely dohodnout, kdo bude velet. A protože bylo téměř jisté, že kůži budu riskovat já, nemínila jsem se vzdát kontroly. Zpod trička jsem si vytáhla řetízek, aby byl dobře vidět přívěsek ve tvaru ovečky.

Nenosím křížek. Z dětství mám na kříž špatné vzpomínky. A kromě toho přivodil krucifix Kristovi smrt − netuším, proč si lidi myslí, že by mučící nástroj měl být jeho symbolem. Kristus se dobrovolně obětoval, byl beránkem, ne křížem, na kterém bychom měli viset. Tak si to alespoň vykládám. Jiní lidé mohou mít na náboženství i na Boha jiný názor.

No, moje ovečka působí na upíry stejně dobře jako kříž a Marsilie to ví.

Přistoupila jsem ke stolu a vycenila zuby v úsměvu. Přitáhla jsem si židli, otočila ji, sedla si na ni obkročmo a složila ruce na opěradlo. Ve vlčí smečce se můžete díky postoji vyvarovat modřin.

Rozhodla jsem se, že před těmito dravci nedám najevo žádnou slabost. Nebyli jsme na jejich území a oni nade mnou neměli moc. No, pokud jsem pominula fakt, že jsou mnohem silnější a mají mnohem víc zkušeností se zabíjením.

Raději jsem se na to snažila nemyslet. Díky hluku aspoň neuslyší, že mi srdce buší jako vyděšenému králíkovi.

„Tak," řekla jsem. „Chcete, abych pro vás ulovila upíra?"

V Marsiliině obličeji se nepohnul ani sval, ale Andre povytáhl obočí. „Vlastně kouzelníka," zamumlal. Stejně jako Marsilie byl oblečený celý do bílé. Měl ale přirozeně snědou pleť − i když byl stejně jako ostatní upíři bledý kvůli nedostatku slunečních paprsků − takže na něm bílá vypadala dobře. Hedvábnou košili ve zdánlivě orientálním stylu zdobily bílé výšivky. Vypadala na něm lépe než pirátská.

„Hm." Znovu jsem blýskla úsměvem po Marsilii. „Ale potřebujete mě, protože jsem kožoměnec a těm prý zabíjení upírů jde. A přesně to tenhle kouzelník je. Upír."

Marsilie můj úsměv opětovala a byl to ten nejlidštější výraz, jaký jsem na jejím obličeji kdy spatřila − pravděpodobně se snažila.

Protočila v rukách poloprázdnou sklenici, až inkoustově černá tekutina zavířila. Nevěděla jsem, jestli strýček Mike podává ve sklenicích na víno krev, ale cítila jsem jen alkohol, takže asi ne. Podle toho, jak se předváděla, jsem si byla skoro jistá, že chce, abych si to myslela. Zneklidnilo mě to.

„Děkuji, že jste se s námi sešla," řekla nakonec.

Pokrčila jsem rameny a ledabyle prohlásila: „Tak jako tak jsem po něm chtěla jít." Teprve teď jsem si uvědomila, že je to pravda. „Ale protože je upír, s vaším svolením bude lov…" Předstírala jsem, že hledám vhodné slovo. „Bezpečnější, pro nás pro obě."

Hrála jsem nebezpečnou hru. Pokud ji napadne, že můžu ohrozit její klan, zabije mě. Když si ale nezískám její respekt, bude tak jako tak po mně.

Povzdychla si a postavila sklenici na stůl. „Vychovali vás vlci, Mercedes, takže chápu vaši potřebu hrát dominantní hry. Ale zmizeli dva z mých lidí, a to mi dělá starosti. Stefan patřil k mým nejsilnějším, navrácení ostatků jednoho z jeho společníků dokazuje, že selhal."

Na řeči jejího těla něco nesedělo. Možná si opravdu dělala starosti o upíry, ale z jejího chování se mi ježily chlupy. U vlků je řeč těla důležitější než slova − a na té její bylo něco špatně, říkala něco jiného než její hlas. Nevěděla jsem, čemu naslouchat.

„‚Ostatky' je trochu silné slovo," opáčila jsem. „Warren není mrtvý."

Chvíli mlčela a bubnovala prsty do stolu, jako když jsem ji viděla posledně. Asi jsem nezareagovala, jak očekávala. Měla jsem snad dychtivě přijmout nabízenou pomoc?

Nakonec řekla: „Vím, že mi celou věc kladete za vinu, protože jsem Stefana poslala samotného. Z jistých důvodů to muselo vypadat jako trest. Ale Stefan byl voják a poznal, že dostal úkol. Věděl, že jsem mu uvěřila, a stejně tak věděl, že jsem neměla na vybranou a musela jsem ho za tím stvořením poslat."

Tomu jsem dokázala uvěřit.

„Chtěla, aby požádal o pomoc mě," ozval se Andre. „Je moje vina, že to neudělal. Stefan a já jsme… byli jsme staří přátelé. Ale udělal jsem chybu a on se na mě rozzlobil." Pohlédl na mě a na okamžik se mi zadíval do očí. Když jsem uhnula očima, odvrátil se. Přemýšlela jsem, co by asi provedl, kdybych mu dovolila, aby mě okouzlil.

Pokračoval, jako by se nic nestalo. Možná tomu tak bylo.

„Dokud byl Daniel člověk, patřil Stefanovi. Byl křehčí, než se zdálo, a zemřel, když jsem pil jeho krev. O tom, jestli někoho proměníme, nebo ne, se musíme rozhodnout během okamžiku, Mercedes. Jde o dobu kratší než pět zabušení lidského srdce. Myslel jsem, že zmenším jeho ztrátu, když z něj udělám upíra, místo abych ho prostě zabil."

Marsilie se dotkla jeho ruky a já si uvědomila, že řeč pronesl kvůli ní, ne kvůli mně.

„Dal jsi Danielovi dar," řekla. „Byla to dostatečná náhrada za tvoji chybu."

Andre sklopil hlavu. „Stefan si to nemyslel. Tím, že jsem Daniela proměnil já, teď patřil mně a Stefan byl přesvědčený, že jsem to udělal úmyslně."

Upíry bylo zatraceně těžké přečíst, ale tušila jsem, že Stefan měl pravdu. Andre měl tehdy při Stefanově soudu až příliš velkou radost z něčeho, co se týkalo Daniela a Stefana.

„To od něj nebylo laskavé," řekla mu Marsilie.

„Vrátil bych mu ho," řekl Andre. „Ale čekal jsem, až o to Stefan požádá."

Aha. Tak upíři taky hrají hloupé dominantní hry.

Marsilie zavrtěla hlavou. „Možná je dobře, že tě Stefan s sebou nevzal. Mohla jsem ztratit oba své nejlepší vojáky a seděla bych tu teď s kožoměncem sama." Obrátila pozornost zpátky ke mně. „Tady je můj návrh, Mercedes. Usnadním vám práci tím, že vám jako ochranu nabídnu svoji levou ruku," kývla na Andreho, „o pravou jsem totiž přišla. A poskytnu vám všechny informace, které mám k dispozici."

„A na oplátku?" zeptala jsem se. Byla to automatická otázka. Považovala Stefana za mrtvého.

Na okamžik zavřela oči, pak se mi zadívala na čelo. Asi to byla upírská forma zdvořilosti. Já se ale cítila, jako bych měla na čele šmouhu.

„Vy na oplátku najdete toho zatraceného netvora," řekla. „Zabil Stefana, takže je zjevné, že i kdybych na něj nasadila další upíry, k ničemu by to nebylo. Vy jste naší nejlepší šancí, jak ho zlikvidovat."

„A pokud zklamu, nic neztratíte, že?" dodala jsem suše. Neodpověděla, ale ani nemusela. „Takže mi prozraďte, jak se dá ten kouzelník zabít?"

„Jako každý jiný upír," odpověděla.

„Většinu z toho, co o upírech vím, jsem vyčetla z Drákuly. Předpokládejte tedy, že nevím vůbec nic."

„Dobrá," souhlasila. „Dřevěný kůl do srdce funguje stejně jako ponoření do svěcené vody nebo přímé sluneční paprsky. Velcí svatí nás prý dokázali zabít už jen svojí vírou, ale nemyslím si, že by ta vaše byla dostatečně velká, a to i navzdory té ovečce." Ukázala na můj řetízek. „Ale vezměte si ji s sebou, Mercedes, protože by měla na démony působit stejně jako na upíry."

„Proč se upíři kožoměnců tolik bojí?“ zeptala jsem se.

Oba ztuhli. Nemyslela jsem si, že odpoví. Ale odpověděla. Tak trochu. „Zčásti už to víte,“ řekla. „Naše schopnosti na vás z velké části nepůsobí. Většina naší magie je k ničemu.“

„Kouzlo pravdy fungovalo,“ upozornila jsem.

„Křeslo nevychází z upírské magie, Mercedes, ne úplně. Ale myslím, že většina magie na vás nebude mít účinky. Krvavá magie má ale vlastní moc stejně jako staré předměty. A křeslo je velmi staré.“

„Nechtěla jsem odvést řeč od tématu,“ řekla jsem a zdvořile se ji pokusila přimět vrátit se zpátky k věci.

Pousmála se. „Ne. Asi ne. Kožoměnci také umí mluvit s duchy.“

Zamrkala jsem. „No a?“ Spousta lidí, i úplně normálních lidí, mluví s duchy.

Odsunula si židli. „Myslím, že už jsem vám toho řekla dost.“ Střelila pohledem po Andrem a já pochopila, že ani od něj se už víc nedozvím. „Asi byste měla začít tím, že zjistíte, kam šel Stefan včera večer.“

„Warren ještě nějakou dobu nebude schopný mluvit,“ namítla jsem. Rozdrtili mu hrtan. Samuel odhadoval, že bude trvat několik dní, než se zahojí.

„Stefan měl ve zvyku mluvit se svými lidmi,“ řekla. „Oni se nás bojí. Nechtějí mluvit ani se mnou, ani s mými lidmi. Ale s vámi si možná promluví. Andre vás vezme za Stefanovým stádem.“

Vzápětí zmizela. Možná se uměla zahalit do stínů jako někteří fae, ale necítila jsem ji.

„Nenávidím, když to dělá,“ řekl Andre a usrkl ze sklenice. „Asi jí závidím. Stefan to taky uměl − byl jediný, kdo zdědil tenhle dar.“

Mlčela jsem a přemýšlela o Marsilii. Dneska večer se snažila vystupovat jako člověk, přestože nebyla tak docela úspěšná. Neochotně jsem připustila, že ke mně asi byla víceméně upřímná. Nejspíš si doopravdy myslela, že dokážu kouzelníka

najít − buďto díky odolnosti vůči upírské magii, nebo díky „schopnosti“ mluvit s duchy.

Nevidím je ale neustále.

Už tak jsem podivín, měňavec, který není svázán s měsícem a mění se v kojota. Ani člověk, ani vlkodlak, ani fae. Nelíbilo se mi, že bych měla být ještě divnější, než jsem si myslela.

Vzhlédla jsem a všimla si, že mě Andre trpělivě pozoruje. Byla jsem zvyklá jednat s vlkodlaky a podle jejich měřítek nevypadal na schopného válečníka. Neměl široká ramena ani velké svaly. Marsilie mu možná lichotila, protože byl na doslech, ale tušila jsem, že tomu tak není.

„Teleportovala se?“ zeptala jsem se. Myslela jsem, že to dokáží jen bludičky.

Usmál se a pokrčil rameny „Nevím, jak to dělají. Ale je to jeden z důvodů, proč si myslíme, že je Stefan mrtvý. Kdyby byl mezi námi, nebylo by snadné ho uvěznit.“

„Nezdá se, že by vám to vadilo,“ nadhodila jsem. Nechtěla jsem myslet na to, že je Stefan mrtvý − tedy permanentně mrtvý.

Pokrčil rameny, což mohlo znamenat cokoli. „Myslím si, že Stefana zabili, Mercedes − oblékl jsem se do bílé, abych ho uctil, stejně jako paní. S jeho smrtí nic nenadělám, mohu ale zničit jeho vraha.“ Odmlčel se a velice opatrně postavil sklenici na stůl. „Neznáme se natolik dobře, abych ti plakal na rameni.“

V hlase mu zazněl náznak vzteku a já ho hned měla radši.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Co kdybys mi ukázal, kde najdu Stefanův dům?“

Byli jsme v půli cesty ke dveřím, když nás dav odmítl pustit dál. Andre byl rychlejší než já, zastavil se, zatímco já se dál snažila prosmýknout okolo mimořádně korpulentní dámy před sebou.

„Hej, kamarádi,“ pronesla tak hlubokým hlasem, až mi zavibrovala nosní dutina. „Cítím tady člověka.“ Sotva domluvila, hudba utichla a hosté zmlkli a ztuhli.

Pochopila jsem, že mluví o mně, a napadlo mě několik důmyslných, ale hloupých poznámek o jejím čichu − nejsem

člověk, ne tak, jak to myslela ona. Bylo by ale opravdu pošetilé hádat se s ní, protože jen hlupák šťouchá klackem do úlu.

Někdy, když vlk spáchá opravdu příšerný zločin, pustí se do něj celá smečka a s radostí ho rozsápe na kusy. Těsně předtím se ale na okamžik rozhostí tíživé ticho a osamocený viník se ocitne v obklíčení smečky. Pak se jeden vlk pohne a rozpoutá se masakr. Stejný pocit ve mně vyvolával i tento dav, jen čekal, až někdo něco začne.

„Mám svolení strýčka Mikea," řekla jsem tiše, nevyzývala jsem ji. Nevěděla jsem, jaká je fae a co udělat, abych se vyhnula boji.

Otevřela ústa, protože očividně nebyla spokojená, když to někdo vykřikl: „Ať zaplatí."

Zdálo se mi, že se výkřik ozval od baru, ale ihned se k němu přidaly další hlasy. Když zmlkly, žena přede mnou se rozhlédla a zeptala se. „A čím, kamarádi?"

Zaplatit. Možná chtějí nějaký dar, napadlo mě. Anebo obětinu.

Strýček Mike si proklestil cestu davem a zastavil se přede mnou. Tvářil se zamyšleně. Všichni čekali na jeho rozsudek, což jen dokazovalo jeho moc.

„Píseň," prohlásil nakonec. „Náš host nám za pohostinnost zaplatí písní!"

Velká žena si povzdychla, strýček Mike ustoupil a odstrčil stranou fae vedle sebe, aby mi ukázal malé jeviště, kde stáli tři hudebníci, dva kytaristé a basista. Nevím, odkud se ozývalo bubnování, protože buben jsem nikde neviděla.

Jeden z kytaristů se zakřenil, seskočil z jeviště a pokynul ostatním. Přenechali pódium mně.

Pohlédla jsem na strýčka Mikea, pozvedla jsem obočí a vydala se k pódiu. Všimla jsem si, že se Andre stáhl do davu. Jeho by jako upíra neobtěžovali. A neotravovali by ani vlkodlaky. Ale já nebyla ani upír, ani vlkodlak, takže jsem byla lovná zvěř.

Přemýšlela jsem, jestli by strýček Mike dovolil, aby mě roztrhali na kusy, kdyby moc dobře nevěděl, že by mě vlci

pomstili, ať už jsem patřila ke smečce, nebo ne − pomsta by mi ale k ničemu nebyla. Pochybná pomoc strýčka Mikea byla užitečnější.

Vystoupala jsem na jeviště a jeden z kytaristů mi galantně podal nástroj.

„Cením si vašeho gesta," řekla jsem opatrně, „ale na kytaru nehraji." Umím brnkat akorát na piáno, a ještě špatně. Měla jsem ale štěstí, že k lekcím hry na klavír patřily i lekce zpěvu.

Rozhlédla jsem a zapátrala po inspiraci. Očividnou odpovědí byla nějaká keltská píseň, ale ihned jsem ten nápad zavrhla. Lidové písně mají povětšinou tucty podob a tucty lidí tvrdí, že jejich verze je ta jediná správná. Mezi fae, kteří byli z velké části keltského původu a jen hledali důvod, proč mě zabít, by bylo skutečně hloupé zpívat keltskou píseň.

Bylo tu i několik germánských fae a ti nejsou v hudbě tak vybíraví, znám ale jedinou německou písničku, a to „Ó, jedličko", což je dětská vánoční koleda, kterou bych asi na nikoho dojem neudělala. Měla jsem dostatečné hlasové rozpětí i sílu hlasu, ale žádný skutečný talent.

Proto jsem musela dobře zvážit, co zazpívám. Hráli jsme totiž hru, a kdybych se před nimi příliš krčila, ani strýček Mike by mi nezachránil kůži. Jemná urážka by byla nejlepší. Ne zrovna políček, ale dloubanec do žeber.

A kromě toho jsem potřebovala mocnou píseň, protože nemám krásný a něžný hlas. Něco, co zní dobře i bez doprovodu. Navzdory klimatizaci byl bar dusivě parný a mně se špatně přemýšlelo − samozřejmě to ale mohlo být i strachem.

Přála jsem si, aby byla zima a vzduch byl chladný a ostrý… Možná mě na nápad přivedla tahle myšlenka, anebo možná vzpomínka na „Ó, jedličko", ale najednou jsem věděla, co zazpívám. Zkroutila jsem rty do úsměvu.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si roztáhla plíce, a pustila se do zpěvu: „Tichá noc, svatá noc, v spánku svém dýchá zem…"

A tak jsem v parnu horké červencové noci zpívala vánoční koledu baru plnému fae, které z domoviny vyhnali křesťané se železnými meči.

Nejednou jsem tu píseň slyšela zpívat tak něžně, až se ve vzduchu vznášela magie prvních Vánoc. Přála jsem si, abych ji tak dokázala zazpívat. Místo toho jsem ji ze sebe přímo chrlila, protože můj hlas nic jiného nezvládne.

Zavřela jsem oči, abych se nemusela dívat na své publikum, zpívala jsem slova s čistou vírou jako modlitbu, dokud jsem se nedostala k „že hříšník se s důvěrou smí“. To jsem otevřela oči a zamračila se na ženskou, která celou věc začala, a zbytek písně jsem zazpívala jen jí.

Když dozněla poslední nota, žena zaklonila hlavu a z plna hrdla se rozesmála. Obrátila se ke strýčkovi Mikeovi a poplácala ho po rameni tak silně, až zavrávoral.

„Dobrá platba,“ řekla. „Ha.“ Pak odpochodovala davem zpátky do kouta.

Ještě že jsem neočekávala potlesk, jinak bych byla zklamaná. Místnost se uklidnila a fae se vrátili k tomu, co dělali, než jsem se stala středem pozornosti. Nebyl to o nic horší zážitek než zpívat o pátečním hudebním večeru před Branem v Aspen Creeku.

Jeden z hudebníků, ten, který mi nabídl kytaru, se zakřenil, když jsme si měnili místa.

„Vysoké tóny jste moc nevytáhla,“ řekl. „Ale nebylo to špatné.“

Trochu smutně jsem se zazubila. „Obtížné publikum.“

„Hej, pořád žiješ, kamarádko,“ opáčil a imitoval přitom kadenci ženina hlasu.

Zamávala jsem mu a namířila si to rovnou ke dveřím. Andreho jsem nikde neviděla, ale strýček Mike na mě čekal u dveří a podržel mi je.

Vyšla jsem ven, chytila jsem dveře a pohlédla na něj. „Jak jste věděl, že dokážu udržet tón?“

Usmál se. „Vychovali tě Velšané, Mercedes Thompsonová. Copak Thompson není velšské jméno? A kojotům se říká zpěváci prérie.“ Pokrčil rameny. „Taky samozřejmě nešlo o *můj* život.“

Místo poděkování jsem si odfrkla.

Dotkl se ukazováčkem čela a zavřel za mnou dveře.

9.

Andre na mě čekal na parkovišti vedle jednoho z mnoha černých mercedesů klanu, aby mě odvezl ke Stefanovi domů − jako bych byla natolik pitomá, že nasednu do auta k upírovi, kterého neznám.

I přes Andreho námitky jsem ho následovala ve svém voze, místo abych se svezla s ním. Nejen že to bylo bezpečnější, po dokončení úkolu tak budu moct zamířit rovnou domů, aniž bych musela čekat, až mě odveze zpátky k baru U strýčka Mikea.

Měl pravdu, mohli jsme si cestou promluvit a vymyslet nějaký plán − kdybych mu trochu víc věřila nebo nemusela ráno do práce. Účty nepočkají jen proto, že někdo rozřezal mého přítele jako hamburger a paní upírů po mně chce, abych našla kouzelníka, který zabil víc než čtyřicet lidí.

Sevřela jsem pevněji volant a snažila se nedívat na rozbitou přístrojovou desku, do které Stefan, klidný, tichý Stefan, udělal díru pěstí. Co ho tak rozčílilo? Že ho kouzelník porazil?

Co to Stefan říkal? Věděl, že je s jeho vzpomínkami něco v nepořádku, jelikož si na mě nepamatoval. Protože jsem pro něj nebyla nedůležitá.

Stefan je upír, připomněla jsem si. Upíři jsou zlí.

Natáhla jsem ruku a dotkla se přístrojové desky. *Udělal to, protože mi ublížili,* pomyslela jsem si.

Ani on pro mě nebyl nedůležitý − nechtěla jsem, aby navždy zmizel.

Stefanův dům ležel v kennewických kopcích, na nově rozparcelované půdě na západní straně dálnice 395. Byl to velký, prostorný cihlový dům s kruhovou příjezdovou cestou, ve kterém měly vyrůstat generace dětí. Mezi budovami s falešným sloupovím a francouzskými okny se měl jevit nepřístojně. Místo toho vypadal spokojeně. Dokázala jsem si v něm představit Stefana.

„Raději zaklepej ty," poradil mi Andre, když jsem vystoupila z vozu. „Už jednou mě dneska v noci odmítli vpustit dovnitř − a po právu. Stefan mi možná tu věc s Danielem jednou odpustí, ale jeho stádo nezapomene nikdy." V jeho hlase zaznívala jen trocha lítosti, jako by byl dítě a rozbil okno baseballovým míčkem.

Navzdory pozdní hodině se v celém domě svítilo. Je asi logické, že upírovi lidé zůstávají dlouho vzhůru.

Když nás sem Marsilie poslala, znělo to logicky. Vůbec jsem nepřemýšlela o tom, co to znamená.

Než jsem zaklepala, zaváhala jsem. Nechtěla jsem se setkat se Stefanovými lidmi, nechtěla jsem vědět, že si je chová jako farmář stádo dobytka. Měla jsem Stefana ráda a chtěla jsem, aby to tak i zůstalo.

Zazvonila jsem.

Slyšela jsem za dveřmi šustění, jako by se uvnitř pohybovala spousta lidí, když se ale otevřely, stála v nich jediná žena.

Zdála se o několik roků starší než já, mohlo jí být tak kolem pětatřiceti, možná o trochu víc. Na ramena jí padaly tmavé, kudrnaté vlasy a na sobě měla konzervativní oděv, na míru šitou košili a kalhoty. Vypadala jako obchodnice.

Obvykle asi bývala atraktivní, teď ale byla bledá a oči i nos měla zarudlé a oteklé. Ucouvla v tichém pozvání. Vešla jsem dovnitř, ale Andre se zprudka zastavil na prahu.

„Budeš mě muset znovu pozvat dovnitř, Naomi," řekl.

Roztřeseně se nadechla. „Ne. Ne, dokud se nevrátí." Pohlédla na mě. „Kdo jste a co chcete?"

„Jmenuji se Mercedes Thompsonová," představila jsem se. „Snažím se zjistit, co se stalo Stefanovi."

Kývla a bez dalšího slova zavřela Andremu dveře před nosem.

„Mercedes Thompsonová," řekla. „Stefan vás má rád, víte? Hájila jste ho před ostatními upíry, a když jste si myslela, že se dostal do potíží, zavolala jste nám." Pohlédla zpátky na dveře. „Stefan zrušil Andreho pozvání, ale nebyla jsem si jistá, jestli to bude pořád fungovat, když… zmizel." Ještě chvíli hleděla na dveře, pak se otočila zpátky ke mně a s viditelnou námahou se vzchopila. Autoritativní výraz jí slušel víc než ustrašený.

„Jak vám mohu pomoci, slečno Thompsonová?"

„Nevypadáte jako někdo, kdo by…" Bezpochyby existoval zdvořilý pojem pro někoho, kdo dobrovolně krmí upíra, ale já ho neznala.

„Co jste očekávala?" zeptala se kysele. „Bledé, potetované děti se stopami po zubech na kůži?"

„Hm," řekla jsem. „Setkala jsem se s Danielem."

Zachmuřila se. „Ach, Daniel. Ano. Máme tu několik lidí, jako je on. Ale tento stereotyp nepřevažuje. Stáda jiných upírů by asi víc odpovídala vašim představám. Stefan se zřídkakdy chová stereotypně." Zhluboka se nadechla. „Nepůjdeme do kuchyně? Dáme si čaj, zatímco se budete vyptávat."

Cítila jsem, že v domě žije kromě Stefana ještě aspoň deset lidí. Drželi se z dohledu, když mě Naomi vedla do kuchyně, ale

já slyšela, jak si opodál šeptají. Zachovala jsem se zdvořile a nenakoukla do místnosti, odkud se šepot ozýval.

Ve středu kuchyně stál velký řeznický stůl, který by se nevešel do většiny místností v mém přívěsu. Naomi si přitáhla vysokou stoličku, posadila se a pokynula mi, abych si také sedla. Když si sedala, vlasy jí sklouzly z krku a odhalily nepoškozenou kůži.

Všimla si mého pohledu a odhrnula si vlasy, abych se mohla přesvědčit, že nemá žádné rudé jizvy. „Spokojená?“ zeptala se.

Zhluboka jsem se nadechla. Chtěla mě vyvést z rovnováhy, ale adrenalin, který mě zalil U strýčka Mikea, už ze mě vyprchal a já se cítila prostě unavená.

Odhrnula jsem stranou své vlasy a natočila se tak, aby viděla kousnutí na mém krku. Bylo už skoro zahojené, proto jsem přestala nosit obvaz, kůže na tom místě byla ale zarudlá a lesklá. Pravděpodobně mi zůstane jizva.

Ostře se nadechla a naklonila se blíž, aby se rány dotkla. „To neudělal Stefan,“ řekla, ale její slova nezněla úplně jistě.

„Proč to říkáte?“ zeptala jsem se.

„Někdo vás doslova ohryzal,“ řekla. „Stefan si dává větší pozor.“

Kývla jsem. „Tohle mi udělal tvor, po kterém Stefan šel.“

Uvolnila se. „Správně. Říkal, že vás to stvoření napadlo.“

Stefan s ní mluvil, což mi dodalo naději.

„Ano.“ Přitáhla jsem si druhou stoličku a posadila se. „Víte, kam Stefan včera v noci šel?“

Zavrtěla hlavou. „Ptala jsem se. Nechtěl mi to říct. Nechtěl, abychom ho hledali, kdyby se nevrátil domů.“

„Dělal si o vás starosti?“

„Ano, ale ne tak, jak si myslíte,“ ozval se za mnou nový hlas.

Ohlédla jsem se a spatřila mladou ženu s dlouhými, rovnými vlasy a ve volných šatech. Nepodívala se na nás, otevřela ledničku a zahleděla se dovnitř.

„Jak to?“ zajímala jsem se.

Vzhlédla a zašklebila se na Naomi. „Dělalo mu starosti, že nás Naomi všechny zabije, jen aby ho zachránila. Víte, pokud umře on, umře i ona. Ne hned, ale brzy."

„To mi starosti nedělá," prohlásila Naomi. Věděla jsem, že lže.

„Víte, tady profesorka má leukémii." Dívka vytáhla z ledničky mléko a napila se rovnou z krabice. „Dokud si hraje na krevní banku, Stefanova krev brání šíření nemoci. Pokud přijde o jeho krev…" Vyrazila ze sebe dusivý, dávivý zvuk a s potěšením se zahleděla na Naomi. „Ona se na oplátku stará o Stefanovy obchodní záležitosti − platí mu účty a daně, nakupuje… Hej, Naomi, došel nám sýr." Vrátila krabici s mlékem do ledničky a zavřela ji.

Naomi sklouzla ze židle a postavila se dívce. „Pokud je mrtvý, skončí ti zlaté časy. Možná by ses měla vrátit k matce a k jejímu novému manželovi. Tedy dokud tě nenajde paní a nedaruje tě jinému upírovi. Možná by tě chtěl Andre."

Dívka na ni hleděla s chladným, posměšným pohledem v očích. Naomi se obrátila ke mně a řekla: „Neví o nic víc než já."

Naposledy se na dívku zamračila a odkráčela. Dívka v hádce jasně zvítězila. Napadlo mě, že by z ní byl dobrý vlk.

„Jsem Mercedes Thompsonová," řekla jsem a otočila jsem se na židli tak, abych se mohla zaklonit a nevýhrůžným způsobem se opřít o lokty. „Hledám Stefana."

Rozhlédla se, jako by po něm taky pátrala. „No, tady není."

Kývla jsem a našpulila rty. „Já vím. Včera večer jsme našli jednoho z vlků, který ho doprovázel. Je na tom dost zle."

Vystrčila bradu. „Nejste vlkodlak. Říkal to Stefan."

„Nejsem," přitakala jsem.

„To, co dostalo Stefana, vymete se starým dobrým Andrem podlahu." Trhla bradou ke vchodovým dveřím. „Proč si myslíte, že dokážete pomoct Stefanovi zrovna vy?"

„Marsilie věří, že to dokážu." Pozorně jsem sledovala, jak na ni jméno zapůsobí. Na okamžik jsem i přes závoj jejích tmavých

vlasů zahlédla záblesk strachu, který sálal z hlubin domu. Všichni se tady strašně báli. Dům strachem doslova páchl.

„Pokud se Stefan nevrátí," řekla velice tiše a najednou mi připadala mnohem starší, „myslím, že všichni zemřeme, nejen doktorka Nosnahoru. Dříve nebo později zmizíme. Paní nedovolí, abychom si šli po svém a mohli všem vykládat o *nich.* A tak nás rozdá ostatním upírům, začlení nás do jejich stád. Většina z nich si nedělá s jídlem takové starosti jako Stefan. Když dostanou hlad, nedokáží se ovládat."

Nevěděla jsem, co říct, aby to neznělo jako prázdné sliby, a tak jsem se chytila jedné věci, kterou řekla. „Stefan vás drží naživu déle než ostatní?"

„Nezabíjí své stádo," řekla. Měla jsem pocit, jako by mluvila o dobytku. Se strojenou věcností pokrčila rameny. „Teda většinou. Když si nás k sobě vezme, musíme zůstat několik let, ale pak jsme volní. Tedy až na Naomi, a to není Stefanova vina."

„Proč několik let?" zajímala jsem se.

Podívala se na mě, jako bych byla úplně hloupá. „Musí se mezi námi vytvořit natolik silné pouto, aby nám zabránil prozradit existenci upírů."

„Jak dlouho už jste se Stefanem?"

„V srpnu to bude pět let," řekla, přitom jí nemohlo být víc než dvacet. Skryla jsem šok, ale asi ne dost dobře, protože se uculila. „Dvanáct. Bylo mi dvanáct. A Stefan byl mnohem lepší než moji rodiče, to byste měla vědět."

Upíři jsou zlí. Divné, že na to u Stefana vždycky zapomínám.

„Pravděpodobně toho víte o upírech víc než já," řekla jsem. Rozhodla jsem se změnit přístup, abych z ní dostala víc informací. „Já vyrostla s vlkodlaky, a i když Stefana znám dlouho, většinou se bavíme o autech. Vadilo by vám, kdybych se zeptala na pár věcí?"

„Co chcete vědět?"

„Co víte o tvorovi, kterého lovil?"

„Moc s námi nemluví," řekla. „Ne jako mluvíval s Danielem. Ale má jít o nějakého upířího démona."

Kývla jsem. „Něco takového. Řekli mi, že když zabiji upíra, zmizí démon sám od sebe. Upíří démon přestane existovat. Marsilie mi poradila, jak to udělat.“ Zmlkla jsem a nechala ji o tom chvíli přemýšlet. Byla chytrá, proto netrvalo dlouho a dospěla ke stejnému závěru jako já.

„Páni, to je dost děsivé jít do bitvy s paní jako jediným zdrojem informací. Jasně, povím vám, co potřebujete vědět.“ Prohlédla si mě, ale nevypadalo to, že bych na ni udělala dojem. „Opravdu si myslí, že to stvoření dokážete zabít?“

Chystala jsem se přikývnout, ale pak jsem se zarazila. „Nemám zdání, co si Marsilie myslí.“ Strýček Mike mé rozhodnutí vydat se na lov kouzelníka za hloupé nepovažoval. Ale nebyla jsem si jistá, jestli můžu věřit fae víc než upírům. Nakonec jsem pokrčila rameny a pověděla jí pravdu. „Vlastně mě to nezajímá. Zabiji toho kouzelníka, nebo zemřu.“

„Co vám řekla?“

„Upíra prý můžu zabít dřevěným kůlem, svěcenou vodou nebo slunečním světlem.“

Opřela se bokem o ledničku a vrtěla hlavou. „Podívejte. Dřevěný kůl funguje, ale je lepší, když je z dubu, jasanu nebo z tisu. A pokud ho zabijete takhle, musíte mu pak ještě useknout hlavu nebo ho spálit, aby zůstal opravdu mrtvý. Pamatujte, že upír je skutečně mrtvý, jen když je na popel. Dokud existuje tělo, vrátí se − a pořádně namíchnutý. Můžete mu useknout hlavu, ale je to dost těžké. Těžko počká, dokud si někde neseženete motorovou pilu. Sluneční světlo je taky dobrá věc. Ale kůl nebo slunce jsou jako kopnutí do koulí, chápete?“

Zavrtěla jsem fascinovaně hlavou.

„Všichni o nich vědí. Pokud to jen trochu půjde, vyhne se riziku. A pokud to zpackáte, jenom ho tím rozzuříte. Svěcená voda je víceméně k ničemu. Potřebovala byste jí plný bazén, abyste s ní zabila upíra.“

„Tak jak se ho mám zbavit natrvalo?“

Našpulila rty. „Nejlepší je oheň. Stefan říkal, že jakmile vzplanou, hoří docela dobře.“

„To všechno vám řekl Stefan?“ Pokusila jsem si ten rozhovor představit.

Kývla. „Jasně.“ Změřila si mě pohledem. „Podívejte, nevím, kam šel, ale všimla jsem si, že pozorně sledoval místní zprávy a noviny. Měl mapu Tri-Cities, do které si zaznamenával všechny násilné činy. Včera ho nadchlo, že konečně našel spojitost.“

„Máte tu mapu?“ zeptala jsem se.

„Ne. Vzal si ji s sebou. A nikomu z nás ji neukázal.“

Sklouzla jsem ze židle. „Díky…“

„Rachel.“

„Děkuji, Rachel.“

Kývla, znovu otevřela dveře ledničky a pustila mě z mysli. Pomalu jsem se vydala k hlavním dveřím, nikdo další už se ale neukázal, a tak jsem vyšla ven.

Andre seděl na kapotě auta a čekal na mě. Seskočil a zeptal se: „Věděli něco?“

Pokrčila jsem rameny. „Nevěděli, kam šel, ale zjistila jsem, jak po kouzelníkovi pátral. Možná to pomůže.“

Pohlédla jsem na Andreho a uvažovala, jestli Marsilie vynechala tu část s useknutím hlavy probodnutého upíra úmyslně. Nemusela jsem o tom dlouze přemýšlet. Jasně že ano.

„Jak bys zabil Littletona ty?“ zeptala jsem se ho.

„Ohněm,“ odpověděl bez váhání. „To je nejjednodušší. Probodnutí kůlem taky funguje, mrtvole pak ale musíš useknout hlavu.“

Nic to neznamenalo. Určitě pochopil, že jsem se na stejnou věc zeptala i Stefanových lidí.

„O tom se Marsilie nezmínila.“

Pousmál se. „Kdybys kouzelníka jenom probodla, mohla by ho zajmout a ovládnout. Upírů moc není, Mercy, a trvá roky, než jednoho stvoříš. Kdyby Daniel nepatřil Stefanovi tak dlouho, na místě by zemřel. Marsilie nechce upíra zničit, obzvláště když by mohla využít démonovu moc. Kdybys ho jen vážně zranila, mocný upír, jako je třeba Marsilie, by ho snadno ovládl. Pak by byla nenapadnutelná.“

„Takže ho plánuješ zajmout?“

Andre zavrtěl hlavou. „Chci, aby ten bastard zemřel. Natrvalo.“

„Proč?“

„Jak jsem říkal, já a Stefan jsme se hodně dlouho přátelili.“ Nastavil tvář osvětlení příjezdové cesty. „Měli jsme jisté neshody, ale byly to… rodinné rozepře. Vím, že tentokrát se Stefan skutečně naštval, ale překonal by to. A kvůli kouzelníkovi už nikdy nedostanu šanci se s ním usmířit.“

„Jsi si tak jistý, že je Stefan mrtvý?“

Stefanův mikrobus stál zaparkovaný vedle garáže a neobvykle zdobenou kapotu chránila plachta. Upír ve starém mikrobusu připomínajícím dodávku ze Scooby Doo? K Vánocům jsem mu dala plyšového Scoobyho v životní velikosti − vozil ho na sedadle spolujezdce.

Asi z mého hlasu vycítil, co chci slyšet, protože pomalu zavrtěl hlavou. „Mercedes, i člověk se dá jen těžko udržet pod zámkem. Upíra je téměř nemožné uvěznit. Stefan zná způsob, jak… No, nemyslím si, že by ho někdo dokázal zajmout − přesto se nevrátil domů. Ano, myslím, že je mrtvý. A udělám vše, co je v mých silách, aby ho Littleton následoval.“

Všechno, co Andre s Adamem říkali, dávalo smysl. Musela jsem si přiznat, že Stefan je mrtvý − a Ben a mladý upír, s nímž jsem se setkala jen jednou, taky. Pokud jsem se nechtěla před Andrem rozbrečet, měla bych co nejrychleji vypadnout.

Pohlédla jsem na hodinky. „Za tři hodiny musím vstávat.“ Kdybych věděla, jak dlouho bude trvat, než kouzelníka najdeme, požádala bych Zeeho, aby za mě na čas převzal dílnu, ale to jsem si mohla dovolit jen několik dní v měsíci, jinak bych neměla ani na hypotéku, ani na jídlo.

„Jdi domů a vyspi se.“ Z tenkého koženého pouzdra vytáhl vizitku a podal mi ji. „Telefonní číslo na můj mobil. Zavolej mi za soumraku a dohodneme se, jak dál.“

Schovala jsem vizitku do zadní kapsy. Došli jsme ke dveřím mého auta, otevřela jsem je a chystala se nasednout, když mě napadla další otázka.

„Stefan říkal, že Littleton je mladý. Znamená to, že ho někdo kontroluje?“

Andre kývl. „Mladý upír je pod kontrolou svého stvořitele.“ Hořce se pousmál. „Není to dobrovolná služba. Všichni sloužíme svému stvořiteli.“

„I ty?“

Krátce a nešťastně se uklonil. „Dokonce i já. Ale jak stárneme a sílíme, kontrola slábne. A když stvořitel zemře, zmizí docela.“

„Takže Littleton poslouchá jiného upíra?“

„Pokud upír, který ho stvořil, žije, pak asi ano.“

„Kdo stvořil Stefana?“

„Marsilie. Ale Stefan si nikdy nemusel hrát na otroka jako my ostatní.“ S čirou závistí v hlase pokračoval: „Nikdy nebyl zotročen. Občas se to stává, ale takoví upíři jsou hned po prvním probuzení zabiti. Kterýkoli jiný upír by Stefana zabil, jakmile by zjistil, že ho nemá plně pod kontrolou, ale Marsilie byla zamilovaná. Přísahal jí poslušnost a vím určitě, že přísahu nikdy neporušil.“ Zadíval se na noční nebe.

Znenadání zabouchl dveře mého auta. „Jdi domů a vyspi se, dokud můžeš.“

„Stvořila Marsilie i tebe?“ zeptala jsem se a otočila jsem klíčkem v zapalování.

„Ano.“

Zatraceně, pomyslela jsem si, je to tak hloupé. O upírech nevím zhola nic a chci dostat toho, který přemohl dva upíry a pár vlkodlaků? Proč se rovnou nestřelím do hlavy? Ušetřím si tak čas i námahu.

„Dobrou noc, Andre,“ řekla jsem mu a odjela od Stefanova domu.

*

Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem usnula, sotva jsem složila hlavu na polštář. Zdálo se mi o Stefanovu ubohém stádu, které bylo podle Rachel po jeho smrti ztraceno. Zdálo se mi o Stefanovi za volantem mikrobusu s hloupým vycpaným

Scooby Dooem na vedlejším sedadle. Zdálo se mi, že se mi pokouší něco říct, ale přes hluk jsem ho neslyšela.

Překulila jsem se a schovala hlavu pod polštář, ale zvuky neustávaly. Nevydával je budík, takže jsem mohla dál spát. Cítila jsem se tak unavená, že mi dokonce i sny o mrtvých lidech připadaly příjemnější než být vzhůru. Koneckonců Stefan byl mrtvý bez ohledu na to, jestli jsem spala, nebo ne.

Nebyl to zvláště hlasitý zvuk. Kdyby byl méně nepravidelný, asi bych ho dokázala ignorovat.

Škrab. Škrab − škrab.

Škrábání se ozývalo od okna vedle postele. Připomnělo mi růžový keř před oknem matčina domu v Portlandu. Občas v noci zaškrábal o stěnu domu a vylekal mě. Ale už mi nebylo šestnáct. Kromě mě tu nebyl nikdo, kdo by šel ven a odstranil to, co zvuk vydávalo, abych se mohla vyspat.

Přitiskla jsem si polštář pevněji k uším, ale nedokázala jsem zvuk potlačit. Pak mě napadlo − *Stefan?*

V mžiku jsem byla plně při vědomí. Odhodila jsem polštář na podlahu, bleskurychle se posadila, přitiskla obličej na okno a vyhlédla ven.

Ale k oknu se tiskl jiný obličej. A nepatřil Stefanovi.

Přes sklo na mě ze vzdálenosti sotva několika centimetrů zíraly zářící duhové oči. Zavřískla jsem Samuelovo jméno, vyskočila jsem z postele a utekla od okna. Teprve až jsem roztřeseně dřepěla ve středu ložnice, vzpomněla jsem si, že Samuel je stále u Adama.

Obličej se nepohnul. Tiskl se tak pevně na okno, až měl rozmáčklý nos i ústa, přesto jsem bez problémů poznala Littletona. Olízl sklo, naklonil hlavu na stranu a způsobil zvuk, který mě vytrhl ze spánku. Levým špičákem zanechal ve skle bílou rýhu.

Všimla jsem si, že je jich na okně pěkná řádka. Už hodné dlouho se musel dívat, jak spím. Zamrazilo mě z toho stejně jako z poznání, že pokud není velmi, velmi vysoký, vznáší se ve vzduchu.

Všechny zbraně jsem měla zamčené v tom pitomém sejfu. Nedostanu se k nim dřív, než vrazí oknem dovnitř. Ne že bych si byla jistá, že zbraň upíra zastaví.

Trvalo hodně dlouho, než jsem si vzpomněla, že bez pozvání se dovnitř nedostane. Nijak mě to ale neuklidnilo, jak tak na mě zíral přes tenký panel skla.

Znenadání ucukl od okna a zmizel z dohledu. Poslouchala jsem, ale nic jsem neslyšela. Až po dlouhé době jsem si připustila, že odešel.

V posteli už bych ale usnout nedokázala, jedině že bych ji odtáhla od okna. V hlavě mi bušilo z nedostatku spánku, proto jsem se odpotácela do koupelny, vytáhla aspirin a spolkla ho.

Zírala jsem na svůj odraz v zrcadle. Ve tmě jsem vypadala bledá a bezbarvá.

„No," řekla jsem. „Když teď víš, kde je, proč se za ním nepustíš?"

Vycenila jsem na zbabělý odraz zuby, tma ale potlačila náležitý efekt, a tak jsem sáhla po vypínači.

Nic se nestalo.

Stiskla jsem ho ještě dvakrát. „Pitomý karavan." Pojistky někdy vypadly samy od sebe. Jednou se dostanu k tomu, abych vyměnila rozvody.

Skříň s pojistkami se nacházela na opačné straně karavanu, což znamenalo, že budu muset projít okolo velkých oken v obýváku a menšího v kuchyni. To v kuchyni nemělo závěs.

„Nebojácná lovkyně upírů, to určitě," bručela jsem. Moc dobře jsem totiž věděla, že jsem příliš vyděšená, než abych šla pojistky nahodit neozbrojená. Vyplížila jsem se z koupelny a otevřela sejf se zbraněmi. Pistoli jsem nechala uvnitř a raději si vzala pušku marlinovku 444 a nabila ji stříbrem − nevěděla jsem, jestli stříbro ublíží upírovi víc než obyčejné olovo, rozhodně mu ale neublíží míň.

Marlinovka mě v každém případě uchlácholí natolik, abych šla zase spát.

Netrpělivě jsem zasunovala do pušky jako prst dlouhé náboje. Tyhle věcičky dokázaly zastavit slona, takže jsem musela věřit, že zapůsobí i na upíra.

Věděla jsem, že bych v ložnici neměla rozsvítit. Pokud je Littleton stále venku, připravím se o noční vidění a udělám ze sebe dobrý terč − i když bylo nepravděpodobné, že by kouzelník použil zbraň, obzvláště když si tolik užíval vraždění pokojské. Neohrožovala jsem ho do té míry, aby se připravil o zábavu.

Přesto jsem pleskla rukou po vypínači u dveří do koupelny. Nic se nestalo. Světla v koupelně a v ložnici patřila k jiným okruhům a nemohla tedy vypadnout najednou. Odřízl snad Littleton karavan od proudu?

Ještě pořád jsem zírala na vypínač, když někdo zavřeštěl Samuelovo jméno. Ne, ne někdo − já. Ale já nekřičela.

Zasunula jsem nábojnici do komory a dodávala si odvahu puškou a vědomím, že Littleton nemůže dovnitř.

„Vlče, vlče, pozvi mě dovnitř.“ Šepot se rozléhal ložnicí a já nedokázala říct, odkud přichází.

Těžce jsem dýchala nosem, abych ovládla paniku. Klekla jsem si na postel a opatrně vyhlédla z okna, nic jsem ale neviděla.

„Ano, Mercy?“ Tentokrát se ozval Samuelův hlas, lehký a hravý. „Sladká Mercy. Pojď ven, pojď si hrát, Mercedes Thompsonová.“ Dokonale imitoval i jeho hlas. Kde ho slyšel?

Něco zaškrábalo po stěně karavanu hned vedle okna. Skřípání doprovázel nezaměnitelný zvuk ohýbaného plechu. Rychle jsem uskočila, zamířila marlinovkou na okno a čekala, až se venku mihne jeho stín.

„Vlče, vlče, pojď ven, pojď ven, ať už jsi kdekoli.“ Tentokrát to byl Warrenův hlas. Vzápětí zařval tak bolestivě, že jsem to téměř nedokázala snést.

Nepochybovala jsem o tom, že tak křičí Warren, jen jsem doufala, že nekřičí zrovna teď před mým karavanem. Doufala jsem, že je v bezpečí u Adama doma.

Dobře že začal mým hlasem − kdybych si myslela, že venku křičí Warren, nedokázala bych zůstat uvnitř karavanu. Kde jsem byla v bezpečí. Možná.

Warrenovy výkřiky utichly, ale Littleton ještě neskončil. Ťukal do stěny, až se dostal na konec karavanu. Nikde jsem ho neviděla, i když to znělo, jako by znovu klepal na okno.

Nemůže dovnitř, připomněla jsem si tiše, přesto jsem sebou trhla, když kovové obložení domu zaskřípalo a karavan se zakymácel. Poté se nakrátko rozhostilo ticho.

Znovu začal klepat, tentokrát ale mnohem silněji. Pokaždé, když uhodil do stěny, trhl sebou jak dům, tak já. Přesunul se dozadu a zvuky se změnily, když se dostal ke koupelně. Ze stěny ve sprše odpadla kachlička a roztříštila se.

Zamířila jsem marlinovkou, prst jsem ale držela ze spouště. Neviděla jsem cíl a sousedé bydleli na dostřel. I kdybych nikoho nezabila, výstřely z pušky by určitě přitáhly pozornost. Moji milí sousedé by neměli proti upírovi šanci, hlavně ne proti tomuhle upírovi.

A co se týká mých robustnějších sousedů… Trochu mě překvapilo, že je rámus, který Littleton dělal, ještě nepřilákal. Adamův dům byl ale dobře odhlučněný. Možná Littletonův hlas neslyšeli natolik dobře, aby vzbudil jejich pozornost, po výstřelu by ale určitě přiběhli.

Podle strýčka Mikea není ale dobré poštvat na kouzelníka vlkodlaky. Věřila jsem mu, proto jsem nevolala o pomoc. Začínala jsem si myslet, že Littleton skutečně nesmí dovnitř. Může mě děsit, ale pokud ho dovnitř nepozvu, nemůže mi ublížit.

„A to v absolutně žádném případě neudělám," zamumlala jsem.

Znovu praštil do stěny a já vyskočila. Uběhlo několik vteřin, pak minuta, dvě a nic se nestalo. Neozvaly se žádné další výkřiky, bušení ani trhání. Jak jenom vysvětlím tohle pojišťovně?

„Ano, paní," zkusila jsem to. „Upíří královna mě požádala, abych pro ni ulovila démonského upíra. Nějak to zjistil a rozčílilo ho to natolik, že rozdrápal stěny mého domu."

Posadila jsem se doprostřed podlahy a pušku jsem si strčila pod paži. „No, asi to budu muset opravit sama. Zajímalo by mě, kolik asi stojí vnější obložení. A ostatní věci, které zničil."

Nemohla jsem si vzpomenout, jestli jsem předtím, než jsem šla spát, vzala dovnitř Médeu. Obvykle to dělám, ale tentokrát jsem byla tak vyčerpaná… Jakmile seberu odvahu, půjdu se ujistit, že Médea spí v Samuelově ložnici, kde tráví noc nejraději. Mohla bych zavolat Andremu, ale…

Ramena mi tuhla napětím, a tak jsem naklonila hlavu na stranu, abych si protáhla svaly. Najednou se podlaha pod kobercem se strašlivým rámusem vzedmula. Vyskočila jsem na nohy a vypálila dřív, než se přestala třást. Možná nemám obrovskou sílu, ale jsem rychlá. Vystřelila jsem ještě dvakrát. Pak jsem čekala a zírala na díry v podlaze a šmouhy po střelném prachu na béžovém berberském koberci.

V jedné z děr se něco pohnulo. Uskočila jsem a znovu vypálila − dírami se dovnitř cpaly věčičky, které na ně byly příliš velké. O chvíli později jsem uslyšela bouchnout dveře a na příjezdové cestě se k životu probudil německý motor. Tehdy u hotelu stálo Littletonovo BMW. Nepospíchal, odjel pomalu, jako by byl jen dalším řidičem v ulicích, a já zatím zírala na čtyři zdeformované a zakrvácené stříbrné kulky, které mi vrátil.

*

Když začal zvonit budík, seděla jsem na podlaze uprostřed ložnice a v klíně mi chlácholivě předla Médea. Jak je možné, že v dobrodružných filmech hrdinky nikdy nemusí do práce?

Trvalo hodinu, než jsem přesvědčila sousedy, aby se vrátili domů. Řekla jsem jim, že karavan musel poničit naštvaný zákazník nebo možná jeden z místních gangů. Ano, několikrát jsem vystřelila, abych útočníky zahnala, ale nemyslím, že jsem někoho zranila. Možná netušili, že jsem doma. Samozřejmě že

zavolám policii, ale je zbytečné tahat je sem tak pozdě v noci. Zavolám jim ráno. Opravdu.

Stejně jsem měla v plánu promluvit si s Tonym, i když jsem nepředpokládala, že bych mu řekla o Littletonovu útoku. Policie by s ním stejně nic nezmohla.

Mohla jsem zavolat Zeemu a požádat ho, aby za mě zaskočil, ale tak jako tak bych už neusnula. Stejně dobře si můžu schovat Zeeho pomoc na jindy. Vypnula jsem budík, shodila protestující Médeu z klína a natáhla na sebe oblečení, abych si prohlédla škody, které Littleton napáchal, v denním světle.

Karavan vypadal hůř, než jsem si myslela. Littleton obložení nestrhl, ale od střechy až po zem ho doslova rozpáral. Trhliny byly široké asi jako prst. Taky jsem zjistila, jak se dostal pod dům. Ve škvárových základech vzadu byla vyražená díra dost velká pro člověka.

Můj karavan vyrobili v sedmdesátém osmém, je to jeden z těch modelů čtyři metry na dvacet a nejlepší léta má dávno za sebou. Možná to není výstavní kousek, ale když jsem si včera večer vlezla do postele, byl aspoň v *jednom kuse.* Budu muset zaprodat duši, abych ho opravila − pokud to vůbec půjde.

A to znamená, že bych měla jít co nejrychleji do práce, jinak nebudu mít peníze ani na snídani.

Zatímco jsem se sprchovala, přemýšlela jsem o tom, co vím, a co ne. Nevěděla jsem, kde je Littleton teď. Nevěděla jsem, jestli můžu na upíra použít pistoli. Měla jsem kulky, které dokazovaly, že asi ne, ale na druhou stranu byly od krve, takže asi nějakou škodu napáchaly. Netušila jsem, proč je moje schopnost vidět duchy pro upíry nebezpečná nebo jak mi fakt, že jsem imunní vůči jejich magii, pomůže dostat upíra, který dokázal napáchat takovou škodu na mém karavanu. A po Littletonově nočním představení jsem věděla, že pokud ho mám zničit, budu potřebovat Andreho pomoc.

Před odchodem jsem zavolala do Adamova domu, abych zjistila, jak je na tom Warren. Přemýšlela jsem, proč se po střelbě nikdo neobjevil, aby zkontroloval, co se děje. Telefon zazvonil desetkrát, než ho konečně někdo zvedl.

„Ahoj, Darryle," řekla jsem. „Jak se vede Warrenovi?"

„Žije," řekl mi Adamův zástupce. „Je v bezvědomí, ale žije. Včera v noci jsme slyšeli střelbu, ale vlk, kterého jsme poslali na výzvědy, tvrdil, že máš všechno pod kontrolou. Je tam někde Samuel?"

„Samuel zůstal včera v noci u vás," odpověděla jsem.

Neutrálně zabručel. „Samuel tady není a Adam odešel kolem druhé ráno. Nenapadlo mě zeptat se na Samuela stráží."

Darryl si musel dělat starosti, pokud mi tohle všechno vyprávěl. Promnula jsem si čelo. Než se objevil můj noční návštěvník, spala jsem sotva dvě hodiny, a to je příliš málo.

„Zeptal se někdo Kylea, o čem mluvili, než odešli?"

„Warrenův… přítel spal. Warren se probírá a zase upadá do bezvědomí, ale když je vzhůru, je dost rozrušený. Něco ví, ale má zničené hlasivky a my nevíme, co se nám snaží říct."

Uvědomila jsem si, že mi odpovídá, jako bych měla nějakou autoritu, jako by skutečně hovořil s Adamovou družkou.

„Co myslíš, že se stalo?" zeptala jsem se ho.

„Myslím, že Adam − se Samuelem, pokud je pryč − zjistil, kde ten zatracený kouzelník je. Nedokážu si představit, že by jinak nechal Warrena v takovém stavu samotného."

To ani já. Stiskla jsem si kořen nosu. „To by mohlo být zlé."

„Jak to?"

„Včera v noci mi strýček Mike řekl, že pro vlkodlaka může být střet s démonem nebezpečný. Démoni působí zhoubně na sebeovládání, což je pro vlkodlaky hodně, hodně špatné. Strýček Mike se tvářil *dost* ustaraně."

Chvíli o tom přemýšlel. „To by *mohlo* být zlé. Škoda, že ses o tom nezmínila dřív."

„Hm." Ostře jsem se nadechla. Byly tu další věci, které by měl vědět, ale nějak se mi nechtělo mu je vykládat. Jenže Samuel s Adamem zmizeli a bylo by hloupé tajit informace před jedním z mála spojenců, kteří mi zůstali.

Byl to Darryl, a protože se mnou jednal, jako bych ve smečce opravdu stála výše než on − a protože se nijak zvlášť nezajímal o to, co se se mnou stane − nic mi nezakáže. „Měla jsem U

strýčka Mikea schůzku s Marsilií. Chce, abych pro ni našla Littletona a zabila ho.“

Nastala dlouhá, výmluvná odmlka. „Ona si myslí, že to zvládneš?“ Jeho nevěřícný tón mi nijak nelichotil, na druhou stranu jsem si myslela totéž, takže mi to vlastně nevadilo.

„Zřejmě. Pomáhá mi jeden z jejích výše postavených upírů.“

„Hm,“ řekl.

„Myslím, že je docela fajn. Je Stefanův přítel.“

„Adam by ti to nedovolil.“

„Já vím. Ale není tady. Až se Warren probere, zavolej mi.“ Nadiktovala jsem mu čísla na mobil, domů a do garáže.

Když si je zapsal, řekla jsem: „Musíš zavolat Branovi a všechno mu říct.“

„I o tvých plánech?“ zeptal se. Věděl, co si bude Bran myslet o tom, že se chystám vydat s upírem na lov kouzelníka.

„Ano,“ řekla jsem. Nechtěla jsem, aby se na něj Bran případně naštval. Na mě ať se Bran vzteká. Dřív jsem v tom uměla dobře chodit a asi bych si na to dokázala znovu zvyknout. A pomohlo taky to, že je stovky kilometrů daleko a můj mobil umí identifikovat volajícího.

Přesto… „Ale jenom když se zeptá,“ dodala jsem rychle.

Darryl se zasmál. „Jo, podobný trik jsem používal na mámu. Doufám, že ti vyjde líp než mně.“

Zavěsila jsem.

Adam se Samuelem zmizeli ještě před tím, než si Littleton zaskočil vyřádit se na mém karavanu.

Littleton uměl dokonale napodobit Samuelův hlas. Uběhly už čtyři hodiny a Adam pořád nezavolal, aby zkontroloval Warrena, který ještě nebyl za vodou − a neozval se ani Samuel.

Littleton je oba dostal. Pokud se Littleton podobá ostatním upírům, přes den nic nezmůže. Pořád existovala šance, že jsou naživu. Littleton si s kořistí rád pohrává.

Musela jsem ho najít před setměním.

Zavolala jsem Elizavetě, ale ozval se jen záznamník.

„Dovolali jste se Elizavetě Arkaděvně. Nejsem přítomna. Zanechte mi prosím vzkaz se jménem a telefonním číslem a já se vám ozvu.“

„Tady je Mercy,“ řekla jsem po pípnutí. „Adam se Samuelem zmizeli. Kde jste? Zavolejte co nejrychleji mně nebo Darrylovi.“

O čarodějnictví vím málo, takže jsem netušila, jestli nám dokáže pomoct. Přinejmenším se jí můžu zeptat na upíry a kouzelníky − pokud se mi ji podaří přesvědčit, že Adamův rozkaz, podle něhož se mnou neměla mluvit, už neplatí.

Zavolala jsem na všechna tři Tonyho čísla a požádala ho, ať se mi ozve na mobil. Vytočila jsem Zeeho, ale ozval se záznamník. I na něm jsem zanechala detailní vzkaz. Darryl i Zee tak přesně věděli, k čemu se chystám.

Pak jsem sebrala mobil a zamířila do práce. Rozhodla jsem se poslat Gabriela domů a pro dnešek zavřít.

*

Podle hodinek jsem dorazila o patnáct minut dřív, proto mě překvapilo, když jsem spatřila paní Hannaovou. Objevila se o celé hodiny dřív než obvykle.

Zaparkovala jsem na obvyklém místě a našla ji hned vedle auta. Byla jsem sice zoufalá, ale už její pouhá přítomnost vyžadovala, abych se chovala zdvořile. „Dobré ráno, paní Hannaová. Dneska jste tu brzy.“

Chvíli trvalo, než na mě pohlédla, a na okamžik mě vůbec nepoznávala. Ještě tak měsíc dva a z její osobnosti nic nezůstane.

Ale dnes se její tvář přece jen rozjasnila. „Mercedes, dítě. Doufala jsem, že tě potkám. Mám pro tebe zvláštní obrázek.“

Marně se přehrabovala ve vozíku a byla čím dál víc rozrušená.

„To je v pořádku, paní Hannaová,“ řekla jsem jí. „Určitě ho najdete později. Co kdybyste mi ho ukázala zítra?“

„Ale byl přímo tady,“ zoufala si. „Obrázek toho milého hocha, který tě má tak rád. Toho tmavovlasého.“

Adama.

„Zítra to bude stačit, paní Hannaová. Ale co tu děláte tak brzy?“

Rozhlédla se, jako by ji moje otázka zmátla. Potom se uvolnila a usmála se. „Ach, to Joe. Poradil mi, abych raději změnila trasu, pokud ho chci dál navštěvovat.“

Usmála jsem se na ni. Za života neustále mluvila o Johnovi tomhle a Peterovi tamtom. Nikdy jsem nevěděla, jestli má skutečně nápadníky, nebo to jen předstírá.

Naklonila se spiklenecky blíž. „My ženy se musíme kvůli mužům vždycky měnit, že ano?“

Zaskočeně jsem na ni pohlédla. O to přesně šlo. Měla jsem pocit, že mě Adam mění.

Všimla si, že trefila do černého, a šťastně se usmála. „Ale stojí za to, Bůh jim žehnej. Stojí za to.“

Šouravým krokem se vydala pryč a o chvíli později už byla ta tam.

10.

„Ne, pane, není…“ Gabriel vzhlédl, když jsem vešla do dílny. „Počkat. Už je tady.“

Vzala jsem si sluchátko, protože mě napadlo, že by to mohl být Tony nebo Elizaveta. „Mercy.“

„Tady John Beckworth. Volám z Virginie. Omlouvám se, že jsem zapomněl na časový posun.“

Hlas mi připadal známý, ale jméno ne. „Pan Black?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ řekl trochu zahanbeně. „Vlastně se jmenuji Beckworth. Právě jsem po telefonu mluvil s Branem Cornickem. Zmínil se o tom, že máte v Tri-Cities nějaké potíže.“

„Ano, máme tady jistou… situaci.“ Buďto Branovi zavolal ještě včera Adam, nebo si na Blacka/Beckwortha vzpomněl Darryl, když mluvil s Branem dneska ráno.

„To říkal i pan Cornick. Navrhl, abychom na začátku příštího týdne odletěli do Montany.“ Odmlčel se. „Působil méně… intenzivně než Adam Hauptman.“

To je celý Bran, tichý a klidný, dokud vám nerozsápe hrdlo.

„Voláte, abyste se zeptal, jestli s ním bude vaše dcera v bezpečí?“ zeptala jsem se.

„Ano. Nebyl na seznamu, který jste mi dala.“

„Kdybych měla dceru, bez obav bych ji u Brana nechala,“ přiznala jsem upřímně a přešla jsem otázku, proč nebylo Branovo jméno na seznamu. „Dobře se o vaši rodinu postará.“

„Mluvil s Karou, s mojí dcerou,“ řekl a v hlase mu zaznívala hluboká úleva. „Nevím, co jí řekl, ale takhle šťastnou jsem ji neviděl už roky.“

„Dobře.“

„Slečno Thompsonová, pokud pro vás budu moci něco udělat, neváhejte a zavolejte mi.“

Chystala jsem se automaticky odmítnout, ale pak jsem se zarazila. „Jste opravdu novinář?“

Zasmál se. „Ano, ale nepíšu o sexuálních praktikách celebrit. Jsem investigativní novinář.“

„Víte, jak o lidech něco zjistit?“

„Ano.“ Jeho hlas zněl zaujatě.

„Potřebuji co nejvíce informací o muži jménem Cory Littleton. Má webovou stránku. Myslí si, že je mág. Moc by mi pomohlo, kdybyste se podíval, jestli tady v Tri-Cities nevlastní nějakou nemovitost.“ Nedělala jsem si velké naděje, ale věděla jsem, že Warren zkontroloval všechny hotely i pronájmy. Pokud tu Littleton je, musí někde přebývat.

Přečetl mi jeho jméno tak, jak si ho zapsal. „Uvidím, co zjistím. Může to trvat několik dnů.“

„Buďte opatrný,“ varovala jsem ho. „Je nebezpečný. Nebylo by dobré, kdyby zjistil, že se na něj vyptáváte.“

„Má to něco společného s problémy, o kterých se zmínil pan Cornick?“

„Přesně tak.“

„Dejte mi na sebe nějaký kontakt, nejlepší bude emailová adresa.“

Nadiktovala jsem mu vše potřebné a poděkovala. Když jsem zavěsila, všimla jsem si, že mě Gabriel pozoruje.

„Potíže?“ zeptal se.

Možná jsem se měla víc snažit udržet Gabriela dál od svého světa. Je to ale rozumný kluk a není hloupý. Rozhodla jsem se, že bude snazší říct mu, co můžu − bylo to bezpečnější, než kdyby pátral na vlastní pěst.

„Ano, velké.“

„Ten telefonát včera večer?“

„Je toho součástí. Warren je ošklivě zraněný. Samuel s Adamem zmizeli.“

„O co jde?“

Pokrčila jsem rameny. „To ti nemůžu říct.“ Upírům se nelíbí, když o nich lidé mluví.

„Je to vlkodlak?“

„Ne, není.“

„Takže upír jako Stefan?“

Zírala jsem.

„Co? Nemělo mi to dojít?“ Káravě zavrtěl hlavou. „Tvůj tajemný zákazník, ten, který řídí mikrobus pomalovaný jako dodávka ze Scooby Doo a objevuje se jen po setmění? Není to žádný Drákula, ale když existují vlkodlaci, měli by i upíři.“

Rozesmála jsem se, nemohla jsem si pomoct. „Dobrá. Ano.“ Potom jsem ale zvážněla. „Dávej si dobrý pozor, abys nikomu neprozradil, že o upírech víš, hlavně ne Stefanovi.“ Pak jsem si vzpomněla, že je to plané varování. Spolkla jsem knedlík, který se mi usadil v krku, a pokračovala: „Není to bezpečné ani pro tebe, ani pro tvoji rodinu. Nechají vás na pokoji, dokud si budou myslet, že v ně nevěříte.“

Rozhrnul si límeček a ukázal mi křížek na krku. „Máma mě nutí nosit tohle. Patřil otci.“

„Pomůže to,“ řekla jsem mu. „Ale předstírat nevědomost pomůže ještě víc. Očekávám několik telefonátů. Jeden od Tonyho, druhý od Elizavety Arkaděvny, poznáš ji podle ruského

přízvuku.“ Plánovala jsem pro dnešek zavřít, ale dokud se mi Tony nebo Elizaveta neozvou, neměla jsem žádnou stopu. Stefanovi s Warrenem trvalo dva týdny, než kouzelníka našli, takže jsem pochybovala, že bych ho náhodou objevila při projížďce městem. V Tri-Cities žije víc než dvě stě tisíc lidí. Možná to není Seattle, ale není to ani Two Dot v Montaně.

Nedokázala jsem se soustředit na práci. Vyměnit čerpadlo posilovače řízení mi trvalo dvakrát déle než obvykle, protože jsem neustále kontrolovala mobil.

Nakonec jsem to vzdala a znovu zavolala Zeemu, ale neodpověděl. A telefon nezvedala ani Elizaveta, ani Tony.

Pustila jsem se do dalšího auta. Pracovala jsem na něm několik minut, když se objevil Zee. Podle toho, jak se mračil, ho něco rozzlobilo. Utáhla jsem řemen alternátoru na broukovi ze sedmdesátého a vydrhla se. Když jsem si odstranila z rukou většinu oleje, opřela jsem se bokem o ponk a řekla jsem: „Co se děje?“

„Jenom hlupák se zaplete s upíry,“ prohlásil a tvář se mu nesouhlasně stáhla.

„Littleton rozřezal Warrena na kousky, Zee,“ namítla jsem. „Pravděpodobně zabil Stefana. Samuel s Adamem zmizeli.“

„Nevěděl jsem o alfovi a Samuelovi.“ Tvář mu zjihla. „To je zlé, *liebchen.* Ale řídit se radami paní upírů není nejchytřejší.“

„Dávám si pozor.“

Odfrkl si. „Pozor? Viděl jsem tvůj karavan.“

„To já taky,“ odvětila jsem lítostivě. „Byla jsem uvnitř, když se to stalo. Littleton musel zjistit, že mě Marsilie požádala o pomoc.“

„Zjevně jsi ho včera v noci našla a nijak ti to nepomohlo.“

Pokrčila jsem rameny. Měl pravdu, ale nemohla jsem prostě sedět se založenýma rukama a čekat, až mi Darryl zavolá a poví mi, že našli Samuela s Adamem mrtvé. „Marsilie si zřejmě myslí, že si s ním poradím.“

„Věříš jí?“

„Strýček Mike tomu věří.“

To ho zaskočilo. Našpulil rty. „Co ještě ti strýček Mike řekl?“

Ta věc o hrdinech byla příliš zahanbující, proto jsem mu pověděla jen o tom, co strýček Mike říkal o vlivu démonů na upíry.

„Dneska ráno mě navštívil," řekl Zee. „Pak jsme si spolu vyšli a navštívili pár přátel." Hodil mi batoh.

Chytila jsem ho a rozepnula. Uvnitř jsem našla naostřený kůl dlouhý jako moje předloktí a nůž, který mi Zee půjčil, když jsem šla poprvé navštívit upíří klan. Daly se jím přeříznout nejrůznější věci − i ty, které by nůž v žádném případě přeřezat neměl, jako třeba řetězy.

„Kůl jsem získal od fae, která to umí se stromy a dokáže přimět věci růst," řekl. „Je z jeřabiny, ze stromu světla. Říkala, že si určitě najde cestu do upírova srdce."

„Vážím si toho," řekla jsem a vyhnula se tak přímému „děkuji".

Usmál se, jen trošičku. „Je s tebou *spousta* potíží, Mercy. Obyčejně za to stojíš. Nůž asi s upírem nic nezmůže, dokud bude ovládat magii. Ale jakmile ho probodneš, bude zranitelnější. Pak mu můžeš nožem uříznout hlavu. Šmik."

Na dně batohu se ukrývalo ještě něco dalšího. Vytáhla jsem tu věcičku na světlo a zjistila jsem, že je to plochý zlatý disk. Přední stranu zdobila rytina ještěra, zadní nějaké značky, možná písmo. Ještěrka i znaky byly ohlazené.

„Upír není mrtvý, dokud není na popel," řekl Zee. „Až mu uřízneš hlavu, polož tohle na tělo a vyslov jméno medailonu." Vzal si ode mě disk, přejel prsty po písmu, a přestože se nezměnilo, dokázala jsem ho najednou přečíst. *Drachen.*

Už to sice bylo deset let, ale přece jen jsem na vysoké studovala dva roky němčinu. „Drak? Jako ten papírový?" zeptala jsem se nevěřícně.

Zasmál se a široký úsměv mu přeťal úzkou tvář. „Drak, Mercy. Opravdový drak."

„Mám to říct německy, nebo anglicky?" otázala jsem se.

Vzal mě za ruku, položil mi medailon na dlaň a sevřel mi okolo něj prsty. „*Egal, liebling.*" To je jedno.

„Takže když někdo vysloví to slovo, disk spálí všechno, čeho se zrovna dotýká, na popel?“ Nechtěla jsem, aby to vyznělo tak šokovaně. Jak často jsem to slovo v běžném životě slýchávala?

„Dal bych ti něco takového?“ Zavrtěl hlavou. „Ne. Strýček Mike očaroval medailon tvým jménem, takže ho nikdo jiný nemůže použít, a ty potřebuješ zároveň heslo i upřímnou touhu medailon použít.“

„Takže to musím vyslovit a myslet vážně,“ řekla jsem. Dokázala jsem si představit, že až budu tisknout disk upírovi k tělu, touhu spálit ho na popel nebude těžké vyvolat.

„Správně.“

Naklonila jsem se blíž a políbila ho na tvář. „Tohle mi moc pomůže.“

Zamračil se nad polibkem. „Rád bych udělal víc, ale je to *verboten.* I tímhle značně riskujeme.“

„Chápu. Strýček Mike mi o tom řekl.“

„Kdybych ohrozil jen sám sebe, šel bych s tebou a postavil se tomu stvoření. Ale trpěla by za to celá rezervace Walla Walla.“

Krátce poté, co se fae odhalili lidem, vypukla vlna násilí, proto se většina fae, kteří už netajili svoji totožnost, dobrovolně přestěhovala do několika faeských rezervací, kde mohli žít v bezpečí. Žil tam i Zee. U strýčka Mikea jsem si nebyla jistá. Ale věděla jsem, že Šedí páni bez problémů zabijí jednoho fae, aby si zajistili poslušnost ostatních.

„Opravdu to chápu,“ ujistila jsem ho. „Kromě toho jsi říkal, že tvé schopnosti proti upírovi moc nezmůžou.“

Ještě víc svraštil obočí. „Moje magie by nepomohla. Ale síla ano, a tu mám, jsem kovář. Dělám si o tebe starosti, protože jsi křehký člověk.“

„Proto si s sebou vezmu jednoho z Marsiliiných upírů,“ odpověděla jsem.

Než mi mohl od plic říct, co si o tom myslí, zazvonil mi mobil. Vytáhla jsem ho a podívala se, kdo volá. Doufala jsem, že to bude Tony nebo Elizaveta. Byl to Bran. Zvážila jsem, že bych to nevzala, ale koneckonců byl až v Montaně, takže na mě mohl jenom ječet.

„Ahojky, Brane,“ pozdravila jsem ho.

„Nedělej to. Budu tam zítra ráno.“

Bran tvrdí, že není médium, ale většina vlkodlaků si myslí své. V podobných chvílích jsem s nimi souhlasila.

Pocítila jsem nutkání předstírat nevědomost, ale dalo by to příliš práce. Byla jsem unavená a pochybovala jsem, že usnu, dokud nebudou Adam se Samuelem doma a v bezpečí − nebo dokud Littleton nezemře.

„Dobře,“ řekla jsem. „Jsem ráda, že jsi na cestě, ale jak ty, tak strýček Mike jste mi řekli, že démoni mají na vlkodlaky špatný vliv. Co se stane, když ztratíš kontrolu *ty?*“ Ani mě nenapadlo, že by Bran nevěděl, kdo strýček Mike je. Bran zná každého.

Nic neřekl.

„Nemůžeme si dovolit čekat,“ pokračovala jsem. „Pokud jsou Samuel s Adamem stále naživu, musím je najít ještě před soumrakem.“

Nadále mlčel.

„Na tvých protestech nezáleží,“ řekla jsem mu něžně. „Nemůžeš mě zastavit. Adam zmizel, takže jsem nejvýše postavený vlkodlak ve městě − koneckonců mě prohlásil za družku.“ Podívejme. A to ani nejsem vlkodlak − ne že bych očekávala, že mé mytické postavení bez Adama obstojí. Přesto bude muset Bran uposlechnout vlastní zákony.

„Nejsem bezmocná,“ řekla jsem mu. „Mám vlastní superhrdinskou výbavičku a jeden z upírů mi hlídá záda.“ Jít po Littletonovi je pravděpodobně sebevražda i s upírem v záloze − Warrenovi to nijak nepomohlo − ale nemínila jsem čekat, až se v kontejneru u baru strýčka Mikea objeví Adamovo tělo.

„Věříš tomu upírovi?“

Ne. Ale to jsem mu říct nemohla, zároveň jsem však věděla, že je zbytečné snažit se Branovi lhát. „Chce, aby Littleton nadobro zemřel.“ Tím jsem si byla jistá, slyšela jsem v Andreho hlase vztek, hlad po pomstě. „Byl přítel jedné z kouzelníkových obětí.“ Skoro se mi podařilo říct „kouzelníkových obětí“, aniž bych si vzpomněla na Stefana, Adama nebo Samuela. Oběti jsou bezejmenné, bez tváře.

„Buď opatrná,“ řekl mi nakonec. „Pamatuj, že kožoměnci možná naučili upíry strachu, ale upírů je hodně a kožoměnec jen jeden.“

Zavěsil.

„Má pravdu,“ řekl Zee. „Nebuď příliš domýšlivá.“

Zasmála jsem se. Můj smích zněl unaveně a smutně. „Viděl jsi můj karavan, Zee. Nebudu domýšlivá. Nikdo z vašich lidí neví, kde ho mám hledat?“

Zee zavrtěl hlavou. „Strýček Mike slíbil, že se na to podívá, ale musí být opatrný. Pokud něco zjistíme, dáme ti vědět.“

Mobil znovu zazvonil a já ho zvedla, aniž bych se podívala, kdo volá. „Mercy.“

„Musíš se sem vrátit.“ Kyle mluvil tiše, jako by nechtěl, aby ho někdo zaslechl − ale nacházel se v domě plném vlkodlaků.

„Vědí, co říkáš,“ pravila jsem mu. Uslyšela jsem Darryla mumlat něco čínsky. Bylo to zlé znamení, protože používá čínštinu, jen když má opravdu vztek. „Hned tam budu.“

Otočila jsem se k Zeemu.

„Postarám se ti dneska o garáž. Zítra taky. A klidně i déle,“ řekl. „A nemusíš mi platit.“

Chystala jsem se protestovat, ale zvedl ruku. „Ne. Nesmím jít po Littletonovi, takže ti pomůžu aspoň takhle.“

Po opravě karavanu budu muset tak jako tak jíst celý příští měsíc jen makarony se sýrem. Když mi Zee pomůže zadarmo, aspoň se nebudu muset živit jen suchými nudlemi. Políbila jsem ho na tvář a rozběhla se k vozu.

*

Vzpomněla jsem si na to, co včera potkalo vlka, který mě sledoval, proto jsem na dálnici překročila rychlost jen o osm kilometrů. Pokuta by mě zdržela.

Mobil mi zazvonil zrovna ve chvíli, kdy jsem míjela dopravního policistu schovaného za mostem nad tratí. Tentokrát volal Tony.

„Hej, Mercy,“ řekl. „Dostal jsem všech šest vzkazů. Co potřebuješ?“

„Mohl bys mi sehnat seznam všech násilných činů, které byly za poslední měsíc nahlášeny policii? Potřebovala bych celé Tri-Cities, ne jen Kennewick.“

„Proč?“ Z hlasu mu zmizel přátelský tón.

„Protože je *možná* něco způsobuje a *možná* to dokážu zastavit, když zjistím, kde k činům dochází.“ Dívám se na televizi. Vím, jak policie stopuje sériové vrahy − tedy aspoň v seriálech. Pokud démon skutečně působí potíže už jen svojí přítomností, pak je jen logické, že se zločiny budou kupit okolo něj. Stefan s podobnou metodou očividně uspěl.

Pokud se ze mě jednoho dne stane masový vrah, dám si dobrý pozor, abych vraždila v okolí policejní stanice, a ne okolo svého domu nebo garáže.

„Máme mapu,“ řekl mi, zrovna když jsem zabočila do Adamovy ulice a sešlápla plyn. Mohlo se tu sice jezdit jen padesátkou, ale ještě nikdy jsem tu neviděla policajty. „Zastav se na stanici a já ti ji ukážu − pokud mi napřed zodpovíš pár otázek.“

„Dobrá,“ řekla jsem. „Musím teď zařídit několik věcí. Můžeme se sejít za hodinu?“

„Budu tady,“ slíbil a zavěsil.

Ještě než jsem vystoupala na verandu Adamova domu, otevřela vstupní dveře Honey.

„Jsou nahoře,“ řekla zbytečně. Darryl pořád sprostě nadával čínsky.

Ne, nemluvím čínsky, ale některé věci překlad nepotřebují.

S Honey v patách jsem vyběhla po schodech.

„Přemluvila jsem Darryla, aby šel dolů, když ti Kyle zavolal,“ řekla Honey. „Ale před několika minutami se Warren pokusil vstát z postele a Kyle na něj zakřičel, proto se Darryl vrátil zpátky nahoru.“

Zeptala bych se na podrobnosti − třeba na to, proč se Warren s Darrylem hádají, tedy pokud se nepřou Kyle s Darrylem − ale nebyl na to čas.

Dveře do pokoje pro hosty byly otevřené. Zastavila jsem se na prahu a zhluboka se nadechla. Když se chystáte vstoupit do pokoje se dvěma navztekanými vlkodlaky (a já slyšela dvojí vrčení), je dobré být klidný. Zlost jen vyhrotí situaci a strach je může obrátit proti vám.

Poslední myšlenku jsem zatlačila hluboko do pozadí, snažila se přemýšlet co nejklidněji a vešla dovnitř.

Warren se proměnil ve vlka − a nevypadal o nic lépe než včera v noci. Povlečení, stěny i podlaha byly potřísněné jeho zaschlou krví.

Darryl stále v lidské podobě zápasil s Warrenem. Vypadalo to, že se ho snaží udržet v posteli.

„Lehni," řval.

Ve smečce stál Darryl nad Warrenem, byl Adamovým prvním zástupcem, Warren až druhým. Což znamenalo, že Warren musel udělat, co mu Darryl poručil.

Ale Warren byl zraněný a zmatený, jeho lidskou část pohřbil vlk, proto zapomněl, že by se měl podřídit Darrylově autoritě. Měla to být věc instinktu. Warren ale Darryla neposlouchal, což znamenalo jediné: Darryl není ve skutečnosti dominantnější a Warren to celou dobu jen předstíral.

Za těchto okolností to bylo velice, velice zlé. Zraněný vlkodlak je nebezpečný, protože vlčí nátura převezme kontrolu nad člověkem − a vlkodlak dokáže být velmi zákeřný. Mnohem, mnohem zákeřnější než jeho zvířecí protějšek.

Warren ještě nikoho v domě nezabil, ale jen proto, že byl napůl mrtvý, a Darryl naopak pořádně silný.

Kyle stál u stěny co nejdál od postele. Fialovou hedvábnou košili měl rozpáranou a z tržné rány na paži mu kapala krev. Tvářil se ustaraně, strach a zlost jsem z něj ale necítila.

„Jsi nejvýše postavený vlk," zašeptala Honey. „Řekla jsem Kyleovi, aby ti zavolal, protože Darryl Warrena jenom dráždí. Ještě před pár minutami byl v Kyleově společnosti klidný."

Neřekl mi Bran nedávno, že v hierarchii smečky stojím nad Darrylem? Ale Honey stejně jako zbytek Adamových vlků věděla, že ve skutečnosti nejsem Adamovou družkou − a

i kdybych jí byla, moje autorita by byla jen teoretická, ne skutečná. Ne natolik, abych Warrenovi pomohla ovládnout jeho vlka. Ale Honey mě sledovala s nadějí v očích, takže jsem to musela zkusit.

„Warrene," řekla jsem pevně. „Lehni."

Byla jsem asi nejpřekvapenější osobou v místnosti, když Warren okamžitě uposlechl, ale Darryl na tom nebyl o nic lépe. Vždycky jsem považovala za hloupé, že ženy musí ve smečce přejímat postavení svých druhů. Byla jsem přesvědčená, že si to hloupé pravidlo vymyslela lidská část vlkodlaků a přilípla ho k přírodním zákonům, aby vlkodlakům komplikovalo život, že se jím řídí zase jen lidská část a vlkům na tom nezáleží.

Darryl Warrena pomalu pustil a posadil se na konec postele. Warren ležel ochable a nádherný hnědý kožich měl pocuchaný a slepený krví, starou i čerstvou.

„No," řekla jsem, abych zamaskovala svůj zmatek. „Dokázal se proměnit, což je dobré znamení, ve vlčí podobě se rychleji uzdraví." Pohlédla jsem na Kylea. „Řekl něco o tom, proč Samuel s Adamem odešli?"

„Ne." Kyle se na mě zamračil. „Cos to udělala?"

Pokrčila jsem rameny. „Vlkodlačí politika," vysvětlila jsem.

„Jak jsi to dokázala, když se to nepodařilo mně?" zeptal se Darryl.

Pohlédla jsem na něj a všimla si, že mu tmavé oči zesvětlaly do žluté − a že na mě zírá.

„Není to moje vina," řekla jsem mu. „Adam se mě ani nezeptal, než mě před smečkou prohlásil za družku − a já si nikdy nemyslela, že jde o něco víc než o způsob, jak zajistit, abyste mě nesežrali. A co se týká dominance, to si budete muset s Warrenem vyřídit mezi sebou, až se vrátí Adam." Podívala jsem se na Kylea a zeptala se: „Jak vážně jsi zraněný?"

Potřásl hlavou. „Je to jen škrábnutí." Zvedl ke mně tvář. „Budu teď taky výt na měsíc?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Není tak snadné stát se vlkodlakem. To by tě musel skoro zabít. Škrábanec ti nic neudělá."

Kyle je právník, proto se mu pocity neobjevily ve tváři. Nedokázala jsem říct, jestli se mu ulevilo, nebo je zklamaný. Možná to sám nevěděl.

„Musíme ho přesunout dolů do bezpečné místnosti," řekla jsem Darrylovi.

Bezpečná místnost byl pokoj ve sklepení, který dokázal zadržet i dospělého vlkodlaka. Pokud Darryl není dost dominantní na to, aby zajistil, že Warren zůstane v klidu, cela byla jedinou možnou alternativou.

„Můžeme ho nechat na matraci," navrhla Honey. „Darryl a já ho odneseme."

A přesně to udělali. S Kylem jsme je následovali a já mu rychle vysvětlila, k čemu se chystáme.

Warren proti uvěznění neprotestoval, měli jsme ale problém zabránit Kyleovi v tom, aby ho následoval dovnitř.

„Neublížil mi úmyslně," řekl a zastavil se těsně za dveřmi cely. „Snažil jsem se Darrylovi pomoct udržet ho na posteli."

„Bude to ještě horší, než se jeho stav zlepší," řekla jsem mu.

„Předtím mi neublížil."

Což všem v místnosti až na Kylea prozradilo, jak moc ho má Warren rád. Dokonce ani šílící vlkodlak neublíží svému druhovi.

„Nechci Warrenovi vysvětlovat, proč jsme mu dovolili sežrat tě," řekla jsem. „Podívej, můžeš se posadit tady na gauč a zůstat tu celý den."

V předsíni cely se nacházel malý obývák s gaučem, křeslem a velkou televizí.

„Jen pro dnešek," dodal Darryl. Pořád trochu vrčel a já byla ráda, že se neblíží úplněk. „Večer už na tom bude dost dobře, aby zůstal sám."

Warren a jeho vlk mě možná přijali jako Adamovu družku, ale pochybovala jsem, že to Darryl cítí stejně. A zjištění, že Warren je dominantnější, ho bude ještě nějakou dobu žrát. Vlastně pěkně dlouho.

Zavřeli jsme Warrena do cely a Kyle se opřel o postříbřené mříže. Nebylo to nejrozumnější, ale aspoň nebyl uvnitř.

„Musím jít," řekla jsem Darrylovi, jakmile jsme vyšli nahoru. „Pořád se snažím najít Adama a Samuela. Zvládneš to tady?"

Neodpověděl a zůstal otočený k cele.

„Bude v pořádku," řekla Honey tiše a pohladila Darryla konejšivě po paži.

„Nepřijmou ho jako Adamova zástupce," řekl Darryl.

Asi měl pravdu. Warren je homosexuální vlkodlak a tak dlouho přežil jen díky síle a inteligenci.

„To si můžeš vyřídit s Adamem, až se vrátí," odpověděla jsem. Pohlédla jsem na hodinky. Měla jsem sotva dost času na to, abych zavolala Elizavetě, pak jsem musela na policejní stanici.

Třetí vzkaz na záznamníku jsem jí nenechala, mohlo by ji to rozčílit.

Když jsem zavěsila, Darryl řekl: „Po tom, co Adam našel Warrena, opustila Elizaveta město. Je to tady pro ni příliš nebezpečné. Kdyby se k ní démon dostatečně přiblížil, mohl by přeskočit z Littletona na ni, a to by podle ní byla katastrofa. Sebrala rodinu a vydala se na výlet do Kalifornie."

Věděla jsem, že Elizaveta nepraktikuje wiccu[4]. Její moc byla zděděná a neměla nic společného s náboženstvím. Skutečnost, že se démona tolik bála, mi prozradila, že už v minulosti jednala s mocí temnoty − jinak by ji démon nemohl ovládnout bez pozvání.

„Zatraceně," zaklela jsem. „Ty asi netušíš, jak Littletona zabít, co?"

Usmál se na mě a v tmavé tváři se mu zablýskly bílé zuby. „Sežer ho," řekl.

„Velmi směšné." Obrátila jsem se k odchodu.

„Zabij upíra a démon zmizí sám od sebe," pravil. „Tak to řekla čarodějka Adamovi. A upíra zabiješ tak, že ho probodneš, usekneš mu hlavu a spálíš ho."

---

[4] Wicca je novodobé náboženství, jež je rozšířeno především v anglosaských zemích. Samotní příslušníci tohoto náboženství se označují za čarodějnice či čaroděje, ale neztotožňují se s veškerým čarodějnictvím (pozn. red.).

„Díky," poděkovala jsem, i když mi neřekl nic nového. Doufala jsem, že Elizaveta bude vědět víc a poradí mi, jak se démona snáze zbavit.

Když jsem za sebou zavřela dveře, uslyšela jsem, jak Darryl řekl: „No, sežrání by samozřejmě taky fungovalo."

*

Kennewická policejní stanice stojí jen kousek od mojí garáže, přímo vedle kennewické střední. V malé vstupní hale se okolo automatu na limonádu tísnila skupina středoškoláků. Protlačila jsem se přes ně k zasklené budce, kde se papírování věnoval mladý policista, který se věkem hodil spíš k mládeži v hale.

Zapsal si moje jméno a Tonyho, pak mi otevřel dveře a vpustil mě do prázdné čekárny. Ještě nikdy jsem nebyla na policejní stanici a cítila jsem se víc zastrašená, než jsem předpokládala. Nervozita u mě vždycky vzbuzuje klaustrofobii, proto jsem začala po klimatizované místnosti pochodovat sem a tam. Páchlo to tu čistícím prostředkem, někomu s méně citlivým nosem by to asi nevadilo. Kromě antiseptika jsem ale cítila taky úzkost, strach a zlost.

Když se konečně objevil Tony, musela jsem mít v očích pěkně divoký pohled, protože se na mě podíval a zeptal se: „Jsi v pořádku, Mercy?"

Chystala jsem se něco říct, ale zvedl ruku. „Počkej, tady nemáme soukromí. Pojď se mnou." Což bylo jen dobře, protože jsem nevěděla, co mu říct.

Následovala jsem ho chodbou a přitom jsem přemýšlela o tom, že největším problémem při obcházení pravidel je, jak daleko můžete zajít, aniž byste je porušili.

Fae s Littletonem nic neudělají, alespoň prozatím. Vlkodlaci proti němu podle strýčka Mikea a Brana neměli šanci. A protože upíři požádali o pomoc mě, zjevně ani oni netušili, co s ním.

Bran říkal, že kouzelníci nakonec vždy démonovi podlehnou a pak se rozpoutá peklo. A existovala šance, že zdejší policisté budou v tu chvíli stát v přední linii.

Tony mě zavedl do menší kanceláře, zavřel dveře a všechny vnější zvuky utichly. Nebyla to jeho kancelář. I kdyby nevoněla po někom jiném, poznala bych to podle svatební fotografie na pracovním stole. Byla asi třicet let stará a novomanželé na ní byli oba blonďatí.

Tony se posadil na kraj stolu, složku, kterou nesl, položil vedle sebe a zběžně mávl na jednu ze židlí u stěny. „Vypadáš jako něco, co domů přivlekla kočka," poznamenal.

Pokrčila jsem rameny. „Těžké ráno."

Vzdychl a prstem poklepal na složku. „Pomohlo by, kdybych ti řekl, že tady mám hlášení od starostlivé občanky, která nám zavolala v 7.23 dneska ráno? Zdá se, že její milá mladá sousedka jménem Mercedes Thompsonová musela včera v noci nebo dneska brzy ráno několikrát vypálit z pušky, aby zahnala bandu chuligánů. Jedna z hlídek se u tebe zastavila, aby zkontrolovala napáchané škody." Ponuře se na mě zadíval. „Udělala fotky."

Křivě jsem se usmála. „Byla jsem sama překvapená, jak strašně to vypadalo, když jsem to dneska ráno viděla."

„Došlo k tomu, protože tě včera viděl někdo se mnou?"

Kdybych ho při tom nechala, vyřešila by se tím spousta problémů − ale raději nelžu. Obzvláště když lží můžu rozpoutat hon na fae.

„Ne. Sousedům jsem řekla, že to byly pravděpodobně děti − nebo naštvaný zákazník."

„Takže se do tvého karavanu pustili otvíráky na konzervy? Jak dlouho tam byli, než jsi se po nich rozhodla jít s puškou?"

„Jsem zatčena?" zeptala jsem se vesele. Pálit z pušky v místě, kde bydlím, je možná nelegální, nikdy mě nenapadlo to zjišťovat.

„Tentokrát ne," odvětil opatrně.

„Aha," opřela jsem se o nepohodlné opěradlo. „Vydírání. Zábavné." Snažila jsem se najít způsob, jak z celé věci vybruslit. Upřímnost je vždy nejlepší.

„Dobrá," řekla jsem nakonec, když jsem se rozhodla, kolik mu toho můžu prozradit. „Měl jsi pravdu. Skutečně v lidech něco probouzí sklony k násilí. Ale pokud ti povím co, nedožiji se

zítřka. A i kdybys zjistil, co to je, nic bys s tím nezmohl. Není to ani vlkodlak, ani fae. A není to ani člověk, i když tak vypadá.“

Tvářil se… překvapeně. „Měli jsme pravdu?“

Přitakala jsem. „Teď ti povím jedno. Včera v noci mi to roztrhalo karavan na cucky, ale bez pozvání to nemohlo dovnitř. Zlo musíš do domu pozvat, taková už jsou pravidla. Vypálila jsem čtyři stříbrné kulky z marlinovky 444. Aspoň třikrát jsem to zasáhla, ale ani jsem to nezpomalila. Musíte se držet dál. Zrovna teď se to schovává. Vzestup násilí je jen… průvodní jev. Pokud celou věc zveřejníte, jen se objeví další těla. Snažíme se to dostat, aniž by došel k úhoně ještě někdo další. Snad se nám to brzy podaří.“

„Kdo je to ‚my‘?“ zajímal se.

„Moji *známí*.“ Pohlédla jsem mu zpříma do očí a modlila se, aby to nechal být. Důraz, který jsem na slovo vložila, jako bych vystřihla přímo z gangsterky. Nepotřeboval vědět, jak jsme přetížení. Policie by byla ještě bezmocnější než Andre a já.

„Slibuji, že ti nebudu o nadpřirozené komunitě lhát,“ řekla jsem. „Možná některé věci vynechám, protože nebudu mít na vybranou, ale nebudu ti lhát.“

Nelíbilo se mu to. Vůbec se mu to nelíbilo. Nespokojeně bubnoval prsty do stolu, ale nakonec už se dál neptal.

Vstal, přistoupil ke skříňce na stěně za mojí židlí. Otevřel dokořán dvířka a odhalil bílou tabuli ve středu a korkové nástěnky na křídlech dveří. Na jednu nástěnku někdo připíchnul mapu Tri-Cities a zabodal do ní špendlíky s kulatými barevnými hlavičkami. Většina byla zelená, některé modré a hrstka červená.

„Není tu všechno,“ řekl. „Před několik týdny kohosi z nás napadlo, jestli se násilné činy neřídí nějakým modelem, proto jsme vytáhli všechna hlášení až do dubna. Škody na majetku, prudké hádky, které se vymkly z ruky, zmlácené přítelkyně a podobné věci. Červená označuje činy, při kterých někdo zemřel. Je mezi nimi i několik sebevražd.“ Položil prst na shluk červené u dálnice v Paseu. „Tohle je vražda-sebevražda v motelu v Paseu minulý měsíc.“ Potom přesunul ruku k zelenému

špendlíku, který trčel osaměle na východním okraji mapy. „Tohle je tvůj karavan.“

Zadívala jsem se na mapu. Očekávala jsem, že dostanu seznam adres, ale tohle bylo přesně to, co jsem potřebovala − a zároveň ne. Žádný systém jsem totiž neviděla. Špendlíky byly rovnoměrně rozeseté po celých Tri-Cities. Silnější pokrytí v místech s hustší populací, slabší ve Finley, Burbanku a v Západním Richlandu, kde nežije tolik lidí. Neviděla jsem žádný úhledný kroužek špendlíků jako ve filmech.

„Taky jsme nenašli žádný model,“ řekl. „Žádný obecný. Ale k přečinům dochází ve shlucích. Včera to byl Východní Kennewick. Dvě rvačky a rodinná hádka, která vyburcovala sousedy. Noc předtím Západní Paseo.“

„Přesunuje se,“ řekla jsem. To nebylo dobré. Kde v tom případě drží Adama se Samuelem? „Existuje nějaké časové údobí, kdy dochází k nejhoršímu násilí?“ zeptala jsem se.

„Po setmění.“

Znovu jsem pohlédla na špendlíky a spočítala rudé. Bylo jich méně, než říkal strýček Mike − ani on, ani policie asi nevěděli o rodině, která zahynula během Danielova incidentu s Littletonem.

„Vyčetla jsi z toho něco?“ zajímal se.

„Lovit masové vrahy v televizi je snazší,“ poznamenala jsem kysele.

„Takže hledáme masového vraha?“

Pokrčila jsem rameny, pak jsem si vzpomněla, jak se Littleton tvářil, když vraždil ženu v motelu. „Myslím, že jo. Tak trochu. Náhodné násilí je opravdu zlé, Tony, ale tenhle netvor si libuje v zabíjení. Pokud dospěje k názoru, že už se nemusí skrývat, bude to katastrofa. Co mi můžeš říct o sériových vrazích?“

„Tady jsme ještě žádného neměli,“ řekl. „Ale to neznamená, že tu není, možná o něm jenom nevíme. Ale jsou tu věci, na které si dáváme pozor.“

„Jako například?“

„Většina začíná snadnou obětí, na které si vyzkouší metodu.“

Snadnou jako Daniel? napadlo mě.

„Mám přítele u seattleské policie a ten mi řekl, že celé jeho oddělení prostě čeká na to, až někoho zavraždí. Tři roky tam někdo v sousedství zabíjel domácí zvířata. Taky třeba mnohem častěji hlídkují v okolí rizikové populace, jako jsou bezdomovci, mladí, kteří utekli z domova, nebo prostitutky.“

Zachvěla jsem se. Byl Littleton vrah, než se stal kouzelníkem a upírem? Stal se napřed upírem, nebo kouzelníkem? Byl zlý, nebo ho k zlým skutkům přinutili? Ne že by na tom záleželo.

Někdo zaklepal na dveře. Tony se natáhl okolo mě a otevřel.

„Pojďte dál, seržante,“ řekl. „Už jsme skončili. Seržante, Mercedes Thompsonová. Mercy, seržant Owens, velitel hlídek. Jsme v jeho kanceláři.“

Seržant Owens byl štíhlý muž v dobré kondici a vypadal jako cyničtější verze usmívajícího se mladíka na svatební fotce. Napřáhl ruku a já mu jí potřásla. Chvíli držel moji ruku ve své a prohlížel si zbytky kolomazí, kterou jsem nikdy nedokázala dostat zpod nehtů.

„Mercedes Thompsonová,“ řekl. „Slyšel jsem, že jste měla včera v noci potíže. Doufám, že už se neopakovaly.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Asi už se vyřádili,“ odpověděla jsem a pousmála se.

Neopětoval můj úsměv. „Tony říká, že jste napojená na zdejší vlkodlačí a faeskou komunitu a souhlasila jste, že nám pomůžete.“

„Pokud budu moci,“ přitakala jsem. „I když mám spíše kvalifikaci na to, abych vám ladila auta, než radila.“

„Tak to byste radši měla být setsakramentsky dobrý mechanik,“ řekl. „Moji lidé riskují tam venku životy. Nepotřebuji špatnou radu.“

„Opravila auto Sylvii,“ řekl Tony. Sylvie nebyla jen Gabrielova matka, ale také policejní spojovatelka. „Je fakt dobrý automechanik a na její rady se dá spolehnout.“

Popravdě řečeno opravil Sylviino auto Zee, ale to bylo vedlejší.

Seržant se uvolnil. „Dobrá. Dobrá. Uvidíme, jak to půjde.“

Vyšli jsme na chodbu a já se zastavila.

„Co?“ zeptal se Tony.

„Sundej z mapy špendlíky, které označují zločiny spáchané v noci. Potřebujeme jen ty, které se odehrály ve dne,“ poradila jsem mu. Už pouhá přítomnost démona vyvolá násilí. „Tenhle tvor se potmě pohybuje volně, ale myslím, že za světla ne.“

„Dobrá,“ řekl. „Bude to chvíli trvat. Nasadím na to některého zelenáče. Chceš počkat?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžu. Zavoláš mi?“

„Ano.“

Očekávala jsem, že mě doprovodí jen do čekárny, ale šel se mnou až ven. Tentokrát byla vstupní hala prázdná.

„Děkuji,“ řekla jsem, když jsem nasedla do vozu.

Podržel dveře otevřené a zadíval se na díru, kterou Stefan udělal do přístrojové desky.

„Někdo do toho praštil,“ poznamenal.

„Jo. Už tak na lidi působím.“

„Mercy,“ řekl zasmušile. „Dej si dobrý pozor, aby takhle nepraštil tebe.“

Dotkla jsem se desky, kterou Stefan prorazil pěstí. „To neudělá.“

„Opravdu ti nemůžu nějak pomoct?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Slibuji, že pokud se to změní, hned ti zavolám.“

*

Zastavila jsem se v rychlém občerstvení a koupila si oběd. Snědla jsem dva cheeseburgery a dvojitou porci hranolků, i když jsem neměla nijak zvláštní hlad. Skoro jsem nespala, proto jsem potřebovala doplnit energii, abych zůstala vzhůru − velká soda s kofeinem taky pomůže.

Když jsem dojedla, nasedla jsem do auta, jezdila po městě a myšlenky se mi točily v kruzích. Prostě jsem neměla dost informací na to, abych kouzelníka našla, a přitom jsem ho potřebovala najít ještě před setměním. Než zabije Samuela

a Adama − odmítala jsem uvěřit tomu, že už jsou mrtví. Ještě neměl čas si s nimi pohrát.

Proč mě Marsilie nasadila na Littletona, když věděla, že jsem příliš hloupá, než abych ho našla?

Strhla jsem auto na krajnici a zaparkovala. Zamyslela jsem se tak hluboce, že nebylo bezpečné jet dál.

Nikdy nevěř upírovi. To byla první věc, kterou jsem se o upírech naučila.

Navzdory tomu, jak se Marsilie chovala během Stefanova soudu, tvrdila, že Stefanovi uvěřila, když jí řekl, že se v Tri-Cities objevil upír, který je zároveň černokněžník. Mohla na něj nasadit celý klan − místo toho poslala jen Stefana s Danielem. Ne, to Stefan si vybral Daniela. Ona očekávala, že si zvolí Andreho. A Andre to čekal taky.

A i poté, co uvěřila, že Stefan zemřel, nepoštvala na Littletona klan. Vybrala si mě a Andreho. Mě. Já měla najít Littletona, to aspoň tvrdila. Andre mě při tom měl udržet naživu − anebo mě sledovat, aby Marsilie věděla, co zrovna dělám.

Andre si myslel, že se Marsilie chce pokusit Littletona ovládnout, než ho zabije. Tohle byl jeho úkol? Dostal ho už tehdy, když předpokládala, že si ho Stefan zvolí za partnera při lovu?

Kdyby mu Marsilie poručila, aby Littletona nezabil, neudělal by to. Stvořila ho a on ji nemohl neuposlechnout. Stefan ale ano.

Promnula jsem si obličej a pokusila se pročistit si hlavu. Marsiliiny tajné plány jsou možná důležité z dlouhodobého hlediska, Littletona mi ale najít nepomůžou.

Littleton po sobě nezanechal žádné stopy, které bych mohla sledovat.

„Co uděláš, když se vydáš na lov a nenacházíš stopy ani pach?“ zeptala jsem se nahlas. Byla to základní otázka, kterou Samuel často kladl mladým vlkům před prvním lovem.

„Zamíříš na místa, která by mohla kořist přilákat,“ odpověděla jsem si. „No tak, Samueli, to mi nepomůže. Nemám zdání, co sem kouzelníka přilákalo.“

Abys kořist našla, musíš ji napřed pochopit.

Něco mi zahlodalo v mysli. Littleton nepochází z Tri-Cities. Jen tudy projížděl, když narazil na Daniela. Vrátil se a objevili jsme se u něj Stefan a já. Čekal na Stefana. Proč?

A pak jsem to pochopila.

Znala jsem několik verzí příběhu o Faustovi − Benetův, Marlowův i Goetheho. Kouzelníci zaprodají duši démonovi, aby získali vědění a moc. Littleton ale nejednal, jako by toužil po vědění či moci.

Démoni dychtí po chaosu, násilí a smrti. Ty mu Littleton poskytl v přemíře, kdyby ale jeho činy řídil démon úplně, bylo by těl víc. Démoni nejsou trpělivá stvoření. Démon by nenechal Warrena jít, nenechal by jít ani mě a Stefana té první noci.

Ale Littleton byl mladý upír a mladí upíři poslouchají rozkazy stvořitele.

Tak co by mohl prostřednictvím Littletonova jednání získat upír?

Littleton téměř jistě zabil Stefana a Bena a přizabil Warrena − ale byla jsem si jistá, že vlkodlaci nebyli jeho hlavním cílem. Nikdo nemohl předpokládat, že se do celé záležitosti vůbec zapojí.

Co tedy mohl upír získat tím, že potupil Daniela a zabil Stefana? Stefan byl Marsiliin oblíbenec. Jednalo se snad o nepřímý útok na samotnou Marsilii?

Bubnovala jsem prsty do volantu. Kdyby klan byl smečka, dokázala bych si Marsiliino chování lépe vyložit. Přesto… Vyslala Stefana a předstírala, že jde o trest. Kvůli komu předstírala? Kdyby držela klan pevně na uzdě, kdyby je všechny stvořila a oni ji museli na slovo poslouchat, jak říkal Andre, nepotřebovala by nic předstírat. Takže možná má problémy udržet své lidi pod kontrolou.

Možná sem Littletona někdo poslal, aby ji zničil a převzal vládu nad klanem. Jak se upír stane vůdcem klanu? Je snad Littletonův stvořitel v Tri-Cities? A pokud je, skrývá se před ostatními upíry? Potřebovala jsem víc informací. Víc informací o Marsilii a jejím klanu. O tom, jak upíři pracují. A věděla jsem, kde podobné informace získat.

Znovu jsem nastartovala a vydala se za Stefanovým stádem.

11.

Na příjezdové cestě parkoval naleštěný Harley Davidson, který tam včera v noci nebyl. Zastavila jsem za ním. Můj ubohý starý rabbit se do tak vznešeného sousedství vůbec nehodil.

Zazvonila jsem a čekala. Matka mě učila zdvořilosti a já se cítila trochu provinile, protože jsem je rušila v době, kdy obyčejně asi spali. Vina mi ale nezabránila znovu zazvonit.

Dveře otevřela Rachel − a vypadalo to, že má za sebou stejně těžkou noc jako já. Její tenké, jasně žluté triko odhalovalo nad džíny, které jí seděly na bocích, dobrých deset centimetrů nahé kůže. Pupík jí zdobil piercing a safíru podobný kamínek se při každém pohybu třpytil. Přitáhl moji pozornost, takže jsem musela vzhlédnout, abych jí pohlédla do tváře − čelist jí hyzdilo několik čerstvých podlitin. Na nadloktí měla fialovou modřinu od toho, jak ji někdo chytil.

Nic neřekla, prostě mě nechala, ať se dívám, a zatím mě studovala. Bezpochyby si všimla opuchlé kůže a tmavých kruhů pod mýma očima.

„Potřebuji další informace," řekla jsem.

Kývla a couvla ode dveří, abych mohla vstoupit. Sotva jsem vešla, uslyšela jsem někoho plakat, muže. Jeho vzlyky zněly mladě a beznadějně.

„Co se tady stalo?" zeptala jsem se a následovala ji do kuchyně, odkud se pláč ozýval.

Naomi seděla u řeznického pultu a vypadala o deset roků starší než včera. Na sobě měla stejný konzervativní oděv − jen zmačkanější. Když jsme vstoupily, na okamžik vzhlédla, pak obrátila pozornost zpátky k hrnku kávy, ze kterého s nuceným klidem usrkávala.

Ani ona, ani Rachel nevěnovaly pozornost mladíkovi schoulenému v koutě vedle dřezu. Neviděla jsem mu do tváře, protože byl otočený zády. Kolébal se a jeho pohyb narušovaly jen nepravidelné vzlyky, které trhaly jeho rameny vpřed. Něco si pro sebe mumlal, ale ani já nedokázala rozluštit, co říká.

„Kávu?" zeptala se Rachel a ignorovala moji otázku.

„Ne." Oběd mi už tak ležel těžce v žaludku. Kdybych si dala navíc kávu, nejsem si jistá, jestli bych jídlo udržela v žaludku.

Vytáhla si šálek a nalila do něj kávu z obrovského kávovaru na pultu. Voněla dobře, myslím, že po francouzské vanilce. Vůně mě uklidnila víc, než by dokázala její chuť. Přitáhla jsem si židli k Naomi, stejnou, na které jsem seděla včera, znovu jsem pohlédla na mladíka schouleného v koutě a zeptala jsem se: „Co se vám stalo?"

Naomi na mě pohlédla a ušklíbla se: „Upíři. Co se stalo vám?"

„Upíři," odvětila jsem. Škleb vypadal na Naomině tváři divně, nějak se k ní nehodil − ale neznala jsem jí natolik dobře, abych si tím byla jistá.

Rachel se posadila naproti mně a Naomi. „Nevylévej si vztek na ní. Nezapomeň, že je Stefanova přítelkyně. Není jedna z nich."

Naomi se znovu zadívala do hrnku s kávou a já si uvědomila, že vůbec není klidná, ale dostala se za hranice strachu a na ničem už jí nezáleží, protože to nejhorší už se stalo a nedá se s tím nic dělat. Znala jsem ten pohled. U vlkodlaků ho vídáte často.

Nakonec to byla Rachel, kdo mi řekl, co se tu odehrálo.

„Když se Stefan včera ráno nevrátil, Joey − Josephine − se rozhodla odejít, dokud to ještě jde.“ Rachel se kávy nenapila, jen otáčela šálkem na jednu a na druhou stranu. „Ale po vašem odchodu jsem na příjezdové cestě uslyšela její motorku. Ten zvuk si nemůžete s ničím splést.“ Sundala ruce z hrnku a otřela si je o stehna. „Byla jsem hloupá. Věděla jsem, že nemám chodit ven − hlavně po tom, co se stalo Danielovi. Ale byla to Joey…“

„Joey tu žila nejdéle ze všech,“ řekla Naomi, když pochopila, že Rachel nemíní pokračovat. „Byla ke Stefanovi připoutaná.“

Musela si všimnout mého zmatku, protože vysvětlila: „Znamená to, že už skoro patřila k nim. Chyběla už jen samotná proměna. Čím déle jsou lidé před smrtí připoutaní k upírům, tím větší existuje šance, že vstanou z mrtvých. Stefan je trpělivý, jeho lidé se téměř vždy promění, protože čeká roky, déle než většina ostatních upírů.“

Vykládala mi to, aby nemusela pokračovat v příběhu.

„Daniel?“

Přikývla. „Byl připoutaný, ale jen taktak. Nefunguje to vždy a Daniel byl příliš mladý, než aby proměna byla jistá. Přežil jen zázrakem. Stefan měl takovou zlost.“ Srkla si kávy a ušklíbla se. „Nesnáším studené kafe.“ Přesto se znovu napila. „Andre to udělal schválně, víte? Byla to pro něj hloupá hra. Strašně na Stefana žárlil, protože mu Marsilie dávala přednost − a přesto Stefana miloval jako bratra. A tak když dostal vztek, vybil si ho na jednom z nás. Upíři se obvykle o ovce ve stádech nezajímají. Myslím, že si Andre neuvědomil, jak moc Stefana rozzuří.“

„Co se stalo s Joey?“ zeptala jsem se.

„Je mrtvá,“ odpověděla Naomi s pohledem upřeným do šálku.

„Nadobro,“ dodala Rachel. „Myslela jsem si, že je to ona. Na hlavě měla přilbu a na její stroj nesměl nikdo sáhnout, dokonce ani Stefan. Když jsem poznala, že osoba v přilbě není dost

vysoká na to, aby to byla ona, pokusila jsem se utéct zpátky do domu.“

„Popadla vás za paži?“ hádala jsem. Nebylo těžké to uhodnout.

Rachel kývla. „A zakryla mi ústa, abych nemohla křičet. Pak se objevilo auto, jeden z vozů klanu.“

Jako byl ten, který včera v noci řídil Andre. Čas od času jsem na nich pracovala, abych nemusela platit klanu výpalné. Všichni obchodníci v Tri-Cities, kteří nepatří k jedné z mocnějších skupin, platí upírům za ochranu. Tak jsem se setkala se Stefanem. Zařídil, abych klanu platila místo hotovosti (kterou jsem neměla) prací − nakonec jsem pracovala hlavně na jeho mikrobusu, ale udržovala jsem v chodu i vozy klanu. Byly to mercedesy a BMW, velké černé sedany s tmavými, opravdu tmavými skly − přesně to, co byste čekali u upírů.

„Otevřeli kufr a já si myslela, že mě strčí dovnitř, ale bylo to horší. Už tam měli Joey.“ Zničehonic vyskočila a vyběhla z místnosti. Slyšela jsem, jak zvrací.

„Zabili ji. Usekli jí hlavu, aby se nemohla stát jednou z nich.“ Naomi mluvila vyrovnaně, odložila ale šálek, aby nevylila kávu. „Řekli Rachel, že máme zůstat v domě, dokud nerozhodnou, co s námi udělají. Nezabili Joey jen proto, aby varování zdůraznili. Mohli ji prostě přivléct zpátky − nebo ji mohl proměnit jeden z nich, jako to Andre udělal s Danielem.“

„Rachel mluvila o ‚ní‘. Byla to Marsilie?“ zeptala jsem se.

Naomi zavrtěla hlavou. „Byla to Učitelka. Marsilie… Stefan byl její oblíbenec. Nemyslím si, že by někoho z nás zabila.“

„Učitelka?“ zeptala jsem se.

„Její skutečné jméno je Estelle − připomíná mi zlou Mary Poppinsovou.“

Věděla jsem, o kom mluví.

„Dávají si mezi sebou jména,“ vysvětlila. „Stefan byl Voják, Andre je Dvořan. Stefan říkal, že to vychází ze staré pověry, která říká, že když vyslovíte pravé jméno zla, upoutáte jeho pozornost. Stefan tomu nevěřil, ale někteří starší upíři nikdy nepoužívají skutečná jména, když mluví o ostatních.“

„Takže Estelle,“ schválně jsem vyslovila její jméno, „jednala proti přáním Marsilie?“

„Ne. No, pravděpodobně, ale ne proti jejím rozkazům.“

„Snažím se pochopit, jak to v klanu chodí,“ řekla jsem. „Proto jsem tady.“

Rachel se vrátila a vypadala ještě bledší než dřív. „Myslela jsem, že hledáte Stefana.“

Kývla jsem. Osud Samuela a Adama je nebude zajímat. „Myslím… *myslím*, že tu jde o víc, než si myslíme. Třeba mě napadlo, *kdo* proměnil kouzelníka v upíra.“

„Myslíte si, že je do celé věci zapletený další upír?“ zajímala se Naomi.

„Stefan říkal, že kouzelník není upírem dlouho. Napadlo mě, že by jeho stvořitel mohl tahat za drátky. Ale nevím toho o upírech dost na to, abych hádala.“

„Já ano,“ řekla Naomi pomalu a napřímila se. Něco v její tváři se změnilo a já opět viděla vzdělanou ženu ze včerejška. „Pomůžu vám, ale něco za něco.“

„Co chcete?“ zeptala jsem se.

Nějak jsem pochybovala, že bude chtít, abych zazpívala. Neměla smysl pro humor strýčka Mikea. Vtom jsem si uvědomila, že jakmile mě strýček Mike oficiálně prohlásil za svého hosta, žádný fae mi nemohl nic provést, aby si ho proti sobě nepoštval − proto si statná žena zklamaně povzdychla, když strýček Mike oznámil, že jsem jeho host, i když mě zároveň přinutil zazpívat.

Byla jsem tak ztracená v myšlenkách, že jsem skoro přeslechla Naominu odpověď.

„Máte spojence mezi vlkodlaky. Chci, abyste požádala místního alfu, aby se za nás přimluvil. Pokud je Stefan mrtvý, je po nás. Marsilie nás začlení do stád jiných upírů a ti nás budou věznit, dokud nezemřeme.“

„Ostatní upíři zabíjejí své…“ Skoro jsem řekla jídlo, a protože jsem nedokázala najít žádný diplomatičtější výraz, zmlkla jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ne úmyslně, ale většina se nedokáže ovládat tak dobře jako Stefan. Ale my patříme Stefanovi. To znamená, že jejich psychické triky na nás nebudou tak dobře působit − a ti z nás, kdo jsou připoutáni jako Joey… Když někoho takového promění upír, k němuž není připoutaný, dějí se divné věci. Proto prý Stefan nikdy nebyl úplně podřízený Marsilii, slyšela jsem, že patříval jinému upírovi. Nebudou si nás chtít nechat dlouho."

„Takže pokud je Stefan doopravdy mrtvý…"

Mdle se usmála. „Zemřeme."

„A vy věříte, že s tím vlkodlaci něco zmůžou?"

Kývla. „Marsilie je jim zavázaná krví. Kouzelník je upír, a to znamená, že je její problém. Když se k lovu přidali vlkodlaci, stala se za ně zodpovědnou. A protože jednoho z nich zranili a druhý je…" Výmluvně pokrčila rameny. „Pokud si nás alfa vyžádá jako náhradu, bude mu muset vyhovět."

„A co vaše mlčení?" zeptala jsem se.

„Pokud připadneme vlkodlakům, bude naše mlčení jejich problém."

„Promluvím s vlkodlaky," slíbila jsem. „Ale nemám velký vliv." Obzvláště pokud jsou Adam se Samuelem taky mrtví. Při té představě se mi zadrhl dech v hrdle, proto jsem ji potlačila. „Povězte mi o upírech a o tom, jak funguje klan."

Naomi se viditelně vzchopila, a když znovu promluvila, působila dojmem profesorky, kterou zjevně dříve bývala.

„Začnu obecnými informacemi a postupně přejdu k detailům, dobře? Musíte pochopit, že obecná pravidla nemusí platit ve výjimečných případech − jen proto, že se pravidly řídí většina upírů, neznamená to, že se jimi řídí všichni."

„Chápu," řekla jsem a přála jsem si mít u sebe sešit, abych si mohla dělat poznámky.

„Upíři se rádi zásobují jídlem, proto žijí s malými skupinami lidí, obvykle je jich tři až sedm. Tři lidé dokáží živit upíra měsíc, než zemřou, sedm ho udrží při životě až půl roku − když upíři pijí krev po troškách od každého, vydrží kořist déle."

„V Tri-Cities nezmizí každý měsíc čtyřicet lidí,“ namítla jsem. „A vím jistě, že Marsilie má víc než deset upírů.“

Naomi se ponuře usmála. „Neloví ve svém teritoriu. Mě Stefan našel v Chicagu, kde jsem učila na Severozápadní. Rachel je ze Seattlu. Myslím, že jen Daniela našel Stefan v Tri-Cities, a ten se stopem vydal z Kanady na jih.“

Při zmínce o Danielovi jsem pohlédla ke dřezu, ale mladík během našeho rozhovoru odešel. Uvědomila jsem si, že ho neslyším už pěkně dlouho. Vadilo mi, že jsem jeho odchod nezaregistrovala.

„Takže upíři musí neustále doplňovat svá stáda?“

„Většina.“ Naomi přitakala. „Stefan, jak víte, dělá věci jinak. Tady nás žije čtrnáct a možná další tucet ho občas navštíví. Stefan svoji kořist obvykle nezabíjí.“

„Tommy,“ namítla Rachel tiše.

Naomi mávla rukou. „Tommy byl nemocný.“ Pohlédla na mě. „Když se fae odhalili, začal si Stefan dělat starosti s věcmi, které je k tomu donutily. Varoval klan a vládnoucí radu upírů, že už nemohou žít dál jako dřív a očekávat, že přežijí. Sám si udržoval velké stádo, protože lidi nezabíjel − říká se o něm, že má měkké srdce. Marsilie si prý myslí, že jeho starost o nás je ‚roztomilá‘.“ Ironicky na mě pohlédla.

„Začal experimentovat. Hledal způsob, jak by upíři mohli lidské rase prospět. Když mě našel, umírala jsem na leukémii, a nabídl mi šanci žít.“

V duchu jsem si to spočítala a zamračila se. „Rachel říkala, že jste bývala profesorkou, a našel vás, když fae vystoupili na veřejnost. Kolik vám bylo?“

Usmála se. „Čtyřicet jedna.“ Což znamenalo, že teď jí je šedesát − rozhodně na to nevypadala. Nezdála se o mnoho starší než já. „Stefan věděl, že nám může nabídnout dlouhověkost. Jedno z jeho připoutaných dětí s ním žilo víc než století, než ho jiný upír zabil.“

„Jak může krmení upíra prodloužit život?“ zajímala jsem se.

„Může za to výměna krve,“ řekla Rachel. Přiložila si prst ke rtům a výmluvně ho olízla. „Napije se a pak vám trošku vrátí. Od

chvíle, kdy jsem začala pít jeho krev, vidím ve tmě, a dokonce dokážu ohnout klíč na kola.“ Pohlédla na mě zpod řas, aby zjistila, jak to přijmu.

Fuj, pomyslela jsem si a ona se na mě zamračila, jako by ji moje reakce zklamala. Možná očekávala, že mě vyděsí − nebo zaujme.

„A moje leukémie se od osmdesátého prvního už znovu neobjevila,“ dodala Naomi prozaicky. „Joey tvrdila, že vždycky bývala tak trochu médium, ale od chvíle, kdy se přidala ke Stefanovi, dokázala pohybovat věcmi jen silou vůle.“

„Ale nijak zvlášť,“ namítla Rachel. „Uměla zatřást lžičkou na opačné straně stolu.“

„Takže upíři dokáží léčit nemoci?“ zeptala jsem se.

Naomi zavrtěla hlavou. „Jen nemoci krve, jako je srpkovitá chudokrevnost a další drobnější věci. Stefan slavil jisté úspěchy i s autoimunitními nemocemi jako třeba s roztroušenou sklerózou nebo HIV. Ale zjistil taky, že lidem s rakovinou až na leukémii pomoct nedokáže. A stejně tak ani těm, u kterých naplno propukl AIDS.“

„Takže se snažil stvořit politicky korektního upíra?“ zeptala jsem se. Byla to šokující představa. „Dokážu si představit ty titulky: *Utlačovaní upíři se jen snaží pomoct.* Nebo ještě líp: *Upíří lázně − Navštivte naše moderní komunitní centrum. Uzdravíme vás, posílíme a darujeme věčný život!*“

„*Poobědvejte s námi,*“ připojila se Rachel a zazubila se.

Naomi na mě suše pohlédla. „Nemyslím si, že by byl tak ctižádostivý. A narazil na problémy.“

„S Marsilií?“

„Hm.“ Naomi se tvářila zadumaně. „Marsilie byla dlouhou dobu jen obyčejná figurka, ne skutečný vůdce. Stefan tvrdil, že trucuje, protože ji poslali do vyhnanství. Po loňské zimě si ale začala víc všímat dění okolo. Doufal, že ho v jeho snaze podpoří. Doufal, že přiměje ostatní upíry, aby se ke stádům chovali lidštěji.“

„Ale…?“ nadhodila jsem.

„*Ale* Stefanova snaha působí i spoustu problémů. Za prvé si jen málokterý upír může dovolit vydržovat tolik lidí jako on − a když je nás méně než dvanáct, začneme umírat. Většina upírů taky nedokáže kontrolovat tolik lidí jako Stefan. Jen málo upírů přiměje své ovce, aby je milovaly.“ Významně přitom pohlédla na Rachel.

„Stefan tvrdí, že největším problémem je sebekontrola,“ řekla Rachel a ignorovala Naomi. „Upíři jsou dravci. Zabíjí.“

Naomi kývla. „Většina se prostě rozhodne nekontrolovat, protože to prý kazí požitek z jídla. Ale všichni se občas přestanou při krmení ovládat. Dokonce i Stefan.“ Na okamžik jsem v jejích očích zahlédla hrůzu, rychle je ale sklopila a skryla ji. „Čím déle člověk upírovi patří, tím těžší pro upíra je nezabít ho. Stefan říká, že u připoutaných je nutkání zabít velmi, velmi silné − a s časem se ještě zhoršuje. Joey posílal na dlouhé měsíce k její rodině v Renu. Pud působí na všechny upíry, nejen na toho, ke kterému je osoba připoutaná. Proto Stefan Andreho rovnou nezabil. Daniel byl připoutaný, takže to mohla být nehoda.“

„Andreho ovce nežijí dlouho,“ řekla mi Rachel. „Až na Daniela nestvořil ještě žádného upíra, protože je zabíjí dlouho předtím, než přijde jejich čas.“

Nevím, co viděla v mojí tváři, rychle ale vyhrkla něco o tom, že Andre není zlý. „…ne jako Estelle nebo někteří jiní, kteří si s jídlem rádi hrají.“

Ale já ji neposlouchala, hleděla jsem totiž na Danielovu uslzenou tvář. Setkala jsem se s ním jen jednou a poznala jsem spíše jeho pach než rysy. Stál za Rachel, díval se na mě a něco šeptal. Trvalo několik vteřin, než jsem si uvědomila, že to on se choulil u dřezu. Tehdy jsem jeho pach nepoznala, ale mrtví se někdy odhalují jen některým smyslům.

Pak jsem si uvědomila, co říká, a přestala jsem se zabývat tím, proč jsem ho nepoznala hned.

„Sežral mě,“ šeptal tiše a pomateně. „Sežral mě.“ Dokola a dokola.

„Kde?“ zeptala jsem se a vstala. „Kde je, Danieli?“

Ale bylo to marné. Daniel nebyl paní Hannaová, která zemřela pokojně a prostě pokračovala v běžné rutině. Někteří duchové potřebují splnit naléhavý úkol − na pár minut se zastaví, aby předali milostný vzkaz nebo si vybili vztek. Jiní, obzvláště ti, kteří zemřeli traumatickým způsobem, zůstanou lapeni v okamžiku smrti. Tito duchové se zjevují nejčastěji − jako například pátá žena Jindřicha VIII., Kateřina Howardová, která s jekotem pobíhá chodbami londýnského Toweru.

„Danieli?“ oslovila jsem ho méně naléhavě, protože nijak nereagoval.

Rachel zmlkla, seskočila ze židle a pohlédla na Daniela. Naomi zírala na mě.

Za chvíli se rozplynul, ale i poté, co zmizel, jsem stále slyšela jeho hlas.

„Viděla jste ho?“ zašeptala Rachel.

„To je krutý žert,“ vyštěkla Naomi.

Pohlédla jsem na ni. „Žijete s upíry, a nevěříte na duchy?“ zeptala jsem se.

„Daniel je mrtvý,“ zašeptala Rachel.

Kývla jsem. Přemýšlela jsem, jak se z upíra stane duch − nebyl mrtvý už předtím? Začínalo mi přeskakovat z nedostatku spánku.

Naomi se obrátila k dívce. „Rachel…“

„Já ho taky viděla,“ řekla dutě. „Jen na okamžik, ale byl to on. Pokud je Daniel mrtvý… Stefan by nedovolil, aby se mu cokoli stalo, ne, pokud by žil.“ Poněkud divoce se rozhlédla, pak opustila místnost. Slyšela jsem, jak vybíhá nahoru po schodech.

„Co říkal?“ Z Naomina hlasu jsem nepoznala, jestli mi věří, nebo ne, ale nezáleželo na tom.

„Nic.“ Rozhodla jsem se nechat si jeho slova pro sebe. Nikomu by nepomohla a nezdálo se, že by ho Rachel slyšela. Vstala jsem a náhodně jsem otvírala skříňky, dokud jsem nenašla sklenici. Nalila jsem si vodu, vypila ji a předstírala jsem, že mi vyprahlo v hrdle žízní, a ne strachy. Mohl kouzelník Daniela opravdu sežrat?

V tu chvíli mě vší silou zasáhla nevítaná vzpomínka na vraždu pokojské v hotelu: obrazy, pachy i zvuky. Trvalo to jen okamžik, během něj jsem se ale přenesla zpátky do hotelového pokoje. Asi jsem nezareagovala nijak divně, protože když jsem se otočila zpátky k Naomi, nedívala se na mě jako na někoho, kdo právě zaječel. Opatrně jsem postavila sklenici na pult.

„Upíři žijí se stády," řekla jsem a byla jsem pyšná na svůj klidný tón. „Kdo tedy žije v sídle klanu?"

„Pouze nejsilnější upíři dokáží žít samostatně a pít jen lidskou krev. Všichni ostatní žijí v sídle klanu. Tvoří stádo paní," řekla mi Naomi po chvíli.

Přebrala jsem si to. „Ona se živí krví upírů?"

Naomi kývla. „A dává jim trochu, trošičku krve zpátky. Bez její krve by slabší upíři zemřeli − a jen paní je dovoleno pít krev jiných upírů a krmit je. Drží si tam lidi, aby je všechny uživila, ale bez ní by nižší upíři zemřeli."

„Je jí to dovoleno?" zeptala jsem se. „Pokud je to ostatním zakázáno, musí to znamenat, že pitím krve jiných upírů něco získává."

„Ano. Ale nejsem si jistá co, asi sílu a moc. A schopnost kontrolovat i upíry, které osobně nestvořila. Vím, že stvořila Stefana, a myslím, že i Andreho. Ale Estelle a většina ostatních jí nepatří. Když se přestala klanu věnovat, Stefan s Andrem ho vedli za ni. Ale někteří starší upíři začali být nespokojení."

„Estelle a Bernard," hádala jsem a vzpomněla jsem si na muže v elegantním obleku.

Naomi kývla. „Ti čtyři − Stefan, Andre, Estelle a Bernard − jsou jediní dost silní na to, aby žili mimo sídlo klanu. Stefan říká, že jakmile dokáží upíři přežít bez krve paní, začnou se chovat teritoriálně, proto se musí odstěhovat a najít si vlastní stádo." Odmlčela se. „Vlastně je jich pět. Čaroděj taky žije sám."

„Čaroděj?" zeptala jsem se.

Přitakala. „Wulfe. Stefan se zmínil o tom, že byl při jednání soudu, takže jste ho viděla. Vypadá mladší než Daniel a má téměř bílé vlasy."

Chlapec, který ovládal magii křesla.

„Když Marsilie přestala věnovat klanu pozornost, Estelle s Bernardem stvořili několik upírů a ponechali si je u sebe.“

„Živí se jejich krví,“ řekla jsem, protože jsem pochopila, kam míří. „A to znamená, že jsou mocnější, než by měli být.“

„Správně. Ale je tu jedna věc, kterou si nejsem jistá.“

„Co?“

„Marsilie jim z nějakého důvodu nemůže mladé upíry vzít. Myslím, že jakmile si mladí upíři vymění několikrát krev se svým stvořitelem, bez jeho krve pak chřadnou, a možná dokonce umírají. Upíři se rozmnožují velmi pomalu, proto dávají na mladé dobrý pozor a proto Marsilii nezbývá než je ponechat tam, kde jsou, i když tím Bernard s Estelle získají moc a mohou Marsilii ohrozit.

V Marsiliině klanu tak došlo k rozkolu,“ pokračovala Naomi. „Stefan byl přesvědčen o tom, že Marsilie začíná ztrácet nad klanem kontrolu. Nikdo se jí ještě otevřeně nepostavil, paní už ale nemá absolutní nadvládu.“

„Jak může kouzelníkova přítomnost ovlivnit její postavení?“ zeptala jsem se a Naomi se na mě usmála jako na studenta, který dospěl ke správnému závěru.

„Ve městě je upír a působí potíže,“ řekla. „Marsilie se o něj musí postarat, ale ukázalo se, že upír je silnější než Stefan. Upíři… Čím jsou starší, tím víc se bojí smrti. Stefan si byl jistý, že ho na kouzelníka nenasadila proto, aby ho potrestala, ale protože věděla, že nikdo jiný by rozkaz neuposlechl. Z pěti nejmocnějších upírů jí doopravdy patří jen Stefan a Andre.“

Takže byla zoufalá, když se obrátila na mě.

„Proč po něm Marsilie nejde sama? Je paní a nejmocnější upír ze všech.“

Naomi našpulila rty. „Šel by po tak nebezpečném tvorovi váš alfa, kdyby měl válečníky, kteří by bojovali za něj?“

„Už to udělal,“ řekla jsem. „Alfa, který spoléhá na to, že za něj ostatní vybojují jeho bitvy, nezůstane alfou dlouho.“

„Není mrtvý,“ ozval se za mnou mužský hlas a já se otočila.

Dveře zaplňoval asi padesátiletý muž, pod jehož oplácaným tělem se skrývala velká síla. Pohlédla jsem na jeho ruce

a nepřekvapilo mě, že zhrubly tvrdou celoživotní prací. Stejně jako já se živil rukama.

„Kdo není mrtvý, Forde?“ zeptala se Naomi, ale on ji zcela ignoroval.

Upřel na mě jasné oči a vstoupil do místnosti. Nedokázala jsem se od něj odvrátit. „Není mrtvý,“ zopakoval naléhavě. „Kdyby byl, neplatilo by pravidlo prahu. Byl jsem tu, když se objevil Andre. Nedokázal překročit práh. Jen Stefan dělal z tohohle domu domov. *Věděl* bych, kdyby byl mrtvý.“

„Nech toho, Forde,“ obořila se na něj Naomi a pach jejího strachu mě rozptýlil natolik, že se mi podařilo odtrhnout pohled od Fordových jiskrných, křišťálových očí.

Zamrkala jsem a odvrátila se. Pořád byl den, takže Ford nemohl být upír − ale vsadila bych se, že k němu nemá daleko.

Popadl mě za paži a zvedl mě ze židle mnohem snadněji, než by měl. Jsem zvyklá na velké muže − Samuel má hodně přes metr osmdesát − ale vedle něj jsem se cítila maličká. Jenže neuměl bojovat, proto jsem se mu snadno vysmekla.

Ustoupila jsem o dva kroky zpátky a Naomi se postavila mezi nás.

„Daniel je mrtvý,“ řekla jsem mu. „Na vlastní oči jsem viděla jeho ducha. Warrena, jednoho z vlkodlaků, kteří Stefana doprovázeli, vážně zranili a nechali ho na místě, kde ho měla smečka najít. Nevím, jak je na tom náš druhý vlk nebo Stefan, ale mám v úmyslu to zjistit.“

Naomi přistoupila blíž a poplácala ho po hrudi. „Tiše. Všechno je v pořádku.“ Mluvila stejně chlácholivě jako Adam na mladé vlky, kteří se přestali ovládat. „Bude lepší, když už půjdete, Mercedes,“ řekla stejně konejšivě. „Ford je jeden z připoutaných.“

A viděla jsem, že v jeho případě to znamená víc než jen fakt, že by se mohl po smrti stát upírem. Jeho jasné oči nebyly žádnou genetickou odchylkou, nýbrž předstupněm zářících očí upírů ovládaných vztekem nebo chtíčem.

Netrpělivě Naomi popadl, ale spíše proto, aby ji odstrčil stranou a mohl se dostat ke mně. Ona ale naklonila hlavu na

stranu a nastavila mu hrdlo. Zaváhal, protože ho uchvátil pohled na tepající žilku na krku.

Kdyby byla jen vyděšená, zůstala bych a pokusila se jí pomoct. Ale dychtivost, s jakou se mu nabídla, mi byla nepříjemná. Otočila jsem se a odešla, zrovna když se sklonil k jejímu hrdlu.

*

Až téměř kilometr od Stefanova domu jsem se konečně zhluboka nadechla. Dozvěděla jsem se toho hodně, víc, než jsem očekávala − a nic z toho mi nepomůže najít Littletona. Netušila jsem, kde hledat ostatní stáda, a i kdybych to věděla, pochybovala jsem, že by kouzelník žil se svým pánem − za předpokladu, že ho skutečně stvořil jeden z Marsiliiných upírů. Existovala pěkná řádka upírů, která mohla chtít Marsilii způsobit potíže. Anebo si mohl Marsiliiných trablů všimnout upír z jiného klanu a vyslat kouzelníka, aby zdejší klan rozložil a připravil ho na nepřátelské převzetí. To ale byla Marsiliina věc, ne moje. Já potřebovala najít kouzelníka.

Zabývala jsem se planými úvahami tak hluboce, že jsem si až ve chvíli, kdy jsem mířila dolů serpentinami k náplavové pláni na východ od Kennewicku, uvědomila, že jedu domů.

Možná ví Warren, co Adama se Samuelem přimělo vyrazit za Littletonem na vlastní pěst. Zamířila jsem k Adamovu domu. Uplynulo jen několik hodin, ale vlkodlaci se uzdravují rychle, jakmile se dokáží proměnit.

Vlkodlak, s nímž jsem se dostala včerejší noci do křížku, stál opět na stráži, sklopil ale oči a bez námitek mi otevřel dveře. Na gaučích v obýváku se rozvalovalo několik členů smečky, ale nikdo, s kým bych se blíže přátelila.

„Mercy?“

Jesse byla v kuchyni a v rukou držela hrnek horké čokolády.

„Volal táta nebo Samuel?“ zeptala jsem se, i když jsem odpověď vyčetla z její tváře.

Zavrtěla hlavou. „Darryl říkal, že je hledáš.“ V jejím hlase se nesla celá záplava otázek. V jakém nebezpečí je její otec? Proč ho hledám já, a ne celá smečka?

„Jak je na tom Warren?“ zeptala jsem se, protože jsem nevěděla nic, co bych chtěla říct Adamově dceři.

„Pořád špatně,“ odpověděla. „Darryl si dělá starosti, že to nezvládne, protože se neuzdravuje tak rychle, jak by měl, a odmítá žrát.“

„Půjdu se podívat, jestli bych si s ním nemohla promluvit.“

Nechala jsem Jesse o samotě s čokoládou a starostmi.

Dveře do sklepa byly zavřené, ale já je otevřela bez klepání. Všichni v místnosti, možná až na Kylea, mě slyšeli mluvit s Jesse. Darryl seděl v houpacím křesle. Upřel na mě své tmavé oči a já se zastavila ve dveřích a hleděla na něj.

„Mercy?“ Kyleův hlas zněl napjatě a skoro stejně unaveně, jako se já cítila.

„Okamžik,“ zamumlala jsem, aniž bych odtrhla oči od Darryla. Netušila jsem, proč cítil potřebu vyzývat mě zrovna teď − ale nemínila jsem si od něj dneska nechat poroučet.

Nakonec sklopil Darryl zrak. Nebylo to submisivní gesto, nýbrž přezíravé, ale stačilo mi to. Beze slova jsem se od něj odvrátila a vydala se k mřížím, o které se opíral Kyle.

„Co se děje?“ zeptal se Kyle.

„Hloupé vlkodlačí hry.“ Dřepla jsem si přede dveřmi cely. Warren se proměnil zpět v člověka. Ležel schoulený zády k nám. Někdo přes něj přehodil přikrývku. „Darryl je jen trochu zmatený.“

Darryl si odfrkl.

Nepohlédla jsem na něj, ale soucitně jsem zkroutila rty. „Přijímat rozkazy od kojota by navztekalo každého vlka,“ řekla jsem. „A jen tak posedávat, když je potřeba něco udělat, je ještě horší. Kdyby nebyl Darryl tak dobrý vlk, zabil by mě, sotva jsem vešla do místnosti.“

Darrylovo odfrknutí přešlo v upřímný smích. „Ode mě ti nic nehrozí, Mercy. Ale *zmatený* tedy jsem.“

Zariskovala jsem a pohlédla na něj. Uvolnila jsem se, protože Darryl přestal vyzařovat línou pohotovost a působil jen vyčerpaně.

Usmála jsem se na něj. „Může Warren mluvit?“

Darryl zavrtěl hlavou. „Podle Samuela to bude trvat několik dní. Prý má vážně poraněný krk. Ale nevím, jak jeho prognózu ovlivnila proměna. Nechce žrát.“

„Mluvil ze spánku,“ řekl mi Kyle.

Sledoval Darryla. Ani se nesnažil skrýt nechuť. Darryl měl s Warrenem vždycky problémy, dokonce ještě než zjistil, že mu Warren není podřízený. Dominantní vlci, pokud zrovna jeden z nich není alfa, se k sobě vždy chovají podrážděně. Důsledkem bylo, že Darryl jednal s Warrenem hanebně povýšeně.

„Co řekl?“ vyštěkl Darryl a bleskurychle se naklonil vpřed.

„Do toho vám nic není,“ odsekl Kyle a vůbec ho nezajímalo, jak nebezpečné je dráždit vlkodlaka.

Mě spíš zaujalo to, jak Warrenovi náhle začala tuhnout ramena.

„Jen ho rozrušíte, pokud se začnete dohadovat,“ řekla jsem. „Darryle, ozval se ti Bran?“

Kývl, ale soustředil se na Kylea. „Je na cestě. Musí ale ještě něco dokončit, takže před soumrakem nedorazí.“

„Dobře,“ řekla jsem. „Chci, abys šel nahoru a něco snědl.“

Překvapeně na mě pohlédl.

Usmála jsem se. „Hladový vlkodlak je mrzutý vlkodlak. Jdi něco sníst, než sníš někoho.“

Vstal a protáhl se. Jeho ztuhlé pohyby mi prozradily, že v křesle seděl hodně dlouho.

Počkala jsem, dokud neodešel, pak jsem otevřela dveře cely.

„Darryl mi posledních několik hodin neustále opakoval, že to není dobrý nápad,“ poznamenal Kyle.

„Asi není,“ souhlasila jsem. „Ale dneska ráno mě Warren poslechl.“

Posadila jsem se na okraj matrace a zakryla Warrenovi přikrývkou nohy. Pak jsem si vlezla mezi stěnu a Warrena.

Obličeje jsme měli jen několik centimetrů od sebe a já viděla, jak se mu zachvělo opuchlé chřípí, když nasál můj pach. Od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy, uběhly už hodiny, jeho vzhled se ale nijak nezlepšil. Modřiny mu ztmavly a nos a rty otekly. Darryl měl pravdu, měl by se uzdravovat mnohem rychleji.

Ale Kyle tvrdil, že promluvil.

„Všechno je v pořádku," řekla jsem Warrenovi. „Jsme tu jen já a Kyle."

Pohnul víčky, pootevřel jedno oko a zase ho zavřel.

„Adam a Samuel zmizeli," řekla jsem mu. „Daniel je mrtvý."

Znovu pootevřel oko a vydal tichý zvuk.

„Žil, když jsi ho viděl naposledy?" Udělal pohyb, který mohl být přikývnutím. Natáhla jsem ruku a dotkla se nezhmožděného místa na jeho tváři. Nepatrně se uvolnil.

U vlků je řeč těla skoro stejně výmluvná jako slova.

„Řekl jsi Adamovi a Samuelovi, kde najdou Littletona?" zeptala jsem se.

Warrenovi se rozbušilo srdce, pohnul se a z pootevřeného oka mu ukápla slza frustrace.

Dotkla jsem se jeho rtů. „Tiše. Tiše. Takže jsi to nebyl ty. Chápu. Ale někdo jim to řekl."

Zmučeně na mě zíral.

„Víš, kam šli?"

„Samuelovi včera v noci někdo zavolal, než odešli," řekl Kyle.

Ohromeně jsem zvedla hlavu a zadívala se na Kylea, který klečel na podlaze na opačné straně Warrenovy postele. „Proč jsi to nikomu neřekl?"

„Darryl se nezeptal," odvětil. „Předpokládal, že jsem spal − a když jsem se s ním pokusil o tom promluvit, neměl náladu mě poslouchat. Měl jsem ti to říct už dřív, ale popravdě řečeno jsem v tu chvíli myslel na jiné věci."

Uvolnila jsem se. Zatracení vlkodlaci. Darryla asi ani nenapadlo, aby věnoval pozornost člověku. Má doktorát, zatraceně. Jeden by si myslel, že bude dost chytrý na to, aby si

vyslechl muže, který patří díky své inteligenci a nejlepšímu možnému vzdělání k nejschopnějším právníkům ve státě.

„Pokud si myslíš, že být v jejich společnosti člověkem je frustrující, zkus být kojotem," řekla jsem mu. „Takže co říkal Samuel?" Nedělala jsem si naděje, že jde o něco užitečného. Kdyby se zmínil o tom, kam jde, Kyle by nedovolil, aby mu hrdost zabránila říct to Darrylovi.

„Samuel nedostal šanci cokoli říct. Zavolali mu, řekli několik vět a zavěsili. Samuel popadl Adama a řekl: ‚Jdeme.'"

Lítostivě jsem na něj pohlédla. „I oni tě ignorovali."

Unaveně se na mě usmál. „Nejsem zvyklý na to, že mě ignorují."

„Taky mě štve, když se mnou tak jednají." Přesunula jsem pohled k Warrenovi. „Slyšel jsi, co mu řekli?"

Neočekávala jsem, že by něco slyšel, proto mě překvapilo, když ztuhl.

Potlučenými rty se snažil zformulovat slovo. Pečlivě jsem poslouchala, nakonec ho ale rozluštil Kyle, který se naklonil přes postel.

„Past?"

„Warrene, vím, že se vlkodlaci musí držet od Littletona co nejdále," řekla jsem mu. „Zavolal jim a donutil je, aby šli za ním."

Pohnul lehce hlavou na znamení souhlasu.

„Slyšel jsi kam?" Nepohnul se. „Warrene, nedovolím, aby se k němu vlci přiblížili. Ani Kyle, ani já smečce neprozradíme, kde jsou, dokud se neobjeví Bran. Povím to jen upírům − je to přece jen jejich problém."

Snažil se, ale ani Kyle, ani já jsme nedokázali rozluštit, co se pokouší říct. Nakonec se Kyle ozval: „Podívej, očividně to není ano ani ne. Warrene, drahý, slyšel jsi aspoň část?"

I ta trocha námahy Warrena zjevně vyčerpala, proto jen kývl. Uvolnil se a řekl ještě jednu věc.

„Kostel?" zeptala jsem se a podle Warrenova výrazu jsem pochopila správně. „To je všechno?" Dotkla jsem se jeho tváře

a on se uvolnil. „Spi, Warrene. Postaráme se, aby se Bran všechno dozvěděl.“

Roztřeseně vydechl, zcela se uvolnil a upadl do bezvědomí.

„Kyle, povíš tohle všechno Branovi, až se objeví? Měl by dorazit dneska pozdě v noci nebo zítra brzy zrána.“ Co nejopatrněji jsem slezla z Warrenovy postele.

„Dobře. A co máš v plánu ty?“

Promnula jsem si obličej. Musela jsem sebrat veškerou vůli, abych vylezla z postele, protože moje tělo se toužilo stočit do klubíčka spolu s Warrenem a spát. „Pokud najdu Littletona ještě před setměním, možná se mi podaří ho zabít.“ S pomocí příruční výbavičky na zabíjení upírů, která mi ležela v kufru auta.

„Můžu nějak pomoct?“

„Jen tak, že zůstaneš s Warrenem. Až se znovu probudí, pokus se ho přinutit něco sníst.“

Kyle pohlédl na Warrena a ve tváři neměl ani stopu po obvyklém uštěpačném humoru, když řekl: „Až najdeš bastarda, který mu to provedl, přinuť ho trpět, než ho zabiješ.“

Přesvědčila jsem ho, aby vstal a opustil se mnou celu. Nemyslela jsem si, že by mu Warren ublížil, ale nemínila jsem to riskovat.

Zazvonil mi mobil. Byl to Tony.

„Neuvěříš tomu,“ řekl. „A nevím, jestli to pomůže.“

„Co?“ zeptala jsem se.

„Zločiny, k nimž došlo za dne, se až na několik výjimek odehrály všechny v Kennewicku. Vypadá to na široký model soustředěný okolo stanice.“

„Policejní stanice?“ zeptala jsem se.

„Správně. Ale mohla by to být i kennewická střední nebo tvůj dům. Ale policejní stanice je přímo ve středu.“

„O jak širokém modelu mluvíme?“ zajímala jsem se.

„Tak pět, pět a půl kilometru. K některým činům došlo na opačné straně řeky, v Paseu. Jsou to odchylky, ale náš specialista tvrdí, že jsou důležité. Několik jich je v Richlandu, pak v Benton City a v Burbanku. Pomůže to?“

„Nevím," řekla jsem. „Možná. Díky, Tony. Za tohle ti hodně dlužím."

„Prostě to zastav."

„Udělám, co budu moct."

*

Na vrcholu schodiště jsem se setkala s Darrylem.

„Měla jsi pravdu," přiznal. „Jídlo pomohlo."

„Hm," řekla jsem. „Samuelovi včera v noci někdo volal. Warren ale neví, kam odjeli."

„Warren je vzhůru a mluví?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Neřekla bych, že zrovna mluví, a už zase usnul. Telefon slyšel Kyle. A očividně se ti to snažil říct." Dívala jsem se, jak mu to dochází. „Možná by sis měl Kylea poslechnout," pokárala jsem ho jemně, pak jsem to nechala být a zeptala se: „Nevíš, proč upíry tolik děsí, že dokážu mluvit s duchy?"

Odmítavě zabručel. „Nemám zdání. Pokud vím, duchové se zlu vyhýbají." Aniž by se mě dotkl, prošel okolo.

Asi si neuvědomil, jak mi právě pomohl.

Duchové nejsou lidé. Bez ohledu na to, jak výřečná paní Hannaová je, je pouhým stínem osoby, kterou bývala.

Byla jsem tak hloupá.

Řekla mi, že musela změnit trasu, a já si jen pomyslela, že je to smutné, protože bez rutiny se pravděpodobně rychle rozplyne. Ani mě nenapadlo, *proč* to asi udělala. Duchové, kteří se řídí jistým vzorcem chování, takové věci prostě nedělají. Zmínila se o tom, že jí to někdo poradil − nemohla jsem si vzpomenout kdo, ale určitě to byl muž. Obyčejně procházela celý Kennewick. Pokud byl kouzelník v Kennewicku, mohla na něj narazit.

Vešla jsem do kuchyně a Jesse vzhlédla od stolu. „Mercy? Zjistila jsi něco?"

„Možná," řekla jsem a zamířila ke dveřím. „Musím teď ale někoho najít." Pohlédla jsem na hodinky. Osm dvacet sedm. Do

setmění zbývala hodina a půl. Pořád jsem měla čas − ale jen pokud se kouzelník probouzel až za tmy.

12.

Po většinu času, co žiji v Tri-Cities, chodívala paní Hannaová se svým nákupním vozíkem po stejné trase. Nikdy jsem ji nesledovala, ale zahlédla jsem ji na několika místech, takže jsem měla hrubou představu, kudy asi její každodenní cesta vede. Netušila jsem ale, jak ji teď změnila, proto jsem se musela podívat na všechna místa.

Když jsem minula první kostel na trase, zastavila jsem na kraji silnice, vytáhla zápisník, který s sebou vozím v autě, a zaznamenala si jeho název a adresu. Po hodině jsem dala dohromady seznam jedenácti kostelů v relativně blízkém okolí policejní stanice, na žádném z nich ale ohnivé písmo nehlásalo: „Tady spí kouzelník!“ Slunce klesalo k obzoru a já cítila, jak se mi žaludek stahuje hrůzou.

Pokud jsem se zmýlila a paní Hannaová nezměnila trasu proto, aby se vyhnula Littletonovi, pak jsem promrhala poslední hodinu. A i kdybych měla pravdu, docházel mi čas.

A taky místa, kde bych ji mohla hledat. Zastavila jsem u kennewické střední a snažila se přemýšlet. Kdyby paní Hannaová nezměnila svoji rutinu, našla bych ji snadněji. Kdyby nebyla mrtvá, bylo to by to ještě mnohem jednodušší. Spoléhala jsem na to, že ji uvidím, ale duchové se někdy ukazují jen některým smyslům v podobě hlasů bez těla, studených míst nebo vůně parfému.

Pokud ji brzy nenajdu, budu se muset Littletonovi postavit za tmy, kdy je nejmocnější − jako démon i jako upír.

Zastavila jsem na červenou na křižovatce Garfieldovy a Desáté. Byl tu jeden z těch semaforů, co se zaseknou na červené, i když není žádný provoz. „Aspoň nebudu muset s Littletonem bojovat po setmění sama, budu moct zavolat Andremu.“ Zabušila jsem rukama do volantu, protože jsem s červenou ztrácela trpělivost. „Ale pokud nenajdu paní Hannaovou před setměním, nenajdu ji už vůbec.“ Paní Hannaová se v noci vracela domů.

Řekla jsem to nahlas, protože jsem nedokázala uvěřit tomu, jak jsem byla hloupá. „Paní Hannaová se v noci vrací domů.“

Křižovatka byla i nadále prázdná, a tak jsem sešlápla plyn a poprvé v životě jela na červenou. Paní Hannaová žila v malém kempu u řeky, kousek na východ od Blue Bridge. Trvalo mi pět minut, než jsem se dostala na místo. A projela jsem další tři červené.

Našla jsem ji, jak tlačí vozík po chodníku okolo prodejny volkswagenů. Zaparkovala jsem na špatné straně ulice, vyskočila ven a ovládla nutkání zavolat na ni. Duchové obvykle zmizí, když je vylekáte.

Proto jsem ji potichu dohonila a čtvrt bloku šla prostě vedle ní.

„Krásný večer,“ řekla nakonec. „Myslím, že se blíží změna počasí.“

„To doufám.“ Dvakrát jsem se zhluboka nadechla. „Paní Hannaová, promiňte mi moji opovážlivost, ale napadlo mě, proč jste změnila svoji obvyklou trasu.“

„Jistě, drahá,“ řekla nepřítomně. „Jak se má ten tvůj mladík?“

„O to právě jde,“ řekla jsem jí. „Myslím, že je v průšvihu. Můžete mi říct, proč jste tehdy přišla ke mně do dílny jindy než obvykle?“

„Ach ano. Velmi smutná věc. Joe mi řekl, že trasa, kterou chodím obvykle, už není bezpečná. Z našeho ubohého Kennewicku se stává velké město, že ano? Je strašné, když žena není na ulici v bezpečí už ani ve dne.“

„Strašné,“ souhlasila jsem. „Kdo je Joe a kudy podle něj nemáte chodit?“

Zastavila vozík a něžně se na mě usmála. „Ach, znáš Joea, drahá. Už věky spravuje starý kongregační kostel. Velice ho rozzlobilo, co s ním udělali, ale správce se nikdo neptá, že ne?“

„Kde ho najdu?“ zeptala jsem se.

Zmateně na mě pohlédla. „Znám vás, drahoušku? Někoho mi připomínáte.“ Než jsem mohla odpovědět, vzhlédla k zapadajícímu slunci. „Obávám se, že musím jít. Po setmění není venku bezpečno.“

Zmizela a nechala mě stát samotnou před branou kempu.

„Kongregační kostel,“ řekla jsem a rozběhla se k autu. Byla jsem si jistá, že žádný z kostelů, které jsem si zapsala, neměl v názvu slovo kongregační, ale v autě jsem měla i telefonní seznam.

Ve zlatých stránkách jsem žádné kongregační kostely nenašla, a tak jsem nalistovala ty bílé. Tam jsem jeden objevila, ležel ale v Paseu, což mi nijak nepomohlo. Paní Hannaová za řeku nikdy nechodila.

Vytáhla jsem mobil a zavolala Gabrielovi. Jedna z jeho mladších sester se zajímala o duchy. Když u toho nebyla její matka a nechali jste ji mluvit, vykládala vám během uklízení jednu duchařskou historku za druhou.

„Ahoj, Mercy,“ řekl. „Co se děje?“

„Potřebuji mluvit s Rosalindou o místních duších," vysvětlila jsem. „Je tam?"

Nastala krátká odmlka.

„Máš problémy s duchy?"

„Ne. Potřebuji jednoho najít."

Odvrátil se od telefonu a zavolal: „Rosalindo, pojď sem."

„Koukám na telku. Nemůže to udělat Tia? Dneska ještě na nic nesáhla."

„Nejde o práci. Mercy ti potřebuje prošťourat mozek."

V telefonu zapraskalo, jak Gabriel předával sluchátko sestře.

„Haló?" Její hlas teď zněl mnohem váhavěji, než když předtím ječela na bratra.

„Nepsala jsi loni ve škole náhodou referát o místních duších?"

„Jo," řekla s větším nadšením. „Dostala jsem jedničku."

„Potřebuji vědět, jestli jsi neslyšela něco o duchovi správce kostela jménem Joe." Napadlo mě, že nemusí být duch. Já koneckonců s paní Hannaovou taky mluvím a nejsem duch. A i kdyby duch byl, nemusí o něm kolovat historky.

„Aha, jo. Jo." Gabriel mluvil bez přízvuku, španělský přízvuk jeho sestry ale zesílil pokaždé, když se pro něco nadchla. „Joe je dost slavný. Celý život až do svých šedesáti čtyř uklízel v kostele. Jednou v neděli, když kněz… Ne, říkali mu jinak. Myslím, že pastor nebo farář. No, přišel kostel otevřít a našel Joea mrtvého v kuchyni. Ale jeho duše zůstala. Mluvila jsem s lidmi, kteří tam chodívali do kostela. Říkali, že se prý někdy v noci uvnitř svítí, i když tam nikdo není. A dveře se samy zamykají. Někdo říkal, že ho viděl na schodech, ale tomu moc nevěřím. Ta osoba prostě ráda vykládá historky."

„Kde je ten kostel?" zeptala jsem se.

„Ach. Kousek od našeho bytu," řekla. „Dole na Druhé nebo Třetí, jen několik bloků od Washingtonské." A nedaleko policejní stanice. „Zašla jsem tam a udělala několik fotek. Už to není kostel. Kongregace si před dvaceti lety postavila nový kostel a starý prodala jiné církvi. Ta ho pak prodala nějakým lidem, kteří tam založili soukromou školu. Ale zbankrotovali, došlo

k rozvodu a jeden z manželů, už nevím jestli on nebo ona, se zabil. Kostel byl prázdný, když jsem šla okolo naposledy.“

„Díky, Rosalindo,“ řekla jsem. „Přesně tohle jsem potřebovala vědět.“

„Věříš na duchy?“ zeptala se. „Máma říká, že je to nesmysl.“

„Možná,“ řekla jsem, protože jsem nechtěla protiřečit její matce. „Ale spousta lidí věří různým nesmyslům. Dávej na sebe pozor.“

Zasmála se. „Ty taky. Nashle, Mercy.“

Ukončila jsem hovor a zadívala se na tmavnoucí nebe. Existoval snadný způsob, jak zjistit, jestli už jsou upíři vzhůru. Vytáhla jsem ze zadní kapsy Andreho vizitku a zavolala mu.

„Ahoj, Mercy,“ odpověděl. „Co máme dneska v noci v plánu?“

*

Jakmile Andre zvedl sluchátko, pochopila jsem, že jsem ztratila šanci dostat upíra během denního spánku. Mohla jsem počkat do následujícího rána. Pak bychom se ho zbavili spolu s Branem. Z nějakého důvodu jsem byla přesvědčená, že na Brana by démon nezapůsobil. Nedokázala jsem si představit, že by něco dokázalo nalomit jeho ledový klid.

Ale kdybych čekala na pomoc až do rána, byla jsem si téměř jistá, že by za to Adam se Samuelem zaplatili životem.

„Vím, kde je,“ řekla jsem Andremu. „Sejdeme se u mě v garáži.“

„Bezva. Budu tam co nejdřív,“ řekl. „Musím si napřed něco zařídit, ale nebude to trvat dlouho.“

Zamířila jsem do dílny, abych tam na něj počkala. Zavolala jsem na mobil Branovi, ale ozvala se jen hlasová schránka. Považovala jsem to za znamení, že se objeví příliš pozdě na to, aby nám pomohl. Nechala jsem mu vzkaz, aby se podíval do sejfu v garáži, a dala jsem mu kombinaci. Potom jsem si sedla k počítači a sepsala všechno důležité o tom, co se chystám udělat

a kam jdu. Nemínila jsem jen tak zmizet jako všichni ostatní, kteří se vydali po Littletonově stopě.

Skončila jsem, ale Andre stále nedorazil, proto jsem zkontrolovala emailovou schránku. Dva emaily mi poslala matka, ale třetí přišel z neznámé adresy a byly k němu přiložené nějaké soubory. Chystala jsem se ho smazat, když jsem si všimla předmětu: CORY LITTLETON.

Beckworth splnil slib a získal informace o Littletonovi. Jeho zpráva byla krátká a stručná.

Slečno Thompsonová,

tady jsou všechny informace, které se mi podařilo najít. Sehnal mi je přítel u chicagské policie, který mi dlužil laskavost. Littleton zmizel ze Chicaga asi před rokem, když ho vyšetřovali kvůli podezření z vraždy. Můj přítel říkal, že pokud vím, kde je, ocenil by, kdybych mu to řekl − hledá ho i FBI.

Ještě jednou díky,

Beckworth

V příloze jsem našla čtyři soubory PDF a několik obrázků. Těmi jsem začala. První barevný ukazoval Littletona stojícího na rohu ulice. Datum v dolním pravém rohu ukazovalo, že fotka byla udělána loni v dubnu.

Vážil tehdy o dobrých dvacet kilo víc, než když jsem ho viděla naposledy. Nemohla jsem si tím být jistá, ale něco v jeho postoji napovídalo, že tehdy ještě býval člověk.

Otevřela jsem druhý obrázek. Littleton v nočním klubu hovořící s jiným mužem. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak rozčileného. Muže, s nímž mluvil, jsem viděla jen z profilu, ale stačilo to. Byl to Andre.

*

Andre zajel na parkoviště, zrovna když jsem vytiskla druhý dopis Branovi. Hodila jsem ho do sejfu, sebrala Zeeho výbavu na lov upírů a vyšla ven, abych se postavila svému osudu.

*

Parkoviště jsme opustili v Andreho černém BMW Z8. Hodilo se k němu stejně jako ke Stefanovi jeho mikrobus. Trochu mě to překvapilo, protože Andre na mě nikdy nepůsobil ani elegantně, ani mocně. Pokradmu jsem na něj pohlédla. Dnes mi ale takový připadal, a to mi připomnělo, že patří k šesti nejmocnějším upírům v klanu.

Proměnil kouzelníka v upíra, aby získal ještě větší moc. A vsadila bych život na to, že nad ním ztratil kontrolu tu noc, kdy jsme se s ním já a Stefan setkali.

Andre byl pro mě hádankou, proto jsem se rozhodla věřit úsudku Stefana a jeho stáda, které tvrdilo, že Andre je věrný Marsilii a žárlí na Stefana.

Daniel byl jen zkouška, aby zjistil, co Littleton dokáže udělat s mladým upírem. Kdyby to nevyšlo, Andre by zametl celou věc pod koberec − Daniel patřil koneckonců jemu. Ale Littleton ukázal, co v něm je, a tak ho Andre poštval na Stefana. Ale pokud byl Andre stále Marsiliin muž, nemohl dát svolení k masakru v hotelu. Riskoval by, že přitáhne pozornost. Jedna věc mě ale přesvědčila o tom, že se Littleton už neřídí Andreho rozkazy − Stefan tu noc přežil. Věděla jsem určitě, že Andre by Stefana zabil. Ne kvůli Marsiliině náklonnosti, ale protože Stefan byl prostě lepší.

A tak jsem nasedla do vozu k upírovi, který stvořil Littletona, protože jsem věřila, že ho chce najít stejně jako já. Nemohl si totiž dovolit, aby kouzelník dál pobíhal kolem a působil další a další problémy. A nasedla jsem do vozu taky proto, že jsem věděla, že Andre je mojí jedinou nadějí, jak udržet Adama se Samuelem naživu.

„Kostel představuje posvátnou půdu,“ informoval mě Andre, když jsem mu řekla, kam jedeme. „Nemůže být v kostele, je upír.“

Promnula jsem si obličej, ignorovala tichý hlásek, který opakoval „musíme je najít“, a snažila jsem se přemýšlet. Uvědomila jsem si, že jsem vzhůru už víc než čtyřicet hodin.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Vzpomínám si, že jsem někde slyšela, že upíři nemůžou vstoupit na posvátnou půdu.“ Jedna pravdivá věc mezi tucty nesmyslů jako třeba, že upíři nemohou překročit tekoucí vodu. „Ale pokud Littleton v kostele je, jak bys to vysvětlil?“

Zahnul na Třetí a zpomalil, abychom mohli vyhlížet možné cíle. Gabrielova sestra mi neřekla, na které straně Washingtonské kostel hledat. Moje garáž leží na východní, proto jsme začali odtamtud. Stiskla jsem několik tlačítek a nakonec se mi podařilo stáhnout okýnko, abych mohla zavětřit.

„Dobrá,“ řekl. „Démon možná změnil pravidla, ale ani démoni by neměli být schopni vstoupit na posvátnou půdu. Kostel ale mohl být znesvěcen.“

„Chvíli v něm byla škola,“ nadhodila jsem.

Zavrtěl hlavou. „Musel by v něm být přinejmenším bordel. K znesvěcení je zapotřebí velkého hříchu − cizoložství, vraždy nebo něčeho podobného.“

„A co sebevražda?“ zeptala jsem se. Gabrielova sestra se nezmínila o tom, že by k sebevraždě došlo přímo v kostele, ale neřekla ani opak.

Pohlédl na mě. „V tom případě by démona možnost usídlit se v znesvěceném kostele přímo nadchla.“

Na Washingtonské nebyl tu noc skoro žádný provoz, a tak Andre kličkoval všemi čtyřmi jízdními pruhy.

„Až bude po všem,“ zamumlala jsem temně, „už nikdy nenasednu do auta řízeného upírem.“

Rosalinda měla pravdu. Kostel stál dva bloky od Washingtonské. Neoznačovala ho žádná cedule, ale rozhodně to byl kostel.

Byl mnohem větší, než jsem očekávala, skoro třikrát větší než kostel, kam chodím o nedělích. Měl docela velký dvůr, ale rostla na něm jen sluncem spálená tráva seříznutá skoro u země. Parkoviště na tom nebylo o moc lépe. Asfaltový povrch byl sježdĕný na kámen a v jeho rozvětvených prasklinách se uchytil bledý plevel. Rozhlédla jsem se, ale nikde jsem neviděla Littletonovo BMW.

Sotva Andre kostel zahlédl, přibrzdil a zaparkoval na opačné straně ulice před jednoposchoďovým viktoriánským domem, který asi kdysi býval farou.

„Nevidím jeho auto," řekla jsem.

„Možná už vyrazil na lov," nadhodil Andre. „Ale myslím, že ses trefila. Byl tu. Na takovém místě by se rád ukryl." Zavřel oči a nadechl se. Uvědomila jsem si, že až na několik krátkých nádechů potřebných k mluvení celý večer nedýchal. Asi si zvykám na společnost upírů. Fuj.

Taky jsem se zhluboka nadechla, ale cítila jsem příliš mnoho pachů. Psy, kočky, auta, asfalt, který celý den žhavilo slunce, a rostliny. Aniž bych se podívala, věděla jsem, že se za domem, před nímž jsme zastavili, nachází růžová zahrada a poblíž si někdo založil kompost. Necítila jsem vlkodlaky, démona ani upíry − až na Andreho. Neuvědomila jsem si, jak moc jsem spoléhala na znamení, které potvrdí, že tu Adam se Samuelem někde jsou.

„Nic necítím."

Andre povytáhl obočí a já si uvědomila, že za jiných okolností bych ho asi považovala za velice pohledného − a měla jsem pravdu, dnes v noci na něm něco bylo, něco *víc*.

„Není hloupý," řekl. „Jen hloupý upír nezamete stopy." V hlase mu zaznívala trocha hrdosti.

Chvíli hleděl na kostel, pak se vydal přes ulici a já si pospíšila za ním.

„Neměli bychom být trochu opatrnější?" zeptala jsem se.

„Pokud je doma, už ví, že jsme tady," odpověděl. „A pokud není, tak na tom nesejde."

Napnula jsem všechny smysly a zalitovala jsem, že růže voní tak silně. Nic jsem *necítila.* Přála jsem si, abych si mohla být jistá, že se Andre postaví dnes v noci na moji stranu.

„Pokud je zbytečné snažit se ho zaskočit, proč jsi zaparkoval na opačné straně ulice?“ zajímala jsem se.

„Dal jsem za to auto víc než sto tisíc,“ odvětil Andre mírně. „A mám ho docela rád. Nelíbilo by se mi, kdyby mi ho někdo v návalu vzteku zničil.“

„Jak to, že se Littletona nebojíš?“ zeptala jsem se. Já se bála. Cítila jsem pach svého strachu i přes vůni růží, která z nějakého podivného důvodu ještě zesílila, když jsme přešli ulici.

Andre vkročil na chodník, zastavil se a pohlédl na mě. „Dneska večer jsem se dobře nakrmil,“ řekl s podivným úsměvem. „Sama paní mi prokázala tu čest. Díky našemu poutu a její krvi tak mohu použít její dary a schopnosti, když bude potřeba. Mladý upír, přestože je posedlý démonem, nás neporazí.“

Vzpomněla jsem si, jak snadno Littleton přemohl Stefana, a dovolila jsem si o jeho tvrzení pochybovat. „Tak proč nepřišla sama Marsilie?“ zeptala jsem se.

Čelist mu poklesla upřímným šokem. „Marsilie je dáma. Ženy nemají bojovat.“

„Proto sis vzal mě?“

Otevřel ústa, zase je zavřel a zastyděl se za to, co se očividně chystal říct.

„Co?“ zeptala jsem se a začínala jsem se cítit pobaveně, což bylo lepší než mít strach. „Není zdvořilé říct někomu, že je postradatelný, protože není upír?“

Nevěděl, co na to říct, a tak se vydal vzhůru po schodech, které vedly ke zvětralým dvoukřídlým dveřím, které už příliš dlouho nikdo nenatřel. Následovala jsem ho, ale držela se o krok zpátky.

„Ne,“ řekl nakonec, když položil ruku na kliku. „A já se snažím vždy chovat zdvořile.“ Otočil se a pohlédl dolů na mě. „Paní si je jistá, že jsi jediná, kdo dokáže upíra najít. Někdy vidí záblesky budoucnosti. Ne často, ale zřídkakdy se mýlí.“

„Takže přežijeme?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „To netuším. Ale vím, že kvůli zachování cti našeho klanu hodně riskuješ. Jsi tak křehká…“ Natáhl ruku a dotkl se špičkami prstů mé tváře. „Skoro člověk. Přísahám na svoji čest, že udělám vše, co je v mých silách, abych tě ochránil.“

Jeho oči mě na okamžik uchvátily, rychle jsem ale o dva kroky ustoupila a téměř jsem při tom spadla ze schodů. Stefanově cti jsem věřila, o Andreho jsem pochybovala.

Vstupní dveře byly zamčené, ale upírovi vzdorovat nedokázaly. Zapřel se do jednoho křídla ramenem, vylomil ho z veřejí a lehce ho otevřel. Dnes v noci je opatrnost zjevně zbytečná.

Shodila jsem Zeeho batoh ze zad a vytáhla z něj kůl a nůž. Zee ke zbraním připojil i opasek, takže nebudu muset pobíhat kolem s dýkou v jedné a s kůlem ve druhé ruce. Čekala jsem, že se Andre zeptá, co chci s nožem dělat, ale ignoroval mě. Plně se soustředil na kostel.

Zůstal stát těsně před prahem.

„Co se stane, pokud je to stále svěcená půda?“ zeptala jsem se a rychle se opásala.

„Vzplanu,“ řekl. „Ale kdyby tomu tak bylo, už dávno bych to cítil.“ Zatímco mluvil, překročil práh a ocitl se uvnitř kostela. „Není to svěcená půda,“ poznamenal naprosto zbytečně.

Následovala jsem ho do velké předsíně a rozhlédla jsem se. Byla dost velká na to, aby se tu mohlo pohodlně procházet až dvacet lidí. Linoleum na podlaze bylo zkroucené a popraskané stářím. Široké schodiště vedoucí vzhůru zdobilo vyřezávané zábradlí. Vedle schodů zely dokořán dvoukřídlé dveře a odhalovaly velkou, prázdnou místnost, pravděpodobně svatyni kostela.

Uvnitř panovala tma, okna vysoko ve zdech však vpouštěla dovnitř trochu světla z ulice. Člověku by asi nestačilo, mně a Andremu ale ano.

Přiblížil se ke dveřím svatyně a zavětřil. „Pojď sem, kožoměnče,“ vybídl mě temným, drsným hlasem. „Pověz mi, co cítíš.“

Mohla jsem mu to říct z místa, kde jsem stála, přesto jsem strčila hlavu do místnosti.

Nad našimi hlavami se ve výšce druhého podlaží klenul strop a okna s mléčnými skly v obou stěnách se stříbřitě třpytila tlumeným světlem městské noci. Dřevěná podlaha byla v místech, kde dříve bývaly upevněné lavice, zničená.

Stěny a několik oken hyzdilo graffiti − asi práce místních dětí. Nějak jsem si nedokázala představit, že by upír nebo démon čmárali po zdech nápisy *Chcete si užít? Zavolejte…* nebo *Juan miluje Penny*. Zahlédla jsem i znaky několika gangů.

Na opačném konci místnosti se nacházel zvýšený stupínek. Stejně jako zbytek místnosti byl téměř prázdný, zmizelo samotné pódium i piáno nebo varhany. Někdo tu ale z kusů dřev poskládal dohromady hrubý stůl. Nemusela jsem jít blíž, abych poznala, jakému účelu sloužil.

„Krev a smrt," řekla jsem. Zavřela jsem oči. Pomohlo mi to zachytit slabší pachy a zároveň potlačit slzy. „Bena," řekla jsem. „Warrena. Daniela. A Littletona."

Našli jsme kouzelníkovo doupě.

„Ale ne Stefana." Andre stál za mnou a jeho hlas se nesl až ke stropu.

Nedokázala jsem z jeho hlasu nic vyčíst, ale bylo mi nepříjemné mít ho za zády. Vzpomněla jsem si na Naomino varování − každý upír se někdy přestane ovládat, a místnost páchla krví a smrtí.

Prošla jsem okolo něj zpět do předsíně. „Stefana ne," přitakala jsem. „Alespoň ne tady."

Na opačné straně předsíně jsem zahlédla chodbu s dveřmi po obou stranách. Otevřela jsem je a našla tři místnosti a kumbál s bojlerem a pojistkami.

„Nebude tady nahoře," řekl Andre. „Je tu příliš mnoho oken." Nešel za mnou, prostě čekal v předsíni, až dokončím prohlídku.

Nesvítily mu oči, což jsem považovala za dobré znamení.

„Je tu sklep," řekla jsem. „Venku jsem viděla okna."

Schodiště do sklepení jsme našli ukryté za schody na kůr. Zdálo se, že jemu nevadí mít mě za zády, i když jsem držela v ruce kůl, a tak jsem ho následovala dolů.

Snažili jsme se pohybovat tiše, naše kroky se přesto dutě rozléhaly. Vzduch tu byl suchý a plný prachu. Když Andre otevřel dveře pod schody, pachy ve vzduchu se ihned změnily.

Už jsem necítila jen Littletona, nýbrž i Stefana, Adama a Samuela − ale nejsilnější ze všech byl puch démona. Stejně jako tehdy v hotelu i teď jsem po několika nadechnutích necítila nic jiného. Dveře předtím všechny pachy zadržovaly.

Vykročili jsme ještě tišeji, i když, jak Andre říkal, kdyby tu Littleton byl, stejně by nás slyšel přicházet.

Sklepení bylo ještě temnější než přízemí kostela a bez nadpřirozeného zraku bychom tu sotva něco viděli. Ocitli jsme se v místnosti podobné předsíni nahoře.

Vedle schodiště se nacházely toalety. Štítek s panáčkem upadl, sotva jsem šťouchla do dveří. Skleněnými panely pronikalo dovnitř světlo z ulice a já viděla, že místnost je prázdná, až na rozbitý pisoár visící nakřivo na stěně.

Zavřela jsem dveře. Andre mezitím zkontroloval druhou toaletu a teď mířil okolo šatny do krátké chodby, kopie té nahoře, a to včetně dveří po stranách.

Přenechala jsem ji jemu a sama jsem se otočila k druhé straně schodiště. První místnost, do níž jsem vkročila, tvořila velká kuchyň, i když místa, kde dříve stávala lednička a sporák, byla prázdná. Skříňky na stěnách byly otevřené a prázdné. Ve vnitřní stěně se nad pultíkem nalézalo okénko. Po otevření jím věřící mohli podávat jídlo lidem v místnosti na opačné straně, aniž by museli projít předsíní.

Něco za mnou zašramotilo a já se bleskurychle otočila, byla to ale jen myš. Chvíli jsme jedna na druhou zíraly, pak si šla po svých. Srdce mi bušilo jako zvon − pitomá myš!

Vyšla jsem ven a našla Andreho před dvoukřídlými dveřmi vedle kuchyně. Byly opásány řetězem uzamčeným novým visacím zámkem.

Přitiskl na dveře ruku a něco za nimi tiše zavrčelo − vlkodlak.

„Nenechal by je jen tak volně pobíhat," řekl, s rozbitím zámku ale nepospíchal. „Tyhle dveře by vlkodlaka nikdy nezadržely."

„*Andre?*" zavolal Stefan. „Jsi to ty? Kdo je tam s tebou?"

„Stefane?" zašeptal Andre a ztuhl.

„Otevři dveře." Naléhavě jsem ho šťouchla do ramene. Stefan žil. Kdybych dokázala dveře vyrazit sama, udělala bych to. Stefan a alespoň jeden z vlků žili.

Andre vzal řetěz opatrně do ruky a zatáhl, až jedno z ok povolilo.

Natáhla jsem se okolo něj, strhla řetěz, odhodila ho na podlahu a rozrazila těžké dveře. Proklouzla jsem kolem Andreho a ocitla se v tělocvičně o velikosti svatyně v přízemí. Někdo zakryl okna na jedné straně černým papírem a zalepil je lepící páskou, místnost ale tlumeně osvětlovala stojací lampa napojená na autobaterii.

Ve středu tělocvičny seděl uvnitř velké psí klece, jaká se dá koupit v každém obchodě se zvířaty, v tureckém sedu Stefan. Asi tři metry od něj stály jedna vedle druhé další klece. Někde hluboko v mém nitru povolilo zlostné napětí, když jsem v nich spatřila vlky: dlouhonohého rudého, svalnatého stříbřitě šedého a obrovského bílého s křišťálovýma očima. Ben, Adam a Samuel.

Andre si pospíšil okolo mě a poklekl před Stefanovou klecí. Dotkl se zástrčky a tlumené světlo zablikalo. Magie někdy působí divně na elektřinu. Uslyšela jsem zabzučení a Andre ucukl a zatřásl rukou.

„Klece jsou očarované," prohlásil Stefan suše. „Nemyslíš, že by je jinak támhle moji společníci už dávno rozmlátili na třísky?"

Všimla jsem si, že si dává dobrý pozor, aby se mříží nedotkl. Vypadal přepadle a ještě nikdy jsem ho neviděla tak bledého. Triko měl potřísněné zaschlou krví, ale jinak se nezměnil.

„Spousta lidí si myslí, že jsi zemřel," řekl Andre.

„Aha," řekl Stefan a obrátil zasmušilý pohled ke mně. „Mýlí se."

Stefan žil a byl v pořádku, ostatními jsem si ale nebyla jistá.

Vykročila jsem k vlkům a rudý v nejbližší kleci se vrhl proti mřížím. Světlo na několik okamžiků úplně zhaslo, a když se znovu rozsvítilo, Ben se choulil ve středu klece, vydával chraplavé, bručivé zvuky a zíral na mě hladovýma očima. Klec se navzdory síle útoku a fyzikálním zákonům ani nepohnula. Magie.

Ben nechtěl ven. Toužil mě sežrat. Strýček Mike měl pravdu. Démoni mají na vlkodlaky špatný vliv.

„Kvůli démonově magii je prakticky nemožné z klecí uniknout," řekl Stefan. Jeho hlas zněl mírně, ale já tušila, že ještě nikdy neměl takový vztek.

„Same?" řekla jsem a vydala se k bílému vlkovi. Byl na klec příliš velký, proto se musel nepříjemně krčit, aby se jí nedotýkal. Jak jsem se blížila, roztřásl se. Zakňoural, pak začal vrčet.

Adam v nejvzdálenější kleci taky zavrčel, hleděl ale na Samuela, ne na mě.

„Adame?" zeptala jsem se a on na mě pohlédl. Zuřil, to jo. Pach vlkodlačí bezmoci a vzteku se nesl nad pachem démona. Ale hnědé oči měl čisté a chladné. Adam se ovládal. Samuelem jsem si nebyla jistá.

Natáhla jsem ruku a dotkla se Adamovy klece. Nic se nestalo. Neucítila jsem výboj moci, světla nezablikala. Magie mi nevadila, i když jsem cítila, jak jsou mříže pod mými prsty teplé. Odložila jsem kůl na podlahu a vyzkoušela Zeeho nůž, ale marně, jen znovu zhaslo světlo.

Dveře klece byly opatřeny pevným visacím zámkem, ale v rozích držely mříže pohromadě čepy. Zkusila jsem jeden vytáhnout, ale ani se nepohnul.

Adam zakňučel. Natáhla jsem ruku dovnitř a dotkla se jeho hebké srsti.

„V Littletonově přítomnosti se přestane ovládat i Adam," varoval mě Stefan. „Kdybych tušil, jak démon na vlkodlaky působí, vynechal bych je z toho. Warren a Daniel jsou mrtví."

„Warren není mrtvý. Je ošklivě zraněný, ale zotavuje se u Adama," řekla jsem. „A o Danielovi už vím."

Andre na mě divně pohlédl a já si uvědomila, že jsem mu o Danielovi neřekla.

„Jsem rád, že jsem se ve Warrenově případě mýlil. Očekával jsem, že se Andre dříve nebo později objeví," Stefan se naklonil blíž a káravě pokračoval, „ale co tady, k čertu, děláš ty, Mercedes Thompsonová?"

Všichni vlkodlaci se najednou jako loutky na drátkách otočili ke dveřím ve vnější stěně, kterých jsem si doposud nevšimla. Adam zavrčel a Samuel se vrhl proti mřížím. Pomalu a opatrně jsem vytáhla ruku z Adamovy klece, ale vůbec si mě nevšímal. Znovu jsem vzala do ruky kůl, připadal mi ale jako ubohá zbraň.

Dveře se otevřely ven do noci a objevila se v nich tmavá postava. Na okamžik zaváhala, pak vešla dovnitř. Dveře se za ní s prásknutím zabouchly.

„Andre, jak rád tě vidím," zabroukal Littleton. Lampa mu osvětlila obličej a já poznala, že Zee měl pravdu − dříve nebo později všichni kouzelníci podlehnou démonovi. Littletonovi zůstala ještě trocha sebekontroly, protože zajatci stále žili, ale dlouho už tomu tak nebude.

„Je mi líto, že jsi přišel zrovna ve chvíli, kdy jsem si zaskočil pro něco na zub." Na triku měl tmavou skvrnu. Nepřešel ještě ani půlku místnosti, když se zastavil a usmál se na Andreho. „Ale už jsem tady, takže je to v pořádku. Pojď sem."

Nechala jsem se Andrem přesvědčit, že mu Marsilie propůjčila dost moci na to, aby Littletona zvládl. Byla jsem si tím jistá a myslela si, že má nějaký plán, když obešel Stefanovu klec.

Sevřela jsem pevněji kůl, zakryla ho vlastním tělem a opatrně odložila batoh na podlahu, abych byla připravená, až Andre něco udělá.

Andre byl menší než Littleton, a tak jsem viděla kouzelníkovi do tváře, přestože stál Andre mezi námi. Pořád jsem očekávala, že Andre něco udělá, i když mu Littleton naklonil hlavu na stranu a vrhl se na něj, Andre tam ale jen tak stál.

Littleton se nekrmil, prostě kousl Andreho do krku a slízl krev. Zasmál se. „Děkuji. Jak nečekané. Kdo by si pomyslel, že se s tebou ta sobecká čubka podělí o moc? Opravdu si myslela,

že nás díky tomu přemůžeš, když máme po ruce krev mocného Stefana?“ Políbil Andreho na tvář a zašeptal: „Chutná líp než ty.“

Na okamžik Andreho pevně objal. „Víš, kdyby záleželo jen na mně, udělal bych z tebe našeho sluhu. Ale můj přítel, ten, který se mnou sdílí tělo, bezejmenný, se začíná nudit. Včera nás bavili vlk a Daniel. Dneska jsem si chtěl pohrát s pánem vlků, ale objevil ses ty.“

Andre se nebránil, neodtáhl se. Prostě tam stál stejně jako Stefan, když Littleton zabíjel pokojskou.

Můj strach upoutal Littletonovu pozornost.

Nechal Andreho stát na místě a zamířil ke mně. Dřepěla jsem před Adamovou klecí.

„Děvčátko, které Marsilie poslala na lov,“ řekl. „Ano, vím o tobě. Pán upírů slyší, co si myslí jeho děti, víš? Já teď jsem pán, a on dítě. Znám všechny jeho plány.“ Mohl mluvit jedině o Andrem.

Littleton se ke mně sklonil. Byl příliš blízko. Ruce se mi třásly a i přes démonův puch jsem cítila svůj strach. Měla jsem použít kůl, ale ochromila mě hrůza.

„Proč si Marsilie myslí, že mě dokážeš ulovit? Co je kožoměnec?“ zeptal se.

Modlení na upíry moc nepůsobí, řekl mi kdysi Zee, *ale je docela efektivní na démony a podobná stvoření.*

„*Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna,*“ řekla jsem a byla jsem tak vyděšená, že jsem sotva dokázala šeptat. Vykřikl a zakryl si uši. Popadla jsem řetízek s ovečkou, vytáhla si ho zpod trička a držela ho před sebou jako štít. Pokračovala jsem už silnějším hlasem: „*Aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul…*“ Asi mi nepomohlo, že si zakryl uši, protože mě najednou popadl za rameno a uhodil mě.

*

Otevřela jsem oči a ovládl mě pocit, jako by neuplynul žádný čas − až na to, že jsem ležela víc než čtyři metry za Stefanovou

klecí s obličejem přitisknutým ke studenému, tmavému linoleu. Olízla jsem si rty a ucítila krev. Měla jsem mokrou tvář.

Někdo bojoval.

Pootočila jsem hlavu, abych lépe viděla.

Andre s Benem. Benova srst vypadala černá, jak tančil ve stínech a hledal mezeru v upírově obraně. Vrhl se vpřed, ale Andre byl rychlejší a praštil ho otevřenou dlaní do čenichu. Ben sklouzl stranou, ale nebyl vážně zraněn.

Myslím, že kdyby bojovali na hlíně nebo na jiném podkladu, kde by se Ben mohl zapřít tlapami, vyhrál by. Ale ve tmě a na kluzkém linoleu to byl téměř vyrovnaný souboj.

Littleton stál obrácený zády ke světlu a sledoval je.

„Počkat," poručil jako zklamaný režisér. „Stát."

Ben vztekle zavrčel a bleskurychle se otočil ke svému mučiteli. Andre ztuhl jako hračka na klíček.

„Odsud dobře nevidím," prohlásil Littleton. „Pojďme nahoru. Můžete si hrát v kapli a já se budu dívat z kůru."

Otočil se a zamířil ke dveřím, které jsme nechali otevřené. Neotočil se, aby si ověřil, že ho ostatní následují − udělali to. Andre šel asi metr za kouzelníkem a z prstů mu kapala Benova krev. Ben byl méně poslušný.

Zastavil se, aby zavrčel na Adama se Samuelem, a ti mu odpověděli stejně. Samuel udeřil do mříží tak silně, že na tři vteřiny zhaslo světlo.

Když se znovu rozsvítilo, stál Ben přede mnou.

„Vlku," zavolal Littleton netrpělivě z chodby.

Ben přikročil blíž a olízl si pysky.

„Pojď, vlku." I já cítila moc v jeho hlase.

Ben vycenil zuby, pak se obrátil a vyběhl z místnosti. Slyšela jsem, jak na schodech cvakají jeho drápy.

„Mercy, můžeš se pohnout?" zeptal se Stefan tiše a naléhavě.

Dobrá otázka. Zkusila jsem to, ale něco bylo v nepořádku s mým ramenem. Levá paže byla úplně nehybná. Snažila jsem se pohnout nohama a před očima se mi roztančily hvězdičky. Rychle jsem složila hlavu na podlahu a soustředila se na dýchání. Záda mi zbrotil studený pot.

Napočítala jsem do dvaceti a zkusila to znovu. Tentokrát jsem dokonce asi omdlela, ale jen na chviličku.

„Ne," řekla jsem. „V nejbližší době to nepůjde. Mám něco s ramenem a nemůžu pohnout nohama."

„Chápu," řekl Stefan po chvíli. „Můžeš se na mě aspoň podívat?"

Zvedla jsem bradu, ale hlavu jsem nechala na podlaze, kde se jí líbilo. Byl obrácený tváří ke mně a oči mu plály jako ohňové řeky.

„Udělej to," řekla jsem − další pozvání nepotřeboval.

„Mercy," řekl a jeho hlas pronikl do všech buněk mého těla a dal jim cíl. „Pojď ke mně."

Nezáleželo na tom, že jsem nedokázala pohnout paží nebo se postavit. Stefan mě chtěl a já se k němu musela dostat.

Někdo vrčel a světlo bláznivě poblikávalo. Vzdáleně jsem si uvědomovala, že se Adam znovu a znovu vrhá proti mřížím.

Bolestivě jsem sténala, opírala se o loket zdravé paže, ve které jsem stále svírala kůl, a vlekla své neposlušné tělo po studené podlaze.

„Sklapni, vlku," řekl Stefan tiše. „Chceš, aby se vrátil? Mám plán, ale pokud se objeví příliš brzy, všichni zemřeme − včetně Mercy."

Přestal mě volat a já si odpočinula, ani na okamžik jsem ale neodtrhla oči od Stefana. Znovu mě zavolal a já se zase dala do pohybu.

Trvalo to hodně dlouho a strašně to bolelo, ale nakonec jsem se tváří opřela o mříže Stefanovy klece.

„Hodné děvče," řekl. „Teď prostrč prsty mřížemi. Ne. Na chvíli budeš muset odložit kůl. Dobře. Dobře. To je ono. A teď si odpočiň."

Zatímco Adam tiše vrčel, něco ostrého se mi zařízlo do ukazováku. Bolest ale ustala tak rychle, že jsem si ani nezačala dělat starosti − jedna bolístka z mnoha. Když se pak ranky dotkla Stefanova ústa, zalila mě nečekaná euforie a všechna bolest zmizela.

13.

Něco studeného a hořkého mi kapalo do úst. Vyplivla bych to, ale stálo by to příliš mnoho námahy. Něžné prsty studené jako led se dotýkaly mé tváře a někdo mi šeptal láskyplná slova.

Do mysli mi proniklo vrčení a ledová tekutina se rozžhavila, sklouzla mi do žaludku a přivedla mě k vědomí. Vlkův divoký vztek ve mně vyvolal nával adrenalinu a strachu, a to mě úplně probudilo.

Choulila jsem se u Stefanovy klece. Kůl se zakutálel pode mě a nepříjemně mě tlačil do žeber. Světlo zhaslo a já cítila zápach pálícího se masa, který překonal i démonův puch.

Jedna moje část věděla, že bych neměla prakticky nic vidět, ale z nějakého důvodu bylo moje noční vidění lepší než obvykle. Viděla jsem, jak Adam zírá na něco za mnou, cení zuby a jeho rozzuřené, zářivě žluté oči přísahají smrt.

Pootočila jsem hlavu, abych zjistila, na co Adam hledí. Viděla jsem jen Stefana.

Upír protáhl prsty mřížemi a držel je kousek nad mojí hlavou. Z dlouhé, rozšklebené rány na ruce mu prýštila krev. Trocha ulpěla na mřížích, ale většina kapala z prstů na podlahu a smáčela mi krk a tvář.

Olízla jsem si rty a ucítila něco na jazyku. Mohla to být krev anebo nejlepší elixír středověkého alchymisty. V jednu chvíli chutnala železitě a sladce, vzápětí mě pálila na jazyku.

Tmavá krev na mřížích jiskřila a Stefanova kůže v místech, kde se dotýkala klece, syčela.

Tvář schovával za zvednutým, pokrčeným kolenem. „Hotovo," zamumlal.

Odtáhla jsem se od klece a nešikovně se zvedla na zdravé ruce, pak jsem vzala jeho kouřící ruku do své, byla na dotyk nesmírně studená, a prostrčila ji zpátky dovnitř, pryč od mříží.

Pomalu si přitáhl ruku k tělu, zvedl hlavu a zavřel oči, protože slabá žárovka se opět rozsvítila, jak na ni přestala působit magie.

„Bude to působit jen chvíli," řekl mi. „Pořád jsi zraněná, tak si dej dobrý pozor, abys nezhoršila svůj stav natolik, že by ti už nebylo pomoci."

Chystala jsem se mu položit otázku, v tu chvíli ale začal Samuel výt. Adam odvrátil pozornost ode mě a od Stefana a přidal se k němu. Když vytí utichlo, uslyšela jsem, že někdo míří dolů po schodech. Znělo to, jako by Littleton něco táhl.

Klesla jsem zpátky na podlahu a zakryla si tvář vlasy − teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že se cítím lépe. O mnoho lépe. Přímo úžasně.

Jedny z dveří v chodbě se hlasitě rozlétly. Závojem vlasů jsem sledovala, jak dovnitř vpadl Andre a bez jakékoli ladnosti se rozplácl na podlaze.

Littleton rád házel věcmi.

„Neudělal jsi to správně," stěžoval si kouzelník a za zadní nohu vlekl do místnosti ochablého rudého vlka. „Musíš dělat, co ti řeknu. A já neřekl, abys vlka zabil, ještě není ani půlnoc. Nezkazíš mi zábavu tím, že ho zabiješ předčasně."

Podíval se na nás, tedy spíše na Stefana. Přivřela jsem oči a doufala jsem, že vlasy zamaskují, že jsem vzhůru.

„*Omlouvám* se," řekl zkroušeně, přikročil blíž a Bena stále táhl za sebou. „Co jsem to za hostitele? Neuvědomil jsem si, že máš žízeň, jinak bych ti sehnal něco k pití. No, vlastně jsem to asi udělal."

Odhodil Bena na zem, pak do mě strčil špičkou boty. „Chtěl jsem si s ní trochu pohrát," povzdychl si. „Lidi stejně nemají výdrž. Ale mohl bych ti přivést někoho k zakousnutí. Bylo by zábavné vypustit je tady a dívat se, jak je k sobě voláš."

Ben nebyl mrtvý, viděla jsem, jak se mu zvedá hrudník. Ale nebyl ani v pořádku. Zpod servané kůže na boku mu vytékala krev a jednu z předních tlap měl podivně ohnutou několik centimetrů pod kloubem. Jeho hlavu jsem neviděla, protože mi výhled zaclánělo jeho tělo.

Littleton se vrátil k Andremu. Zvedl ho a jako milenec ho odnesl ke světlu mezi klecemi.

S Andrem v náručí se posadil vedle lampy. Pak Andreho rozložil na zemi jako panenku a jeho hlavu si opřel o koleno. Andreho tvář byla zbrocená krví.

Olízla jsem si spodní ret a snažila jsem si neužívat brnění upíří krve na jazyku.

Littleton se kousl do zápěstí, na okamžik odhalil špičáky a podržel otevřenou ránu nad Andreho ústy.

„Ty mě chápeš," mumlal. „Jen ty. Chápeš, že smrt je mocnější než život. Mocnější než sex. Když ovládneš smrt, ovládneš vesmír."

Mělo to znít melodramaticky. Ale z horečnatého šepotu mi vstávaly vlasy na hlavě.

„Krev," řekl bezvědomému Andremu. „Krev je symbolem života i smrti."

Andre se konečně pohnul, chytil Littletona pevně za zápěstí a schoulil se okolo něj. Podobně jako se hladovějící Daniel schoulil do klubíčka okolo Andreho zápěstí při Stefanově soudu. Přála jsem si, aby Stefanova krev nechutnala tak dobře.

Andre otevřel oči a vzhlédl.

Očekávala jsem, že jeho oči budou zářit jako tehdy Danielovy. Místo toho v nich měl upřený pohled. Stejně jako Adamovy se i ty jeho zaměřily na Stefana.

Littleton zavřel oči a mumlal Andremu do vlasů. A tak jsem zariskovala a trochu se pohnula, čímž jsem k sobě přitáhla Andreho pohled. Když se na mě zadíval, pohnula jsem se ještě o kousek a ukázala mu kůl.

Znovu zavřel oči, pustil Littletonovu paži, překulil se na všechny čtyři a přesunul se tak, aby se Littleton ocitl mezi námi a zády ke mně.

„Krev je život," prohlásil Andre hlasem, jaký jsem u něj ještě nikdy neslyšela. Nesl se místností jako mlha a usadil se mi na kůži. „Krev je smrt."

„Ano." Littletonův hlas zněl omámeně a já si vzpomněla, jaký to byl pocit, když Stefan pil moji krev. Skoro jsem zapomněla, že to udělal.

Littletona moje strachy nezajímaly. „Krev je život a smrt," řekl.

„Kdo poroučí smrti?" zeptal se Andre a jeho hlas ve mně budil nutkání odpovědět.

Littleton se zvedl na kolena a já viděla, jak se pod košilí rýsuje jeho páteř. „*Já!*" zavřískl. Natáhl se, chytil Andreho za čelist a přitáhl si ho k sobě. Zakousl se do rány, kterou mu způsobil na krku.

Lepší šanci už nedostanu. Pokusila jsem se zvednout na nohy a téměř jsem upadla. Jeden z kotníků mě odmítal držet, i když nebolel.

Nepotřebovala jsem jít daleko.

Littleton se skláněl nad Andrem a jeho žebra se jasně rýsovala pod košilí. Někdo by mu měl říct, že vyzáblí lidé nemají nosit upnuté věci. Zvolila jsem místo mezi křehkými, klenutými kostmi, kousek nalevo od páteře, a vložila do úderu celé tělo, přesně jak mě sensei učil.

Kdybych neměla zraněný kotník, zvládla bych to. Výcvik ale zapracoval proti mně a já se instinktivně pokusila zapřít do naostřeného kůlu celou vahou. Noha se mi podlomila. Kůl mu

sice pronikl několik centimetrů do těla, neprorazil ale žebra, nýbrž se o ně zastavil.

Littleton vyskočil na nohy a pobouřeně zavřískl. Poslepu se po mně ohnal a minul jen proto, že už jsem se kutálela pryč. Naštěstí jsem byla rychlejší. Zastavila jsem se až o autobaterii, která napájela stojací lampu.

„Čubko," zasyčel Littleton.

Zvedla jsem ruku ke krku, ale řetízek s ovečkou byl pryč. Musela jsem ho ztratit, když mě odmrštil přes místnost. Zatímco jsem po něm šmátrala, kouzelník se na mě vrhl.

Andre ho popadl okolo pasu a společně se zřítili na podlahu jen kousek ode mě. Littletonovi se podařilo převalit se na Andreho a já si všimla, že má kůl pořád zabodnutý v zádech.

Popadla jsem autobaterii za plastikové držadlo a zvedla jsem ji v pravé ruce. Zabručela jsem námahou, zvedla ji nad zápasící upíry a vší silou s ní udeřila do kůlu.

Lampa připojená k baterii spadla na podlahu a místnost znovu potemněla. Tentokrát jsem sotva viděla − Stefanova krev začínala ztrácet na účinnosti.

Zkroutila jsem se a vytáhla Zeeho nůž z pochvy. Stálo mě to víc námahy, než mělo.

Littleton ochabl, Andre ho ze sebe shodil a převrátil ho přitom na záda. Kůl pronikl Littletonem skrz naskrz a trčel mu několik centimetrů z hrudi. Škrábl i Andreho těsně pod klíční kostí, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Ležel na zádech a smál se, ale nepřipadal mi šťastný.

Bolest se vrátila a byla ještě horší. Zmáhaly mě nevolnost a mdloba. Spolkla jsem žluč, sedla jsem si a opřela se o zdravou ruku, abych se dostala do potřebné pozice. Nůž škrábl o podlahu.

V minulosti už jsem zabila myši, králíky, a jednou dokonce jelena, to všechno v kojotí podobě. A zabila jsem i dva muže − teď už tři. To mi ale v tuhle chvíli nijak nepomohlo. Můj nevlastní otec Bryan lovil jak ve vlčí podobě, tak se zbraní v ruce. Spolu s manželkou Evelyn maso naporcovali, zatímco já ho balila do papíru a strkala do mrazáku. Nikdy jsem nemusela vlastnoručně rozřezat mrtvolu.

Zeeho nůž se zařízl Littletonovi do krku s vlhkým srknutím. Myslela jsem, že je mrtvý… Tedy mrtvější než předtím. Ale jak jsem řezala, začalo se tělo křečovitě svíjet.

To upoutalo Andreho pozornost. Posadil se. „Cože? Ne, počkej!“

Chytil mě tak pevně, až mi způsobil modřiny, a odtrhl mi ruku stranou. Littletonova hlava se naklonila na bok. Vypadalo to odporněji, než kdybych mu ji uřízla úplně.

„Pusť mě,“ řekla jsem a skoro jsem v chraplavém zaskřehotání nepoznala vlastní hlas. Škubla jsem rukou, ale on mě odmítl pustit.

„Marsilie ho potřebuje. *Ona* ho zvládne.“

Ozvalo se hlasité řinčení kovu. Kouzelníkova moc selhávala a zajatci unikali z klecí. Adam si dřepl vedle mě a o vteřinu později se po mém druhém boku objevil Samuel. Oba vlkodlaci téměř neslyšně vrčeli a já věděla, že jejich lidské stránky potlačil dravec.

Fakt, že mě to nevyděsilo k smrti, jen dokazuje, jak jsem byla traumatizovaná.

„Pusť mě,“ zopakovala jsem tiše, abych nevyplašila vlkodlaky, kteří se chvěli dychtivostí a pachem čerstvé krve. Nebyla jsem si jistá, proč nás prostě nenapadli.

Andre pohlédl napřed na Adama, pak na Samuela. Nevím, jestli se je pokusil ovládnout, ale pokud ano, nefungovalo to. Adam zavrčel a Samuel nedočkavě zakňoural a postoupil vpřed.

Andre pustil moje zápěstí. Ani na okamžik jsem nezaváhala a zatlačila ostřím na svaly, chrupavky a kosti, až se Littletonova hlava odkulila stranou a nůž se zařízl do linolea.

Mýlila jsem se, uříznutá hlava vypadala hůř.

Vyzvracej se později, pomyslela jsem si. *Teď znič tělo.*

Batoh ležel sotva na délku těla ode mě, ale já nedokázala sebrat energii a dostat se k němu.

„Co potřebuješ?“ zeptal se Stefan, když si dřepl vedle Andreho. Ani jsem si nevšimla, že se taky dostal z klece − nebo že se pohnul. Prostě se najednou objevil přede mnou.

„Batoh,“ řekla jsem.

Zvedl se, jako by ho něco bolelo a byl bez obvyklé energie, a vrátil se s batohem. Oba vlci ztuhli, když mi ho podal přes Littletonovo tělo. Stefan se pohyboval pomalu, protože na tom byl zle − což bylo jedině dobře. Nečekané pohyby by v tu chvíli byly moc špatný nápad, i když se vlkodlaci poté, co jsem uřízla kouzelníkovi hlavu, poněkud uvolnili.

Sáhla jsem do batohu a Andre znovu promluvil. „Marsilie ho potřebuje, Stefane. Když jí bude pomáhat kouzelník, ostatní se před ní budou krčit."

„Marsilie je může zastrašit sama," odpověděl Stefan unaveně. „Kouzelník není žádný domácí mazlíček. Marsilie dovolila, aby jí chamtivost zatemnila zdravý rozum."

Medailon nebyl zrovna velký a utíkal mým pátravým prstům. Byl ale docela těžký, a tak jsem ho nakonec nahmátla úplně na dně. Vytáhla jsem ho a položila ho Littletonovi na hruď.

„Co je to?" zeptal se Stefan.

Místo abych odpověděla, naklonila jsem se nad Littletona a zašeptala: „Drachen." *Hoř, bastarde, hoř.*

Kovový disk se rozžhavil doruda. Na okamžik jsem si myslela, že tím to skončí. Vzápětí ale tělo vzplálo téměř neviditelným modrým plamenem, jako když přesně nastavíte přívod plynu do Bunsenova hořáku. Užasla jsem nad tím, jak nečekaně k tomu došlo, vzápětí ale Stefan přeskočil tělo, chytil mě v podpaží a odtáhl do bezpečí, než mě mohly hladové plameny také pohltit.

Jeho stisk mi připomněl zraněné rameno. Nečekaná bolest mě přiměla vykřiknout.

„Tiše," řekl Stefan a ignoroval vlkodlaky, kteří ho hladově sledovali. „Za chvíli to odezní."

Posadil mě na zem a sklonil mi hlavu mezi kolena. Ruce měl studené jako mrtvola. Taky jí byl.

„Dýchej," řekl.

Škytavě jsem se rozesmála nad tím, že mi mrtvý radí, abych dýchala.

„Mercy?" zeptal se.

Od nutnosti vysvětlit svůj smích mě zachránilo skřípání ohýbaného kovu. Někdo otevřel vnější dveře.

Stefan se otočil, aby se postavil nové hrozbě, a vlkodlaci mu stáli po boku. Andre taky vstal. Neviděla jsem přes ně na dveře, ale cítila jsem, kdo přišel.

Darryl a další dva vlkodlaci. Vyděšené dítě v mém srdci, které neuchlácholila ani Littletonova smrt, se konečně uvolnilo.

„Pozdě, Brane," řekla jsem mu, když hořící upír naposledy zaplál a zhasl.

Neodpověděl mi marok, nýbrž jeho druhý syn Charles: „Říkal jsem Darrylovi, že má dodržovat rychlost. Kdyby nás nezastavila policie, byli bychom tady už před deseti minutami."

Bran prošel okolo upírů, jako by neexistovali. Dotkl se Samuela, pak Adama. „Charles má pro vás oblečení," řekl jim a vlci splynuli se stíny, asi aby se proměnili a oblékli. Branova přítomnost jim stejně jako Littletonova smrt − jeho trvalá smrt − vrátily dost sebekontroly na to, aby se proměnili zpátky do lidské podoby.

Venkovní tlumené světlo ozařovalo Brana zezadu, takže jsem mu neviděla do obličeje.

„Vidím, že jsi měla napilno," prohlásil neutrálně.

„Neměla jsem na vybranou," řekla jsem mu. „Přečetl sis vzkazy, které jsem ti nechala?" *Víš, že všichni nepřátelé nejsou na popel?*

„Ano," řekl Bran a něco v mém nitru se uvolnilo. Nemohl tušit, který z upírů je Andre, ale věděla jsem, že si poradí.

Nevšímal si upířího prachu a případných dalších kousků Littletona, které se mohly povalovat na podlaze, klekl si přede mě, sklonil se a políbil mě na čelo.

„Byla to zatracená hloupost," řekl hlasem tak tichým, že jsem ho sotva slyšela.

„Myslela jsem, že se sem do rána nedostaneš," namítla jsem.

„Pospíchal jsem." Položil mi ruku na rameno.

„Au," řekla jsem a ještě víc jsem se schoulila.

„Samueli," zavolal. „Mohl by sis trochu pospíšit? Myslím, že tě čeká pacientka."

Rameno jsem měla jen vykloubené a Samuel ho vrátil na místo co nejšetrněji. Stejně to příšerně bolelo. Třásla jsem se, ale podařilo se mi nikoho nepozvracet, zatímco Adam drsným hlasem plným těžko potlačované zuřivosti ostatním vyprávěl, co se tu stalo.

Vypadalo to, že Andreho Littletonova smrt šokovala. Stefan klečel vedle něj, ruku měl položenou na jeho rameni a ostražitě sledoval vlky, kteří se plížili okolo.

Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že můj hlas nebude znít roztřeseně − a dokud Adam nedomluvil. Pak jsem se podívala na Stefana a řekla jsem: „To Andre stvořil Littletona."

Andre na mě šokovaně pohlédl, pak se vší silou vrhl vpřed. Nevím, jestli mě chtěl napadnout, nebo jen utéct, ale Stefan ho chytil. Než se mohla rozpoutat skutečná bitka, Charles s Darrylem mu přišli na pomoc.

„Chystal jsem se zeptat, jestli to víš jistě," řekl Stefan a přenechal Andreho vlkodlakům, kteří byli očividně v lepší kondici. „Ale Andre mi odpověděl sám."

„Mám důkaz," řekla jsem.

„Rád bych ho viděl," řekl Stefan. „Abych ho předložil paní. Mohl bych si teď půjčit mobil a zavolat klanu? Vážím si pomoci vašich vlků, Adame, ale asi by nebylo nejrozumnější vzít je v tuhle chvíli, když jsou tak rozčilení, do sídla klanu."

*

Upíři přijeli a odvezli Andreho. Očekávala jsem, že Stefan pojede s nimi, ale neudělal to. Samuel trval na tom, že mě zaveze do nemocnice, i když Charles s Darrylem vzali Bena, který na tom byl hůř než já, v Darrylově autě k Adamovi domů.

„Proč nemůžu jít domů i já?" kňourala jsem. Bolelo mě rameno a já se prostě toužila zavřít v ložnici a přetáhnout si přikrývky přes hlavu.

„Protože nejsi vlkodlak," odpověděl Stefan. „Pokud máš zlomený kotník, budeš potřebovat sádru."

Vlkodlaci, kteří neřídili (Adam a Samuel), na něj chladně pohlédli. Bran seděl za volantem Adamova SUV a sedět ve voze se třemi vlkodlaky a upírem byla skutečná testosteronová bomba. Samuel s Adamem se posadili ke mně dozadu a Stefan vklouzl na přední sedadlo. Bran ho i nadále ignoroval, a tak Stefan zůstal.

Vpotáceli jsme se na pohotovost. Jen Bran z nás vypadal takřka bez poskvrnky, nesl ale v náručí mě. Teprve v ostré záři nemocničních světel jsem si uvědomila, jak strašně vypadáme. Já i Stefan jsme byli celí od krve. Vypadal přepadle a vyčerpaně, ale zároveň klidně. Ani jsem nechtěla vědět, jak na tom jsem já.

I v čistém oblečení Samuel vypadal, jako by celý týden flámoval s Adamem… Nemocniční sestře stačil jediný pohled na Adama a stiskla nevinně vypadající černé tlačítko pod pultem.

Nevyděsilo ji jeho vzezření, nýbrž pohled v očích. Byla jsem nesmírně ráda, že je s námi Bran.

„To je v pořádku, Eleno.“ Samuelovo chraplavé zavrčení se sotva podobalo lidskému hlasu. „Vezmu je dovnitř.“

Znovu na něj pohlédla a na tváři se jí objevil šokovaný výraz. „Doktore Cornicku?“ Vůbec ho nepoznala.

„Zavolejte kennewickou policii,“ řekla jsem jí. „Vyžádejte si k telefonu Tonyho Montenegra a povězte mu, ať pohne zadkem a přijede sem. Mercy pro něj má nějaké novinky.“

Napadlo mě, že si Samuela pozve na kobereček nemocniční rada. Nevím, jestli propásl službu, nebo ne, ale rozhodně nenechají bez povšimnutí, že se objevil s takovou tlupou v závěsu. Policie by mu mohla krýt záda a Tonymu by možná prospělo, kdyby viděl, že vlkodlaci vzali jeho obavy vážně. A vlci se naopak dozví, že mají mezi místními policisty spojence. Lidi, kterým se dá věřit. Bylo to důležité, pokud se budou chtít skutečně začlenit do společnosti.

V čekárně bylo několik lidí a všichni ztuhli a obrátili pohledy k Adamovi. Pach strachu překonal zápach nemoci a krve. Dokonce i Bran ztuhl, když ho pachy zaplavily.

Samuel prošel místností a ignoroval ženu, která si odvážně přišla pro informace o pojištění.

Bran se na okamžik zastavil, než následoval Samuela lítacími dveřmi. „Nebojte, drahá," řekl ženě něžně. „Doktor Cornick se postará o to, aby byly všechny dokumenty v pořádku."

*

Tony vešel na pohotovost, jako by tam nebyl poprvé. Na sobě měl civilní oblečení, džíny a triko, ale mladík s veselou tváří, který ho doprovázel, byl v uniformě.

Vstoupil do mojí závěsem oddělené kóje a rozhlédl se. Samuel zmizel, aby se věnoval nějaké doktorské práci, ale ostatní tu pořád byli. Se Stefanem jsme se pořádně vydrhli. Já měla na sobě jeden z těch hloupých nemocničních oblečků, ale Stefanův oděv byl pořád celý od krve. Bran seděl na doktorské židli, pomalu se na ní točil a tvářil se jako znuděný teenager. Stejně jako lidé v čekárně i Tony a jeho společník Brana ignorovali a soustředili se na Adama, který se opíral o stěnu. Stefan seděl schoulený v koutě. Policisté si ho krátce prohlédli a otočili se zpátky k Adamovi.

„Tony, tohle je Adam Hauptman, o kterém jsme spolu nedávno mluvili. Adame, můj přítel Tony." Ostatní jsem se neobtěžovala představit.

Tony se na místě zastavil a ztuhl mu obličej. Asi Adama podle obrázků v novinách nepoznal, dokud jsem nepoužila jeho jméno. Fotky Adama zpodobňovaly jako konzervativního obchodníka. Dnes v noci na něm ale nebylo nic konzervativního ani obchodnického. Vztek z něj sálal ve vlnách, které museli vnímat i lidé.

„Hej, Johne," řekl Tony věcně a rychle odtrhl pohled od alfy. Asi už se rozneslo, že není dobré hledět vlkodlakovi vyzývavě do očí. „Co kdybys nám přinesl kávu?"

Policista přimhouřil oči, zadíval se na Tonyho, ale jen se zeptal: „Za jak dlouho se mám vrátit?"

Tony pohlédl na mě. Pokrčila jsem rameny a ihned toho zalitovala. „Nezabere nám to déle než deset minut."

Když polda odešel, zatáhl Tony závěs. Neposkytoval zrovna soukromí, ale hučení a pípání tuctů tajemných přístrojů zamaskuje cokoli, co řekneme, před lidskýma ušima.

„Vypadáš příšerně," řekl mi.

„Nebylo to na policejní stanici," řekla jsem mu, protože jsem byla na obvyklé škádlení příliš unavená. „Usídlilo se to ale sotva kilometr daleko."

„Našla jsi to."

„Zabila jsem to," opravila jsem ho. „Myslím, že noční život se brzy zase zklidní."

Tony se zamračil. „To?"

„Ano." Stefanův hlas zněl vyčerpaně. „Něco, co se nemělo nikdy volně toulat ulicemi. Nebyla to vražda, pane, nýbrž sebeobrana."

„Nebojte," ozval se Bran pokorně. „Nezůstalo tělo." Všiml si, že Littletonova hlava ohni unikla, proto jsme ještě jednou použili Zeeho medailon a zbavili se i jí. Úplně jsem na ni zapomněla. Pravděpodobně by sama o sobě nic nezpůsobila, jen by pořádně vyděsila toho, kdo by ji našel, ale byla jsem ráda, že jsme se postarali i o ni.

Tony se zadíval pozorněji na Brana. „Měl bych se zeptat, kdo jste?"

„Ne," řekla jsem mu.

„Tak proč jsi mě sem zavolala?" zajímal se Tony.

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla, když Samuel odhrnul stranou závěs a vešel dovnitř s rentgenem v ruce.

„Doktore Cornicku," pozdravil ho Tony jako starého přítele − policisté asi vídávají doktory na pohotovosti často. Pak si ale všiml, jak obezřetně se všichni v místnosti tváří.

„Samuel se potřebuje schovat za tvoji policejní placku," řekla jsem, než se mohl zeptat, jestli je Samuel taky vlkodlak.

Tony se zamračil, pozorně si prohlédl lidi v místnosti, ale dával si přitom dobrý pozor, aby se nepodíval nikomu do očí. „Dobrá," řekl pomalu. „Určitě se všechno vrátí do starých kolejí?"

Chystala jsem se pokrčit rameny, ale pak jsem jen přikývla. „Jak jen to jde.“

„Fajn.“ Pohlédl na Samuela. „Povězte mi, že nejste nebezpečný pro své pacienty.“

S úzkostí jsem očekávala nějakou chytráckou poznámku, ale Samuel byl taky unavený. A tak jen řekl: „Nejsem nebezpečný pro své pacienty.“

„Dobrá,“ řekl Tony. „Dobrá. Doktore Cornicku, pokud se vás někdo na tuhle věc zeptá, povězte mu, že jste pomáhal při policejní záležitosti.“ Vytáhl peněženku a podal mu vizitku. „Pokud bude potřeba, dejte jim moje číslo.“

Samuel si vizitku vzal. „Děkuji.“

Potom se Tony obrátil zpátky k Adamovi. „Pane Hauptmane,“ pravil. „Mercy říkala, že bych si s vámi měl promluvit o vlkodlacích.“

Adam si unaveně protřel obličej. Trvalo tak dlouho, než promluvil, až jsem si začala dělat starosti. Nakonec ale odpověděl téměř zdvořile: „Ano. Dala vám moje telefonní číslo?“

„Tak daleko jsme se nedostali.“

Adam se vzchopil a na rtech se mu objevil lehký úsměv, díky němuž vypadal jako hladový tygr. Tony pokradmu o krok ustoupil. „Nemám u sebe vizitku, ale zavolejte mi do kanceláře. Dají vám číslo na můj mobil − anebo Mercy obvykle ví, jak se se mnou spojit.“

*

Kotník jsem měla jen vymknutý. Stefan odešel, zatímco Tony mluvil s Adamem. Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml. Nevím, jestli použil nějaký upírský trik, nebo to jen nikoho nezajímalo.

Adam chtěl, abych přespala u něj. V jeho domě už ale byla půlka místní smečky, část montanské smečky a Kyle. Neměla jsem v plánu připojit se k davu.

Poté co všichni zamířili k Adamovu domu, odnesl mě Samuel do potlučeného karavanu a zamířil se mnou do ložnice, já ale nechtěla spát. Už nikdy.

„Můžeš mě vzít radši do pracovny?“ požádala jsem.

Pořád toho moc neřekl, ale poslušně změnil směr a odnesl mě do třetí malinké ložnice, kde hučela různá elektronika.

Posadil mě do křesla, pak si přede mnou klekl. Ruce se mu třásly, když mi roztáhl kolena a vtlačil se do prostoru mezi nimi. Přitiskl se ke mně a tvář mi zabořil do krku. Jeho tělo sálalo horkem.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ zašeptal. Přelila se přese mě moc jeho vlka a zčechrala mi vlasy. „Dělal jsem si takové starosti. A pak… a pak mě ovládl vlk. Adam měl sám sebe pod kontrolou a snažil se mi pomoct, ale byl jsem v horším stavu než Ben, kterého věznili mnohem déle. Ztrácím kontrolu, jsem pro tebe nebezpečný. Řekl jsem otci, že až se uzdravíš, vrátím se do Montany.“

Objala jsem ho zdravou paží. „Démoni nepůsobí na sebeovládání vlkodlaků zrovna nejlépe.“

„Z nás tří jsem se ovládal nejméně,“ řekl mému krku.

Nebyla to pravda. Byla jsem tam a viděla jsem, jak bojoval i poté, co se Ben zcela oddal vlkovi. Ale než jsem mohla cokoli namítnout, něco jsem si uvědomila.

„Kostel stojí ani ne kilometr od nemocnice,“ řekla jsem. „Strýček Mike tvrdil, že už pouhá démonova přítomnost probouzí v okolí násilí, a policejní záznamy to potvrzují. Tony zjistil, že oblast démonovy působnosti má v průměru skoro pět kilometrů. Bojoval jsi s jeho vlivem už od noci, kdy jsem na Littletona poprvé narazila. Pro Bena to bylo několik dní, na tebe působil týdny.“

Ztuhl a zvážil má slova.

„Tu noc, kdy ses po nehodě s dítětem přestal ovládat,“ řekla jsem, „nebyla to tvoje vina, mohl za to démon.“

Područky židle pod jeho rukama na protest zasténaly. Zhluboka nasál můj pach, pak se trochu odtáhl a pohlédl mi do

tváře. Velmi pomalu se naklonil blíž, abych měla čas ucuknout, a políbil mě.

Bylo dost dobře možné, že miluji Adama, a Samuel mi v minulosti velmi ublížil. Věděla jsem, že mě možná chce ze stejného důvodu jako kdysi. Přesto jsem se od něj nedokázala odtáhnout.

Málem jsem ho ztratila.

S vervou jsem polibek opětovala, opřela se o něj a prsty mu zabořila do jemných vlasů. Polibek nakonec ukončil Samuel.

„Přinesu ti kakao," řekl a nechal mě sedět v křesle.

„Same?" zeptala jsem se.

Zastavil se ve dveřích. Stál ke mně zády a s hlavou svěšenou. „Budu v pořádku, Mercy. Dovol, abych nám teď prostě přinesl kakao."

„Nezapomeň na marshmallow," připomněla jsem.

14.

„Ještě nebyl postaven před soud?“

„Ne.“ Stefan popíjel čaj, o který mě požádal. Nevěděla jsem, že upíři můžou pít čaj. „Co tvůj kotník?“

Hrubě jsem zabručela. „Můj kotník je v pořádku.“ Což nebyla tak úplně pravda, ale nemínila jsem dovolit, aby změnil téma. „Tebe soudili během jediného dne, u Andreho jim to trvá už dva týdny.“

„Dva týdny, které tráví v celách pod sídlem klanu,“ namítl Stefan mírně. „Není na dovolené. A co se týká průtahů, obávám se, že za ně můžu já. Byl jsem v Chicagu a snažil se odhalit, co přesně tam Andre prováděl. Potřeboval jsem se ujistit, že Littleton byl jediný, koho proměnil.“

„Myslela jsem, že Andre nemá dost sebeovládání na to, aby své lidi proměnil.“

Stefan postavil šálek s čajem na stůl a zaujatě na mě pohlédl. „Rachel se zmínila o tvé návštěvě. Neuvědomil jsem si, kolik jsi toho zjistila.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Vyrostla jsem s vlkodlaky, Stefane, zastrašování na mě nepůsobí. Pověz mi, jak Andre dokázal proměnit kouzelníka, když nedokáže proměnit své ovce.“

Tvář mu prozářil jeden z velkorysých úsměvů. „Nevím. Ale povím ti, co vím. Cory Littleton flirtoval se zlem už od dětství. V bytě v Chicagu, za který Andre zaplatil nájemné až do prosince, jsem našel tajnou místnost. Byla plná zajímavých věcí jako třeba černých svící a knih o starodávných rituálech, o nichž je lepší se nezmiňovat. Všechny jsem je spálil, a to včetně jeho deníků − psal je zrcadlovým písmem. Aspoň že nebyly v řečtině.“

„Ví Andre, jak se z Littletona stal kouzelník? Mohl by jich stvořit víc?“ zeptal se Samuel. Jeho spánkem zdrsnělý hlas k nám dolehl z chodby.

„Ahoj, Samueli,“ řekl Stefan. Jako první vystoupila ze stínů na chodbě Médea, zamňoukala ostře na protest, proběhla kuchyní a vyskočila Stefanovi na klín.

Samuel ji následoval. Byl jen zčásti oblečený a na tváři měl den staré strniště. Od chvíle, kdy ho zajal Littleton, nebyl sám sebou − anebo možná už od chvíle, kdy se mi svěřil s tím, že jeho přítelkyně šla na potrat. Byl výbušnější a příliš vážný. A kdykoli jsem se zmínila o našem polibku, odmítl se o něm bavit. Dělala jsem si o něj starosti.

„Ví Andre, jak stvořit kouzelníka?“

Stefan pomalu přitakal. „Podle Littletonových deníků to ví. Prozradil mu to sám Littleton.“

Samuel si přitáhl židli, otočil ji a rozkročmo se na ni posadil. „Přežil Littleton proměnu právě proto, že byl kouzelník?“

Médea klepla Stefana tlapkou do ruky a on ji podrbal mezi ušima, místo aby vzal do ruky znovu šálek. Začala příst a uvelebila se mu na klíně.

„Nevím,“ odvětil Stefan nakonec. „A nejsem si jistý, jestli to ví Andre. Krmil se Littletonovou krví několik let, než ho

proměnil. Ale nemyslím si, že by měl v rukávu další Littletony. Není tak snadné najít někoho, kdo ochotně prodá duši ďáblu.“

Samuel se uvolnil.

„Takže byl kouzelník už předtím, než se z něj stal upír?“ zeptala jsem se.

„Ano.“ Stefan zakýval Médei prsty před čenichem a ona se po nich ohnala. „Byl kouzelník, už když poznal Andreho. Myslel si, že jako upír získá ještě větší moc − řekl mu to Andre. Ani jeho, ani démona nijak nepotěšilo, když zjistili, že upír musí poslouchat stvořitele.“

„Tehdy v kostele se neřídil Andreho rozkazy.“ Samuel se natáhl, vzal si hrnek a z konvice na stole si nalil čaj.

„Ne. Pouto, které váže děti ke stvořiteli, je *možné* zlomit, ale není to snadné.“ Stefan si usrkl čaje a já přemýšlela, co se za jeho opatrným výrazem skrývá.

„Když už mluvíme o poutech,“ řekla jsem a konečně jsem položila otázku, která mě pronásledovala od noci, kdy jsem zabila Littletona. „Tehdy v noci jsme si vyměnili krev. Bude to mít nějaké trvalé následky?“

Chtěla jsem, aby řekl „ne“. On ale pokrčil rameny. „Pravděpodobně ne. Jedna výměna krve nevytvoří nijak silné pouto. A možné vedlejší účinky rychle zmizí. Všimla sis něčeho zvláštního?“

Zavrtěla jsem hlavou. Telekinezi jsem díky tomu neovládala.

„Jak je možné, že jsi ji k sobě dokázal přivolat?“ zeptal se Samuel. „Myslel jsem, že má být vůči upírským trikům imunní.“

„Z větší části,“ zamumlal Stefan. „Ale nad tím si nemusíš lámat hlavu. Volání patří k mým nadáním. Kdyby Mercy nebyla napůl v bezvědomí a sama se ke mně nechtěla dostat, nedokázal bych ji k sobě přivolat. Nemusí se bát, že by od téhle chvíle nedokázala odolat mému volání nebo volání ostatních upírů.“

Nezeptala jsem se na láskyplná slova, která mi šeptal do ucha. Doufala jsem, že měla něco společného s tím, jak mě k sobě přivolal.

„Proč jsi sem dneska večer přišel?“ zeptala jsem se místo toho.

Ve Stefanově úsměvu bylo tolik moci, že jsem si nebyla jistá, jestli je ke mně upřímný, když řekl: „Potřeboval jsem sebrat odvahu. Návštěvy u tebe mi ji vždycky dodají, Mercedes, přestože nejsou pokaždé úplně příjemné.“ Pohlédl na hodinky. „Ale je na čase, abych šel, pokud se máš dneska v noci ještě vyspat. Paní očekává plné hlášení.“

Postavil kočku na zem, naposledy ji poplácal a měl se k odchodu. V otevřených dveřích se zastavil, a aniž by na mě pohlédl, řekl: „Neboj, Mercy. Zjistil jsem vše, co se dá. Dál už soud nemůže zdržovat. Andre bude potrestán.“

Počkala jsem, dokud Stefan neodešel, pak jsem se zeptala Samuela: „Mají křeslo, které umí z každého vymámit pravdu. K čemu vyšetřovat?“

Samuel na mě temně pohlédl. „Někdy zapomínám, jak jsi mladá,“ řekl.

Zamračila jsem se na něj. „Nemysli si, že když mě naštveš, nebudeš muset odpovědět. Proč zdržel soud?“

Samuel usrkl čaje, ušklíbl se a postavil šálek na stůl. Čaj nepatřil k jeho oblíbeným nápojům. „Myslím, že se obává toho, že některé otázky nebudou položeny. Když bude vědět dost, bude moct svědčit.“

Znělo to rozumně, ale nechápala jsem, proč mi to nemohl říct sám. Musí tu jít o víc.

Pohlédl na mě a unaveně se zasmál. „Nech to být, Mercy, a jdi spát. Musím do práce.“

*

„Táta chtěl, abych se zeptala, kdy konečně uděláš něco se svým karavanem,“ řekla Jesse a usadila se na ponku u mě v dílně.

„Až vyhraju v loterii,“ odsekla jsem suše a znovu se soustředila na řemen na starém BMW.

Jesse se zasmála. „Věděl, že to řekneš.“

Pořád mě bolelo rameno a kulhala jsem, ale aspoň už jsem mohla zase pracovat. Zee se o garáž staral dlouhé dva týdny a nic

za to nechtěl. Ale výbavička na zabíjení upírů mi zachránila život a já už mu tak dost dlužila. Pokud budu mít štěstí, zůstane mi poté, co mu zaplatím, dost na pokrytí účtů, ale to je tak všechno. Bude trvat několik měsíců, než dám dohromady dost na to, abych se mohla o opravu karavanu začít třeba jen zajímat.

„Co tu vlastně děláš?“ zeptala jsem se.

„Čekám, až bude mít Gabriel padla.“

Vzhlédla jsem.

Zasmála se hlasitěji. „Kdybys viděla svůj výraz. O koho si děláš starosti? O něj, nebo o mě?“

„Když mu zlomíš srdce, budu muset poslouchat jeho vzdychání.“ Bála jsem se hlavně proto, že Zeeho syn Tad, který zastával Gabrielovu práci před ním, míval velmi bouřlivý milostný život.

„Když *ona* zlomí srdce *mně?* Pokud tu bude mít někdo zlomené srdce, bude to ona,“ informoval mě Gabriel povýšeně ze dveří kanceláře. „Nedokáže odolat mému šarmu, proto bude naprosto zdrcena mojí necitlivostí, až jí řeknu, že půjdu na vysokou. Bude to pro ni taková ztráta, že se smíří s dlouhým a osamělým životem beze mě.“

Jesse se zachichotala. „Pokud se tu zastaví táta, pověz mu, že budu doma v deset.“

Upřela jsem na Gabriela přísný pohled. „Víš, kdo je její táta.“

Zasmál se. „Muž, který odmítne riskovat pro lásku, není muž.“ Pak na mě mrkl. „Ale pro jistotu ji přivedu domů ještě před desátou.“

Zůstala jsem sama, a tak jsem dokončila práci na BMW a zavřela dílnu. Stefan to ráno, než jsem odešla do práce, nezavolal, takže jsem nevěděla, jestli se něco stalo s Andrem.

Nebylo potřeba dělat si starosti. Andre se jasně provinil, když stvořil netvora. Předchozího večera se ale Stefan choval dost obezřetně, a to mě trochu znepokojilo. Pokud to byl tak jasný případ, proč vyšetřoval několik týdnů v Chicagu?

Na parkovišti na mě čekala společnost. Warren zhubl a pořád kulhal hůř než já. To mu ale nezabránilo vymést podlahu s Paulem, který se teď krčil pokaždé, když se k němu Warren

přiblížil. A i když ho občas strašily noční můry, zdál se šťastnější než dřív.

Z velké části to bylo díky pohlednému muži, který se v levandulovém kovbojském oblečku doplněném fialovým kloboukem opíral o blatník Warrenova otlučeného trucku. Jediným pozitivním důsledkem Littletonova řádění bylo, že se Warren s Kylem dali zase dohromady.

„Kdo tě naštval?“ zeptala jsem se Kylea, který se pyšnil dokonalým vkusem.

„Měl jsem schůzku s klientčiným manželem a jeho hogo fogo právníkem ze Seattlu. Čím déle si budou myslet, že jsem nula, tím víc z nich vytřískám u soudu.“

Zasmála jsem se a políbila ho na tvář. „Ráda tě vidím.“

„Chceme se u mě kouknout na telku,“ řekl Kyle. „Napadlo nás, jestli by ses nechtěla přidat.“

„Ale jenom když se převlečeš,“ řekla jsem mu vážně.

Truck se zhoupl a přes postranici korby, kde odpočíval, vykoukl Ben. Rudá srst mu zhrubla a v očích měl prázdný pohled. Nechal se ode mě pohladit po čenichu, pak se zase schoulil.

Když jsem nasedla, Warren řekl: „Adama napadlo, že by Benovi prospělo, kdyby se trochu provětral. A nás zase napadlo, že by to pomohlo i tobě.“

„Pořád se odmítá proměnit?“ zeptala jsem se.

„Ano. A za úplňku s námi nechtěl lovit.“

Vyhlédla jsem ze zadního okýnka. Ben nás bezpochyby slyšel, ale ani nezvedl hlavu.

„Žere?“

„Dost.“

Což znamenalo, že se pravděpodobně nepřestane ovládat a nesežere mě jako Daniela − to se mi Daniel snažil říct. Upíři, dokonce ani upíři posedlí démonem, nežerou jiné upíry.

Trochu mě překvapilo, že si to Ben tak bere. Vždycky jsem ho považovala za muže, který by pro perlový náhrdelník uškrtil vlastní babičku a pak si dal v její kuchyni sendvič s burákovým máslem. Buď jsem se v něm mýlila, anebo sežrat někoho bylo

těžší. Warren říkal, že Ben s Danielem uzavřeli během lovu na Littletona zvláštní přátelství. Nebylo sice dost silné na to, aby zachránilo Daniela, možná ale zničí Bena.

Koukli jsme na japonské anime, dali si mexické jídlo a drsně jsme žertovali, zatímco Ben nás sledoval prázdnýma očima. Večer nás Warren odvezl oba domů a mě vysadil jako první.

Na ledničce jsem našla vzkaz od Samuela. Musel se vrátit do práce, protože jeden z doktorů onemocněl. Telefon zazvonil, když jsem ještě četla Samuelův vzkaz.

„Mercedes," ozval se ve sluchátku Stefanův hlas. „Posaď se."

„Co se děje?" Nepřijímám rozkazy snadno, proto jsem zůstala stát.

„Andre stanul včera v noci před soudem," řekl. „Přiznal, že proměnil Littletona, přiznal se ke všemu, k té věci s Littletonem i s Danielem, i k tomu, že mi tehdy v hotelu připravil past."

„Šlo o tebe," řekla jsem. „Žárlil."

„Ano. To během rozhovoru s ním jsem zjistil, že na Danielově zážitku je něco divného. Postaral se o to, aby mi řekli, že se Littleton zapsal v hotelu."

„Littleton tě měl zabít," uhádla jsem.

„Ano. Měl mě zabít, ale tu noc se vymkl Andreho kontrole. Andre si myslí, že všechno to zabíjení posílilo démona a ten zlomil kontrolu, kterou nad Littletonem měl. Potom už ho Andre nedokázal najít. Ale nedělal si nijak velké starosti, dokud mu Littleton nezačal nechávat na prahu dárky."

„Dárky?"

„Kusy těl." Když jsem nic neřekla, Stefan pokračoval. „Andre už byl pěkně zoufalý, proto když Littleton zajal Daniela, Warrena, Bena a mě, přesvědčil Marsilii, že jsi jedinou nadějí na nalezení Littletona. Byl u toho, když kožoměnci téměř vyhnali upíry ze Západních teritorií. Mělo by tě potěšit, že ho šokovalo, když jsi Littletona objevila tak rychle."

„Přiznal se," řekla jsem. „Tak v čem je problém?"

„Klan nedoznal žádné trvalé újmy," řekl a jednotlivá slova skoro plival.

Sedla jsem si na podlahu. Podobná slova už jsem jednou slyšela.

„Pustila ho.“ Nedokázala jsem tomu uvěřit. „Prostě ho nechala jít?“

Uvědomila jsem si, že Samuel věděl, co se může stát. On i Stefan dobře věděli, že existuje šance, že Andre bude osvobozen, proto se Stefan tolik snažil sehnat důkazy.

„Trval jsem na tom, že tě klan požádal o pomoc při lovu, a proto je zodpovědný za škody na tvém karavanu a dvoutýdenní ušlý výdělek. Klan sehnal stavaře, který ti přijde vyměnit obložení, i když to může ještě nějaký čas trvat − v tuhle chvíli má dost práce. Během následujících dní se s tebou spojí náš účetní a vystaví ti šek jako kompenzaci za ušlý zisk.“

„Prostě ho nechají jít.“

„Přivedl Littletona sem a doufal, že zničí Marsiliiny nepřátele. Křeslo potvrdilo, že říká pravdu.“

„Ty přece nejsi nepřítel.“

„Ne. Já jen stál mezi ním a tím, co chtěl. Klan má pro podobné věci pochopení.“

„A co všichni lidé, kteří zemřeli?“ zeptala jsem se. „Rodina dělníků? Lidé v hotelu?“ Ubohá žena, která se provinila jen tím, že měla mizernou práci na špatném místě? Co Warren křičící agonií a Ben, který se odmítal stát znovu člověkem?

„Klan považuje lidský život za bezcenný,“ řekl Stefan tiše. „Marsilii zaujala představa upířího kouzelníka. Je přesvědčena, že by dokázal ukončit její vyhnanství. Tri-Cities už dávno není pustina, kam byla vykázána za to, že se provinila proti Starému, který vládne Itálii, ale ani to není Milán. Starého pána jistě zaujme mocné stvoření, které dokáže vnutit svoji vůli upírovi tak starému, jako jsem já. Možná ho zaujme natolik, že nás povolá zpátky domů.“

„Chce, aby stvořil dalšího,“ zašeptala jsem.

„Ano.“

*

Samuel zavolal následující ráno z práce. Bena zavřeli do cely v Adamově domě. Bez provokace napadl jiného vlkodlaka − pokusil se spáchat sebevraždu po vlkodlačím způsobu. Byl vážně zraněný, ale zdálo se, že se zotaví.

Přemýšlela jsem o Benových prázdných očích, o Warrenově kulhání a o mrtvé ženě, která mě strašila ve snech. Přemýšlela jsem o skoro čtyřiceti mrtvých, které strýček Mike kladl Littletonovi za vinu. Mnozí z nich zemřeli v době, kdy Andre kouzelníka stále ovládal. Vzpomněla jsem si na Stefanovo přiznání, že upíři považují lidské životy za bezcenné.

Upíři vynesli rozsudek, a kdyby teď proti Andremu zasáhli vlci, bylo by to považováno za útok na klan a rozpoutalo by to válku, která by stála mnohem víc životů na obou stranách. A tak přestože Bran s Adamem zuřili, měli svázané ruce. Kdyby Samuel nebyl marokův syn, mohl by něco udělat.

Stefan nic nezmohl, ani kdyby chtěl. Musel poslouchat Marsilii. Taky měl svázané ruce.

Ale já ne.

Bylo jen dobře, že jsem Zeemu nevrátila zbraně na zabíjení upírů. Budu je potřebovat. Ze všeho nejdřív ale musím najít Andreho dům. Měla jsem k tomu vše potřebné − dobrý čich a spoustu času.

*

Rozběhla jsem se za míčkem, chytila ho a utíkala pomalu, aby si chlapci, kteří mi byli v patách, mysleli, že mají šanci. V běhu se smáli, což nebylo zrovna efektivní, pokud mě zamýšleli chytit. Prosmýkla jsem se mezi nimi, přesprintovala dvorek, upustila míček jejich otci k nohám a zavrtěla ocasem. Divocí kojoti podobné věci obvykle nedělají.

„Hodné děvče," řekl a předstíral, že hází.

Káravě jsem na něj pohlédla a on se rozesmál. „Dávejte pozor, chuligáni," zavolal na chlapce. „Posílám ji k vám."

Vyrazila jsem za míčkem mezi stromy, ale pak jsem si uvědomila, že vzrušený křik dětí utichl. Rychle jsem se otočila,

abych se podívala, co se stalo, ale chlapci byli v pořádku. Jen zírali na muže, který vystoupil z černého SUV.

Adam už měl na lidi takový vliv.

Znovu jsem se obrátila, rozhlédla se po míčku a našla ho pod růžovým keřem. Vzala jsem ho do tlamy, rozběhla se přes dvorek a upustila ho Adamovi k nohám.

„Děkuji," řekl mi suše. Pak se otočil k muži, který mu zavolal.

„Velmi si vážím toho, že jste mi oznámil, kde ji najdu. Dcera ji vzala s sebou k příteli domů a zapomněla na ni dávat pozor."

„Žádný problém."

Potřásli si rukama. Byl to jeden z těch mužných, ale ne bolestivých stisků.

„Měl byste na ni ale dohlédnout," řekl muž Adamovi. „Vypadá jako kojot. Kdyby se zaběhla ještě dál, mohl ji někdo zastřelit dřív, než by si všiml obojku."

„Já vím." Adam se kajícně zasmál. „Myslíme, že je napůl kojot, její matka ale byla německý ovčák."

Adam otevřel dveře SUV a já naskočila. Nasedl a přátelsky zamával rodině, která mě „našla". Pak nastartoval a rozjel se.

„Už potřetí tenhle měsíc jsem tě musel vyzvednout," řekl mi. Dvakrát v Richlandu a dneska v Benton City. Musela už jsem ho stát majlant za benzín a odměny. Viděla jsem, že podsunul chlapcům nějaké peníze.

Zavrtěla jsem ocasem.

„Tentokrát jsem ti vzal oblečení," řekl. „Skoč si dozadu a proměň se, ať si můžeme promluvit."

Znovu jsem zavrtěla ocasem.

Povytáhl obočí. „Mercy, vyhýbáš se rozhovoru se mnou už dost dlouho. Je na čase, abys přestala utíkat a promluvili jsme si. Prosím."

Zdráhavě jsem přeskočila na zadní sedadlo. Měl pravdu. Kdybych nebyla připravená promluvit si, nepobíhala bych po Tri-Cities s jeho číslem na obojku. Na druhou stranu jsem to možná udělala proto, že jsem posledně jen taktak utekla z útulku.

Vzal s sebou svoji teplákovou soupravu. Tepláky mi byly velké, mohla jsem si ale utáhnout provázek v pase, takže mi nepadaly. Vykasala jsem si rukávy a znovu si přelezla dopředu.

Počkal, dokud jsem se nepřipoutala, teprve pak promluvil. Očekávala jsem, že se mě začne vyptávat na to, proč se najednou courám v kojotí podobě po městě.

„Bojíš se mě," řekl místo toho.

„Nebojím," zafuněla jsem uraženě.

Pohlédl na mě, pak obrátil pohled zpět k silnici. Všimla jsem si, že se vydal domů oklikou, po úzké silnici, která se táhla podél řeky Yakimy a vedla do Richlandu ze severu.

Usmíval se.

„Dobře. Co kdybych řekl, že se bojíš toho, jak na mě reaguješ?"

Rozbušilo se mi srdce. Není to fér, ženy mají být pro muže tajemstvím.

„Rád všechno kontroluješ," rozohnila jsem se. „Promiň, pokud se nerada nechávám ovládat."

„Neovládám tě," namítl hlasem sametovým jako noc, který mohl kdykoli použít. Bastard. Působil na mě, přestože jsem byla rozčilená. „Rozhodla ses mi podřídit."

„Nikomu se nepodřizuji," vyštěkla jsem a zadívala se z okna, abych mu dala jasně najevo, že se o tom nemíním dál bavit.

„Ale chceš."

Na to jsem neměla odpověď.

„Trvalo mi dlouho, než jsem objevil řešení našeho problému," řekl. „Co kdybych ti přenechal kontrolu?"

Podezřívavě jsem na něj pohlédla. „Co tím myslíš?"

„Přesně to, co říkám. Pokud si někam vyrazíme, zvolíš místo. Pokud se políbíme − nebo uděláme něco víc − bude to jen proto, že to budeš chtít. Takto se mi nebudeš moct podřídit, ani kdybys chtěla, protože nebudu nic žádat."

Založila jsem si paže na prsou a upřeně se zadívala na řeku. „Nech mě o tom přemýšlet."

„To zní fér. Teď mi povíš, co jsi dělala v Benton City?"

„Lovila."

Zhluboka se nadechl. „Takhle ho nenajdeš.“

„Koho?“ zeptala jsem se nevinně.

„Upíra. Andreho. Takhle ho nenajdeš. Ví, jak skrýt svůj pach a magii a zatajit před ostatními, kde během dne odpočívá. Proto Warren s Benem nedokázali Littletona najít.“

„Jejich magie na mě zrovna nepůsobí,“ namítla jsem.

„A mluvíš s duchy, které my ostatní nevidíme,“ obořil se na mě netrpělivě. „Proto tě Marsilie nasadila na Littletona.“ Pořád se na mě zlobil, že jsem na to přistoupila, i když to fungovalo − anebo možná *právě proto.* „Jak dlouho už Andreho hledáš? Od chvíle, kdy ho Marsilie pustila?“

Neodpověděla jsem. *Nechtěla* jsem odpovědět. Uvědomila jsem si, že se poprvé od našeho prvního rande cítím v jeho společnosti sama sebou. Možná to měla na svědomí upíří krev.

„Čím jsem si vysloužil tenhle pohled?“ zeptal se.

„Proč necítím nutkání tě poslechnout?“ zeptala jsem se.

Usmál se a zahnul na obchvat podél předměstí Richlandu. Bylo půl páté odpoledne a na silnici se utvořila zácpa.

„Být alfa znamená víc než jen být dominantní,“ řekl.

Odfrkla jsem si. „To vím. Pamatuješ, kde jsem vyrostla?“

„Když se vzdálím od smečky, dokážu alfu potlačit. Bran to umí kdykoli, ale pro nás ostatní je to docela namáhavé.“

Nevím, jak si myslel, že na jeho prohlášení zareaguji, ale nebyla jsem nijak nadšená. „Takže jsi ve mně ty pocity budil úmyslně?“

Zavrtěl hlavou a já vydechla. Ani jsem si neuvědomila, že jsem zadržela dech. Nemám ráda, když mnou někdo manipuluje, a když to dělá nadpřirozenými prostředky, je to ještě horší.

„Ne. Řekl jsem ti, že to stojí dost námahy a tvůj… vliv, to ještě zhoršuje.“ Nedíval se na mě. Byl produkt své doby. Možná vypadal sotva na třicet, ale narodil se krátce po druhé světové válce a muži vychovaní v padesátých letech o citech nemluvili. Bylo zajímavé dívat se, jak se kroutí. Najednou jsem se cítila mnohem veseleji.

„Nemůžu za to, jaký jsem," prohlásil po chvíli. „Ani nevím, do jaké míry za to může fakt, že jsem alfa, a jak dalece jsem to já sám, ale tvá společnost ve mně probouzí dravce."

„A tak jsi ve mně musel vzbudit touhu potěšit tě?" Postarala jsem se o to, aby slyšel, co si o tom myslím.

„Ne!" Ostře se nadechl a pokračoval: „Prosím, nesnaž se mě rozčílit. Chceš vysvětlení. Chceš, abych tě přestal ovlivňovat. Snažím se, ale není to jednoduché. Prosím."

To „prosím" mě dostalo. Opřela jsem se o dveře, abych se od něj dostala co nejdále. „Tak mi o tom pověz."

„Bran ovládá své alfské schopnosti mimořádným způsobem a dokáže ostatní vlkodlaky oklamat do té míry, že nepoznají, kdo nebo co je. Já tak talentovaný nejsem, ale umím je potlačit natolik, aby mi nebránily v běžném každodenním životě. Když uzavírám smlouvy, nerad vyvíjím na lidi, s nimiž jednám, nepřiměřený nátlak. Dokonce ani ve smečce je často nepoužívám. Spolupráce je vždy lepší než donucení − to obvykle funguje jen do chvíle, kdy se vzdálím. S těžkými zbraněmi se vytasím jen tehdy, když ve smečce vypuknou problémy, které se nedají vyřešit domluvou." Pohlédl na mě a skoro nabral auto před námi, když se provoz nečekaně zastavil.

Kdybych neměla tak dobrý sluch, nezaslechla bych ho, jak dodal: „Když jsem s tebou, jde moje sebeovládání do háje. Myslím, že právě to cítíš."

Takže mě mohl kdykoli přinutit k poslušnosti. A svobodná vůle mi zůstávala jen proto, že se tak rozhodl.

„Cítím tvůj strach, a než uděláš nějakou hloupost, rád bych ti připomněl, že jsi v šestnácti neměla problém odmítnout Samuela," řekl sebejistěji, „a to je dominantnější než já."

„Ale není alfa a já ho neodmítla tváří v tvář. Odešla jsem, aniž bych s ním promluvila."

„Viděl jsem, jak ses postavila Branovi a neustoupila."

„Ne, nepostavila." Nejsem pitomá. Branovi nikdo neodporuje.

Zasmál se. „Slyšel jsem tě. Vzpomínám si, jak ti Bran řekl, abys byla hodná holka a nechala ty děsivé věci na starosti vlkům,

čímž se prakticky postaral o to, že ses osobně vydala najít toho bastarda, který unesl Jesse.“

„Nehádala jsem se s ním,“ namítla jsem.

„Protože tě nezajímalo, jestli máš jeho svolení, nebo ne. Mně se podřizuješ jen proto, že po tom v nitru toužíš. Jsem ochotný připustit, že v tobě tyhle pocity vyvolává skutečnost, že jsem alfa, ale to ty v mé společnosti odkládáš obezřetnost.“

Po zbytek cesty už jsem s ním nepromluvila. Byla jsem natolik férová, abych připustila, že se na něj zlobím proto, že má zřejmě pravdu, ale ne natolik, aby mu to řekla.

Je mistrný stratég, proto mě nechal dusit ve vlastní šťávě. Dokonce ani nevystoupil, aby mi otevřel dveře, což obvykle dělával. Vyskočila jsem a na chvíli jsem zůstala stát v otevřených dveřích.

„Brzy má v kině běžet dobrý film,“ zamumlala jsem. „Šel bys na něj v sobotu odpoledne?“ Nechtěla jsem se zeptat. Pozvání ze mě prostě vylétlo.

Usmál se. Byl to takový ten pomalý úsměv, který začal v očích a k ústům se úplně nedostal. Neklidně jsem přešlápla, protože na mě měl znepokojivý efekt.

„Do kterého kina?“

Polkla jsem. Není to dobrý nápad. Vůbec ne. „Asi do toho za obchodním centrem. Musím se podívat.“

„Fajn. Zavolej mi, až budeš znát čas.“

„Budu řídit.“

„Dobře.“ Teď už zkroutil rty nahoru.

Hloupá, pomyslela jsem si, *jako hloupá ovce jsi vpochodovala rovnou na jatka.* Bez dalšího slova jsem zabouchla dveře a vešla do domu.

Z louže pod okap, pomyslela jsem si, když jsem pohlédla Samuelovi do očí.

„Jdeš do kina?“ zeptal se. Očividně mě a Adama slyšel.

„Ano.“ Vystrčila jsem bradu a odmítla se poddat tísnivému pocitu, který se mi usadil v žaludku. Samuel mi neublíží. Ale na druhou stranu jsem ani já nechtěla ublížit jemu.

Přivřel oči a zhluboka se nadechl. „Zase voníš jako on.“

„Vyzvedl mě, když mě chytili jako kojota, a přivezl mi oblečení.“

Samuel se pohnul s rychlostí dravce a položil mi ruku na šíji. Ani jsem se nehnula, když mi zabořil nos pod ucho. Nemohla jsem si pomoct a taky jsem nasála jeho vůni. Jak na mě mohl jeho pach působit stejně mocně jako Adamův úsměv? Bylo to špatně.

„Až si s ním vyjdeš,“ zavrčel a tělo se mu chvělo napětím nebo bolestí, nedokázala jsem říct čím, protože jsem z něj cítila obojí, „chci, aby sis vzpomněla na tohle.“

Políbil mě. Bylo to naprosto vážné a nádherné − a navzdory zuřivosti v jeho očích až překvapivě něžné.

Ucouvl a potěšeně se na mě usmál. „Netvař se tak ustaraně, lásko.“

„Nejsem chovná klisna,“ řekla jsem mu a snažila se zpomalit dech.

„Ne, to nejsi,“ souhlasil. „Nebudu ti lhát o tom, co cítím. Představa, že bych mohl mít děti, které by nezemřely ještě před narozením, je mocná. Ale měla bys vědět, že mého vlka podobné věci nezajímají. Chce jen tebe.“

Odešel, než jsem našla vhodnou odpověď. Nezamířil do svého pokoje, nýbrž ven. Slyšela jsem, jak nastartoval auto a odjel.

Posadila jsem se na gauč a objala jeden z polštářů. Ze všech sil jsem se snažila nemyslet na Samuela ani na Adama, proto jsem se zaměřila na něco jiného. Třeba na to, jak najít Andreho.

Marsilie říkala, že se upíři bojí kožoměnců proto, že odolávají upírské magii a dokáží mluvit s duchy.

Ale jak mi Darryl připomněl, duchové se vyhýbají zlu − a to znamená i upírům. Možná na mě některé upírské čáry nepůsobí, ale magie, která ostatním brání vyčenichat jejich pelechy, očividně ano. Možná byli kožoměnci v minulosti mocnější než já.

Médea vyskočila na gauč ke mně.

Marsilie nemohla mít na mysli způsob, jakým jsem díky paní Hannaové našla Littletona. To byl zvláštní případ. Většina duchů není schopná komunikovat.

V Tri-Cities není duchů hodně, na to nejsou zdejší města dost stará. Až do druhé světové války nebyla zdejší populace nijak velká, teprve snaha o sestrojení atomové bomby zplodila Hanfordský projekt. Tri-Cities tak vlastně vzniklo z vojenských důvodů, a navzdory tomu, nebo možná právě proto, nepoznalo v minulosti mnoho násilí − a násilná, zbytečná smrt byla jednou z příčin existence duchů.

Násilná, zbytečná smrt, k níž docházelo v upířím stádu.

Odložila jsem polštář stranou a Médea mi vyšplhala do klína.

Nejsem jediná, kdo vidí duchy. V Portlandu, kam jsem chodila na střední, existovala spousta míst, kde strašilo, a duchy tam viděli i úplně obyčejní lidé. Většina lidí je samozřejmě nevidí tak jasně jako já, a když ano, tak většinou jen v noci. To jsem nikdy nechápala. Duchové se zjevují stejně ve dne jako v noci, i když existuje spousta stvoření, která denní světlo nesnáší.

Jako upíři.

Nemohlo to být tak snadné.

*

Příští den po práci jsem se vydala hledat Andreho po dvou, místo po čtyřech. Netušila jsem, jestli moje pátrání po duších bude úspěšné. Duchové nejsou zas tak běžní. Tisíc lidí může zahynout v bitvě a nemusí po nich zůstat jediný duch. A i kdyby tu duchové byli, neexistovala záruka, že je uvidím − anebo že poznám, že jde o duchy. Někteří mrtví, jako například paní Hannaová, vypadali stejně jako za života.

Hledala jsem jehlu v kupce sena, abych mohla zabít Andreho.

Věděla jsem, že to nebude stejné jako u Littletona − a to bylo samo o sobě dost zlé. Andre bude ve spánku bezbranný. I kdybych ho našla, nebyla jsem si jistá, jestli bych ho dokázala popravit.

A pokud ho zabiji, půjde po mně celý Marsiliin klan.

Aspoň se nebudu muset rozhodovat mezi Adamem a Samuelem. Paprsek na temném obzoru.

*

Pátrala jsem každé odpoledne a domů se vracela těsně před setměním. Samuel mi šel z cesty, ale začal mi nechávat v ledničce něco na zub. Někdy jen něco koupil, jindy sám uvařil. Když byl doma, choval se, jako by mě nikdy nepolíbil, jako by mi neřekl, že o mě má stále zájem. Samuel je velmi trpělivý lovec.

V sobotu jsem vzala Adama do kina. Choval se velice slušně. Potom jsme si vyjeli do Hanfordské rezervace a proběhli se krajinou jako vlk a kojot. Na rozdíl od Samuela nedokázal odhodit veškerou lidskost a užívat si divokosti. Místo toho si hrál se stejnou intenzitou, jakou věnoval všemu ostatnímu. Což znamenalo, že když jsem ho honila, nebyla jsem si úplně jistá, jestli ho chci chytit − a když on honil mě, cítila jsem se jako králík.

Oba jsme byli unavení, když jsem ho před večeří vysadila u něj doma. Nepolíbil mě, ale pohled, který mi věnoval, byl skoro stejně dobrý.

Po tom pohledu se mi nechtělo domů k Samuelovi. A tak jsem se vrátila do Kennewicku a prostě se projížděla. Dívat se, jak si Adam hraje na krotkého… Bolelo mě z toho srdce. Adam nebyl jako Bran, který si podobné hry užíval. A neměla jsem se nijak v lásce za to, že jsem ho k něčemu takovému přiměla. V rezervaci to bylo lepší, svého vlka tolik zkrotit nedokázal.

Zastavila jsem na stopce v jedné z mnoha zástaveb, které v okolí za posledních několik let vyrostly jako houby po dešti, a najednou jsem to měla. Na verandě jednoho úctyhodně vyhlížejícího domu stál smutný muž středního věku a hleděl na mě prázdnýma očima.

Zajela jsem s rabbitem k okraji silnice, zaparkovala a opětovala jeho pohled. Jak jsem tam tak seděla, objevila se

vedle něj další postava, tentokrát stará žena. Když se zjevil třetí duch, vystoupila jsem z vozu. Dům byl starý sotva několik let a nebylo normální, aby nějaká domácnost ztratila během tak krátkého období tři lidi − obzvláště když se z nich stali duchové, místo aby odešli jako většina mrtvých.

Sebrala jsem Zeeho výbavičku a zamířila přes ulici. Teprve když jsem stoupala po schodech nahoru na verandu, uvědomila jsem si, že tu bude mít i lidi. Nějak jsem zapomněla, že se budu muset vypořádat s upírovým stádem, než ho zabiji.

Zazvonila jsem a snažila jsem se nehledět na duchy, kterých tu najednou bylo mnohem víc než jen tři. Cítila jsem je, i když jsem je neviděla.

Nikdo neotevřel, ale uvnitř jsem je slyšela. Necítila jsem strach ani zlobu, jen nemytá těla. Otočila jsem klikou a dveře se otevřely.

Uvnitř to příšerně páchlo. Pokud mají upíři skoro stejně dobrý čich jako já, pak jsem nechápala, jak tu může některý z nich žít. Na druhou stranu upíři nepotřebují dýchat.

Pokusila jsem se vyčenichat, v čím domě jsem. Upírův pach částečně maskoval kyselý puch potu a smrti, proto jsem si nebyla jistá, o koho jde. Věděla jsem jen to, že se jedná o muže.

Duchové mě následovali. Cítila jsem, jak se o mě otírají a postrkují mě vpřed, jako by věděli, proč jsem tady, a byli odhodlaní mi pomoct. Tlačili mě a strkali do mě, až jsem se ocitla před dveřmi vedle koupelny v přízemí. Byly užší než ostatní dveře a očividně měly ukrývat šatní skříň. Moji průvodci mě ale pobízeli dál, proto jsem je otevřela a nijak mě nepřekvapilo, když jsem odhalila točité schodiště vedoucí dolů do temné díry.

Nikdy jsem se nebála tmy. I když nevidím, nos a uši mě vedou docela dobře. Netrpím klaustrofobií. Přesto jsem měla pocit, jako by sestup dolů po schodech byl tou nejobtížnější věcí, jakou jsem kdy udělala, protože i když jsem věděla, že upír není za dne schopen pohybu, představa, že ho budu muset zabít, mě k smrti děsila.

Nevzala jsem si s sebou baterku. Neočekávala jsem, že ji budu potřebovat, koneckonců byl den. Ze schodiště pronikala dovnitř trocha světla. Viděla jsem, že místnost není velká, jen o trochu větší než průměrná koupelna. A na opačné straně něco stálo, postel nebo možná gauč.

Zavřela jsem oči, počkala minutu, a když jsem je znovu otevřela, viděla jsem trochu lépe. Byla to postel, ale neležel na ní Andre. Upír měl světlejší vlasy. A jediný blonďatý upír s vlastním stádem byl Wulfe, Čaroděj. S ním jsem žádný spor neměla.

Vyrazila jsem zpátky nahoru po schodech, musela jsem přitom ale bojovat s duchy. Věděli, proč jsem přišla, a chtěli, abych upíra zabila.

„Omlouvám se," řekla jsem jim, když jsem se dostala nahoru do chodby. „Nedokážu zabíjet bezdůvodně."

„Tak proč jsi tady?"

Srdce mi vylétlo do krku. Otočila jsem se. Očekávala jsem, že upír bude stát přímo za mnou, viděla jsem ale jen tmavé schodiště. Věděla jsem však určitě, že jsem si hlas jen nepředstavila, protože duchové zmizeli. Dotkla jsem se ovečky na řetízku. Koupila jsem ji náhradou za tu, kterou zničil Littleton.

Zasmál se. „Jdeš po Andrem? Ten tady v okolí nebydlí. Ale mohla bys místo toho zabít mě."

„Měla bych?" zeptala jsem se rozzlobeně, protože mě vylekal.

„Vím, jak stvořit černokněžníka," řekl. „Ale nikdo se mě nezeptal."

„Tak proč jsi ho už nestvořil a neproměnil ho v upíra?" zeptala jsem se sebejistěji. V chodbě panovalo šero, okny ale proudilo do domu pořád světlo. Pokud je Wulfe vzhůru, bude uvězněný v bezpečí tmavé místnosti.

„Protože nejsem blázen. I Marsilie ví, že je to hloupost, ale je posedlá návratem do Milána."

„Potom nemám důvod tě zabíjet," řekla jsem mu.

„Ale na druhou stranu bys mě možná ani zabít nedokázala," řekl a začal se plazit nahoru schodištěm. Pohyboval se pomalu jako prochladlý ještěr.

Za zavřenými dveřmi vedle koupelny jsem uslyšela fňukání − cítila jsem se stejně, taky se mi chtělo fňukat.

„Nejdu po tobě," řekla jsem mu pevně, přesto jsem ucouvla do kruhu světla na konci chodby.

Zastavil se v půlce schodiště. Oči měl zakalené jako mrtvola.

„Dobře," řekl. „Pokud zabiješ Andreho, nikomu to neřeknu − a nikdo se nebude ptát."

Pak zmizel. Vytratil se tak rychle, že jsem jeho pohyb sotva zachytila, přestože jsem zírala přímo na něj.

Opustila jsem jeho dům pomalu, protože kdybych přidala do kroku, dala bych se s křikem na útěk.

15.

V Paseu jsem našla další upírský brloh, tentokrát jsem na to ale šla chytřeji. Vrátila jsem se příštího dne v poledne a proměnila jsem se v kojota, protože ve zvířecí podobě mám lepší čich.

Přeskočila jsem plot a zavětřila, ale magie, kterou upíři maskují svá doupata, fungovala. Okolo domu jsem nezachytila žádný zřetelný pach, zaparkované auto bylo ale cítit upírkou Estelle.

Třetí stádo jsem našla o tři dny později a tentokrát patřilo Andremu.

Bydlel v pěkném malém domku skrytém za obrovskou stodolou. Stál na několika akrech půdy vedle obory u Hoodova parku kousek od Pasea.

Nenapadlo by mě hledat tak daleko, protože upíři jsou na rozdíl od vlkodlaků městští tvorové. Jen shodou náhod jsem

v těch místech testovala opravený VW mikrobus. Zastavila jsem na kraji silnice, abych provedla několik úprav, sotva jsem však vysedla, poznala jsem, že v domě přede mnou zemřeli lidé, spousta lidí.

Naskočila jsem si dozadu do mikrobusu a proměnila se v kojota.

Buďto si Andre nedával pozor, nebo nebyl tak dobrý jako Estelle či Wulfe, protože jsem jeho pach našla na celém pozemku. Rád sedával u piknikového stolu s výhledem na oboru. Byl to skutečně krásný výhled. Neviděla jsem žádné duchy, ale cítila jsem jich tucty. Čekali, že něco udělám.

Já se ale místo toho vrátila zpátky do garáže a k práci.

Kdybych ho mohla zabít v den, kdy ho Marsilie propustila, nebo tu noc, co jsem se zbavila Littletona, bylo by to snazší. Zabíjela jsem zvířata kvůli jídlu a taky proto, že kojoti mají v povaze lovit myši a králíky. Třikrát jsem zabila v sebeobraně i při obraně jiných. Chladnokrevná vražda byla mnohem těžší.

Hodinu před zavírací dobou jsem nechala dílnu na starosti Gabrielovi a odjela domů. Samuel tam opět nebyl, což asi bylo jen dobře. Usadila jsem se v ložnici a sepsala seznam osob, o nichž jsem věděla, že je Littleton s Andrem zavraždili. Neznala jsem je všechny jménem, ale Daniela jsem uvedla dvakrát, protože Andre ho zabil poprvé, Littleton podruhé. Na konec seznamu jsem připsala i Warrena. A pod něj pak Samuela, Adama, Bena a Stefana. Těm všem kouzelník ublížil.

Andre plánoval stvořit další monstrum, jako byl Littleton. Dokážu ho zabít, když je přes den prakticky bezmocný?

Stefan se ho nemohl ani dotknout, protože byl vázaný přísahou k Marsilii. Vlci se ho nemohli ani dotknout, protože by umřela spousta lidí.

Když Andreho zabiji *já*, ponesu následky zase jenom já. Marsilie dřív nebo později zjistí, kdo ho má na svědomí, i kdyby Wulfe mlčel − ne že bych Wulfemu věřila, co by se za nehet vešlo. A až se to dozví, nechá mě zabít. Mohla jsem jen doufat, že to udělá tak, aby do celé věci nezatáhla Samuela nebo Adama

− nemohla riskovat válku, když se její klan nacházel na prahu vzpoury.

Stál můj život za zabití Andreho?

Zavzpomínala jsem na tvář pokojské a na její ochraptělý křik, když ji Littleton přede mnou pomalu vraždil. Vzpomněla jsem si na zničený výraz, který se Adam v ostrém nemocničním světle snažil skrýt za maskou zlosti, a na dlouhé dny, kdy Samuel nebyl schopný dát dohromady kloudnou větu. Pak tu byl Daniel, zlomený a hladovějící. Andre ho dvakrát obětoval, poprvé, aby se pomstil, a podruhé, aby zjistil, jak mocný jeho netvor je.

Přistoupila jsem k sejfu se zbraněmi a vytáhla obě pistole, devítimilimetrový SIG Sauer a .44 Smith & Wesson. Čtyřiačtyřicítku budu muset strčit do batohu k ostatním zbraním. Byla jsem si docela jistá, že mi pistole proti Andremu k ničemu nebudou, ale poradí si s jeho ovcemi − pokud se ale budou chovat jako Wulfeho stádo, možná si s nimi nebudu muset dělat vůbec starosti.

Doufala jsem, že mi půjdou z cesty. Při představě, že bych měla zabít další lidi, se mi dělalo zle, obzvláště když se Andreho stádo ničím neprovinilo, byly to rovněž oběti.

Sbalila jsem si zbraně, ale ještě když jsem nasedala do rabbita, nebyla jsem si jistá, jestli po Andrem skutečně půjdu. Impulzivně jsem zabočila do Adamovy ulice a zajela k jeho domu.

Dveře otevřela Jesse. „Mercy? Táta ještě není doma z práce.“

„Dobře,“ řekla jsem jí. „Potřebuji vidět Bena.“

Ustoupila ode dveří a pozvala mě dovnitř. „Pořád je zavřený,“ řekla mi. „Kdykoli není táta poblíž, napadá vlky okolo.“

Následovala jsem ji dolů ze schodů. Ben se choulil co nejdál ode dveří a ani se k nám neotočil.

„Bene?“ zavolala jsem.

Střihl uchem a přitlačil se k zemi. Sedla jsem si před mříže a přitiskla čelo ke dveřím cely.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Jesse.

Benovo neštěstí páchlo kysele, skoro jako nemoc.

„Jsem,“ ujistila jsem ji. „Nechala bys nás chvíli o samotě?“

„Jasně. Stejně se koukám na film.“ Zazubila se na mě. „Na *Amerického vlkodlaka v Londýně*.“

Počkala jsem, dokud neodešla, pak jsem zašeptala, aby mě nikdo z vlkodlaků, které jsem cítila v domě, neslyšel: „Našla jsem Andreho,“ řekla jsem Benovi. Nebyla jsem si jistá, jak dalece už podlehl vlkovi, sotva jsem ale zmínila Andreho jméno, vyskočil na nohy a začal vrčet.

„Ne, nemůžeš jít se mnou,“ řekla jsem mu. „Kdyby Marsilie zjistila, že je do Andreho smrti zapletený vlk, pomstila by se. Přišla jsem sem… asi proto, že se bojím. Nevím, jestli dokážu zabít Andreho ve spánku a zůstat sama sebou.“

Ben se pomalu o dva kroky přiblížil. Natáhla jsem ruku a dotkla se prsty mříží. „Na tom nesejde. Někdo to udělat musí a já se na to hodím nejlíp.“

Najednou jsem sama se sebou ztratila trpělivost a vstala jsem. „Nedovol, aby zvítězili, Bene. Nedovol, aby tě taky zničili.“

Zakňoural, ale já už se dál nezdržovala. Musela jsem jít zabít upíra.

Předpověď už tři dny slibovala změnu počasí. Když jsem opouštěla Adamův dům, všimla jsem si, že tmavá mračna, která se sbírala celý den, znatelně zčernala. Horký vítr mi cuchal vlasy a metal mi je do tváře.

Při nastupování do vozu jsem držela pevně dveře, aby mi je vítr nevytrhl z ruky a nepraštil s nimi o naleštěnou novou toyotu, vedle níž jsem parkovala.

Když jsem zajela na štěrkovou cestu u Andreho domu, ještě pořád nepršelo. Zaparkovala jsem před obrovskými vraty stodoly. Sousední domy stály blíže u silnice než Andreho dům a stodola tak zajišťovala spolu se strategicky vysazenými keři soukromí.

Kolemjdoucí mohli můj vůz snadno zahlédnout, ale ti mi starosti nedělali. Andreho tělo zničím sama a upíři nedovolí, aby policie našla nějaké další ostatky − včetně mých.

Po kolena vysoká tráva mi křupala pod nohama. Květiny na záhonech okolo domu už dávno uschly. Andreho asi nezajímalo, jak dům vypadá za dne.

Přehodila jsem si přes rameno batoh, minula stodolu a zaklepala na vstupní dveře. Nikdo neodpověděl a bylo zamčeno. Obešla jsem dům a na jeho opačné straně jsem našla terasu a zadní vchod. Byl rovněž zamčený, ale pomohla jsem si kamenem.

Tříštění skla nikoho nepřilákalo.

Vešla jsem do čisťounké jídelny pronikavě vonící leštidlem s borovicovou vůní. Rozkýchala jsem se. Vůně maskovala všechny ostatní pachy v domě.

Stejně jako samotný dům i místnost byla malá, ale pěkná. Díky světlé dubové podlaze vypadala mnohem větší. Římsu cihlového krbu na jedné straně pokoje zdobily rodinné fotografie. Zvědavě jsem si je prohlédla. Děti a vnoučata, a žádné nebylo spřízněné s Andrem. Jak dlouho bude trvat, než si uvědomí, že se jim prarodiče neozývají? Jak dlouho už tu bydlí, že dům zaplnilo tolik duchů?

Možná se majitelé domu vydali na výlet napříč Amerikou v karavanu, který obvykle schovávali ve stodole. Doufala jsem, že tomu tak je.

Začala jsem se odvracet, vtom ale něco srazilo jednu z fotografií z římsy. Sklo v rámečku se rozbilo a mojí tváře se dotkl studený vánek.

Opustila jsem jídelnu a vešla do kuchyně, která byla na tak malý dům překvapivě velká. Někdo natřel skříňky na bílo, pak je polepil květinami a šlahouny. Okno nad dřezem kdosi zalepil tmavě zelenými pytli na odpadky, aby dovnitř nepronikl ani paprsek světla.

Ani v obýváku jsem nenašla žádné upíry, nebyl ale tak čistý jako jídelna a kuchyně. Někdo nechal stát na stole špinavou sklenici a béžový koberec hyzdily tmavé skvrny. Napadlo mě, že jde o krev, ale borovicová vůně mi stále ochromovala čich.

Dveře do koupelny zely dokořán, ale dvoje další hned vedle ne. Nemyslela jsem si, že by se Andre ukrýval za jedněmi z nich, protože někdo na ně zvenku namontoval lesklé nové závory, které měly držet zajatce uvnitř.

Opatrně jsem otevřela první dveře a rychle jsem ucouvla. Puch lidských výkalů překonal i můj otupělý čich.

Na hromadě špinavých spacáků se choulil muž. Když jsem otevřela, sbalil se do ještě menšího klubíčka, kňoural a mumlal: „Jdou si pro mě, Bože. Nedovol jim to. Nenech je.“

„Tiše,“ řekla jsem. „Neublížím vám.“

Místnost příšerně páchla, ale to mi nezabránilo vejít. Když jsem se dotkla jeho ramene, vykřikl.

„Pojďte,“ řekla jsem mu. „Dostanu vás odsud.“

Překulil se na záda a oběma rukama mě chytil za hlavu.

„Upír.“ S divokým pohledem v očích mnou pomalu třásl. „Upír.“

„Já vím. Ale je den. Pojďte se mnou ven, tam vás nedostane.“

Tomu zjevně porozuměl, protože dovolil, abych mu pomohla vstát a položila si jeho paži okolo ramen. Vypotáceli jsme se do obýváku. Odemkla jsem dveře a vyvedla ho ven.

Nebe ztmavlo a zdálo se, že je mnohem později, než ve skutečnosti bylo. Posadila jsem ho k piknikovému stolu a poručila mu, ať zůstane na místě, nebyla jsem si ale jistá, jestli mě slyšel, protože pořád dokola mumlal něco o temném muži. Nezáleželo na tom. Ve svém stavu by se nedostal příliš daleko.

Nechala jsem dveře do obýváku otevřené a pospíšila si k druhé místnosti. V té byla zamčená starší žena. Byla pokousaná na obou pažích. Kdyby špičáky nezanechávaly dvě ranky vedle sebe, vypadala by jako závislák. Byla bdělejší než muž a tak příšerně nepáchla, a přestože její slova nedávala o nic větší smysl, pomáhala mi, když jsem ji dostávala ven. Jen s obtížemi jsem ji ale přiměla, aby mě pustila, když jsem ji posadila k piknikovému stolu.

„Utečte,“ řekla. „Utečte.“

„Postarám se o něj,“ slíbila jsem jí. „Bude to v pořádku.“

„Ne,“ řekla, ale pustila mě. „Ne.“

Dům je chránil před nejsilnějšími poryvy větru, a i když ještě nezačalo pršet, slyšela už jsem dunění hromu. Pokud se brzy nerozprší, způsobí bouře požáry.

Tyto obyčejné starosti mě uklidnily, když jsem zamířila zpět do domu, abych zabila Andreho. Prohledání cel jsem nechala až na konec. Nechtělo se mi do nich vracet, ale hlavně jsem si byla jistá, že Andre uvnitř není, jinak by je nemohl zavřít zvenku na závoru.

V koupelně jsem žádné tajné dveře nenašla a komoru vedle zaplňoval kotel a bojler, nebylo tam dost místa pro upíra. Vrátila jsem se do obýváku, když se z jídelny ozvala další rána.

Vstoupila jsem dovnitř zrovna ve chvíli, kdy poslední fotografie spadla na zem přímo před malý koberec. Něco mě šťouchlo mezi lopatky a já se o krok přiblížila.

„Pod kobercem?“ zeptala jsem se. „Jak neoriginální.“ Zjistila jsem, že uštěpačnost pomáhá překonat hrůzu. Doufala jsem, že Andre bude ve dne bezmocný, i když Wulfe nebyl. Andre je stejně starý jako Stefan a Stefan říkal, že přes den umírá.

Odsunula jsem koberec stranou a objevila padací dveře se železným kruhem. Vytáhla jsem baterku a otevřela je.

Nenašla jsem nic tak elegantního jako Wulfeho točité schodiště, jen obyčejný dřevěný žebřík. Strčila jsem hlavu do otvoru a jen jsem doufala, že do mě žádný duch nestrčí, dokud budu viset hlavou dolů.

Nebyl to sklep, spíše hluboká díra, kterou vedlo do domu potrubí. O nosnou zeď se opíral regál s pletivem. Na opačné straně stála postel s nebesy jako vystřižená z nějakého historického románu.

Baterkou jsem posvítila na vyšívané tmavé sametové závěsy, které ukrývaly spáče. Pokud tam nějaký vůbec byl.

Spustila jsem se na nejvyšší příčku žebříku a opatrně sestoupila o další dvě. Pak už bylo snadné sešplhat až dolů. Otevřela jsem batoh a vytáhla kůl a kladivo − zjistila jsem, že není nijak snadné vrazit upírovi kůl do srdce.

Batoh se zbytkem věcí jsem nechala u žebříku. Dokud Andreho neprobodnu, k ničemu mi nebude, a díky kladivu, kůlu a baterce jsem už tak měla plné ruce.

Někde nedaleko uhodil blesk a já vyskočila. Pokud se neuklidním, dostanu infarkt dřív, než Andreho zabiji − a nebyla by to škoda?

Zůstala jsem stát co nejdále od lůžka a rozhrnula závěs kůlem.

Na posteli ležel Andre. Když jsem mu baterkou posvítila do obličeje, otevřel oči. Stejně jako Wulfeho byly zakalené a slepé. Ucouvla jsem a připravila se utéct, ale zůstal nehybně ležet. Na sobě měl růžovou košili a béžové kalhoty.

Se srdcem v krku jsem se přinutila přiblížit. Baterku jsem položila na postel, takže vydávala dost světla, ale neriskovala jsem, že se skutálí na zem a oslepí mě. Hrot kůlu jsem mu přiložila k hrudi. Asi by bylo moudřejší rozepnout mu košili, ale nedokázala jsem se přinutit na něj sáhnout. Kůl pronikl Littletonovými šaty, poradí si i s Andreho.

Celý den mě trápilo svědomí, pohled na Andreho vězně mě ale zbavil posledních výčitek. Musel zemřít.

Pohnul se, což mě tak překvapilo, že jsem při prvním úderu minula a kůl mu sklouzl po žebrech, místo aby jimi pronikl. Rozevřel čelisti, odhalil špičáky a zvedl ruce k hrudi.

Rychle jsem kůl znovu zvedla, rozmáchla se kladivem a tentokrát jsem neminula. Cítila jsem, jak dřevo narazilo na kost a zatlačilo na měkkou tkáň. Znovu jsem udeřila a kůl mu vnikl do hrudi.

Andre se stejně jako Littleton začal křečovitě zmítat. Rozběhla jsem se k batohu a opakovala si „nůž, nůž, nůž“. Na nerovné podlaze jsem ale zakopla a byla jsem pořád na čtyřech, když Andre srazil baterku z lůžka. Obklopily nás stíny.

Plazila jsem se k batohu, který jsem našla pomocí čichu a šmátrajících prstů. Se Zeeho nožem v ruce jsem se pomalu vrátila do tichého černého kouta. Tlumený svit baterky osvětloval postel, upíra ale skrývaly závěsy a halily ho do stínů.

Opravdu sis myslela, že to bude tak snadné?

Bezbarvý hlas se mi vpálil do mysli. Instinktivně jsem se ho pokusila umlčet tím, že jsem si přitiskla ruce na uši. Bylo to marné.

Myslela sis, že budu stejně snadnou kořistí jako chudáček Cory? Byl ještě dítě.

Toužila jsem se otočit a utéct. Toužila jsem se před upírem schovat někde daleko. Upírovi, a obzvláště tomuhle upírovi, jsem se nemohla vyrovnat. Začalo mi tepat ve starém kousnutí na krku a z ramene, které mi vykloubil Littleton, mi vystřelovala bolest.

Tady udělal chybu. Bolest prolomila moji hrůzu a umožnila mi pochopit, že mi Andre strach vnucuje. Jakmile jsem si to uvědomila, bylo snazší ho ignorovat.

Vykročila jsem a zastavila se, až jsem koleny zavadila o okraj postele. Prsty jsem našla jeho hruď a kůl, pak jsem postupovala vzhůru tmou, až jsem se dotkla krku.

Trhl hlavou a rychle jako had se mi zahryzl do zápěstí. V hlavě mi vybuchla bolest. Pohnula jsem rukou a tím pádem i jeho hlavou a zaklonila ji. Vypadalo to, jako by dokázal ovládat jen svaly v čelisti.

Zeeho nůž mu bez problémů uřízl hlavu. Opatrněji jsem jím pak vypáčila své zápěstí z Andreho zaťatých zubů − nechtěla jsem si způsobit další zranění. Musela jsem mu rozříznout čelist, abych se vysvobodila.

Když se mi to podařilo, chvíli jsem zvracela, pak jsem uřízla rukáv své plátěné bundy, abych si obvázala zápěstí. Stejně bych ji už nikdy nevyčistila.

Byla jsem dezorientovaná a v šoku, proto mi chvíli trvalo, než jsem znovu našla batoh. Dračí medailon byl teplejší než moje prsty.

Postel jsem našla už snadněji. Moje oči se přizpůsobily tmě a slabé záři baterky, jedinému zdroji světla v místnosti.

Položila jsem mu medailon na hruď.

„Drachen," řekla jsem a místnost prozářilo ostřejší světlo, než moje oči dokázaly snést.

Plameny mě oslnily, takže jsem musela na okamžik zůstat stát na místě. Když jsem konečně prohlédla, oheň už se rozšířil z upíra na lůžko a místnost plnil kouř. Kdybych se pokusila sebrat kůl nebo medailon, udusila bych se. A tak jsem je nechala

na místě a jen se Zeeho nožem v ruce jsem vylezla po žebříku nahoru.

Nebe bylo temné, mračna se divoce svářela, a když jsem se vypotácela ven rozbitými zadními dveřmi, vítr právě ulomil z nedalekého stromu větev. Vichr, nebo něco jiného, mě zachytil a vlekl od domu. Musela jsem si zakrýt oči, protože ve vzduchu poletoval prach a rostliny.

Připotácela jsem se ke stolu a dotkla se mužova ramene. „Pojďte," řekla jsem. „Musíme k autu."

Muž se převrátil a spadl z lavice na zem. Teprve v tu chvíli můj mozek pochopil, co se mi čich a sluch snažily říct. Byl mrtvý. Žena se opírala o stůl, jako by na něj jen složila hlavu a usnula. Byla rovněž mrtvá. Bilo tu pouze moje srdce.

Zůstala jsem šokovaně stát. Cítila jsem, že něco zmizelo. Po celou dobu jsem vzdáleně vnímala tíhu duchů, teď už tu žádní nebyli.

Což znamenalo, že v okolí jsou upíři.

Bleskurychle jsem se otočila a rozhlédla se, nikdy bych ho ale nezahlédla, kdyby si to nepřál.

Wulfe se opíral o zeď domu, hleděl na nebe a hlavou rytmicky bušil do stěny do rytmu zběsilého tlukotu mého srdce.

Najednou ztuhl a pohlédl na mě. Oči měl zamlžené, ale nepochybovala jsem o tom, že mě vidí.

„Je den," namítla jsem.

„Někteří z nás nejsou tak omezení jako ostatní," odpověděl. „Andreho smrtelný křik probudil klan. Marsilie už určitě ví, že je mrtvý − byli k sobě připoutaní hodně dlouho, ona a Andre. Nebude trvat dlouho a objeví se i ostatní. Musíš ji dostat pryč."

Zírala jsem na něj, pak jsem pochopila, že nemluví se mnou − za nadloktí mě totiž vzala studená ruka.

„Pojď," řekl Stefan napjatě. „Musíš odsud, než dorazí ostatní."

„Zabil jsi je," řekla jsem a zabořila paty do země. Nepodívala jsem se na něj, protože jsem nechtěla vidět, že za dne vypadá stejně jako Wulfe s Andrem. „Byli v bezpečí a tys je zabil."

„On ne," řekl Wulfe. „Řekl mi, že bys mu to nikdy neodpustila. Byla to čistá smrt, vůbec se nebáli − ale museli zemřít. Nemohli jsme dovolit, aby pobíhali okolo a ječeli ‚upíři'. A potřebovali jsme tu věc s Andrem na někoho hodit." Usmál se a já ucouvla o krok ke Stefanovi. „Našel jsem dům v plamenech," řekl, „a dva lidi z Andreho stáda venku. Vždycky jsem Andremu říkal, že způsob, jakým se chová k ovcím, ho jednou bude stát život." Zasmál se.

„Pojď," řekl Stefan. „Pokud odsud do deseti minut zmizíš, nikdo se nedozví, že jsi tu byla."

Nechala jsem se odtáhnout pryč od Wulfeho, pořád jsem na něj ale nepohlédla.

„Věděl jsi, že jdu po Andrem."

„Věděl. Jak tě znám, nemohla jsi nic jiného udělat."

„Vyslechne tě na křesle," řekla jsem. „Dozví se, že jsem to byla já."

„Nevyslechne, protože už týden sedím v cele pod sídlem klanu kvůli svému ‚nešťastnému postoji' k plánu stvořit dalšího netvora. Odtamtud nikdo neunikne, protože zajatce vězní Wulfeho magie."

„Co když vyslechne Wulfeho?"

„Křeslo je Wulfeho dílo," řekl Stefan a otevřel mi dveře. „Poví jí, že za Andreho smrt není zodpovědný žádný upír, vlkodlak ani kožoměnec, a křeslo to potvrdí − Andre si svoji smrt zavinil sám."

Pohlédla jsem na něj, prostě jsem si nemohla pomoct. Vypadal stejně jako obvykle, jen oči měl schované za neproniknutelnými černými brýlemi.

Naklonil se blíž a políbil mě na ústa. Rychlý, něžný polibek mi prozradil, že jsem si vášnivá slova, která mi šeptal, když jsem pila jeho krev tu noc, kdy jsem zabila Littletona, jen nepředstavovala. Doufala jsem, že tomu tak bylo.

„Dal jsem čestné slovo, že se ti nic nestane," řekl. „Tak úplně jsem ho nedodržel, ale aspoň nepřijdeš o život." Usmál se na mě. „Nedělej si starosti, vlče," řekl a zabouchl dveře.

Nastartovala jsem a vystřelila z příjezdové cesty k Andreho domu. Utíkala jsem spíš od Stefana než před Marsiliinou zuřivostí.

*

Andreho dům vyhořel do základů, ještě než dorazili hasiči. Reportér kladl otázky náčelníkovi hasičského sboru v prudkém lijáku. Náčelník řekl, že se oheň díky dešti nerozšířil na okolní suchou trávu. V domě našli dvě těla. Spojili se s majiteli domu, kteří trávili léto na chatě v Coeur d'Alene. Těla pravděpodobně patřila tulákům, kteří se vloupali do prázdného domu.

Sledovala jsem zvláštní reportáž ve zprávách o desáté, když někdo zabušil na dveře.

„Pokud je rozbiješ, zaplatíš mi nové," řekla jsem, protože jsem věděla, že mě Adam uslyší i přes zavřené dveře.

Vypnula jsem televizi a otevřela.

„Můžu ti nabídnout čokoládové sušenky," řekla jsem mu. „Anebo oříškové, ale ty jsou ještě dost horké."

Třásl se zuřivostí a oči měl zářivě žluté jako vlk. Na lících mu naskákaly bílé skvrny od toho, jak zatínal zuby.

Ukousla jsem si sušenky.

„Kde jsi byla?" zeptal se tiše a výhružně. Obklopila mě jeho moc a nutila mě k odpovědi.

A to mi slíbil, že ji na mě nikdy nepoužije.

Naštěstí jsem toho dne zažila už tolik hrůzy a takové trauma, že ve mně nezůstalo nic, co by na alfův rozkaz odpovědělo. Dojedla jsem sušenku, olízla si z prstů teplou čokoládu a mávnutím ho pozvala dovnitř.

Chytil mě za ruku a vyhrnul mi rukáv. Ošetřila jsem se sama a použila k tomu Samuelovu lékárničku, jež byla lépe vybavená než ta moje. Ránu, kterou mi na zápěstí způsobil Andre, jsem vyčistila peroxidem − dlužila jsem Samuelovi celou láhev. S čistým obvazem nevypadala rána tak zle. Přesto jsem měla pocit, jako by mi skoro uhryzl ruku.

„Ben říkal, že jsi našla Andreho,“ řekl Adam s očima upřenýma na mé zápěstí. Ve tváři mu škubal sval. „Čekal na mě v lidské podobě. Neřekla jsi mu ale kde, a tak jsme tě museli jít hledat, Ben a já. Hledali jsme tě, dokud Jesse nezavolala, že tvoje auto je zpátky.“

„Andre je mrtvý,“ řekla jsem mu. „Nadobro.“

V jedné ruce držel mé zápěstí, druhou mi položil na tvář a palcem se přitom dotýkal pulsu na mém krku. „Kdybych tě zabil *já*, bylo by to aspoň rychlé a čisté. Paní si dá na čas, pokud se jí dostaneš do rukou.“

„Proč by po mně měla jít?“ řekla jsem tiše. „Dvě ovce z Andreho stáda mu podpálily dům, zatímco spal.“

„Nikdy tomu neuvěří,“ opáčil.

„Stefan si myslí, že uvěří.“

Hleděl na mě, dokud jsem nesklopila oči. Potom si mě přitáhl blíž a prostě mě objal.

Neřekla jsem mu, že mám pořád strach − věděl to. Neřekla jsem mu, že jsem od návratu domů už čtyřikrát zvracela. Neřekla jsem mu, že jsem musela rozsvítit všechna světla v domě, protože jsem z mysli nedokázala vymazat tváře dvou ubohých duší, které Čaroděj zabil, protože mě Stefan chtěl chránit. Neřekla jsem mu, že jsem musela neustále myslet na to, jak kůl pronikal masem, nebo že už nikdy nebudu spát. Neřekla jsem mu, že mě Stefan políbil − Stefan, který nechal zabít dva lidi, aby mě chránil. Měl pravdu, nikdy bych mu to neodpustila − jen si neuvědomil, že mu to budu klást za vinu bez ohledu na to, kdo je zabil. Wulfeho nezajímalo, jestli budu žít, nebo zemřu. Objevil se u Andreho domu, jen aby prokázal Stefanovi laskavost.

Adam příjemně voněl. Nikdy by nezabil nevinného, ani aby mě zachránil. Zabořila jsem mu nos mezi rameno a čelist a nechala svoji duši prostoupit jeho teplem.

Potom jsem ho krmila sušenkami a mlékem, dokud se domů nevrátil Samuel.

*

Následujícího rána mě probudilo bušení do stěny domu. Zrovna jsem si natahovala džíny, když jsem uslyšela, jak se otevřely vchodové dveře a bušení ustalo.

Probudili i Samuela.

Před karavanem parkovaly dva červené trucky s bílým nápisem na bocích: HICKMANOVY STAVBY. Tři muži v kombinézách se usměvavě vybavovali se Samuelem.

„Nemáme nejmenší tušení, jak se jim to povedlo," řekl Samuel. „Nebyl jsem u toho. Moje holka je zahnala výstřely z pušky, ale pořádně se na domě vyřádili, co?"

Všichni jsme pohlédli na karavan.

„Mohlo by být levnější prostě koupit nový a tohohle se zbavit," namítl nejstarší z mužů. Na hlavě měl helmu s nápisem Šéf a i mozoly na jeho rukou měly mozoly.

„Rodiče těch uličníků zaplatí opravu," řekla jsem. „A bude s tím míň problémů než se stěhováním."

Šéf vyplivl na zem kus žvýkacího tabáku. „Tak to máte zatraceně pravdu. Dobrá. Budeme hotoví tak za den, za dva, podle toho, jak poškodili podklad. V papírech stojí něco i o dírách v podlaze. Máme je opravit a vyměnit koberec?"

„Jsou u mě v ložnici," řekla jsem. „Nechtěla jsem zranit sousedy, tak jsem vystřelila do země."

Zabručel. Nedokázala jsem říct, jestli souhlasí, nebo ne. „To uděláme zítra. Jak se dostaneme do domu?"

„Budu tady," řekl Samuel. „Tento týden pracuji v noci."

„Kde?"

„V nemocnici."

„Asi je to lepší než v krámě," řekl Šéf.

„Už jsem dělal i to," přitakal Samuel. „V nemocnici líp platí, ale práce u pumpy byla míň stresující."

„Moje Joni pracuje jako sestra v nemocnici Kadlec," ozval se jeden z mužů. „Říká, že makat pro doktory je strašný."

„Příšerný," přitakal doktor Samuel Cornick.

*

Vzhlédla jsem od mikrobusu, na kterém jsem pracovala, a uviděla paní Hannaovou, jak tlačí vozík směrem ke mně. Od chvíle, kdy mi pomohla najít Littletona, už jsem ji neviděla, občas jsem ji ale cítila. Utřela jsem si ruce a vyšla jí naproti.

„Dobrý den," řekla jsem. „Je krásně, že?"

„Dobrý den, Mercedes," řekla s typickým, vřelým úsměvem. „Vzduch po dešti nádherně voní, že?"

„To máte pravdu. Vidím, že jste se vrátila zpátky ke své trase."

Zatvářila se nechápavě. „Prosím, drahá?" Potom se znovu usmála. „Našla jsem ten obrázek."

„Který?"

Ona už ale domluvila. „Musím jít, drahá. Dávej na sebe pozor."

„Sbohem, paní Hannaová," řekla jsem.

Zmizela, ještě chvíli jsem ale slyšela skřípání vozíku a klapot podpatků na dláždění.

*

Práci na mikrobusu jsem dokončila okolo oběda a zamířila jsem zpátky do kanceláře. Gabriel vzhlédl od počítače.

„Na stole máš poštu," řekl.

„Díky."

Vzala jsem krabici do ruky. Chyběla na ní adresa odesílatele, ale poznala jsem Stefanovo písmo. Počkala jsem, dokud nám Gabriel nešel pro oběd, teprve pak jsem ji otevřela.

Uvnitř jsem našla tři předměty zabalené do papíru s obrázky Scooby Doo: ožehlý kůl, malý zlatý medailon s drakem a VW mikrobus z hořké čokolády.

Papír i krabici jsem hodila do koše a teprve v tu chvíli jsem si všimla, že na stole leží ještě něco jiného, tužkou nakreslený portrét muže. Otočila jsem ho k sobě a uviděla, že je to obrázek Adama. V očích měl obezřetný pohled a na rtech náznak úsměvu. V dolním rohu stál podpis autora: *Marjorie Hannaová.*

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala Barrymu Bolstadovi, který zodpověděl všechny mé dotazy na práci policie v Tri-Cities − a jeho manželce Susan, jež projevila neuvěřitelnou trpělivost, když jsme s Barrym mluvili při obědě o práci. Taky chci poděkovat své sestře Jean Matteucciové, která zkontrolovala moji němčinu. Tato kniha by nebyla tím, čím je, ani bez našich volkswagenů, jejich mechaniků a bez lidí na opelgt.com. Srdečný dík patří také obvyklým podezřelým za službu nad rámec povinností: Collinovi a Mikeovi Briggsovým, Michaelovi a Dee Enzweilerovým, Ann Petersové, Kaye a Kyleovi Robersonovým, Johnu Wilsonovi a mé editorce Anne Sowardsové. Přečetli si hrubý koncept, abyste se s mými chybami nemuseli potýkat vy. Zvláštní dík chci věnovat své úžasné agentce Linn Prentisové, která se stará o obchodní stránku, abych já mohla psát. Především však chci poděkovat své rodině, která si začíná zvykat na odsekávání typu „uvařte si něco sami“ a „jděte pryč, tohle mělo být hotové už předevčírem“. Bez těchto lidiček by tato kniha nikdy nespatřila světlo světa.

A jako obvykle padají všechny chyby na hlavu autorky.

Patricia Briggs
Krevní pouto

1. vydání
Anglický originál Blood Bound
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Daniel Dos Santos
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 173. publikaci
Ostrava 2010
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč